

Mình Yêu Nhau Lại Từ Đầu Được Không Em?

Contents

Mình Yêu Nhau Lại Từ Đầu Được Không Em?	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	10
3. Chương 03	21
4. Chương 04	32
5. Chương 05	42
6. Chương 06	51
7. Chương 07	61
8. Chương 08	71
9. Chương 09	78
10. Chương 10	84
11. Chương 11	96
12. Chương 12	116
13. Chương 13	127
14. Chương 14 – Hoàn	133

Mình Yêu Nhau Lại Từ Đầu Được Không Em?

Giới thiệu

Có những nỗi đau, trải qua một lần, đến khi nhắm mắt xuôi tay vẫn nhớ. Có những con người, lướt q

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-yeu-nhau-lai-tu-dau-duoc-khong-em>

1. Chương 01

Chương 1: Cuộc Hẹn Tám Phút

An Hạ Dao tỉnh dậy sau giấc ngủ sâu. Do cố làm tới 3h sáng cho xong bản thảo nên giờ là 12h trưa cô vẫn buồn ngủ.

An Hạ Dao, nữ nhà văn độc thân 27 tuổi, An Hạ là bút danh của cô trên tạp chí tháng chuyên mục tình cảm.

Hiện tại An Hạ Dao đang ở giai đoạn “Thanh nữ”¹, tất nhiên, dưới sự giám sát chặt chẽ và thúc giục của mẹ, cô đã phải không ngừng phấn đấu để tìm chàng “bạch mã” của riêng mình, liên tiếp đến các buổi xem mặt dưới mọi hình thức.

An Hạ Dao mơ màng vớ lấy chiếc điện thoại, vừa mở máy alo được một tiếng, thì từ đầu dây bên kia tiếng gầm gào của sư tử Hà Đông: “Hạ Dao, mấy giờ rồi mà vẫn còn chưa dậy?”.

Đúng là không ai hiểu con bằng mẹ.

Cơn buồn ngủ của An Hạ Dao bị tiếng gầm gào xua tan, khẽ hắng giọng một tiếng, cô nói với vẻ nghiêm chỉnh: “Mẹ, có phải hôm nay mẹ quên ăn canh đậu xanh không?”.

“Cái gì?”, bà An ngơ ngác trước câu nói chẳng ăn nhập gì của con gái.

“Mẹ, thời tiết khô hanh, mẹ lại bị hỏa vượng, uống nhiều canh đậu xanh thì sẽ giải nhiệt!” An Hạ Dao nói với mẹ bằng vẻ nghiêm túc. “Được rồi, được rồi, con đừng có lẩm nhảm nữa, mở cửa ẹ!”. Bà An nói xong, ngắt máy luôn.

“Dao Dao, cứ cái kiểu này thì ai dám rước con về, làm sao mà lấy được chồng?”. Bà An vẫn chưa vào nhà, nhìn thấy Hạ Dao là bà cầu nhàu.

An Hạ Dao vừa mới dậy, chưa đánh răng, rửa mặt, đầu chưa chải, tóc tai xõa xượi, trên người mặc một chiếc áo phông rộng thùng thình, đứng dựa vào cửa, nhìn thấy mẹ vội chạy ra, kéo tay đưa mẹ vào nhà, nói với vẻ xoa dịu: “Mẹ, mẹ căng thẳng như thế làm gì?. Đâu có phải hát kịch mà phải cao giọng lớn tiếng như vậy?. Mẹ định để cho cả thế giới biết mẹ có một cô con gái ế chồng?”.

“Mẹ thất vọng vì con quá!” Bà An nhìn vào trong nhà vẻ bất lực, các đồ ăn vặt, hộp mì ăn liền vứt lung tung: “Đây là cuộc sống của con à?” Đồ ăn chưa hết thì không ra khỏi cửa, nhà cửa lộn xộn không ra gì cả.

An Hạ Dao cười gượng gạo: “Mẹ, mấy ngày hôm nay con bận, con đang chuẩn bị thu dọn đây!”.

“Thôi đi, không cần con dọn!”. Bà An cười tủm tỉm: “Mẹ đã đăng ký tham gia vào hoạt động cuộc hẹn tám phút giúp con, ba giờ chiều nay, ở đường XX, quán cà phê XX, giờ chỉ cần con chuẩn bị cho bản thân tốt là được!”.

An Hạ Dao đứng ngây ra: “Mẹ, mẹ nói như vậy là có ý gì?” Cái kiểu xem mặt một đối một ấy thì thôi đi, cô đã bị mẹ ép, nói dối, thậm chí là lừa không ít lần rồi, bấy giờ sao nghĩ ra cái kiểu gặp mặt tập thể kiểu này?.

“Không có gì đâu. Chỉ là hoạt động gặp mặt tập thể của những người trẻ tuổi thôi mà”. Bà An vội giải thích: “Chỉ là hoạt động mà những người trẻ tuổi các con gặp nhau cùng uống trà, cùng nói chuyện”.

“Nhưng, Cuộc hẹn tám phút, sao con nghe mà cứ thấy nó giống như buổi xem mặt thế?”

Bà An trả lời thản nhiên: “Nếu con muốn coi đó là một buổi xem mặt, tìm ẹ một đứa con rể cũng được.” Nói xong những lời đó, bà còn thêm một câu với ý tứ sâu xa: “Dao Dao, thật ra còn không còn ít tuổi nữa”.

Khóe môi của An Hạ Dao khẽ giật giật: “Mẹ, không cần phải cuống đến thế đâu, con còn ít tuổi, cứ từ từ đã”.

“Không phải cuống? Con còn ít tuổi, cứ từ từ?” Bà An không chờ An Hạ Dao nói hết, lập tức cắt ngang: “Những đứa bạn học của con, có đứa nào chưa lấy chồng để con không? Có đứa sắp có đứa thứ hai rồi đấy!”

Thường thì khi mẹ đưa ra những ví dụ đó để thuyết phục, Hạ Dao luôn ngoan ngoãn nghe đến hết cười xuê xoa cho qua chuyện.

Nhưng hôm nay không hiểu sao, có lẽ là do thời tiết ngột ngạt, hỏa khí dâng lên, nghe xong, cô hít một hơi, đáp: “Mẹ! Sao mẹ không nói chuyện con gái của dì họ năm trước cưới, năm sau ly hôn? Lại còn nữa, con trai của chú Mã đấy, vừa mới cưới xong thì vợ đã có bầu rồi bỏ đi theo người khác....”.

“An Hạ Dao, con định làm mẹ tức chết phải không?” Bà An nghe nói đến những chuyện này, lập tức thay đổi vẻ mặt: “Những điều hay con không chịu học, cứ nhất định học những điều xấu phải không?”.

An Hạ Dao thấy mẹ giận thật, bèn xoa dịu: “Mẹ, con không cố ý làm mẹ giận, chẳng qua con cũng chỉ nói thật thôi. Trong tình cảm thì duyên phận rất quan trọng, mẹ cứ cuống lên cũng có tác dụng gì đâu...”.

Bà An sầm mặt, nói với vẻ nghiêm nghị: “Cứ cuống lên không thì chẳng có tác dụng, vì thế, phải làm việc gì đó thực tế một chút, sắp xếp để con gặp gỡ với những chàng trai tài giỏi, mẹ không tin là không bắt được vị của con”.

An Hạ Dao biết, giữa hai thế hệ luôn có khoảng cách, chủ đề này không bao giờ nói cho rõ được, vì thế, im lặng một cách khôn ngoan.

“Dao Dao, khi mẹ hai mươi bảy tuổi bằng tuổi con bây giờ thì con lên bảy tuổi, đi học tiểu học rồi!”. Bà An thở dài, “Rõ ràng là mẹ sinh con ra đâu có xấu xí, đầu óc cũng thông minh, sao lại cứ rú rú trong nhà, mãi mà không lấy được chồng?”. Bà An nói với An Hạ Dao mà như nói một mình, sau đó phân tích: “Mẹ thấy con theo nghề viết lách, viết nhiều quá có khi đầu óc có vấn đề sau này đừng có viết những thứ nhăng nhít đó nữa. Con cũng cứng tuổi rồi, viết chuyên mục tình cảm ấy làm gì, nhớ nhăng!”.

An Hạ Dao trợn mắt: “Mẹ, mẹ bảo con đi xem mặt thì xem mặt, đừng có lôi sang công việc như vậy!”.

“Được rồi, nghe lời ngay từ đầu thì có phải đỡ chuyện hơn không?”. Bà An cũng chẳng muốn tranh luận nữa, chỉ cần nó ngoan ngoãn đến tham gia là được, vì thế bèn giục: “Sắp một rưỡi rồi, con mau đi chuẩn bị đi. Đừng để lỡ thời gian đấy!”.

Cuộc hẹn tám phút là hoạt động xem mặt do một trang mạng tổ chức, tại đó, các đôi nam nữ lần lượt nói chuyện với nhau trong tám phút, nếu thấy vừa mắt, có ý phát triển mối quan hệ thì có thể trao cho nhau bưu thiếp tình yêu, đưa cho người kia số tình yêu may mắn, sau đó sẽ do bà mối liên hệ, dẫn dắt ở giai đoạn sau.

Khi An Hạ Dao sửa soạn xong và ra cửa, bà An cười tươi rói, đưa cho cô tấm thẻ mang số 007, nói với vẻ bí hiểm: “Dao Dao, mẹ đã rút số may mắn giúp con đấy, hy vọng hôm nay con sẽ may mắn”.

An Hạ Dao nhìn mẹ vẻ bất lực, cố nặn ra nụ cười như mếu: “Mẹ, con sẽ cố gắng hết sức không làm mẹ thất vọng...” Cố gắng, chỉ là cố gắng hết sức, còn nếu thất vọng thật thì đành chịu mà thôi.

Bà An vẫn nhìn con gái với vẻ mặt kiên định: “Mẹ không cần biết con dùng cách nào, cướp, trộm, lừa, cho dù là bất cóc cũng được, tóm lại là, trước Tết năm nay con nhất định phải nghĩ cách lấy chồng bằng được, nếu không, mẹ không nhận con nữa, dù là Tết, con cũng đừng có về nhà!”.

“Mẹ, sao lại như thế được?” Khuôn mặt xinh đẹp của An Hạ Dao trông đau khổ, nhăn nhó hơn quả mướp đắng, ở đâu ra cái kiểu ép con gái lấy chồng bằng được như thế?.

Bà An giận dữ đóng cửa lại, thực ra cũng không thể trách bà là quá dữ dằn, An Hạ Dao đã 27 tuổi, chưa thể coi là lớn tuổi, nhưng nếu lấy chồng ở tuổi rục rờ nhất, người mẹ này mới yên tâm.

Hơn nữa, tục ngữ có câu rất hay, công việc tốt không bằng lấy được chồng tốt, nhân lúc tuổi đang đẹp còn có thể lựa chọn, đến khi lớn tuổi chút nữa sẽ khó hơn.

An Hạ Dao tới quán cà phê XX vào lúc 2 giờ 58 phút, bên trong đã được thuê trọn gói, với những tấm biểu ngữ viết: Gặp gỡ chớp nhoáng, hôn nhân mãi mãi. Còn trên các tấm áp phích vào cửa chỉ chít những chữ ký, xem ra người tham gia quả là không ít.

Một cô gái xinh đẹp đứng ở trước bàn đón tiếp đưa bút cho An Hạ Dao, nhiệt tình nói: “Chị ký vào đây, rồi vào trong sảnh lớn, sẽ có người hướng dẫn cho chị”.

An Hạ Dao đành liều ký tên dưới cái nhìn chăm chú của cô gái đang mỉm cười ấy. Theo thói quen, cô ký chữ An Hạ, song lại thấy ngượng bèn thêm chữ Dao vào, rồi đưa trả chiếc bút cho cô gái, sau đó giậm đôi

giày cao gót đi vào trong hội trường.

An Hạ Dao đưa mắt quan sát toàn cảnh hội trường, đúng như lời mẹ nói, tỉ lệ cân đối, một nam một nữ, có điều, các cô gái phần lớn đều khá xinh đẹp, ăn mặc thời thượng, còn đàn ông có vẻ rất không đều, người cao, người thấp, người gầy người béo, chênh lệch tương đối rõ.

Người chủ trì vỗ vỗ vào Mic: “Hoan nghênh các bạn dù bận trăm công ngàn việc vẫn đến Cuộc hẹn 8 phút của chúng tôi. Nói xong, anh ta vỗ tay trước, tiếp đó là những tiếng vỗ tay let đẹt hưởng ứng ở phía dưới.”

Người chủ trì tiếp tục nói: “Vì sự quý giá của thời gian, tôi xin phép không làm lãng phí thời gian của các bạn nữa, nói một cách vắn tắt, những người đến dự hôm nay, kết thúc bằng người sau cùng là cô An thì tổng cộng có hai sáu người, trong đó có mười bốn nữ, mười hai nam. Xin hoan nghênh các bạn!”

An Hạ Dao lấy ghế, ngồi xuống một góc, nghe người chủ trì tuyên bố quy định: “Chúng tôi sắp xếp để mọi người nói chuyện một đối một trong khoảng thời gian tám phút. Nhưng với tình hình hôm nay thì các cô gái có thể nói chuyện riêng với mười hai chàng trai, còn các chàng trai thì có thể nói chuyện với mười bốn cô gái. Nếu cùng thấy vừa ý thì có thể trao đổi số may mắn của tình yêu, nếu một phía thấy vừa ý thì cũng có thể nói với người mai mối, còn số may mắn thì chúng tôi sẽ giúp liên hệ sau này. Chúc mọi người có một buổi chiều vui vẻ! Hy vọng ai cũng có thể tìm thấy nửa kia của mình. Bây giờ, vòng giao lưu lần thứ nhất bắt đầu!”

Một người đàn ông chừng gần ba mươi tuổi ngồi xuống trước mặt An Hạ Dao, anh ta giơ thẻ tình yêu của mình, cười chào cô: “Xin chào, thưa cô số 007. Tôi là số 013 .

An Hạ Dao đưa mắt nhìn, người đàn ông ấy cao chưa đầy 1m7, nặng chừng trên dưới tám mươi kg, có vẻ hơi bệ vệ. Không phải cô coi thường người béo, mà là không thích cái bụng như bà bầu của anh ta. Có điều, anh ta đã cười chào hỏi, An Hạ Dao cũng không thể không đáp lễ, vì vậy cũng nhếch môi, cười: “Chào anh!”

“Thưa cô 007, cô làm nghề gì?” Số 013 hất mạnh mái tóc với vẻ tự cho rằng đó là cử chỉ phóng khoáng, cười, hỏi An Hạ Dao.

An Hạ Dao nhìn hàm răng khấp khểnh của anh ta, rồi ánh mắt lạnh nhạt, nhìn xuống mặt bàn, đáp: “Tôi không có công việc tôi ở nhà”.

“Ở nhà cũng tốt, tôi muốn lấy một người như cô, xinh đẹp, lại bằng lòng ở nhà, không đi làm việc. Thế nào, chúng ta trao đổi số may mắn của tình yêu chứ?”. Số 013 vừa nghe nói vậy đã mừng cười tít mắt, nói với vẻ rất vui: “Cô yên tâm, sau này tôi sẽ nuôi cô!” Vừa nói, anh ta vừa vung bàn tay đeo chiếc đồng hồ Rolex, “Anh tuy là người không có văn hóa, nhưng lại có nhiều tiền, sau này em muốn gì, anh sẽ mua cho em, chỉ cần em lấy anh, sinh một quý tử là được!”

Toàn thân An Hạ Dao run lên, da gà nổi đầy người, ngượng ngùng nhìn số 013, nói với vẻ khó xử: “Xin lỗi anh 013, anh không phải là mẫu người mà tôi thích!”

“Xì, coi thường tôi à?” Đôi mắt ti hí của số 013 ánh lên vẻ khinh miệt: “Có mà tôi không thích cô thì có. Nhìn cô yếu ớt, gầy guộc thì biết ngay là cô không thể nào để được con trai, tạm biệt!” Nói xong, anh ta túc giạng quay người bỏ đi.

An Hạ Dao đưa mắt nhìn theo anh ta đi về phía một cô gái khá đầy đặn, trong bụng thầm kêu lên, đúng là siêu phẩm! Chưa hết câu, thì một người đàn ông khác đã ngồi xuống trước mặt cô, tự giới thiệu: “Tên tôi là Vương Kiệt, xin hỏi, tên cô là gì?”

“An Hạ Dao!” An Hạ Dao trả lời ngắn gọn, người đàn ông trước mặt cao chừng 1m78, trông có vẻ trắng trẻo, sạch sẽ, hy vọng là không làm người ta bị sốc là được.

“Cô An làm nghề gì vậy?” Vương Kiệt nhìn cô dịu dàng, hỏi.

“Nghề tự do.” Khi đi gặp “đối tượng” An Hạ Dao thường không nói mình là nhà văn, cộng tác viên của các báo.

“Nghề tự do, thế nghĩa là không có công việc?” Ánh mắt của Vương Kiệt có vẻ nghi ngại, liếc nhìn về phía cô.

Từ trong ánh mắt của anh ta, An Hạ Dao nhìn thấy đôi chút khinh thường, chưa hết, Vương Kiệt tiếp tục nói với vẻ rất thoải mái, thẳng thắn: “Cô An xinh đẹp như thế này lại không có công việc, cô tới tham gia cuộc hẹn này, có phải là muốn tìm lấy một người có tiền không?”.

An Hạ Dao vẫn còn chưa kịp trả lời thì Vương Kiệt đã lạnh nhạt nói: “Đáng tiếc là tôi là người nghèo, không nhà không xe, chắc cô sẽ không thích tôi đâu?”

Không vừa lòng, phải không?”

Lúc này, đến lượt An Hạ Dao trở mặt, nghề tự do thì nhất định là không có công việc sao? Còn nữa, xinh đẹp thì có liên quan gì đến việc lấy người có tiền? Còn nữa, với câu sau cùng thì không biết cô phải trả lời như thế nào!.

Nếu trả lời rằng, tôi thích anh, không để ý đến việc anh không nhà không xe, OK, hãy trao số may mắn của tình yêu đi, như thế chẳng phải làm cho An Hạ Dao phải chịu ầm ức lắm sao.

Nếu trả lời rằng, xin lỗi, anh không phải là kiểu người mà tôi thích, thì có nghĩa đã chứng tỏ sự suy đoán của Vương Kiệt là đúng, An Hạ Dao thích người có tiền, coi thường người nghèo...

Anh chàng này, đúng là dồn người ta vào thế bí, An Hạ Dao chỉ còn biết im lặng. Đúng là không biết nên trả lời thế nào!.

“Cô An, rất khó trả lời phải không?” Vương Kiệt nhếch môi, cười khinh miệt, dường như đã đoán đúng rằng An Hạ Dao là dạng phụ nữ lười biếng, thích hư vinh.

“Xin lỗi, anh Vương, tôi hoàn toàn không có ý coi thường anh, chỉ có điều, đúng như anh nói, tôi không có công việc, tôi cần phải tìm một chỗ cung cấp cơm ăn lâu dài, tôi thấy anh, không phù hợp với tôi!” An Hạ Dao nói với vẻ xin lỗi, Vương Kiệt quay người về khinh bỉ, rồi bỏ đi tìm đến với một cô gái xinh đẹp khác, đến một chút lịch sự tối thiểu cũng không có.

“Người đẹp 007, chào cô, tôi là số 026, tên là Lưu Phi, là dân IT,” Một người đàn ông cao gầy, điển trai ngồi xuống chỗ đối diện, giới thiệu một cách rất cởi mở.

An Hạ Dao đã bị hai chàng trai trước làm cho tức giận, lúc này nhìn thấy Lưu phi cũng chỉ gạt đầu một cái cho xong, rồi nói tên mình ra: “An Hạ Dao!”

“Tên của cô rất hay!” Lưu Phi nhìn An Hạ Dao với vẻ nịnh nọt, rồi bổ sung một câu: “Cô An cũng rất xinh đẹp nữa!”.

Những lời khen lấy lòng, ai cũng thích nghe, nụ cười của An Hạ Dao cũng đã chân thực hơn hẳn: “Cảm ơn!”.

“Cô An, cô làm nghề gì vậy?” Lưu Phi hỏi.

Do sự thất bại của hai lần trước khi nói về nghề nghiệp của mình, An Hạ Dao cắn môi, nói với vẻ bất chấp: “Tôi là người sáng tác tự do, chuyên viết cho tạp chí!”

“Ồa, lợi hại thế! Ánh mắt của Lưu Phi đầy vẻ ngưỡng mộ: “Tôi thích nhất là những cô gái có tâm hồn văn học!”.

An Hạ Dao khẽ mỉm cười.

“Cô An, xin mạo muội hỏi cô một câu: cô bao nhiêu tuổi rồi?” “27!” An Hạ Dao trả lời thanh thật.

Đầu lông mày của Lưu Phi hơi nhíu lại, khẽ lẩm bẩm: “Cô 27 rồi à? Sao nhìn lại hoàn toàn không thấy như vậy nhỉ?”

Tuy nghe thấy rất rõ như vậy, nhưng cô không tiện tiếp lời đáp lại, vì vậy giả bộ như không nghe thấy.

Lưu Phi do dự một chút, cuối cùng ngẩng đầu lên, dốc hết can đảm, hỏi: “Cô An, cô có để tâm đến chuyện tình yêu với người ít tuổi hơn không?”.

An Hạ hơi ngây người, nhìn Lưu Phi, buột miệng hỏi: “Anh bao nhiêu tuổi?”.

“Năm nay tôi 20,” nói xong Lưu Phi bèn bổ sung: “Tôi thực sự không để ý đến chuyện bạn gái lớn tuổi hơn, lớn hơn thì sẽ càng chăm sóc tốt cho tôi.”

An Hạ Dao nhìn chăm chăm vào Lưu Phi, ngượng ngùng nói: “Cậu 20, thật sự là tôi không nhận ra như vậy...” Lưu Phi vội hất đầu, nói với vẻ tự hào: “Tôi già dặn hơn so với tuổi, có điều, tôi không nói dối cô đâu, đúng là tôi mới 20, trong giấy chứng minh thư, tôi sinh năm 94.” Nói rồi Lưu Phi lục túi lấy tấm chứng minh thư ra đưa cho An Hạ Dao thật.

An Hạ Dao chỉ nhìn qua một cái, nói với vẻ ngạc nhiên: “Cậu mới 20 tuổi sao lại đã đi làm, và còn đến Cuộc hẹn xem mặt nữa?” Thông thường, ở độ tuổi này thì có lẽ mới chỉ là sinh viên năm thứ nhất, thứ hai!.

“Sau khi tốt nghiệp phổ thông trung học, tôi liền vào mạng IT, thường xuyên ở nhà chơi trò chơi!” Lưu Phi nói với vẻ rất vui, “Tôi rất lợi hại đấy chứ!”.

An Hạ Dao cảm thấy đầu ù đi, thì ra ‘dân IT’ mà anh ta nói là như vậy.

“Cô An, tôi rất vừa ý với cô, chúng ta qua lại với nhau nhé!”. Trong giây phút mà tiếng chuông đếm ngược thời gian 8 phút vang lên, Lưu Phi mở miệng nói với vẻ kiên định.

An Hạ Dao bèn từ chối với vẻ xin lỗi: “Xin lỗi, tôi không thích yêu người ít tuổi hơn!” Đưa mắt nhìn theo Lưu phi xong, quay lại nhìn thì đã thấy ở chỗ đối diện một người đàn ông khác đang ngồi xuống.

An Hạ Dao lấy lại tinh thần, hít một hơi sâu, phải đối phó với ba chàng trai, cô cảm thấy miệng hơi khát, bất giác vớ lấy cốc cà phê trên bàn, vừa mới mở miệng, chưa kịp uống, thì người đàn ông ngồi đối diện đã lên tiếng: “Cô 007, cô thích uống cà phê à?”.

An Hạ Dao gật đầu với vẻ cứng đờ: “Vâng”.

“Bây giờ rất nhiều người thích uống cà phê, nhưng phụ nữ mà uống cà phê thì có nhiều điều không tốt, ví dụ như: dẫn tới chứng loãng xương, bệnh đái tháo đường, dễ mắc chứng vô sinh, lại còn làm tăng nguy cơ tim mạch.” Người đàn ông đối diện nói đến đây, đổi giọng, tiếp tục: “Ngoài ra, dù đàn ông hay phụ nữ, uống cà phê cũng đều làm tăng nguy cơ mắc bệnh tim, và cao huyết áp, còn dẫn tới nghiện nữa. Từ đó có thể thấy, để phòng chữa bệnh, giữ gìn sức khỏe và sinh nở, phụ nữ không nên uống quá nhiều cà phê trong thời gian dài. Cô 007, sau này cô bớt uống cà phê đi nhé.”

Bàn tay cầm cốc cà phê của An Hạ Dao run lên, do dự một chút, cuối cùng cô vẫn đặt cốc cà phê xuống, im lặng nhìn người đàn ông trước mặt đang tự giới thiệu: “Chào cô 007, tôi là Vương Bác, là chuyên gia dinh dưỡng”.

Cô 007, cô đừng chê tôi nhiều lời, người hiện đại đúng là hiểu biết quá ít về tri thức dinh dưỡng và sức khỏe...” Vương Bác bắt đầu thao thao bất tuyệt một tràng giang đại hải, mãi cho tới khi tiếng chuông báo 8 phút đã hết mới đứng dậy với vẻ lưu luyến: Cô 007, lần sau có cơ hội, tôi sẽ tiếp tục nói chuyện với cô!”.

Đầu óc của An Hạ Dao rối mù, anh chàng này, rút cục là tới để tìm bạn đời hay là chuẩn bị giảng bài về dinh dưỡng? Không lẽ với bất cứ cô gái nào anh ta cũng đều giảng một hồi như vậy?.

An Hạ Dao day trán, vẫn còn chưa kịp lấy lại hơi thì phía đối diện đã lại xuất hiện một người đàn ông khác. Người này có vẻ hơi lớn tuổi, nhìn thì thấy cũng phải xấp xỉ 50 tuổi. An Hạ Dao không mấy chú ý tới chuyện tuổi tác, nhưng tiền đề cũng phải là không được già hơn bố cô, nếu đưa “ông chú” này về, có lẽ bố cô phải gọi là anh mất! Như thế, chẳng phải là bề bực trong nhà sẽ loạn lên sao?.

An Hạ Dao cười, ngượng ngùng, “Chào chú” trong bụng thầm kêu: chú à, nếu chú muốn gặm cỏ non thì cũng đừng nhằm vào cháu nhé, cháu không phù hợp với chú đâu! Cháu sợ sẽ làm chú gãy răng mất!.

Ông chú ngồi xuống, nhìn kỹ An Hạ Dao từ đầu xuống chân: “Cô 007, tên tôi là Thành Đại Phú, tuy nhìn có hơi già dặn, nhưng thực ra tuổi chưa lớn, năm nay tôi mới 55 tuổi!”.

An Hạ Dao thầm kêu, ôi! mẹ ơi, đoán ông 50 tuổi đúng là bảo ông trẻ rồi, thì ra là 55 tuổi, hơn bố cô 6 tuổi! Có điều, nhìn dáng vẻ thì có lẽ là người có tiền, và cũng tốn không ít tiền cho việc chăm sóc sức khỏe.

“Cô 007, tôi nên gọi cô thế nào nhỉ?” Thành Đại Phú nhìn An Hạ Dao bằng đôi mắt rùng rục: “An Hạ Dao.” An Hạ Dao đáp liêu.

“Tôi muốn tìm một bạn gái trẻ, tìm lại một chút của tuổi trẻ. Tôi cảm thấy, cô rất tốt, trông rất ngoan ngoãn, không hiểu cô có vừa ý với tôi không?” Thành Đại Phú nói một cách bộc trực. An Hạ Dao khẽ mấp máy đôi môi, nói với vẻ ngượng ngập: “Chào chú, cháu muốn tìm một người bạn trai nói chuyện yêu đương để đi tới hôn nhân...” An Hạ Dao định dùng những lời này, khéo léo từ chối ông chú này rằng, họ không thích hợp để kết hôn cũng như không thích hợp để yêu đương.

Ai ngờ, Thành Đại Phúc vui mừng, nói: “Cô An, như vậy chúng ta có ý nghĩ giống nhau rồi, tôi cũng muốn đi đến hôn nhân bằng tình yêu. Tôi cảm thấy, chúng ta có thể trao số may mắn của tình yêu cho nhau để thử xem rồi đây.”

An Hạ Dao chỉ muốn chui ngay xuống đất, cuống quýt, đáp một cách khéo léo: “Ông Thành, tôi không thích những người lớn tuổi...”.

Không thích cũng không sao, tình cảm có thể bồi dưỡng dần dần, sau này cô thích là được mà!” Thành Đại Phú nói với vẻ đầy tự tin: “Cô An, tôi có thể nói với cô rằng, đàn ông trưởng thành rất có sức hấp dẫn!”.

An Hạ Dao thầm kêu trong lòng: Nhưng kiểu đàn ông trưởng thành như ông, thì có sức hấp dẫn cái quái gì? Nhưng, vì là người có giáo dục, cô đành ngượng ngập nói: “Tôi vẫn thích những người còn trẻ hơn, kiểu người quá trưởng thành và quá hấp dẫn như ông, tôi sợ không giữ được, vì thế, xin lỗi, chúng ta không hợp nhau!”.

Thành Đại Phú nhìn An Hạ Dao với vẻ mặt đầy luyến tiếc: “Cô An, cô thực sự không xem xét đến tôi à? Với người như độ tuổi của tôi, đã có sự nghiệp, biết quan tâm, chiều chuộng phụ nữ, lại còn có thể kết hôn với cô, nói một câu hơi khó nghe thế này, lại còn có cả một món tài sản có thể thừa kế, không lẽ, cô cũng vẫn không động lòng?”.

An Hạ Dao ngược khuôn mặt xinh đẹp của mình lên, cười một cách khó khăn: “Ông Thành, ông hấp dẫn như vậy, nhất định sẽ gặp được cô gái xiêu lòng, nhưng người ấy chắc chắn không phải là tôi.” An Hạ Dao không phải là một cô gái giàu có, song cũng không phải là người thiếu tiền, không đòi hỏi những thứ đắt tiền, chỉ cần một ít để giữ thể diện là được rồi. Kiểu phụ nữ như vậy không phải là cứ có tiền thì chạ vào người của họ, mua được tình yêu của họ.

Thành Đại Phú rời khỏi với vẻ mặt đầy tiếc nuối. An Hạ Dao tiếp tục gặp mấy người nữa, nhưng cô không giới thiệu về mình chi tiết nữa, sợ rằng những lời nghiệt ngã của mình sẽ để lại một hình ảnh không tốt đẹp.

Đúng lúc An Hạ Dao giơ tay xem đồng hồ, thời gian cũng sắp hết, trong số 12 vị thì đã gặp 11 vị rồi, người cuối cùng có thể gặp có thể không, chuẩn bị về thôi.

Một chàng trai trẻ lại ngồi xuống trước mặt An Hạ Dao, người ấy cao, gầy, trắng trẻo, sạch sẽ và còn đeo một cặp kính trông rất nho nhã. Lúc An Hạ Dao lướt nhìn toàn hội trường thì thấy, anh ta là người đẹp trai nhất trong số 12 chàng trai có mặt, nhưng có phải là siêu phẩm hay không thì cô không biết. Vì thế, An Hạ Dao cố tạo ra vẻ phớt lờ, mỉm cười rất xã giao với anh ta. “Chào anh. Tôi là An Hạ Dao”

“Chào cô, tên tôi là Diệp Hiên. Thực ra, tôi hoàn toàn không muốn đến xem mặt.” Diệp Hiên nói thẳng với An Hạ Dao, “Là cha mẹ tôi ép tôi đến đây”.

An Hạ Dao cười ngượng ngùng, “Ồ, thế sao?” Đồng bệnh tương liêu, cô cũng bị bà An ép phải đến.

“Có điều, sau khi tới đây thì thấy cũng rất vui, không biết cô có hứng thú với việc sống thử không?” Diệp Hiên nhướn đôi mày lơ đãng, nhìn An Hạ Dao, hỏi.

“Sống thử? Thử như thế nào?” An Hạ Dao nhìn đồng hồ, tiện miệng hỏi.

“Là thử lên giường, xem chúng ta có hợp nhau không. Nếu OK, chúng ta có thể nói đến chuyện yêu đương và kết hôn.”

Diệp Hiên nói với vẻ nghiêm chỉnh, “Nếu khoản đó không hợp, thì chúng ta đường ai nấy đi, lại đi tìm một nửa của mình”.

An Hạ Dao thấy rất phục anh ta đã có thể nói ra những điều đó một cách thản nhiên như vậy, nếu là An Hạ Dao thì cô đã không thể nào mở được miệng ra. Con giận dữ phải nén chịu sau khi gặp mặt 11 người, giờ đây lập tức bùng phát: “Tôi cảm thấy, anh lên đến các quán bar để mà tìm, ở đó sẽ có rất nhiều người

bằng lòng cùng anh trải qua một đêm tình để anh thử xem ai phù hợp!” Nói xong câu đó, cô bổ sung một câu bằng vẻ nhả nhặn: “Có điều, anh phải chuẩn bị cách thức cho thật tốt, hãy cẩn thận với “cậu bé” của anh, nếu ép quá mức, hoặc sử dụng không đúng sẽ hỏng sớm đấy, thế thì sẽ rất gay...”. Nói xong, An hạ Dao cầm chiếc ví lên, tức giận giậm đôi giày cao gót, bỏ đi không chút do dự, để lại cái người tên là Diệp Hiên với vẻ mặt rất không tự nhiên, trơ lại một mình.

Toàn là rác rưởi, toàn những chuyện bực mình! Đúng là một lũ biến thái, tạp nham!

An Hạ Dao bước ra khỏi hội trường xem mặt, gọi điện ngay cho bạn thân là Thất Hề: “Này, đang làm gì đấy? Dậy ngay đi, chúng ta đến Cẩm Sắt uống một chén.”

Thất Hề ngáp một cái, đáp với vẻ lơ mơ: “Gì thế Dao Dao, bây giờ mới là mấy giờ mà cậu đã đòi đến quán uống rượu? Hôm nay là ngày gì vậy? Bị kích động vì chuyện gì thế?”

“Ừ, đang rất kích động đây. Mình đang rất muốn đi để trút bỏ đây.” An Hạ Dao liên tục đập vào ngực, cố gắng hạ nhiệt cơn tức giận.

“Có phải đã đi xem mặt không?”. Ở đầu dây bên kia, Thất Hề cười phá lên không giấu diếm: “Chắc là lại gặp phải siêu phẩm nào rồi chứ gì?”. Mỗi lần An Hạ Dao đi gặp mặt về xong thì lại lòi cô đi uống rượu, giải buồn, lòi đối tượng xem mặt ra phê phán một lượt, rồi than thở rằng mình toàn gặp phải người không ra gì.

Ký sự xem mặt của An Hạ Dao đúng là hết sức đặc sắc, tới mức mà Thất Hề đã phải lấy cô làm hình mẫu để viết một cuốn tiểu thuyết rất đặc sắc.

An Hạ Dao đáp với vẻ ủ rũ: “Đúng thế, không những gặp một siêu phẩm mà là một đồng siêu phẩm! Tớ đang phát điên lên đây!”

“Một đồng? Không phải như vậy chứ? Chạy sô à?” Thất Hề tò mò hỏi.

“Cuộc xem mặt 8 phút!” An Hạ Dao đáp, nếu cô không nói thật thì Thất Hề cũng sẽ căn vặn đến cùng, chỉ bằng nói trước cho xong.

“Ha, ha, ha, Dao Dao, hôm nay cậu bị đổ dành đi hay là bị lừa đi vậy?” Thất Hề hỏi với vẻ hóm hỉnh.

“Bị mẹ đe dọa và ép đi.” Không phải nói trong lòng An Hạ Dao thấy u ám đến thế nào, “Này, ranh con, rút cục là cậu có đi không hả?”

“Đi chứ, nhất định đi chứ. Nửa tiếng nữa tớ sẽ tới nơi, gặp nhau ở Cẩm Sắt nhé!”. Thất Hề không dài dòng nữa, gác máy, nhanh chóng sửa soạn.

Thất Hề cũng giống như An Hạ Dao, đều là những Trạch nữ có tri thức và từng trải. An Hạ Dao là nhà văn chuyên mục của một tờ tạp chí, còn Thất Hề thì là tác giả VIP cộng tác của văn học mạng Hoa ngữ, sống bằng nghề sáng tác. Họ gặp nhau trong cuộc gặp mặt nhóm sáng tác của thành phố năm 2008, từ đó trở thành bạn bè thân thiết không có gì là không nói được với nhau, tính đến nay tình bạn của họ cũng đã được 5 năm rồi.

Hạ Dao đến Cẩm Sắt trước, lúc này, quán không đông lắm. Một lát sau, Thất Hề mặc một chiếc váy hoa dài cổ trễ phấp phới đi vào. Thân hình với những đường cong được chiếc váy ôm sát, những ánh hoa từ chiếc váy càng làm tăng thêm vẻ xinh đẹp tươi tắn của cô.

An Hạ Dao ngắm Thất Hề: “Chẳng có việc gì, sao mà mặc trễ trung thế!”

Cách ăn mặc ấy, khiến cho cô gái 26 tuổi trông chẳng khác gì mới 21, 22 tuổi.

Một cô gái trẻ trung, xinh đẹp, tài hoa như vậy, lại còn có cả tiền của nữa chứ, vậy mà sao vẫn cứ một mình? An Hạ Dao thật sự không nghĩ ra, càng không hiểu vì sao mẹ cô cũng giống hệt như mẹ của Thất Hề, cứ lo cô và Thất Hề không lấy được chồng? Ngày nào cũng nếu không giục đi tìm bạn trai thì cũng là sắp đặt cho con gái đi xem mặt, nếu mà còn sống dưới thời xưa hẳn cô đã bị ép đi lấy chồng rồi.

“Ừ, thì mình vốn rất trẻ con như thế đấy, được chưa nào?”. Thất Hề kêu tướng lên về bất mãn: “Này Dao Dao, hôm nay cậu bị kích động thì cũng đừng đem cơn giận dữ trút lên đầu mình đấy nhé! Nào, nói ỉn biết xem, hôm nay cậu đã gặp những siêu phẩm nào?”

“Chà, một câu khó mà nói cho hết!” An Hạ Dao thở dài.

“Có phải là cậu đã đòi hỏi quá cao rồi không?” Thất Hề chìa tay chọc An Hạ Dao: “Trên đời này ếch bốn chân khó tìm lắm, còn đàn ông hai chân thì đâu có khó tìm? Cứ bình thường thôi thì ở đâu mà chả đầy!”

“Được rồi đấy, cậu bớt nói những câu mát mẻ với tớ đi. Cậu chớ quên, cho dù cậu có mặc trẻ đến mấy, cho dù cậu có giả bộ trẻ trung thì trong hộ khẩu cậu vẫn là người 26 tuổi. Đàn ông bình thường không thiếu còn cậu cũng không có yêu cầu gì cao, vậy thì sao cậu không tìm một người cho tớ xem đi? Để rồi già từ cuộc sống độc thân?” An Hạ Dao nói đúng sự thật.

Thất Hề cười khan mấy tiếng ha ha: “Vì mắt mình quá tinh tường, nên chẳng còn cách, chẳng nhìn thấy người nào phù hợp.” Cô chỉ chú trọng chứ nhất quyết không gượng ép.

“Được rồi, uống rượu đi, hôm nay không say không về!” An Hạ Dao nâng chén rượu, chạm chén với Thất Hề, rồi uống hết một hơi, vị đắng từ cổ họng lan dần xuống, mang theo cảm giác nóng nực sau đó xộc thẳng vào ngũ tạng...

“Chúc cho chúng ta sớm từ biệt sự cô đơn, nào, cạn chén...” Thất Hề bị nấc, vỗ vỗ vào cổ họng xong, tiếp tục uống cạn một hơi.

An Hạ Dao cũng uống cạn theo, đầu thấy hơi nặng, mắt bắt đầu mơ màng, trên mặt bàn trước mặt đã có không ít vỏ chai rượu, những chén rượu uống lúc trước bây giờ đã bắt đầu phát huy tác dụng.

An Hạ Dao đưa mắt nhìn Thất Hề, cả hai cùng gật đầu: “Cũng tương đối rồi đấy, về thôi!” Uống rượu chỉ uống say tới 8 phần, như vậy đủ để cho đầu óc mơ màng, quên tất cả mọi phiền muộn, nhưng vẫn giữ được sự tỉnh táo nhất định trở về nhà an toàn và chui đầu vào giường ngủ.

An Hạ Dao và Thất Hề đi nhau ra khỏi quán rượu, An Hạ Dao chọc vào người Thất Hề: “Tối nay, ở nhà cậu hay ở nhà mình?”. An Hạ Dao và Thất Hề đều không ở cùng với gia đình, ai cũng có một căn hộ cá nhân nho nhỏ, mỗi khi hẹn nhau đi uống rượu xong, không về nhà Thất Hề thì cũng về nhà An Hạ Dao, hai người sẽ mượn hơi rượu nói chuyện với nhau, chuyện hay chuyện dở gì cũng đều có thể nói ra được.

“Cậu nói xem, lần nào cũng hoặc là tớ theo cậu về nhà cậu, hoặc là cậu theo tớ về nhà tớ, như thế liệu có phải hơi vô vị không?” Thất Hề lẩm bẩm, ợ một cái, nói với vẻ lơ mơ: “Người ta tới quán rượu đều là để tìm mối, nhất dạ một đêm tình, vì sao, vì sao chúng ta lại không được?”

An Hạ Dao không trả lời, cô gỡ tay Thất Hề ra, hỏi trong hơi men: “Thất Hề, tớ có xinh không?”

Thất Hề gật đầu với vẻ kiên định, đáp: “Xinh chứ, Dao Dao là xinh nhất.”

“Vì sao tớ lại xinh như vậy?” An Hạ Dao hỏi Thất Hề. “Tớ xinh như vậy, mà sao lại không có người yêu? Lại còn phải đi xem mặt, phải đi gặp những gã đàn ông vớ vẩn ấy!”. Nói đến câu sau cùng, An Hạ Dao gần như phát điên lên. Nghĩ đến 12 người đàn ông mà cô gặp phải trong ngày hôm nay, cô cảm thấy rất kích động.

Thất Hề có vẻ hơi say, lắc cái đầu đã bắt đầu thấy nặng trĩu: “Đó là vì, cậu không muốn tìm đi tìm đàn ông!” Nói xong, bèn bổ sung bằng một câu rất nghiêm túc: “Mỗi một người phụ nữ không muốn yêu, thực ra trong lòng đều có một người đàn ông không thể yêu... Dao Dao, có thể trong lòng cậu vẫn còn hình ảnh của một người nào đó!”

“Ồ ồ, trong lòng mình chẳng có ai!” An Hạ Dao lập tức phủ nhận, lắc lư mấy bước, rồi giải thích với vẻ cường điệu: “Thất Hề, trong lòng mình thật sự không có ai, trong lòng mình trống rỗng”.

Thất Hề thấy An Hạ Dao như thế thì cười khúc khích: “Nếu đã trống trải như thế, thì hãy đi tìm một người để điền vào cho hết trống”.

“Tớ cũng muốn lắm chứ, nhưng hôm nay tớ đã xem mặt 12 người, tới mức mà lòng thấy ớn lạnh...” An Hạ Dao thở dài, mượn hơi rượu, dốc hết những điều chua chát trong lòng ra, “Thất Hề, mình hoàn toàn không có yêu cầu phải tìm một người như thế nào, mình chỉ muốn tìm một người bình thường, chỉ cần bình thường là được!”.

“Được, đi, tớ sẽ cùng đi tìm với cậu!” Thất Hề khoác tay An Hạ Dao, hai người ngật ngưỡng đi vào trong quán rượu một lần nữa.

Tám phần say, uống thêm một chút là lập tức thành say mười phần!

Thất Hề lồi An Hạ Dao lúc này đi không vững, ra khỏi quán rượu, mặt đón những cơn gió mát lạnh ùa đến, hít một hơi thật sâu, chọc vào người An Hạ Dao, nói: “Dao Dao, bây giờ cậu đã say chưa? Đã có đủ dũng khí để đi tìm tình một đêm tình chưa?”

An Hạ Dao buông Thất Hề ra, bước chân chệch choạng, mơ màng, đáp với vẻ đầy tự tin: “Có đủ rồi!”

“Được, thế thì lát nữa, tớ sẽ ngăn lại giúp cậu. Nếu có anh nào trẻ, đẹp trai thì đi, còn nếu không thì chúng ta về nhà!” Thất Hề vẫn còn đôi chút tỉnh táo, có điều đầu thì đang trong trạng thái nóng bừng.

Đã ngoan ngoãn nhiều năm như vậy rồi, thỉnh thoảng nổi loạn một lần, coi như là trải nghiệm cuộc sống, đi tìm đề tài cho cuốn tiểu thuyết tiếp theo của mình.

Ghi chú: 1. Chỉ những cô gái độ tuổi từ 25-28, vẫn còn nhiệt tình tìm bạn trai.

2. Chương 02

Chương 2: Gặp Lại Tình Đầu

Diệp Trí Viễn sải bước ra khỏi quán rượu, khuôn mặt điển trai và thân hình cao dong tạo nên một sự khác biệt nổi bật giữa đám đông. Sự lạnh lùng, thờ ơ, ngũ quan đẹp như tạc, nhưng là vẻ đẹp của một bức tượng thực sự, lạnh lùng vô cảm.

Thở dài một cái, tay cầm chiếc chìa khóa xe, nhanh chóng tìm trong bãi xe chiếc Hummer nổi bật giống như con người anh, bước nhanh đến, mở cửa ngồi vào xe.

Diệp Trí Viễn cắm chìa khóa xe vào ổ, nhưng vẫn chưa khởi động máy, mở cửa kính xe, châm một điếu thuốc với vẻ khoan thai.

Làn khói thuốc nhẹ dưới ánh nhấp nháy của bầu trời đầy sao đêm hè, chập chờn, cuộn lên thành một dải, ánh lửa từ đầu thuốc chiếu lên đường nét trên khuôn mặt, ở đó là một vẻ u buồn mờ ảo.

“Thất Hề, cậu đưa tớ đi đâu thế. Tớ không đi nổi nữa đâu!” An Hạ Dao nhíu mắt, lẩm bẩm, cự lại, đầu cô rất nặng, khi nói lưỡi cứ riu lại, bây giờ, việc mà cô muốn làm nhất là tìm một chỗ nào đó nằm ngay xuống và ngủ lập tức.

“Giúp cậu tìm đàn ông”. Thất Hề nhìn An Hạ Dao, đáp với vẻ vô cùng nghiêm túc: “Chẳng phải vừa rồi cậu nói rồi sao, muốn được trải nghiệm bất ngờ cơ mà”.

Tìm một chiếc xe sang trọng ngay trước cửa của một quán rượu phồn hoa nhất thành phố, kéo theo một chàng trai trẻ, đi thẳng đến phòng trọ, thế rồi cùng nhau mây mưa, chuyện đó chẳng có gì khó khăn.

Diệp Trí Viễn nghe thấy giọng của hai cô gái từ xa đang đến gần, đôi lông mày rất đẹp bác hơi nhíu lại, mặt tỏ vẻ khinh bỉ. Ngày nay, phụ nữ say rượu đúng là rất điên rồ, họ có thể thản nhiên nói về việc tìm đàn ông để giải khuây như vậy!.

“Đúng, Thất Hề, cậu phải tìm chiếc xe tốt một chút...” An Hạ Dao ợ một cái: “Trải qua một đêm tình với người có tiền thì sẽ tương đối dễ cắt đuôi.”

Diệp Trí Viễn nghe thấy giọng nói có vẻ quen ấy, trong lòng chợt thấy lẩn tẩn, vốn anh đã kéo kính cửa lên, chuẩn bị nhả ga, nhưng rồi bàn chân ấy chợt dừng lại.

“Dao Dao, cậu có thích xe Hummer không?” Thất Hề nhìn thấy ánh đèn pha của chiếc Hummer phía trước, biết là trong xe có người đang chuẩn bị rời đi, bất giác quay lại hỏi An Hạ Dao. Không chờ An Hạ Dao trả lời, lập tức kéo cô, bước nhanh về phía đuôi chiếc xe Hummer, không chần chừ, đẩy cô ngã vào đuôi chiếc xe.

“Cộp!” một tiếng vang lên, cho thấy có sự va chạm.

An Hạ Dao nói bằng giọng đùng đục: “Thất Hề, cậu kéo mình đâm vào xe à?

Đau quá!”

Thất Hề cười khúc khích, vẻ hồn nhiên giống hệt một đứa trẻ làm một việc xấu gì đó, đưa tay ra hiệu “Suyt!”.

“Sẽ có anh chàng đẹp trai mang cậu đi ngay bây giờ đấy!”.

“Chiếc xe rách này làm mình bị va đau quá!” An Hạ Dao vùng đứng dậy, đưa chân tức giận đá vào đuôi chiếc Hummer, “Ồi, đau quá!”.

Diệp Trí Viễn nghe thấy tiếng va vào xe, vốn không muốn nhiều chuyện, nhưng lúc này lại nghe thấy tiếng đập vào xe, không nén được, mở cửa bước ra khỏi xe. Anh rất ngạc nhiên khi thấy hai kẻ say rượu không biết từ đâu tới mà lại dữ dằn như vậy?.

Thất Hề vút lại An Hạ Dao đang dựa vào đuôi xe ngủ gật, bước tới, nhìn Diệp Trí Viễn từ đầu đến chân một lượt rất chăm chú. Rất đẹp trai, giống như thần tượng “Ngô Tôn” mà cô thích, trắng trẻo, cao không dưới 1m8. Đẹp trai như vậy lại còn đi chiếc Hummer nữa, nếu mà trở thành đối tượng một đêm tình của An Hạ Dao, thì xem ra cậu ấy không bị thiệt thòi?. Thất Hề nở một nụ cười rạng rỡ hết cỡ với Diệp Trí Viễn, vẫy tay, nói: “Hi, chào anh đẹp trai!”.

Đôi lông mày rất đẹp của Diệp Trí Viễn càng nhíu chặt hơn, nhìn Thất Hề một lượt, thấy ở cô không hề có vẻ gì là của những phụ nữ phong trần, nhưng, nếu không thuộc loại phụ nữ ấy thì sao nửa đêm lại uống rượu ra nông nổi này, lại còn bắt chuyện làm quen với đàn ông nữa chứ. Hơn nữa lại còn đặt mục tiêu rất rõ ràng là tìm một người đàn ông có tiền để qua một đêm tình!.

Thất Hề nhìn khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng của Diệp Trí Viễn, bất giác cảm thấy ngượng ngùng, hơi rượu cũng đã bớt đi nhiều, biết rằng tất cả những gì mình vừa làm trong con mắt của những người bình thường chẳng khác gì kẻ điên, nếu cứ tiếp tục đem An Hạ Dao đến cửa thì không những anh chàng đẹp trai này không thêm vui vẻ chấp nhận, mà có khi còn đối xử với họ như những kẻ điên, ngộ nhỡ anh ta báo cảnh sát, và cảnh sát lại mời An Hạ Dao và cô đến đồn làm khách, uống trà thì chuyện sẽ rất to.

Nghĩ đến đây, Thất Hề vội nhanh trí tỏ ý xin lỗi Diệp Trí Viễn với vẻ lấy lòng: “Xin lỗi, tôi và bạn tôi đã uống hơi nhiều!”.

Đôi lông mày rất đẹp của Diệp Trí Viễn vẫn nhíu chặt như cũ, nói với giọng lạnh nhạt: “Uống nhiều rồi thì nên về sớm đi chứ sao lại giở thói say rượu ra thế!”. May mà anh vẫn chưa lái xe đi, chứ vừa rồi mà anh quay xe thì chắc chắn đã va vào họ rồi.

“Phải, tôi sẽ đưa cô ấy về ngay đây.” Trước cái nhìn như dồn đuổi của Diệp Trí Viễn, Thất Hề có phần căng thẳng, trong bụng vẫn thắc mắc, trong các tiểu thuyết ngôn tình chẳng phải viết như thế sao, nhân vật nữ chính đánh mất mình, bèn tìm bữa một chiếc xe hào nhoáng đâm vào, nhất định cũng sẽ làm đổ nhân vật nam chính, để anh ta đưa về nhà, sau phút cuồng nhiệt bột phát thì sẽ nảy nở tình yêu, thế mà sao đến lượt cô và An Hạ Dao thì anh chàng đẹp trai này không những không đón nhận, lại còn nhìn họ bằng con mắt khinh miệt, coi họ như những kẻ mắc bệnh tâm thần như vậy. Thất Hề cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương quá mức.

“Thất Hề, về đến nhà chưa? Mình buồn ngủ quá!” Đôi mắt của An Hạ Dao díp chặt lại, bước chân lảo đảo, xiên xẹo, chẳng còn chút hình tượng nào, sau đó ngã lăn ra đất, nằm phủ phục không động đậy, không hề cô định coi trời là màn, đất là chiếu hay chắc? Sao lại lăn xuống bên cạnh chiếc xe của Diệp Trí Viễn như vậy?.

Đôi lông mày của Diệp Trí Viễn càng nhíu chặt hơn, đôi môi mỏng, gợn cảm mím chặt lại, anh rất có ác cảm đối với những cô gái nửa đêm còn lang thang bên ngoài và uống rượu say như thế này, nhất là lại còn nghe thấy đoạn đối thoại ấy của họ nữa. Tìm người để mà trải nghiệm cảm giác một đêm tình, không còn gì đáng khinh bỉ hơn thế. Vì thế, anh chiếu đôi mắt lạnh lùng về phía Thất Hề: “Còn không đưa cô bạn của cô đi! Cản trở đường của tôi!” Diệp Trí Viễn thấy rất khó chịu!.

Trước con mắt khinh bỉ của Diệp Trí Viễn, Thất Hề rất bức bối, giận dữ nói: “Cản trở đường của anh à? Con đường này viết tên của anh sao?”. Nói xong, cô trừng mắt nhìn lại anh không chút e sợ, “Tối nay, tôi

sẽ để cô ấy ngủ trên đường đây, nếu anh thấy cản trở thì tự xử lý đi!”.

Thôi được, Thất Hề thừa nhận, cô đã giở thói vô lại một cách rất vô lý, nhưng còn người đàn ông này dựa vào đâu mà lại khinh bỉ cô và An Hạ Dao?.

Chẳng qua cũng chỉ là trông diễn trai một chút, có chúa đến mức ấy không?.

Hơn nữa, đã có câu: nói với người say như vay không trả, nếu đã biết các cô uống nhiều, thì đừng có mà coi chuyện nghiêm túc như vậy, cứ tránh một chút là được thôi mà.

Diệp Trí Viễn cứng lưỡi trước mấy lời đó của Thất Hề, anh sải bước đi đến về phía An Hạ Dao, bụng nghĩ, được rồi, mình sẽ tự xử lý, cứ dựng cô gái này dậy, sau đó ném vào trong thùng rác, để cho cô ta một bài học, để sau này xem cô ta còn dám uống nhiều nữa không. Còn dám chặn xe giữa đường để mà ném trái cảm giác một đêm tình nữa không!

Thất Hề nhìn thấy Diệp Trí Viễn đi về phía An Hạ Dao, định mở miệng nói câu gì đó, nhưng cuối cùng lựa chọn đứng yên quan sát, hơn nữa đây là đường phố người qua kẻ lại, cô không sợ Diệp Trí Viễn dám có hành động gì quá đáng với An Hạ Dao.

Diệp Trí Viễn vừa mới bước tới bên An Hạ Dao, đưa tay ra, chưa kịp kéo, thì An Hạ Dao đã nhanh chóng đưa tay ra túm lấy cánh tay anh, ra sức kéo, khiến Diệp Trí Viễn vì không đề phòng ngã lăn ra đất, vẫn chưa kịp phản ứng gì thì An Hạ Dao đã lật người đè anh xuống, rồi quấn chặt lấy anh như con gấu không đuôi, cười khúc khích: “Thất Hề, cậu đúng là đồ ngốc, giúp mình tìm đàn ông ở đâu?”. Khuôn mặt điển trai của Diệp Trí Viễn tối sầm lại, cái cô này, tưởng mình là cô bạn miệng lưỡi lạnh lọc của cô ta à? Còn đùa nữa à?.

“Đồ quỷ say, dậy ngay?” Diệp Trí Viễn gằn giọng nói với An Hạ Dao cố gắng ghì姆 cơn kích động muốn đá bay cô.

Mớ tóc đen rối tung che mất gần nửa khuôn mặt của An Hạ Dao, dưới bầu trời sao như vậy lại càng mờ không rõ. Loáng thoáng nghe thấy dường như có tiếng đàn ông, bắt giác cô ti hí mắt như một con cún con, dùng mũi hít hà: “Đàn ông?” rồi tiếp đó ngồi lên người của Diệp Trí Viễn, vừa túm cả vạt vừa lúi anh dậy, “Anh tên là gì?” Nói rồi, khẽ mở đôi mi mắt mơ màng vì cơn say. Diệp Trí Viễn nổi giận định hất ra và bỏ đi, nhưng anh bị An Hạ Dao túm cả vạt lúi anh nhồm nửa người dậy, đôi mắt giận dữ như tóe lửa nhìn chăm chăm vào người con gái trước mặt, rất muốn ném cô gái này vào thùng rác, có điều trước lúc đó, anh giữ chặt lấy tay cô như gọng kìm rồi gỡ từng ngón tay cô đang túm lấy cả vạt của anh. Đồ chết giấm, cô gái này điên rồi quá rồi!.

Khi đôi mắt mơ màng vì say của An Hạ Dao nhìn lên khuôn mặt điển trai ấy của Diệp Trí Viễn, đầu óc cô lập tức trống rỗng, bàn tay túm cả vạt bắt giác buông ra, đẩy mạnh Diệp Trí Viễn ngã lăn ra đất, rồi hét tướng lên với Thất Hề: “Thất Hề, mình... Mình thấy ma!”

Diệp Trí Viễn bất ngờ bị An Hạ Dao đẩy ngã, đầu va xuống đất thành tiếng, lập tức thấy choáng váng hoa mắt, còn cô gái ngồi trên người anh thì vội bò dậy như nhìn thấy ma, tiếp đó chạy về phía Thất Hề kêu âm lên, nhưng vì chân mềm nhũn chỉ loạng choạng được mấy bước lại ngã xuống, vừa bò vừa khóc: “Thất Hề, mình nhìn thấy ma, mình nhìn thấy Diệp Trí Viễn!”

Diệp Trí Viễn dường như phật diên lên, những sợi gân xanh trên trán anh cũng nổi cả lên, đồ con gái chết giấm, dám nói anh là ma, đồ đáng chết, không lẽ anh xấu đến thế sao?.

Diệp Trí Viễn vẫn còn chưa hết cơn tức giận vì bị gọi là ma, lại nghe thấy cô gái say rượu ấy nói, mình nhìn thấy Diệp Trí Viễn, bắt giác ngây người, lập tức nhồm ngay dậy, nhìn về phía Thất Hề đang đi về phía An Hạ Dao, rồi lập tức cũng bước nhanh đến, kịp thời ngồi xuống trước khi Thất Hề ngồi xổm xuống khoảng một giây, lấy sức đỡ kẻ say rượu đang gào khóc kia, đưa tay gạt phắt đám tóc dài rối tung của cô ta, thế là một khuôn mặt xinh đẹp vừa lạ lẫm vừa quen thuộc hiện ra ngay trước mắt anh.

Diệp Trí Viễn ngây người, bắt giác nheo mắt nhìn kẻ say rượu ấy, còn An Hạ Dao thì cũng chớp đôi mắt ngái ngủ nhìn anh.

Bốn mắt giao nhau, như tóe lửa.

Đôi mắt đen của An Hạ Dao nhìn Diệp Trí Viễn một hồi lâu, rồi cười khan mấy tiếng, nói với anh: “Anh rất giống Diệp Trí Viễn!” Nói xong nhắm nghiền mắt chìm ngay vào giấc ngủ trong cơn say.

Diệp Trí Viễn tối sầm mặt, xem ra cô gái này say thật rồi, An Hạ Dao, được lắm, cuối cùng tôi đã tóm được cô rồi!.

Thất Hề không rõ sự tình đứng bên cạnh, ngưỡng nhìn Diệp Trí Viễn, đưa tay định đỡ lấy An Hạ Dao: “VẬY, để tôi đưa bạn tôi về nhà!”.

Diệp Trí Viễn không nhìn vào Thất Hề, nắm lấy hông, bế bổng An Hạ Dao lên, liếc một cái lạnh lùng về phía Thất Hề, đồng thời ném ra một câu: “Lên xe!”.

Thất Hề tròn mắt, tình hình thay đổi quá nhanh, cô không muốn bán An Hạ Dao xong rồi lại còn phải bù lỗ.

Diệp Trí Viễn mở cửa xe, đặt An Hạ Dao vào đó xong, quay người lại nhìn Thất Hề này giờ vẫn đứng yên tại chỗ vì sửng sốt: “Rút cục là cô có đi hay không? Không đi, thì chúng tôi đi đây, từ trước tới nay, Diệp Trí Viễn không phải là người hay xen vào những việc không đâu, nhưng đó là bạn của An Hạ Dao, hơn nữa xem ra cô ta cũng đã uống không ít, vì thế bất giác thấy rằng cần phải hành động như người ta từng nói: yêu nhau yêu cả đường đi, ít nhất thì cũng đưa cô ta về đến nơi an toàn.”

Thất Hề thấy An Hạ Dao có nguy cơ bị Diệp Trí Viễn mang đi mất, bèn cuống lên, sấn đến giữ chặt lấy cửa xe: “Này, anh là ai? Định làm gì vậy?” Thất Hề vừa nói, tay vừa lôi An Hạ Dao, Dao Dao, tỉnh lại đi!” Cô và An Hạ Dao chỉ là mảnh mồi nói thể, nào là “trải nghiệm một đêm tình”, nào là “tìm cảm giác yêu đương”, nhưng tất cả chỉ là những câu chuyện trong tiểu thuyết, còn đến khi sự thật đến thì lại không dám làm bừa.

“Chẳng phải các cô muốn tìm cảm giác yêu đương là gì?” Diệp Trí Viễn khê nhếch khóe đôi môi mỏng gợi cảm, nhẹ nhàng châm biếm: “Tôi chẳng phải là đối tượng mà các cô muốn săn là gì?”.

“Anh đừng có tưởng bở!” Thất Hề trừng mắt lườm Diệp Trí Viễn, tiếp đó kéo An Hạ Dao: “Dao Dao, mau tỉnh dậy đi, chúng ta gặp phải kẻ xấu rồi!” Thất Hề nói xong, cầm chặt lấy điện thoại với vẻ cảnh giác, mắt trừng nhìn Diệp Trí Viễn: “Tôi cảnh cáo anh, đừng có mà làm bậy, tôi sẽ báo cảnh sát!”.

Diệp Trí Viễn ung dung ngồi xuống ghế lái, nhìn Thất Hề đang giữ chặt lấy cánh cửa ở chỗ ghế phụ, toàn thân toát lên vẻ đề phòng, cười với vẻ bồn chồn: “Bây giờ thì coi như tôi đã thấy con gái trở mặt nhanh như trở bàn tay là thế nào rồi!” Những cô gái vừa mới đây thôi còn thơn thớt rằng muốn tìm người để có “một đêm tình”, thế mà lúc này đã lập tức ra vẻ như “thánh nữ” giờ vuốt nhe nanh, làm như Diệp Trí Viễn là một kẻ xấu xa. Vậy thì được rồi, anh sẽ giả làm kẻ xấu để dọa lại cô gái này, kéo lần sau uống nhiều, lại muốn “một đêm tình”, chẳng may gặp phải kẻ xấu bụng thì coi như xong.

“Liên quan cái quái gì đến anh!” Thất Hề giận dữ, trừng mắt nhìn Diệp Trí Viễn, tiếp tục lay Hạ Dao: “Dao Dao, Dao Dao, cậu mau tỉnh dậy đi!” Cơn giận dữ bốc lên, bất giác cô trở nên thô bạo, động tác cũng mỗi lúc một thêm thô bạo.

An Hạ Dao bị Thất Hề lay mạnh, chép chép miệng, làu bàu mấy câu không rõ: “Mình buồn nôn quá...”.

Thất Hề vừa nghe thấy thế, lập tức đẩy An Hạ Dao về phía Diệp Trí Viễn, vội quay người, chạy ra chỗ cách đó mấy bước, liền ngay sau đó là mấy tiếng “Oe, oe...”, rồi nôn bắn đầy người Diệp Trí Viễn. “An Hạ Dao!” Diệp Trí Viễn nghiêng răng, găm lên như sư tử”.

Thất Hề bịt chặt đôi tai vì chấn động, mắt nhìn cảnh tượng An Hạ Dao nôn, gây họa, rồi dựa vào chiếc ghế mềm mại, chúi, sau đó tìm một chỗ để chịu hơn tiếp tục ngủ ngon lành, bất giác quay sang nhìn Diệp Trí Viễn với vẻ thông cảm.

Khuôn mặt điển trai của Diệp Trí Viễn hết tái xám lại trắng bệch, hết trắng bệch lại đỏ bừng, hết đỏ bừng lại tái xám, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà thay đổi liên tục, khiến Thất Hề không khỏi thấy kỳ lạ, bèn lên tiếng hỏi: “Anh quen với An Hạ Dao à? Anh là ai?”

Diệp Trí Viễn hít sâu mấy lần, sau đó nắm tay lại thành nắm đấm, cố kìm cơn kích động muốn ném An Hạ Dao xuống khỏi xe, nghiêng chặt hàm, rít qua kẽ răng: “Tôi chính là Diệp Trí Viễn, rút cục là cô có muốn

lên xe hay không?”.

“Ồ!” Là người thông minh, Thất Hề cũng đã đoán được bảy, tám phần, nên khi nghe Diệp Trí Viễn nói như vậy, vội nhảy lên xe không chút do dự nữa.

“Địa chỉ nhà cô? Tôi đưa cô về trước.” Diệp Trí Viễn hỏi bằng câu ngắn gọn.

An Hạ Dao ngủ say như chết, khuôn mặt điển trai của Diệp Trí Viễn lạnh lùng không chút hơi ấm, vì thế mà dù trong xe có điều hòa, lại là tháng bảy của mùa hè, thế mà người ta vẫn cảm thấy lạnh. Thất Hề cũng không dám mạo muội đùa, nói địa chỉ của nhà mình với vẻ nghiêm túc. Trong bụng cô thầm nghĩ không biết An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn có thể trở thành nhân vật chính trong bộ tiểu thuyết tiếp theo của cô không nhỉ?.

Một lát sau, Diệp Trí Viễn dừng xe, nhìn Thất Hề, hỏi: “Địa chỉ của An Hạ Dao?”.

Thất Hề hơi do dự, nhưng rồi cũng nói ngay địa chỉ của An Hạ Dao, sau đó bước xuống, đóng cửa xe lại, vẫy tay với chiếc Hummer vừa lao vút đi, trong lòng thầm nói với An Hạ Dao: “Dao Dao à, không phải là mình muốn bán rẻ cậu đâu, cơn giận dữ của Diệp Trí Viễn quá lớn, lá gan bé xiu của mình không thể chịu đựng nổi. Hơn nữa, tối hôm nay cậu muốn tìm thấy cảm giác yêu đương cơ mà. Được tìm cảm giác yêu đương với người yêu đầu tiên hẳn sẽ rất tuyệt, đúng không?”

Chỉ một lát sau, Diệp Trí Viễn bế An Hạ Dao mềm nhũn về đến trước cửa nhà, đỡ cô đứng dựa vào cổng nhà, lục tìm chiếc chìa khóa trong túi cô, mở cửa rồi lại bế cô vào nhà và đóng cửa lại.

Sắp xếp cho An Hạ Dao lên giường xong, Diệp Trí Viễn chau mày nhìn lên người mình, chiếc áo sơ mi trắng tinh đã bị An Hạ Dao nôn thành lổ, dù anh không phải là người quá sạch sẽ thì cũng cảm thấy rất khó chịu. Vì thế, anh lập tức đi tìm phòng tắm của An Hạ Dao, rồi cởi bỏ quần áo, tắm rửa trong ngoài một lượt, khi anh nhìn quanh phòng tắm mà không tìm thấy dù chỉ một nửa chiếc khăn tắm để quần người, bèn quay mặt đi và rồi bất chợt nhìn thấy hai chiếc khăn mặt Cartoon màu hồng nhạt, hơi ngậy người, vớ bừa một chiếc đang định lau người thì nghe thấy “sầm” một tiếng, cánh cửa nhà tắm bị ai đó đẩy một cái rõ mạnh.

Theo phản xạ có điều kiện, Diệp Trí Viễn vội dùng chiếc khăn che lấy nửa người dưới, hoảng hết nhìn kẻ say rượu được anh đặt trên giường và ngủ say li bì. “A!” tiếng kêu ré to hết cỡ của con gái phát ra từ miệng của An Hạ Dao. Trước mắt cô là một thân hình trần như nhộng, cô vội bịt mắt theo phản xạ, tiếp đó chờ một lát nhưng không thấy cái người trần như nhộng ấy có bất cứ hành vi gây lên tiếng động nào, bèn vung tay, nói như dỗ mình: “Ảo giác, ảo giác, chắc là mình đã bị ảo giác!”. Sau đó nhắm mắt, lắc cái đầu nặng chịch, bắt đầu cởi bỏ quần áo trên người không chút do dự. Mặc dù say tới mức không phân biệt được đâu là nam đâu là bắc, mặc dù say tới mức khi ngủ bị mộng du, nhưng mùa hè mà không tắm rửa thì người cứ nhộp nhúa rất khó chịu. Chính vì cảm thấy khó chịu nên cô mái mò mồm vào nhà tắm để tắm.

Bây giờ thì đến lượt Diệp Trí Viễn muốn hét toáng lên! Chẳng đúng như vậy sao, An Hạ Dao say đến mức đó cơ mà, cởi bỏ hết quần áo trước một người đàn ông, sau khi lột chiếc váy xuống, chiếc áo lót BRA cũng được cởi phất ra và ném ngay vào khuôn mặt điển trai của Diệp Trí Viễn, tiếp đó thì cô cúi người xuống cởi chiếc quần lót rất gọt cảm.

Diệp Trí Viễn cảm thấy máu trong đầu không ngừng bốc lên, một luồng hơi nóng truyền đi từ bụng dưới, khiến toàn thân anh nóng rực như lửa, anh túm ngay lấy cánh tay của An Hạ Dao không chút do dự, ngọn lửa ham muốn rực lên trong đôi mắt: “An Hạ Dao, cô đang làm gì vậy?”.

An Hạ Dao nở một nụ cười rạng rỡ, nói rành rành tiếng xen lẫn hơi men: “Muốn tắm! Diệp Trí Viễn, anh giúp tôi được không?”.

Trong lòng Diệp Trí Viễn chợt có cảm giác lằng lằng rất khó tả, bất giác nheo mắt nhìn kỹ An Hạ Dao, nhìn đôi mắt mơ màng của cô, không có vẻ gì là tỉnh táo, nên hít một hơi thở thật sâu, cố gắng kìm chế cơn ham muốn đang ngùn ngụt, hờn hển nói: “An Hạ Dao, cô say rồi, cô vẫn chưa tỉnh đúng không?”.

“Ai bảo tôi say? Tôi không say!” An Hạ Dao giận dữ vung tay, lẩm bẩm: “Bây giờ, chỉ là tôi đang mơ, mơ đến độ khờ Diệp Trí Viễn mà thôi... Tôi không say, tôi không say, tôi thực sự là không say!”.

Diệp Trí Viễn day day cái đầu sắp nổ tung, nhìn An Hạ Dao, cô ta bây giờ lại như thế, nếu không phải cô đang say thì anh đã lấy ngay cái đầu xuống để cô ấy làm bóng đá! Có điều, nói với người say đúng là như vay không trả, Diệp Trí Viễn đành phải dỗ dành: “Được, được, cô không say, vậy thì cô hãy đi ngủ cho ngoan đi, được không?”.

“Không được, tôi vẫn chưa tắm!” An Hạ Dao trả lời với vẻ đầy lý lẽ. Tôi muốn tắm. Diệp Trí Viễn, anh giúp tôi tắm đi!”.

Diệp Trí Viễn thầm chửi trong lòng. An Hạ Dao, cô đúng là đồ quỷ quái, cô cố ý trừng phạt tôi phải không?. Nhưng, để đề phòng An Hạ Dao chạy ra ngoài với thân hình trần truồng hoặc có những hành động vượt quá giới hạn, Diệp Trí Viễn đành liêu đáp: “Được, Tôi sẽ giúp cô tắm!” Sau đó anh thận trọng đỡ cô vào trong bồn tắm, rồi mở vòi nước.

Làn nước mát lạnh chảy trên thân người nóng rực, Diệp Trí Viễn mắt nhìn thẳng, kỳ cọ cho cô một cách nghiêm túc. An Hạ Dao ngược đôi mắt mơ màng nhìn Diệp Trí Viễn, thấy khuôn mặt điển trai của anh đỏ bừng lên, bèn cười khúc khích: “Diệp Trí Viễn, anh đỏ mặt rồi kìa, anh đang xấu hổ à?”.

Diệp Trí Viễn nghe vậy mà chỉ muốn học máu, anh đâu có xấu hổ, anh đang bị ngọn lửa ham muốn đốt cháy, một người phụ nữ và một người đàn ông trần truồng cùng tắm với nhau trong bồn tắm, thì dù là Liễu Hạ Tuệ cũng không thể kiềm chế được? Huống chi anh lại là một người đàn ông bình thường với những phản ứng bình thường!.

“Diệp Trí Viễn, tôi muốn ăn sống anh!”. Hạ Dao ngẩn người nhìn Diệp Trí Viễn, trong đôi mắt mơ màng vì men rượu, thực ra không nhìn vào điểm nào, cánh tay ôm lấy cổ của Diệp Trí Viễn một cách rất tự nhiên, mũi chân nhón lên, miệng phả ra hơi rượu nồng nàn, rồi bất ngờ đặt môi hôn lên đôi môi đầy gợn cảm của Diệp Trí Viễn.

Diệp Trí Viễn nhú chặt đôi mày, nhìn An Hạ Dao bằng đôi mắt rừng rực, toàn thân cứng đờ ra, trong đầu không nghĩ ra được điều gì, không biết nên phản ứng như thế nào. Một là, thuận theo ý của An Hạ Dao, nhân lúc cô say, xơi gọn cô một cách sạch sẽ; hai là, giữ đúng chính nhân quân tử, đẩy cô ra, vì dù sao thì An Hạ Dao cũng đang say rượu, mọi hành động của cô trong lúc này đều là chưa qua suy nghĩ.

Rút cuộc là nên lựa chọn cách giải quyết như thế nào bây giờ? Theo cách thứ nhất hay là thứ hai?.

An Hạ Dao liếm môi, buông Diệp Trí Viễn, nói như nói với một mình: “Anh vẫn không chịu hôn tôi, đúng không?”. An Hạ Dao đã mơ rất nhiều lần như vậy, mơ thấy cô và Diệp Trí Viễn hôn nhau, nhưng Diệp Trí Viễn không chịu hôn cô mà còn nói rằng, nụ hôn của tôi chỉ dành cho nữ thần của tôi, An Hạ Dao thì là gì? Ngay cả việc bù vào chỗ trống cũng không đáng! An Hạ Dao buồn bã quay lưng đi, tiếp đó là nước mắt chứa chan rồi bùng tỉnh dậy giữa giấc mơ. Cô không biết rằng, lần này thực tế đúng như vậy. Người Diệp Trí Viễn hùng hực, khiến toàn thân An Hạ Dao cũng nóng bừng, mặc dù xối nước lạnh vào người nhưng vẫn không sao hạ nhiệt đi được.

“Diệp Trí Viễn, tôi ghét anh!” An Hạ Dao không kiềm chế được gầm lên, tiếp đó quàng chặt lấy cổ của Diệp Trí Viễn, áp sát thân hình nóng rực của mình đến, mở miệng hôn ghì lấy Diệp Trí Viễn, tiếp đó anh một cái như để trút giận.

Diệp Trí Viễn bị đau, hơi hé miệng ra.

Chiếc lưỡi linh hoạt của An Hạ Dao lùa vào, quần lấy chiếc lưỡi của anh, hôn riết.

Ép hôn! Kể từ khi sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên Diệp Trí Viễn bị một cô gái ép hôn như vậy, nếu vẫn cứ không chủ động làm điều gì đó, e người ta lại nghi ngờ mình không phải là đàn ông.

Trong đôi mắt đen thẳm của Diệp Trí Viễn, ánh lên một thoáng ngỡ ngàng, nhưng rồi nhanh chóng biến mất, anh trở tay, ôm chặt lấy ngang lưng An Hạ Dao bằng đôi tay mạnh mẽ, cúi xuống dồn sức làm cho nụ hôn đó càng mạnh hơn, chiếc lưỡi linh hoạt đáp lại An Hạ Dao một cách nồng nhiệt, cuốn lấy lưỡi của An Hạ Dao đưa đi, đẩy lại... Cánh tay dài trượt dần trên làn da mềm mại, mịn màng của An Hạ Dao một cách không e dè, đồng thời không ngừng vuốt ve. Cuối cùng, khi mà An Hạ Dao nghi ngờ không biết có đúng là mình đang trong giấc mơ hay không và cảm thấy ngạt thở vì nụ hôn, thì Diệp Trí Viễn buông cô ra, tiếp đó cúi xuống xốc ngang người, bế cô đi thẳng vào trong phòng ngủ của cô.

Chiếc điều hòa thổi gió ù ù, tuy có thể làm hạ nhiệt trong phòng, nhưng không thể hạ nhiệt cơn kích động của hai người đang như phát sốt.

Trên chiếc giường đôi chắc, rộng, thân hình của hai người chẳng khác gì hai đứa trẻ sinh đôi dính liền thân, quần chặt lấy nhau.

Lý trí của Diệp Trí Viễn sớm đã bị thiêu cháy khi còn ở trong bồn tắm, bây giờ ngoài cơn khao khát, vẫn chỉ là khao khát còn An Hạ Dao thì vẫn trong cơn mơ màng, cứ tưởng rằng mình đang mơ, nên phối hợp và đáp lại Diệp Trí Viễn với vẻ rất nồng nhiệt. Cô ầm đôi mắt trong cơn kích động, đôi môi đỏ mọng hơi hé mở, không ngừng thốt ra những tiếng phấn khích, cổ vũ Diệp Trí Viễn tiếp tục dồn sức trên người cô để khơi gợi mỗi một bộ phận nhạy cảm trên đó.

An Hạ Dao cảm thấy toàn thân dâng lên một cảm giác rùng rợn rất khó tả, một bộ phận trên cơ thể trở nên ngứa ngáy tới mức khao khát có một thứ nào đó đưa vào để lấp đầy, cảm giác ấy vừa dễ chịu nhưng lại cũng rất khó kiên trì thậm chí khiến cô cảm thấy mất kiểm soát tới mức toàn thân run lên, mãi cho tới khi phần dưới cơ thể lan truyền đi một cảm giác đau nhói vì bị xé rách, cô mới run bắn lên và cất tiếng kêu, nửa tỉnh nửa mê nhìn lên người đàn ông đang cúi xuống người cô cũng với bộ mặt sững sốt như vậy, rồi lập tức đẩy anh ta: “Diệp Trí Viễn, anh là đồ khốn? Anh là đồ cầm thú...”

An Hạ Dao vẫn còn chưa mắng hết câu thì Diệp Trí Viễn đã lại cúi người xuống, khiến cho những lời còn lại của cô phải nuốt vào trong bụng. Lúc này, nỗi sung sướng điên cuồng đã nhấn chìm Diệp Trí Viễn trong tích tắc.

Diệp Trí Viễn rất bất ngờ, mười bảy tuổi, An Hạ Dao là gái trinh, không ngờ, khi hai mươi bảy tuổi cô cũng vẫn là gái trinh, hơn nữa, sau mười năm ly biệt, anh vẫn là người giành được.

Diệp Trí Viễn nhìn An Hạ Dao đau tới mức nước mắt cứ tuôn ra, trong lòng thấy không nỡ bèn dịu dàng an ủi: “Không đau đâu, không đau đâu. Sẽ hết nhanh thôi!” Động tác của anh vì thế cũng bỗng trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều, bàn tay dài dịu dàng vuốt ve thân thể của An Hạ Dao để kích thích cảm giác của cô, làm cô quên đi cái đau bị xé rách, tất nhiên anh cũng bị chính sự dịu dàng, cương cứng làm cho đau tới mức tưởng chừng nổ tung đến nơi!

Thực ra, An Hạ Dao cũng muốn phản kháng lại, nhưng không hiểu vì sao, nhìn thấy những giọt mồ hôi to như hạt ngọc trên trán Diệp Trí Viễn không ngừng nhỏ xuống và vẻ mặt căng thẳng dường như còn khó chịu hơn cả cô của anh thì cô lại thôi vùng vẫy, hơn nữa, sau khi uống say quả thực là cô cũng chẳng còn bao nhiêu sức lực để mà phản kháng, vì thế cô đành buông xuôi phó mặc.

Cảm giác đau đớn dần dần qua đi, nhìn khuôn mặt xinh đẹp lúc trước còn trắng nhợt đi vì đau của An Hạ Dao lúc này đang dần dần hồng trở lại, Diệp Trí Viễn thực hiện động tác nguyên thủy nhất của loài người một cách đều đặn, từ từ... rồi sau cùng, anh trút bỏ, cúi người, đổ xuống trên người An Hạ Dao, thở hổn hển.

An Hạ Dao mệt nhoài, tới mức không còn rên được thành tiếng, nhưng cô vẫn gắng sức cắn mạnh vào vai của Trí Viễn như trút bỏ. Diệp Trí Viễn đau tới mức kêu lên, cúi xuống nhìn An Hạ Dao mệt mỏi chìm vào trong giấc ngủ, sắc trải qua cơn hưng phấn đỏ hồng vì vừa phân mảnh liệt, đôi mi dài hơi cong vẫn còn đọng những giọt nước mắt. Anh cúi đầu, hôn lên đôi mắt nhắm chặt của cô, tiếp đó nhìn lên bờ vai đau rất, trên đó là dấu một hàm răng đều tăm tắp, đỏ ửng. Xem ra, An Hạ Dao ghét anh thật sự, nên mới cắn mạnh như vậy, cứ như muốn rút thịt anh ra.

Diệp Trí Viễn thậm chí nghĩ, ngày mai sau khi tỉnh dậy, không biết cô gái này có cầm dao chém hoặc đâm mình không nhỉ?. Hoặc giả, biết rằng mình đã mất đi thứ quý giá nhất của người con gái sau khi uống rượu, liệu có khóc lóc và thất cổ không?.

Có điều, chết dưới hoa mẫu đơn, làm ma thì cũng đáng2, chuyện của ngày mai thì để ngày mai nói. Khoe của đôi môi đẹp và gợi cảm của Diệp Trí Viễn khẽ nhếch nụ cười: “An Hạ Dao, số phận đã định rồi, tôi là người đàn ông của em!”.

Cho dù trong khoảng thời gian ấy đã có mười năm không quan hệ, cho dù mỗi người đã trải qua cuộc sống như thế nào, đã gặp ai, cuối cùng vẫn trở về điểm xuất phát.

Trí Viễn ôm chặt lấy thân hình mềm mại của Hạ Dao, kéo chiếc chăn mỏng che thân hình của hai người, sau đó chìm vào giấc mộng với vẻ mãn nguyện.

Khi An Hạ Dao tỉnh dậy vì đầu đau như búa bổ thì cũng đã gần trưa, mở hàng mi dính dính chặt, giụi mắt, nhìn lên trần nhà quen thuộc, rồi lại nhìn căn phòng quen thuộc, những thứ đập vào mắt đều là những thứ quen thuộc. Khung cửa sổ sáng choang vì không kéo rèm che, chỉ có một tấm lụa mỏng nên chỉ che được một phần ánh mặt trời gay gắt, qua tấm màn lụa có thể nhìn thấy thế giới bên ngoài đó ngập tràn ánh nắng.

An Hạ Dao dần dần nhớ lại chuyện say rượu tối hôm qua, cô đá vào người bên cạnh, tưởng rằng đó là Thất Hề, hai người có thói quen say rượu xong ngủ cùng giường đã khá nhiều lần. Nhưng, cô vừa cử động, liền kêu lên một tiếng, toàn thân cô rã rời, vừa đau vừa mỏi, tưởng chừng không nhúc nhích được.

Giấc mộng xuân đêm qua từ từ hiện lên trong đầu An Hạ Dao, lơ mơ nhưng lại cũng vô cùng rõ rệt, cô vội vén chăn lên, nhìn lên người mình, bất giác cô trợn tròn mắt, trên thân hình có làn da trắng muốt, mịn màng của cô đầy những vết thâm tím, ngực cũng như vậy. Không nén được, cô kêu thất thanh “Ồi!” khiến người nằm bên choàng tỉnh.

Diệp Trí Viễn ngáp một cái, thò người ra khỏi chiếc chăn với vẻ mơ màng, rồi mỉm cười thân thiện với An Hạ Dao và bình thần chào bằng một câu: “Chào em”.

Tỉnh dậy trong căn phòng quen thuộc của mình, nhưng lại phát hiện ra người nằm ngủ bên cạnh là một người đàn ông lạ mặt, trước chuyện này, một cô gái lớn tuổi sẽ phản ứng ra sao?.

Người khác có phản ứng như thế nào, An Hạ Dao không biết, nhưng còn cô thì lập tức chồm lên, xông vào người Diệp Trí Viễn và ra sức tát vào khuôn mặt điển trai của anh hai cái, sau đó vẫy vẫy bàn tay bị đau vì tát, nói một câu bình thản: “Cảm giác đau, không phải là mơ”, rồi vội lấy chăn, trùm kín người.

Nếu có một cái lỗ, An Hạ Dao chắc chắn sẽ chui ngay xuống đó, cô thực sự không còn mặt mũi nào nhìn thấy Diệp Trí Viễn!.

Diệp Trí Viễn đã như một bóng ma trong lòng cô, từ khi cô mới mười bảy tuổi, đến khi cô hai mươi bảy tuổi, gần mười năm!.

An Hạ Dao cứ tưởng rằng, tình cảm trong mười năm ấy của cô là trống rỗng, ít nhất thì cũng là chẳng có liên quan gì đối với Diệp Trí Viễn, nhưng giây phút này, cô cảm thấy rất rõ, trái tim cô luôn gắn chặt với bóng ma Diệp Trí Viễn.

Cho dù mười năm, cô đã cố gắng xóa hết mọi ký ức, cố gắng quên đi, cố gắng coi như người ấy không tồn tại, nhưng thực ra, người ấy chưa bao giờ rời khỏi trái tim cô.

Cho dù thời gian đã để lại những vết bụi trên bóng ma ấy, cố gắng làm nhạt nhòa cái tên Diệp Trí Viễn, nhưng chỉ cần gió hơi thổi, vết bụi rơi xuống, thì cái tên Diệp Trí Viễn vẫn cứ khắc sâu trong trái tim An Hạ Dao như cũ, lơ rớt và nổi bật đến vô cùng. Lúc đầu, mặc dù cả trường đều biết, là An Hạ Dao chạy theo người khác, bỏ Diệp Trí Viễn, và Diệp Trí Viễn cũng tuyên bố bằng những lời mạnh mẽ: “An Hạ Dao, suốt đời này đừng để tôi gặp lại cô, nếu không tôi sẽ khiến cho cô chết một cách thảm hại!”

An Hạ Dao cũng vì chạy theo người khác, bỏ rơi Diệp Trí Viễn nên nổi đình đám và được nhiều người biết đến trong suốt thời phổ thông trung học.

Nhưng, chỉ có An Hạ Dao mới biết rất rõ, chẳng qua vì cô không muốn trở thành người đỡ đạn và để giành lấy tình một chút hi trọng, trái tim cô đã sớm chìm đắm trong mối tình với Diệp Trí Viễn và không thể nào thoát ra.

Mỗi một cô gái khi đã yêu rồi thì rất dễ trở nên tự ti, mà khi đã tự ti rồi thì rất dễ bị đàn ông bỏ rơi, An Hạ Dao không muốn yêu trong sự tự ti, không muốn chờ đến khi bị Diệp Trí Viễn bỏ rơi, vì thế, cô đã ra tay trước, bỏ rơi Diệp Trí Viễn. Quan điểm trong chuyện tình cảm của An Hạ Dao là: tôi có thể yêu anh, có thể yêu anh vô điều kiện, nhưng tôi không thể từ bỏ lòng kiêu hãnh, sự tự tôn để yêu anh.

Nhiều năm đã trôi qua nhưng An Hạ Dao không hề hối hận về sự lựa chọn ban đầu, vì ít ra cô cũng đã làm cho Diệp Trí Viễn phải ghi nhớ rất sâu sắc đến cô – người đỡ đạn. Có thể làm cho người mình yêu sâu sắc

nhớ đến mình, cho dù bằng cách nào, cũng đều rất đáng. Trong mỗi chúng ta những thứ ta có thể nhớ rất ít, những người từng yêu có thể nhạt nhòa theo tháng năm, nhưng những người mà bạn hận thì dù cho có muốn quên, cũng rất khó.

Nếu như lúc đầu không phải là An Hạ Dao bỏ rơi Diệp Trí Viễn, mà là ngược lại, thì An Hạ Dao cũng sẽ giống như tất cả những cô gái mà anh bỏ rơi trước đó, sẽ bị anh quên hết, thậm chí có thể đến cả tên cũng sẽ bị lãng quên.

Diệp Trí Viễn là hoàng tử ở trên cao, xuất thân trong một gia đình mạnh về cả kinh tế lẫn quyền lực, có cha là cán bộ cao cấp, có mẹ là giám đốc hành chính, có chú thím mang hàng đồng tiền đến để lấy lòng. Anh vừa có vốn tự có để kiêu ngạo, lại có hậu phương vững chắc, dù anh có muốn giấu giếm cũng không được.

Mười bảy tuổi, khi là một cô gái còn rất ngây thơ, An Hạ Dao hoàn toàn không phải là không thích Diệp Trí Viễn và càng không phải là muốn bỏ anh để rồi nổi tiếng khắp trường, mà chỉ vì cô đã biết được sự thật, lúc đầu Diệp Trí Viễn theo đuổi một cô bé như vẹt con xấu xí là cô, chỉ vì muốn chọc tức nữ thần trong lòng anh lúc đó là Lộ Ngữ Nhụy, cô thấy không thể tiếp tục làm người đỡ đạn của Diệp Trí Viễn được nữa, và cô đã lựa chọn cách làm cực đoan nhất, làm cho Diệp Trí Viễn phải nhớ mãi đến cô.

Những điều xảy ra tối hôm qua đã cho An Hạ Dao biết rõ, đúng là Diệp Trí Viễn đã nhớ cô, chỉ có điều cô đã phải mất không mười năm, mất không tuổi thanh xuân để mà kiểm chứng ột điều vô nghĩa như thế, thì dường như có phần lãng phí.

An Hạ Dao kéo chăn che kín đầu, mắt ướt ướt, cô không biết vì sao mình lại khóc, nhưng trong lòng cô thực sự rất buồn.

Sự trinh tiết năm mười bảy tuổi mà cô chuẩn bị dành cho Diệp Trí Viễn, đã để lỡ mười năm, khi mà cô tưởng rằng giữa mình và Diệp Trí Viễn không bao giờ còn có sự qua lại, thì lần đầu tiên trong đời, ở năm hai mươi bảy tuổi, sự trinh tiết ấy vẫn dành cho anh.

Tất cả những cảnh tượng mà Diệp Trí Viễn tưởng tượng ra trong đêm qua đều không xảy ra, An Hạ Dao không khóc lóc, gào thét, cũng không gây gổ, cô chỉ tát anh hai cái rất mạnh, để xác định xem chuyện đêm qua là thực hay là mơ, rồi lại lặng lẽ vùi đầu vào chiếc chăn, không hề lên tiếng.

Hành động của An Hạ Dao khiến Diệp Trí Viễn thấy hơi lạ, anh đưa tay ra, kéo ngay chiếc chăn mà An Hạ Dao đang trùm, rồi nhìn cô bằng đôi mắt đen không chớp.

Trong đồng tử sáng trong của cô dường như không có tiêu điểm, cô cứ ngây người nhìn về phía trước, và đuôi mắt ướt cho thấy, cô đã khóc.

“Hạ Dao, Hạ Dao”. Diệp Trí Viễn gọi hai tiếng, đưa tay ra khua khua trước mắt cô, lúc đó An Hạ Dao mới dời mắt về phía Diệp Trí Viễn, nhìn lên khuôn mặt sạch sẽ, trắng trẻo, đường nét rõ ràng của anh rồi nhìn tránh sang chỗ khác.

Mười năm, hơn 3600 ngày đêm trôi qua, vẻ ngờ nghệch của Diệp Trí Viễn đã phai đi và trở nên chín chắn hơn rất nhiều, nhưng khuôn mặt thì vẫn điển trai, sáng láng như vậy, khiến người ta không thể rời mắt đi.

Thời gian trôi nhanh như điện, chớp mắt mà đã mười năm trôi qua.

Thậm chí An Hạ Dao vẫn còn nhớ hình ảnh của chính mình mười năm trước: tóc buộc vênh thành đuôi ngựa, ngoan ngoãn trong bộ đồng phục học sinh, để lộ hàm răng bít, vẻ mặt ngập tràn hạnh phúc như một con chim nhỏ, dựa vào bờ vai của Diệp Trí Viễn, nói: “A Viễn, có phải chúng ta sẽ mãi hạnh phúc như thế này đúng không?”. Diệp Trí Viễn đưa tay véo mũi An Hạ Dao, giả bộ thâm trầm, đáp: “Tất nhiên rồi, hạnh phúc của chúng ta sẽ là hàng ngàn năm...”.

Những lời tình yêu ngọt ngào, khiến người ta ngây ngất vẫn còn rõ mồn một bên tai mới như ngày hôm qua, nhưng ký ức không chạm tay vào được, khoảng cách không gian mà năm tháng mang đến đã khiến cho hai con người trẻ tuổi trưởng thành, và trở thành người lớn.

Mười năm, nói là dài thì rất dài, đời người cũng có được mấy lần mười năm như vậy, nhưng nói rằng ngắn thì cũng rất ngắn, dường như cũng chỉ trong một cái chớp mắt.

Quá khứ liên tiếp ủa về trong đầu An Hạ Dao, hình ảnh Diệp Trí Viễn của năm mười bảy tuổi và Diệp Trí Viễn của bây giờ đan vào nhau, vừa rõ ràng lại vừa mờ ảo.

Diệp Trí Viễn là mối tình đầu của cô, năm cô mười bảy tuổi. Đó là quãng thời gian tươi đẹp và khờ khạo nhất, họ gặp gỡ và yêu nhau, vì An Hạ Dao bỏ rơi Diệp Trí Viễn, họ chia tay nhau. Kể từ đó, Diệp Trí Viễn vô cùng hận An Hạ Dao, An Hạ Dao cũng không chọc giận Diệp Trí Viễn nữa, mười năm trôi qua, khi mà An Hạ Dao tưởng rằng giữa hai người sẽ không bao giờ qua lại cho đến chết, thì lại xảy ra chuyện này.

Sau cơn say, đầu của An Hạ Dao hơi đau, cô cảm thấy, cuộc đời đúng là đôi lúc khéo trêu người. Đôi mắt đen, sâu thẳm của Diệp Trí Viễn nhìn chăm chăm vào An Hạ Dao, không bỏ sót bất cứ một thay đổi nào dù nhỏ nhất trên mặt cô, đôi lông mày rất đẹp hơi nhíu lại, sau cùng lên tiếng: “An Hạ Dao, em khỏe không?”.

Có phải khi chia tay nhau các đôi đều chào nhau bằng cách ấy?

Em khỏe không?

Em rất khỏe! Còn anh? Anh cũng rất khỏe!.

Cho dù là không ổn cũng cứ phải nói là ổn.

Ánh mắt của An Hạ Dao nhìn về phía bức tường không xa lắm, cô không có dũng khí để nhìn lại đôi mắt rừng rực ấy của Diệp Trí Viễn, nhưng vẫn giữ được vẻ bình thản, đáp bằng ngữ khí bình thường: “Tôi rất ổn!”.

Diệp Trí Viễn nhìn An Hạ Dao, bình thản tiếp lời: “Anh cũng rất ổn”.

An Hạ Dao không biết rằng mười năm sau, đối diện với người yêu đầu, hơn nữa lại cùng nhau trải qua một đêm nồng nhiệt như vậy thì người ta nên nói những gì, vì thế cô im lặng.

Diệp Trí Viễn cũng ngậy người trước không khí kỳ quặc ấy, mở miệng ra, nhưng một hồi lâu vẫn không tìm được lời gì để nói, vì vậy mà hai người cùng im lặng.

“An Hạ Dao, chuyện đêm qua.... là một người đàn ông, anh muốn chịu trách nhiệm với em...”. Diệp Trí Viễn nói câu đó xong thì không khỏi giật mình. Chắc hẳn anh đã bị lên cơn thần kinh, nếu không thì sao lại nói ra một câu thiếu cân nhắc như vậy? Nhưng câu nói đã được buột ra khỏi mồm rồi thì không thể nào thu lại được.

“Vì sao lại muốn chịu trách nhiệm?”. An Hạ Dao cố gắng giữ cho giọng nói thật bình thản để che giấu tâm trạng rối ren.

“Vì, đây là lần đầu tiên của em!”. Diệp Trí Viễn đáp một cách thật thà: Anh nghĩ, có lẽ chúng ta nên thử nói chuyện yêu đương!”.

An Hạ Dao kinh ngạc nhìn Diệp Trí Viễn, trong lòng rất ngổn ngang, tâm trạng nào cũng có, cô khẽ mỉm cười với Diệp Trí Viễn: “Là một người đàn ông, hẳn anh đã từng lên giường với rất nhiều cô gái còn trinh, và rồi cứ chịu trách nhiệm với từng người, một trăm năm sau chắc đã đến lần tôi!”.

Bị An Hạ Dao làm tổn thương bằng những lời nhẹ nhàng sâu cay và không chút nể nang, khuôn mặt điển trai của Diệp Trí Viễn bỗng chốc trở nên rất khó coi, giọng nói cũng trở nên thiếu kiên nhẫn: “An Hạ Dao, em nói thế là có ý gì?”.

“Tôi chẳng có ý gì! Chỉ là nói lên sự thật mà thôi.” An Hạ Dao bình thản túm lấy chăn, ngồi dậy, quần chặt lấy người và đi vào nhà tắm, nhưng không quên ném lại một câu: “Tôi không cần anh phải chịu trách nhiệm, từ nay về sau, anh đi đường anh, tôi đi đường của tôi, dù đến lúc chết, khi ở dưới suối vàng thì chúng ta vẫn là hai người không liên quan gì đến nhau!”.

“Em!” Diệp Trí Viễn tức giận chỉ vào An Hạ Dao: “An Hạ Dao, sao cô lại có thể tùy tiện như vậy?”.

“Đúng thế, tôi tùy tiện như vậy đấy, khi tôi tùy tiện thì không phải là người”.

An Hạ Dao đưa tay giữ ngực – nơi đang khiến cô có cảm giác rất nặng nề và khó thở, dựa vào cửa nhà vệ sinh, cố làm ra vẻ bình tĩnh, lạnh lùng nói.

“An Hạ Dao, em thật sự là không đòi anh phải chịu trách nhiệm chứ?”. Diệp Trí Viễn vẫn chưa chịu thôi, hỏi lại.

“Sao tôi lại phải đòi anh chịu trách nhiệm?”. An Hạ Dao lạnh lùng hỏi lại.

“Anh là người đàn ông đầu tiên của em!”. Diệp Trí Viễn đáp, vẻ tức giận, mặc dù nghe An Hạ Dao nói không cần phải chịu trách nhiệm, anh cũng thở phào trong lòng, nhưng không hiểu vì sao trong lòng anh lại không hề thấy vui.

“Ồ, người đầu tiên thì làm sao? Cũng đâu phải là người cuối cùng!” An Hạ Dao cắn môi, đáp lại, cố làm ra vẻ mạnh mẽ.

“An Hạ Dao!” Diệp Trí Viễn đã mất bình tĩnh, tức giận gầm lên.

“Nếu không còn chuyện gì khác nữa, mời anh mặc quần áo rồi đi cho!” An Hạ Dao quấn khăn tắm, cầm quần áo Diệp Trí Viễn giặt sạch sẽ tối hôm qua từ trong nhà tắm, đưa cho anh với vẻ lịch sự: “Nếu có thể được, tôi hy vọng anh hãy quên chuyện tối hôm qua đi”.

“An Hạ Dao, cô thực sự muốn như vậy chứ?” Diệp Trí Viễn đón quần áo, nhìn thẳng vào An Hạ Dao, trong lòng thấy rất không vui.

Lần đầu tiên trong đời Diệp Trí Viễn bị phụ nữ bỏ rơi, và cũng là lần duy nhất bị người ấy bỏ rơi, người ấy chính là An Hạ Dao, thế rồi sau một đêm tình nồng nhiệt, An Hạ Dao lại cũng là người phụ nữ nôn nóng đòi cắt đứt mọi quan hệ với anh, khiến một người đầy lòng kiêu hãnh như Diệp Trí Viễn không khỏi cảm thấy hụt hẫng.

“Đúng!”. An Hạ Dao nhìn Diệp Trí Viễn một cái, rồi rời ánh mắt đi, khẽ gật đầu, “Hiện tôi đang sống rất tốt, không muốn bị anh quấy rầy”.

Diệp Trí Viễn tức giận nghiến răng, nói: “Cô tưởng rằng tôi muốn quấy rầy cô lắm đấy à?”. Nói rồi anh nhanh chóng mặc xong quần áo, An Hạ Dao đã mở cửa cho anh với vẻ lịch sự với ý muốn đuổi khách rất rõ. Thấy vậy, Diệp Trí Viễn sầm mặt lại, tức giận nói: “An Hạ Dao, là chính cô không muốn tôi chịu trách nhiệm, sau này cô đừng có hối hận đấy!”.

An Hạ Dao gắng hết sức nặn ra một nụ cười: “Từ trước đến giờ, tôi chưa bao giờ làm những việc mà mình sẽ hối hận, kể cả việc lúc đầu đi theo người khác, bỏ anh!”.

Quả nhiên, nghe An Hạ Dao nhắc đến chuyện này, khuôn mặt điển trai của Diệp Trí Viễn sầm lại, còn tối màu hơn cả dýt nổi, anh nghiến răng, đáp: “An Hạ Dao, tạm biệt, hy vọng rằng sau này chúng ta không bao giờ gặp nhau nữa!”. Sau đó đóng sầm cánh cửa, bước nhanh ra khỏi phòng.

An Hạ Dao rũ xuống, dường như mọi hơi sức của cô đều bị ai đó rút hết, c ngồi phịch xuống nền nhà, lặng lẽ sụt sùi, để mặc cho những giọt nước mắt to tướng trào ra khỏi tròng mắt cay sè, lăn xuống dưới...

Năm mười bảy tuổi, Diệp Trí Viễn đã nói với cô: “Mình nghĩ, chúng ta nên thử yêu nhau!” bằng vẻ mặt rất tự tin.

Trái tim An Hạ Dao đập loạn xạ như bước chân của con hươu nhỏ, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, gật đầu với vẻ thẹn thùng: “Vâng!”.

Kể từ phút đấy cô trở thành bạn gái của Diệp Trí Viễn, giống như cô gái Lọ Lem tìm được hoàng tử, sắp được bắt đầu một cuộc sống hạnh phúc.

Nhưng giấc mộng đẹp ấy vừa mới bắt đầu thì đã bị đánh thức, thì ra, Diệp Trí Viễn theo đuổi cô là để chọc tức nữ thần trong lòng anh ta: Lọ Ngừ Nhụy còn An Hạ Dao chỉ là một quân cờ, hoặc nói cách khác là “Người đỡ đạn”.

Năm mười bảy tuổi, ngây thơ đón nhận tình yêu để rồi thất bại và chịu đau khổ là vì cô còn quá trẻ, quá ngây cuồng. Sau khi biết mình là người đỡ đạn, thậm chí cô vẫn còn lơ đãng nhe vuốt ra để phản kích lại, chạy theo người khác, tặng cho Diệp Trí Viễn một cái sưng, sau đó ngạo nghễ quay lưng, bỏ đi.

Nhưng, An Hạ Dao của tuổi hai mươi bảy, trước tình yêu, trước sự thất bại trong tình yêu, cô không thể để bị tổn thương!. Nếu đã không thể để bị tổn thương thì cô cũng không muốn cho Diệp Trí Viễn bất cứ cơ hội nào để làm tổn thương cô!.

Ghi chú: 1. Một nhân vật trong truyện “Dù để ở trong lòng cũng không làm bậy”.

Tương truyền vào một đêm lạnh giá Liễu Hạ Tuệ ngủ ở cửa nhà họ Quách, có một người phụ nữ không có chỗ ngủ cùng đến đó để ngủ. Liễu Hạ Tuệ sợ rằng người phụ nữ ấy bị chết rét, nên đã để cho cô ta ngồi trong lòng mình để ngủ, đồng thời còn cởi áo ngoài của mình đắp cho người phụ nữ. Họ đã ở cùng nhau trong trạng thái ấy suốt một đêm mà không có bất cứ hành động vượt quá giới hạn nào. Vì thế, Liễu Hạ Tuệ được mọi người tặng cho danh hiệu chính nhân quân tử “để ngồi trong lòng mà không làm bậy.”

2. Xuất xứ từ tác phẩm Mẫu Đơn Đình của Thang Hiến Tổ. Truyện kể, Đỗ Lệ Nương mơ thấy một chàng thư sinh cầm cành liễu gọi cô ra để làm thơ, sau đó thì bị chàng thư sinh đó đưa tới Mẫu Đơn Đình, hai người đã cùng nhau ân ái ở đó.

3. Chương 03

Chương 3: Tuổi Xuân Đẹp Nhất

Điện thoại vang lên trong không gian yên ắng, trống trải càng làm nó trở nên chói tai. An Hạ Dao định mặc kệ, nhưng tiếng chuông ấy không ngừng réo, dường như nếu không có người nhắc máy thì nhất quyết không thôi. Hạ Dao đành lê thân hình mỗi mết, bước ra phòng, nhắc máy lên. “Dao Dao, cậu vẫn chưa dậy à? Sao di động cũng tắt thế!” Tối qua Thất Hề không ngủ được, đầu nặng chịch, cô cứ nghĩ mãi về chuyện bỏ mặc An Hạ Dao cho Diệp Trí Viễn, để cho hai người trưởng thành ấy giải quyết vấn đề theo kiểu của mình, không biết như vậy là đúng hay là sai?

Nhưng, nghĩ suốt một đêm, Thất Hề vẫn không tìm ra được đáp án chính xác, nhìn suốt một đêm, cuối cùng không nín được cô đã gọi điện cho An Hạ Dao vào lúc 12 giờ, nhưng, di động tắt, vì vậy đành phải gọi máy bàn.

“Dậy rồi, di động hết pin!” An Hạ Dao uể oải ngồi dựa vào đầu giường, trả lời không mấy chú tâm.

“Ồ, này, tối qua, cái người ấy, cậu với người ấy...” Thất Hề lắp bắp, không biết nên hỏi thế nào mới tiện.

An Hạ Dao lòng thất lại, nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, cắn môi một hồi lâu không trả lời. Thực ra, cô hiểu ý bạn, mặc dù cô bạn ấp a ấp úng.

“Rút cuộc là cậu và Diệp Trí Viễn như thế nào?” Thất Hề hít một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh, cuối cùng cũng hỏi vào trọng tâm.

“Chẳng có gì cả!” An Hạ Dao cố gắng giữ giọng nói bình thường đáp với vẻ hời hợt, nhưng không có ý giấu bạn: “Cuộc tình một đêm, lên giường với nhau, sau đó ai đi đường nấy...”.

“Sao?” Thất Hề sững sốt, giọng nói bất giác cao hẳn lên: “Dao Dao, cậu không đùa đấy chứ?”

An Hạ Dao khẽ thở dài: “Thất Hề, cậu cảm thấy mình có giống như đang nói đùa không?”

Thất Hề do dự một lúc lâu: “Dao Dao, cậu thật sự đã quyết định là đường ai nấy đi à?”

An Hạ Dao nhếch môi cười tự chế giễu: “Sao lại không?”. Thất Hề, cậu sẽ làm gì với một người, mà người ấy đã từng làm cậu rất... rất bị tổn thương?”

“Thế thì mình sẽ tránh thật xa, sA không cho anh ta thêm bất cứ cơ hội nào để làm tổn thương mình nữa!” Thất Hề đáp không chút do dự: “Mình không có nhiều 10 năm để mà đánh, mất, để mà tự chữa lành vết thương, hơn nữa, vết thương ấy cũng có lành được đâu”.

An Hạ Dao nhếch khóe môi một cách chua chát: “Vì thế, mình đã đưa ra sự lựa chọn giống như cậu!”. Nói rằng cô nhu nhược cũng được, vô dụng cũng được, hay nói gì cũng được, nhưng An Hạ Dao thực sự là không có khả năng chống lại Diệp Trí Viễn, cô cũng rất sợ mình sẽ bị làm tổn thương, trừ phi tránh thật xa, còn hiện tại, cô không thể nào tìm được cách thích hợp hơn.

Thất Hề lập tức hiểu ngay nỗi khổ tâm của An Hạ Dao, bèn hỏi: “Thế còn Diệp Trí Viễn thì sao? Anh ta cũng nghĩ như vậy à?” Nhất định đừng có nói là đúng vậy, nếu không thì nhân vật chính của cuốn sách tới đây của Thất Hề sẽ là Diệp Trí Viễn, hơn nữa còn là hạng người tiểu nhân bỉ ổi, vô sỉ nhất mà ai ai cũng chửi rủa, khiến cho độc giả phải nhỏ mắt cho hẩn cho đến chết.

“Anh ta nói là muốn chịu trách nhiệm!” An Hạ Dao nhếch môi với vẻ coi thường, rồi tự chế giễu với vẻ chua chát: “Nhưng, Thất Hề này, cậu có tin là gã đàn ông đó sẽ chịu trách nhiệm không? Sẽ chịu trách nhiệm với cô gái là bia đỡ đạn và từng bỏ rơi anh ta mười năm trước không?”

Thất Hề cảm điện thoại thở dài một tiếng, tuy trước đây cô chưa từng tiếp xúc với Diệp Trí Viễn, nhưng điều biết về anh ta cũng chỉ là mấy lời kể lại của An Hạ Dao, nhưng Diệp Trí Viễn mà cô gặp tối hôm qua xem ra là một người đàn ông cao ngạo không chịu gò bó, hơn nữa là người mà chẳng bao giờ thiếu vắng những bóng hồng bên mình, cô thấy hối hận, lẽ ra tối hôm qua cô không nên để cho sự tức giận của Diệp Trí Viễn đe dọa, rồi nghĩ là An Hạ Dao gặp may và hy vọng rằng An Hạ Dao sẽ có một đêm không thể quên với anh ta, cùng cởi bỏ những vướng mắc trong lòng nhau, cùng nhau nhen lên ngọn lửa tình yêu một cách rất hợp logic. Lý thuyết thì vô cùng tuyệt vời, nhưng hiện thực thì lại rất gai góc.

Thất Hề cảm thấy tình hình lúc này đúng là mất chì lẫn chì, bất giác nói với vẻ áy náy: “Dao Dao, mình xin lỗi!”

“Không sao, không liên quan đến cậu!” An Hạ Dao an ủi Thất Hề.

“Nhưng...” Thất Hề tự trách.

“Chẳng có gì mà nhưng cả!” An Hạ Dao cắt ngang lời Thất Hề, sau một lúc im lặng, thở dài một tiếng và nói với vẻ coi thường: “Chuyện tối hôm qua hãy cho nó qua đi, hãy coi như chưa xảy ra chuyện gì.”

“Liệu Diệp Trí Viễn có để nó qua đi và coi như không có chuyện gì không?” Thất Hề hỏi với vẻ không mấy tin, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh của Diệp Trí Viễn, người đàn ông ngạo mạn ấy, e rằng không dễ dàng qua mặt như vậy và cũng không dễ xử lý như vậy. An Hạ Dao cắn môi: “Anh ta sẽ như vậy!” Do dự một lát, cô nói tiếp: “Anh ta kiêu ngạo, sĩ diện như vậy nên sẽ không để một cô gái từng bỏ rơi anh ta rồi lại từ chối anh ta chịu trách nhiệm mặt dày bám lấy đâu! Hơn nữa, Diệp Trí Viễn cũng không phải là loại người thích bám chằng lấy người khác!”

Môi của Thất Hề giật giật: “Dao Dao, cậu thực sự rất hiểu Diệp Trí Viễn!”

Nhưng, một người mà mười năm rồi không có liên lạc liệu có còn như xưa nữa không? Thất Hề nghi ngờ về điều đó.

Diệp Trí Viễn là mối tình đầu của An Hạ Dao, là điều kiêng kỵ ở trong lòng An Hạ Dao trong nhiều năm, liệu có thể đúng như lời của cô, đường ai nấy đi, coi như chưa có chuyện gì xảy ra không?

Câu hỏi này, e rằng đến chính An Hạ Dao cũng không dám nghĩ tới.

Mối tình đầu đến với An Hạ Dao khi cô mười bảy tuổi. Lúc đó, cô vừa mới bắt đầu vào học phổ thông trung học, hàm răng thì đang phải nắn lại cho thẳng, tóc buộc thành túm như đuôi ngựa, cười rất ngây ngô, và luôn ngại ngùng coi việc học cho giỏi, mỗi ngày một tiến bộ làm đích phấn đấu, kết quả thi lần nào cũng đứng hàng thứ ba toàn trường, giữ vững ngôi vị học sinh ưu tú, cô gái ngoan ngoãn nhất lớp.

Cuộc sống của An Hạ Dao đơn giản và thuần khiết, tinh khôi như một trang giấy trắng.

Còn Diệp Trí Viễn thì chuyển từ trường khác tới, học cùng lớp với cô hơn nữa, ngay trong ngày anh đến lớp đầu tiên đã gây chấn động toàn trường, vì trong bài thi đánh giá chất lượng học sinh anh đã nộp giấy trắng.

Trong một tháng sau đó, Diệp Trí Viễn không đánh nhau thì hút thuốc, yêu đương, săn đón các hoa khôi trong lớp, gây ra hết chuyện này đến chuyện khác, khiến cho giáo viên chủ nhiệm quay như đên cù, còn anh thì vẫn cứ tỉnh queo, quen với việc người khác phải giải quyết hậu quả ỉn. Giáo viên chủ nhiệm vì nể cha

mẹ anh nên dù rất tức giận vẫn chẳng dám nói nặng, mà chỉ dùng cách nói xa xôi để dạy bảo anh, song cũng chẳng có tác dụng gì.

An Hạ Dao chỉ là một cô gái ngoan ngoãn, một học sinh ưu tú chứ không phải là cán bộ lớp, vì vậy mà cô hoàn toàn không quan tâm đến Diệp Trí Viễn – một học sinh cá biệt trong lớp, cũng không quan tâm đến kỷ luật của lớp. Có thể nói, cuộc sống của cô và Diệp Trí Viễn giống như hai đường thẳng song song, không bao giờ gặp nhau.

Hôm ấy, một ngày thời tiết rất đẹp, nắng vàng rực rỡ, kết quả bài thi đánh giá chất lượng cuối tháng vừa được giáo viên công bố, An Hạ Dao được điểm cao nhất mọi khi và giữ vững ngôi vị đứng đầu lớp.

Giáo viên ngữ văn, cũng là giáo viên chủ nhiệm lớp trả lại bài cho học sinh từ điểm cao đến điểm thấp, cuối cùng nhìn thấy bài của Diệp Trí Viễn mà chỉ muốn khóc, đập bàn, nói: “Diệp Trí Viễn, em lên đây!”

Cả lớp, tất nhiên bao gồm cả An Hạ Dao, đều đổ dồn mắt nhìn Diệp Trí Viễn ngồi ở bàn cuối. Diệp Trí Viễn đang ngủ gật chảy cả nước miếng, không biết rằng giáo viên đang gọi mình, bạn cùng bàn đưa tay huých anh: “này này!”

Tỉnh dậy đi!”

“Hết giờ rồi à? Đi chơi bóng đi!” Diệp Trí Viễn bị đánh thức cảm áo lên, định đi ra khỏi lớp học.

Động tác ấy rất nhanh nhẹn, dứt khoát, trông cứ như đang diễn kịch!

Không ít bạn học trong lớp không nín được cười ồ lên, An Hạ Dao cũng không nín được, đưa tay bịt cái miệng đang nấn lại răng, cười khúc khích.

“Diệp Trí Viễn, lên đây!” Giáo viên chủ nhiệm đập bàn, gầm lên, đưa mắt nhìn cả lớp đang cười ồn, nói: “Trật tự!”

Diệp Trí Viễn đứng lên, mặt vẫn thản nhiên như không: “Có em!” rồi từ từ đi lên bục giảng trước cái nhìn chăm chú của cả lớp khuôn mặt điển trai của chàng trai mới lớn đầy vẻ ngỗ ngược, coi thường.

“Diệp Trí Viễn, em có thể nói cho tôi biết vì sao bài thi của em toàn là những khoanh đỏ không?” Giáo viên chủ nhiệm thực sự vô cùng khổ sở vì Diệp Trí Viễn, khuôn mặt già nua đánh lại, bàn tay run run chỉ vào bài thi của Diệp Trí Viễn.

Diệp Trí Viễn đưa mắt liếc qua một cái, rồi thản nhiên đáp: “Vì điểm 0 ạ!”

“Vậy” vì sao em lại chỉ được điểm 0?” Giáo viên chủ nhiệm cao giọng.

“Làm sao em biết được? Em làm bài, thầy phê kém và thầy cho điểm 0!”

Diệp Trí Viễn hầu như cảm thấy điều đó chẳng có liên quan gì đến mình, kể từ sau khi nộp bài bằng tờ giấy trắng và nổi tiếng toàn trường rồi bị cha đánh ột trận như tử, cậu hứa với cha mẹ là sẽ không nộp giấy trắng nữa mà sẽ làm bài. Nhưng, cậu đã làm, đã điền mà vẫn bị điểm 0, điều này không thể trách cậu được.

Giáo viên chủ nhiệm bị cậu làm cho tức giận tới nghẹn cả cổ, mất bình tĩnh dấm mạnh xuống bàn, “Diệp Trí Viễn, người khác lên lớp học, em cũng lên lớp học, thế mà người ta nếu không được điểm tuyệt đối thì ít nhất cũng được 145, còn em, em chỉ được điểm 0, em muốn gì hả?”

Diệp Trí Viễn nhún vai, đáp với vẻ coi thường: “Người ta thông minh, còn em thì dốt ạ!”

Giáo viên chủ nhiệm một lần nữa chỉ vào bài thi, gầm lên: “Diệp Trí Viễn, em đừng trêu tức tôi, IQ của em là trên 140!”

Lúc đầu, khi Diệp Trí Viễn mới chuyển về trường, giáo viên chủ nhiệm đã xem hồ sơ của cậu, chỉ số IQ trên 140, điểm lên lớp đứng ở hàng thứ ba toàn trường, vì thế, cả 5 giáo viên chủ nhiệm của toàn bộ 5 lớp trong khối 10 đều muốn cậu về lớp mình, kể cả ông. Ai ngờ, cậu học sinh này ngay từ hôm đầu tiên đến lớp đã nộp cho ông một tờ giấy trắng, khiến ông sốc tới mức suýt nữa bệnh tim tái phát. Giáo viên chủ nhiệm biết hoàn cảnh của Diệp Trí Viễn, hơn nữa, cậu lại đang trong lứa tuổi nghịch, vì thế, ông đã không làm trái với cậu mà thận trọng nâng niu, dỗ dành, hy vọng cậu có thể hiểu mong muốn và sự che chở của ông đối với nhân tài!

Nhưng, ai ngờ, đã một tháng rồi mà cậu học sinh ấy không những không nghiêm túc nhìn nhận lại thái độ của mình, vẫn cứ đánh nhau, hút thuốc, yêu đương lãng nhăng, mang đến cho ông một lô chuyện phiền toái, hôm nay còn cố ý làm bài kém để được điểm 0! Làm sao mà ông không tức giận cho được!

Diệp Trí Viễn không nói gì.

“Diệp Trí Viễn, nhìn xem, em đã điền đề mục gì đây?” Thầy chủ nhiệm tức giận đưa tay chỉ vào một chỗ điền trống, đọc: “Quân bất kiến thanh hải đầu/ Thiếp tương tư hồng sàng trường! Em điền thuận quá nhỉ, gieo vần cũng hay đấy chứ”.

Diệp Trí Viễn thè lưỡi cười, nhìn thầy giáo chủ nhiệm với vẻ mặt không thay đổi, đáp ra vẻ khiêm tốn: “Thường thôi ạ, thường thôi ạ!” Rất nhiều học sinh ngồi dưới bùm miệng cười, nhưng vì thấy thầy giáo vừa mới đập bàn nên cố nín.

“Cùng tắc độc thiện kỳ thân/ Phú tắc thê thiếp thanh quân” (Nghĩa là nghèo thì chỉ có một mình, giàu thì thê thiếp cả đồng), thầy chủ nhiệm đọc xong câu đó thì cả lớp cũng cười ồ cả lên. An Hạ Dao cũng bịt miệng, cười bò cả ra bàn.

Vẻ mặt điển trai của Diệp Trí Viễn không hề tỏ ra chút lúng túng nào, nói với vẻ bình thản: “Đừng ồn, trật tự” Tiếp đó quay mặt lại nhìn về phía thầy chủ nhiệm với vẻ hớn hờ: “Thầy đọc tiếp đi ạ! Có thể làm ọi người cười, em cảm thấy mình cũng rất thành công!”

Thầy chủ nhiệm lại đập xuống bàn lần nữa, vì dùng sức quá mạnh, nên bàn tay hơi đau, bắt giắc chau mày, vẩy tay, có thể thấy thầy đã rất tức giận, nên mất cả bình tĩnh: “Trí Viễn, em nói đi? Còn muốn học nữa hay không?”

Trí Viễn có vẻ bất lực, chớp chớp đôi mắt đẹp, láu lỉnh đáp: “Có chứ, sao lại không? Em muốn học ạ?”

“Vây, em xem lại thái độ của mình có phải đang đi học không?” Thầy giáo chủ nhiệm tức giận dấm vào ngực mình: “Em nhìn đi, người khác được 145 điểm, thế mà em được 0 điểm, 0 điểm!” Rồi nhìn Diệp Trí Viễn với vẻ vô cùng đau khổ, khế kêu lên: “Chỉ ít thì em cũng phải được bằng số lẻ của người ta chứ!”

Diệp Trí Viễn nhìn vào bài thi chỉ chít những khoanh và gạch đỏ, gật đầu với thầy chủ nhiệm, tỏ ra đã tiếp thu lời thầy, rồi quay người, nói to về phía cả lớp: “Ai đã được 145 điểm?”

An Hạ Dao giơ tay theo phản xạ tự nhiên, rồi lập tức ngẩng người ra, nhìn khuôn mặt đẹp trai, lạnh như băng của Diệp Trí Viễn, đang nhìn cô bằng đôi mắt giận dữ: “Cậu không có việc gì hay sao mà thi giành điểm cao như thế làm gì?” Điệu bộ của Trí Viễn dữ tợn như thể muốn bóp chết An Hạ Dao.

An Hạ Dao chỉ muốn khóc mà không ra nước mắt, cô không biết phải nói gì với cậu ta.

“Diệp Trí Viễn!” Thầy chủ nhiệm nổi giận, đập mạnh xuống bàn, rồi lại lập tức vẩy tay mãi vì đau.

Diệp Trí Viễn vội quay người lại, cúi đầu xuống, với tư thế sẵn sàng tiếp nhận lời thầy, nghiêm túc hứa: “Thưa thầy, em hứa lần sau sẽ thi đạt điểm 0 cao nhất, thầy cứ yên tâm!”

“Em! Em! Em!” Thầy chủ nhiệm giận dữ mãi không nói ra lời. Học trò cứng đầu thầy đã gặp nhiều, nhưng kiểu như Diệp Trí Viễn thì đây mới là lần đầu. Kiểu học sinh như vậy, nếu giáo dục tốt thì sẽ trở thành nhân tài rường cột của đất nước, nhưng nếu giáo dục không tốt thì sẽ là hủy hoại nhân tài hiếm có.

Thầy chủ nhiệm cảm thấy rất rõ gánh nặng trách nhiệm, bắt giắc thở dài, chăm chú nhìn Trí Viễn, nói bằng giọng đầy ý tứ sâu xa: “Diệp Trí Viễn, em là một cậu bé thông minh, thành tích của em rất tốt, vì sao em lại tự sa ngã và ruồng bỏ mình như vậy?”

Trên khuôn mặt mới lớn của Diệp Trí Viễn thoáng hiện lên vẻ thiếu tự nhiên, cãi lại với vẻ không vui: “Em không tự sa ngã, không tự ruồng bỏ! Em không thông minh, em rất ngốc! Em là như thế đấy!”

Sau mấy lần hít sâu, lấy lại bình tĩnh, thầy chủ nhiệm nói theo ý của Diệp Trí Viễn: “Thôi được, em ngốc cũng không sao, chỉ cần em chăm chỉ, chịu khó học hành, thầy tin, em nhất định sẽ là chú rùa trong truyện Rùa chạy thi với thỏ.”

“E rằng, em sẽ làm thầy thất vọng thôi”. Diệp Trí Viễn khế đáp.

Thầy chủ nhiệm nhìn Diệp Trí Viễn, chỉ về phía An Hạ Dao: “Có thất vọng hay không thầy không biết, nhưng thầy sẽ xếp cho An Hạ Dao, người đạt điểm cao nhất ngồi cùng bàn, giúp em học bù”.

“Sao cơ?” Diệp Trí Viễn tròn tròn mắt.

An Hạ Dao cũng tròn tròn mắt, hôm nay sao lại cứ bị liên lụy thế nhỉ?

Thầy chủ nhiệm nhét bài thi vào tay của Diệp Trí Viễn: “Hãy nhờ bạn cùng bàn giúp cho, hãy sửa lại bài thi này, ngày mai tôi sẽ kiểm tra!”

“Em không ngồi cùng với bạn ấy!” Diệp Trí Viễn từ chối thẳng thừng.

“Thưa thầy, em cũng không ngồi với bạn ấy đâu ạ!” An Hạ Dao giơ tay, đứng dậy.

Thầy chủ nhiệm nhìn Diệp Trí Viễn, rồi lại nhìn An Hạ Dao, nói dứt khoát: “Tôi đã quyết định rồi, nếu em có đề nghị khác thì hãy mời phụ huynh đến gặp tôi để nói!” Thầy chủ nhiệm không để ý gì đến vẻ bất mãn của An Hạ Dao, mà lập tức áp đảo Diệp Trí Viễn.

Nghe thầy chủ nhiệm nói như vậy, Diệp Trí Viễn đành nén nỗi ấm ức lại, đón lấy bài thi, đi về phía An Hạ Dao.

An Hạ Dao vẫn đứng, tức giận nhìn Trí Viễn đang đi về phía mình, bất mãn nói với thầy chủ nhiệm: “Thưa thầy, thầy không thể dùng chủ nghĩa cường quyền như vậy, vì sao em phải ngồi với một kẻ gốc thi chỉ được điểm 0? Như vậy sẽ ảnh hưởng đến thành tích của em!”

Diệp Trí Viễn vừa nghe thấy những lời ấy, trong lòng rất không vui, thi được điểm 0 thì là kẻ ngu ngốc à? Nhìn An Hạ Dao trong bộ đồng phục học sinh màu nâu, chẳng khác gì “đồng đất” hình thức không xinh xắn thì thôi, lại còn bịt răng nữa chứ, khi mở miệng ra nói, ánh đồng vàng của chiếc răng được bịt rất chói mắt. Con bé xấu xí này lại dám chê mình làm ảnh hưởng tới thành tích của nó, đúng là quá coi thường Diệp Trí Viễn ta rồi.

Thầy chủ nhiệm xoa dịu An Hạ Dao: “Thành tích của em tốt giữa bạn bè thì phải giúp nhau, đó là việc nên làm, vì vậy, thầy giao Diệp Trí Viễn, nhờ em giúp cậu ấy!”

“Thành tích của lớp trưởng cũng tốt, sao lại không để bạn ấy ngồi với lớp trưởng?” Hạ Dao là một cô bé bướng bỉnh, cô không muốn ngồi với một thiếu niên có nhiều vấn đề như Diệp Trí Viễn. Lớp trưởng là một cô bé béo tròn, đang ngược mắt nhìn Diệp Trí Viễn với vẻ say mê, nghe An Hạ Dao nói vậy, bèn xung phong đứng dậy, nói: “Đúng đấy ạ, thưa thầy, hay là thầy để bạn Diệp Trí Viễn ngồi với em đi ạ!”

Diệp Trí Viễn quay lại nhìn, bắt gặp người sồn da gà, nếu bị một đứa si tình như thế bám lấy thì chi bằng ngồi với con bé xấu xí có thiên kiến với mình kia còn hơn, ít nhất thì cũng không bị ngập chìm trong nước dãi của đứa si tình kia, tai cũng được yên tĩnh hơn.

Thầy chủ nhiệm khẽ háng giọng, dường như thầy đang cân nhắc.

Diệp Trí Viễn vội nhảy ra, lên tiếng: “Thưa thầy, em ngồi với bạn An Hạ Dao là được rồi, em sẽ cố gắng học tập”.

“Thưa thầy, em không muốn!” An Hạ Dao cuống lên.

“Thưa thầy, lần thi kiểm tra chất lượng này, nếu kết quả của em cao hơn của An Hạ Dao, thì thầy có đồng ý để cho hai chúng em trở thành bạn cùng bàn không?” Diệp Trí Viễn nói với thầy giáo chủ nhiệm với vẻ nhẹ tênh, nhưng thực ra cậu đang rất giận, hậu quả vì thế sẽ rất nghiêm trọng! Con bé xấu xí, dám không nể mặt cậu, chê bai cậu, lại còn đẩy cậu sang với lớp trưởng si tình, đúng là ép người quá đáng!

Thầy chủ nhiệm vừa nghe nói vậy, thấy đúng như mong muốn, bèn hứa: “Được, Diệp Trí Viễn, em sẽ ngồi cùng bàn với An Hạ Dao”. Ông dễ dàng thỏa mãn, không mong Diệp Trí Viễn phát huy khả năng thiên tài, mà chỉ cần cậu đừng để kết quả thi bị điểm 0 và kéo lùi thành tích của cả lớp.

“Thưa thầy, em không đồng ý...”

“An Hạ Dao, nếu em còn ý kiến khác, hãy mời phụ huynh đến để nói với thầy!” Thầy chủ nhiệm cắt ngang lời An Hạ Dao.

Chào thua rồi đây, học sinh lớp 10 rồi chứ đâu còn là học sinh mầm non, mà không vừa lòng với bạn là mời cha mẹ đến trường, hơn nữa, với cái kiểu cách của thầy chủ nhiệm thì dù có mời cha mẹ đến thì thầy cũng không bỏ cách làm của mình, và yêu cầu cô ngồi cùng bàn với Diệp Trí Viễn bằng được.

Có ai đó gọi thầy chủ nhiệm ở ngoài cửa, ông ném lại một câu: “Hai em cứ xem trước bài thi đi, lát nữa thầy quay lại giải thích!” rồi vội vã đi ra.

An Hạ Dao âm ức nén những giọt nước mắt lại, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, nổi tức giận biến thành động lực, trừng đôi mắt đen láy lườm Diệp Trí Viễn mãi không thôi.

Nếu ánh mắt mà có thể giết người được, thì trên người Diệp Trí Viễn đã có đầy những “vết dao ánh mắt” và phải chết không bao nhiêu lần.

Diệp Trí Viễn cũng nắm chặt tay đành nắm đấm, bước nhanh đến bên cạnh An Hạ Dao, đưa mắt lạnh lùng nhìn người bạn ngồi cùng bàn với cô, cô bạn ấy hiểu ý vội vàng thu dọn sách vở, rồi đứng sang bên.

Diệp Trí Viễn ngang nhiên ngồi xuống bàn, hai tay ôm ngực, giận dữ nhìn An Hạ Dao, nói với giọng khinh thường: “An Hạ Dao, con bé niềng răng kia, cậu coi thường tôi phải không? Đã thế, tôi cứ ngồi bên cạnh cậu cho xem!”

Hạ Dao giận dữ nhìn Trí Viễn, nổi giận dữ lan khắp toàn thân, dám gọi cô là “con bé niềng răng”, vì thế cô cũng không chịu thua, mà lập tức tặng cho Diệp Trí Viễn một biệt hiệu: “Đồ ngốc điểm 0! Cậu không nên mang cái tên Diệp Trí Viễn nữa, mà gọi ngay là Ngốc Điểm 0 đi, sao cậu không chết vì ngốc đi?”

“Tôi mà ngốc chết thì có lợi gì ột đứa xấu xí như cậu?” Diệp Trí Viễn nhướn đôi mày đẹp, “Có phải sợ ngồi cùng bàn với tôi, là vì sợ sẽ thích tôi không?” Nói rồi, còn hất đầu một cách đắc ý, đầy tự mãn: “Tuy tôi đẹp trai, phong độ, người nhìn thấy phải yêu, hoa nhìn thấy phải nở, xe ô tô nhìn thấy phải nổ lốp, các cô gái xinh đẹp đua nhau ngã trước chân, nhưng với một cô gái xấu xí như cậu, à phải nói là con bé niềng răng mới phải thì quên đi, tôi không có hứng với cậu!”

“Đừng có mà tưởng bở, đồ không biết sĩ diện!” An Hạ Dao lập tức trừng mắt nhìn trả Diệp Trí Viễn.

“Những đứa có sĩ diện mới là mặt dầ, còn những người không có sĩ diện thì chẳng thèm đến kiêu sĩ diện ấy!” Trí Viễn từng từng đáp lại, nhìn An Hạ Dao với vẻ khinh bỉ: “Giống như cậu ấy, sĩ diện hão, đồ niềng răng!”

“Cậu! cậu! cậu!” An Hạ Dao bị Diệp Trí Viễn làm cho tức điên lên, lần đầu tiên mới thấy thế nào là “miệng lưỡi độc địa.”

“Này con bé niềng răng, xấu xí không phải là lỗi của cậu, nhưng mà lại lộ diện để làm người khác sợ, thì là cậu sai rồi!” Diệp Trí Viễn tiếp tục làm tổn thương An Hạ Dao không chút e dè: “Cậu nhìn đi, cầm gương ra mà soi bộ dạng mình bây giờ đi? Eo ôi, tôi sợ đến chết mất!”

“Diệp Trí Viễn!” An Hạ Dao bị Diệp Trí Viễn làm cho tức đến mất bình tĩnh, nắm mạnh tay xuống bàn, sống mũi cay sè, nước mắt vòng quanh, rồi cứ thế tuôn ra. Đối với bất cứ cô gái nào thì những lời vừa rồi của Diệp Trí Viễn cũng là những lời làm tổn thương nghiêm trọng.

Diệp Trí Viễn thấy An Hạ Dao bị mình làm cho tức giận đến run cả người thì rất khoái trí, có điều, con gái thay đổi nhanh như trở bàn tay, cậu vẫn còn chưa hết khoái trí thì đã thấy An Hạ Dao khóc, từng giọt nước mắt như hạt ngọc lăn lăn rơi xuống.

Bất cứ người đàn ông nào khi nhìn thấy con gái khóc cũng đều cảm thấy không biết phải làm gì, nhất là cô gái ấy vừa mới rồi còn nhe nanh gườm gườm, cùng lời qua tiếng lại và làm tổn thương lẫn nhau với mình, bây giờ thì lại khóc không chút để ý đến hình ảnh, nước mắt nước mũi chan chứa, nức nở không thành hơi.

Diệp Trí Viễn chợt thấy áy náy, bèn đưa tay lay cô: “Này, cô bé xấu xí, đừng khóc nữa, đừng làm như là tôi bắt nạt cậu nữa”.

“Chính cậu đã bắt nạt tôi!” An Hạ Dao gạt mạnh tay Diệp Trí Viễn, càng khóc nức.

Tiếng hét đó làm cho Diệp Trí Viễn có tật giật mình, ngượng ngập nói: “Tôi không bắt nạt cậu, đừng khóc nữa!”

An Hạ Dao không thêm để ý đến Diệp Trí Viễn, gục mặt xuống bàn khóc rất đau lòng. Lòng rất âm ức, tự nhiên lại phải ngồi cùng bàn với một kẻ có vấn đề, lại còn bị hắn coi thường như vậy, khinh bỉ như vậy, đau lòng quá.

“Chuyện gì thế?” Thầy chủ nhiệm đã quay trở lại, tiếng khóc của An Hạ Dao vẫn rất rõ, thầy quan tâm bước lại, nhìn Diệp Trí Viễn đang lúng túng, hỏi.

Diệp Trí Viễn cúi đầu, đáp một cách không rõ ràng: “Không có gì đâu ạ, con gái mà, vốn phiền phức như thế đấy! Bạn ấy muốn khóc thì để cho bạn ấy khóc thôi!”

“Diệp Trí Viễn, em bắt nạt An Hạ Dao phải không?” Thầy chủ nhiệm hỏi.

Diệp Trí Viễn biện bạch: “Em không bắt nạt bạn ấy!”

“Cậu đã bắt nạt tôi, cậu bảo tôi là đồ xấu xí, đồ niềng răng còn gì!” An Hạ Dao hít một hơi sâu, đôi mắt đỏ lên vì khóc vẫn còn ngân ngấn nước mắt, ngẩng đầu lên, nhìn vào Diệp Trí Viễn tố cáo.

Thầy chủ nhiệm ngược đôi mắt sâu, nhìn Diệp Trí Viễn, hỏi với giọng đầy áp lực: “Đúng thế không?”

Trí Viễn gật đầu, bắt lực thừa nhận: “Thôi được, em thừa nhận, em gọi bạn ấy là con bé xấu xí, con bé niềng răng, nhưng, em toàn nói sự thật đấy chứ!”

“ ” An Hạ Dao vừa nghe thấy thế, tức giận gục xuống bàn, lại khóc tướng có rất khổ tâm.

“Diệp Trí Viễn, xin lỗi An Hạ Dao ngay!” Thầy chủ nhiệm bặt vào đầu của Diệp Trí Viễn với vẻ giận dữ, “Thầy phạt em, lát nữa chạy mười vòng quanh sân vận động!”

Rất ít người dám bặt vào đầu Diệp Trí Viễn, nhưng lúc này cậu không có vẻ gì là nổi giận, có thể thấy, nước mắt của An Hạ Dao khiến cậu cảm thấy không giữ được vẻ bình thường nữa.

Diệp Trí Viễn huých vào người An Hạ Dao, nói một cách nghiêm túc: “Này, niềng răng, xin lỗi nhé...”

An Hạ Dao trừng đôi mắt rực lửa lườm Diệp Trí Viễn, bặm môi không nói gì.

Diệp Trí Viễn bị An Hạ Dao lườm cho phát cuống, vội đổi giọng, nói: “An Hạ Dao, thôi nhé, tôi nói xin lỗi rồi, bạn đừng có giận nữa, tôi còn bị phạt chạy mười vòng quanh sân vận động, tôi cũng đang muốn khóc đấy.”

Thầy chủ nhiệm vội xen vào: “An Hạ Dao, lát nữa em hãy giám sát Diệp Trí Viễn, xem có chạy đủ số vòng không rồi nói cho thầy biết, để ngày mai thầy kiểm tra, phạt cậu ta chạy hai mươi vòng.”

“Thưa thầy, có thật thế không? Mười vòng là 8.000 mét đấy!” Khuôn mặt điển trai của Diệp Trí Viễn lập tức nhăn nhó, đau khổ như quả mướp đắng.

An Hạ Dao đã khóc, đã được trút bỏ, vì thế trong lòng cũng thấy dễ chịu hơn, đón nhận bạn cùng bàn mới, hỉ mũi, ném một câu cho Diệp Trí Viễn: “Đáng đời!” sau đó quay người, vợ cuốn vở của mình lên xem.

Thầy chủ nhiệm thấy tình hình đã ổn, bèn nói một câu: “Các em xem bài đi, có vấn đề gì hãy cùng giúp nhau giải đáp. Lát nữa thầy sẽ tổng hợp để giảng lại.” Nói xong, thầy ra khỏi lớp.

Diệp Trí Viễn thận trọng đưa mắt nhìn An Hạ Dao, nhưng không biết chắc rằng lúc này cô có còn giận hay không, bèn gọi thăm dò: “An Hạ Dao.”

An Hạ Dao vung bím tóc, quay mặt lại, nhìn Diệp Trí Viễn, khẽ đáp bằng một tiếng với vẻ không vui: “Cái gì?”

Cô bé này khi giận, hai má phình lên trông lại càng muốn trêu, Diệp Trí Viễn hắng giọng, đẩy bài thi sang phía An Hạ Dao với thái độ nghiêm túc: “Thôi mà, thầy giáo bảo bạn sửa bài thi giúp tôi, những chỗ tôi không hiểu, bạn còn phải giảng lại cho tôi.”

Mặc dù An Hạ Dao không muốn, nhưng sau khi “thưởng” cho Diệp Trí Viễn một cái nguýt, cô vẫn đón lấy bài thi của cậu, đôi mắt xinh đẹp nhú lại nhìn vào những chỗ khoanh đỏ trong bài thi, ngoài hai câu mà thầy chủ nhiệm đọc, còn có rất nhiều câu khác cũng không kém gì. An Hạ Dao không nén được vẻ khinh miệt, đọc câu thứ ba: “Quân tử hữu thành nhân chi mỹ/ Tiểu nhân đoạt nhân thê chi ái.” (nghĩa là: Quân

tử có vẻ đẹp của người trưởng thành/ Tiể nhân đoạt tình yêu của vợ người khác). Đọc xong, nhìn Diệp Trí Viễn bằng đôi mắt đen, rồi làm tổn thương cậu bằng câu: “Ngốc điểm 0, đầu bạn không bình thường à?”

Lại còn “đoạt nhân thể chi ái!” nữa”

Diệp Trí Viễn tròn mắt, con bé này, mình gọi nó là con bé xấu xí, là đồ niềng răng thì nó khóc rầm rĩ, thế mà nó lại đoàng hoàng gọi mình là “Ngốc điểm 0”, nhất là lại qua cái miệng có răng bịt đồng chói lóa nữa chứ, đúng là quá ảnh hưởng tới thị giác.

“Sàng tiền minh nguyệt quang/ Địa thượng hải lưỡng song!” (nghĩa là: ánh trăng sáng soi trước giường, trên nền nhà là hai đôi dép). Mối của An Hạ Dao càng giật mạnh, “Ngốc điểm 0, bạn cố ý à?”

Diệp Trí Viễn hít một hơi thật sâu, nhìn An Hạ Dao với vẻ bất mãn: “Vì sao bạn đặt biệt hiệu cho tôi được, mà tôi thì không được đặt biệt hiệu cho bạn?”

“Nếu bạn thấy không vừa lòng, có ý kiến gì thì có thể khóc mà!” An Hạ Dao nói câu này với vẻ rất nghiêm túc: “Con trai cũng được khóc, cứ khóc đi, đó không phải là tội!”

“Này, Bịt răng, cậu giỏi đấy!” Diệp Trí Viễn nghiêng răng, buộc phải nhận biệt hiệu Ngốc điểm 0, tất nhiên cũng không chịu kém, đặt ngay cho An Hạ Dao biệt hiệu “Bịt răng” cho có đi có lại.

“À, đúng rồi, lát nữa chạy 10 vòng thì phải nhanh nhanh lên đấy, tôi còn phải đến Câu lạc bộ văn học.” An Hạ Dao cúi đầu cầm bút, vừa chữa bài thì giúp cho Diệp Trí Viễn, vừa không quên nhắc.

Đây là trường nội trú, vì vậy trừ cuối tuần, ngày thường học sinh đều phải ăn ngủ tại trường.

Đường đường là thiếu gia nhà họ Diệp, thế mà lần đầu tiên Diệp Trí Viễn bị một con bé xấu xí ép dành ột biệt hiệu Ngốc điểm 0 với vẻ mặt khoái trí vui trên nôi khổ của người khác, khinh khỉnh nhìn đồng hồ, giám sát cậu chạy hết 10 vòng quanh sân vận động, rồi còn văng ra một câu: “Người ta nói: đầu óc ngu si, tứ chi phát triển, nhưng tôi thấy không chỉ là đầu óc, mà tứ chi của bạn cũng chẳng phát triển gì cả. 10 vòng mà hết những 30 phút, đúng là quá lãng phí thời gian!” Nói xong, vợ lấy cặp sách, tung tăng ra về, bỏ mặc Diệp Trí Viễn mệt rã rời, đầm đìa mồ hôi nằm lăn trên bãi cỏ.

Nếu Diệp Trí Viễn không vì chạy tới mức mệt không thở ra hơi, miệng khô khát thì cậu đã nói với An Hạ Dao rằng, này con bé xấu xí, đứng một chỗ mà nói thì làm sao biết mệt, 8.000 mét mà chỉ chạy mất 30 phút là trình độ của vận động viên nghiệp dư hạng một rồi đấy, biết không?

Nằm thở dốc trên bãi cỏ, mắt nhắm nghiền một lúc, thấy đỡ mệt hơn, Diệp Trí Viễn ngược lên nhìn bầu trời lúc hoàng hôn, nỗi ưu uất rất khó gọi thành tên trong lòng dường như đã bốc hơi cùng với mồ hôi, không còn cảm thấy nặng nề như trước nữa.

“Chỉ là chạy 8.000 mét thôi mà, có đến nỗi giả chết lâu như vậy không?” Giọng nói trong trẻo của An Hạ Dao vang bên tai Diệp Trí Viễn.

Diệp Trí Viễn uể oải mở đôi mắt đen rất đẹp ra, nhìn An Hạ Dao một cái, thì thấy một chai nước khoáng màu trắng được ném về phía mình.

“Ôi!” Diệp Trí Viễn không đề phòng, hoặc nói cách khác, cậu cố ý không tránh để bị ném trúng, sau đó ôm chỗ ngực bị chai nước khoáng va vào, kêu to: “Ôi đau quá!” rồi cứ luôn miệng suýt xoa, làm ra vẻ rất đau.

“Này, bạn không sao đấy chứ?” An Hạ Dao không nhận ra Diệp Trí Viễn giả vờ, cô hỏi từ chỗ cách đó 2 -3 mét.

Diệp Trí Viễn chỉ ôm ngực, không ngớt kêu: “Bịt răng, tim tôi không tốt, thế mà bạn còn ném vào đó, có phải bạn cố tình để tôi chết không?” Nói rồi cố làm ra vẻ rất đau.

An Hạ Dao nghe Diệp Trí Viễn nói với vẻ nghiêm chỉnh như vậy, vội bước nhanh tới, ngồi xuống, đỡ cậu dậy, lo lắng hỏi: “Vây, bạn không sao chứ? Có cần gọi xe cứu thương không?” Vì lo lắng, An Hạ Dao quên mất rằng, Diệp Trí Viễn có thể chạy hết 8.000 mét mà mặt không biến sắc, thì làm sao có chuyện tim không tốt? Hơn nữa, cho dù tim không tốt thì cũng không thể có chuyện xảy ra vấn đề khi bị chai nước ném vào.

“Ôi, đau!” Đôi mày của Diệp Trí Viễn nhíu chặt lại, tay túm lấy bàn tay bé nhỏ của An Hạ Dao, nó mềm mại, mượt mà, cảm giác ấy khiến Diệp Trí Viễn bất giác ôm chặt lấy ngực, “Đau quá thật mà!”

An Hạ Dao xoa ngực cho Trí Viễn với vẻ áy náy và dịu dàng, cuống quýt tới mức sắp phát khóc: “Diệp Trí Viễn, xin lỗi nhé, tôi không cố ý... Tôi gọi 120 nhé!” Nói rồi buông tay, tìm điện thoại di động trong túi.

Diệp Trí Viễn thấy An Hạ Dao cuống lên thật, vội giữ lấy tay cô, cười nhản nhở: “Đánh lừa đấy, Bịt răng ạ.” Nói rồi cười ha hả, “Bị một người thi được điểm 0 lừa đến nỗi suýt rơi nước mắt. Bịt răng, xem ra IQ của bạn còn thấp hơn cả tôi!”

An Hạ Dao vốn lương thiện, luôn đối xử tốt với tất cả mọi người. Vì bất mãn với chuyện phải ngồi cùng bàn với Diệp Trí Viễn, An Hạ Dao mới nói ra mấy lời khe khắt, ai ngờ bị Diệp Trí Viễn làm cho tổn thương như vậy, nên mới nổi giận, nhưng là người thuần khiết, ngây thơ, giận cũng nhanh mà hết giận cũng nhanh. Khóc và trút giận xong, cô đã chấp nhận Diệp Trí Viễn là bạn, có điều cảm thấy chướng mắt trước vẻ nhờn nhợt, phớt phơ của cậu, nên mới nghiêm túc giám sát cuộc chạy phạt của cậu, nhưng khi thấy cậu mệt vì phải chạy thật, cô không đến Cầu lạc bộ văn học nữa, đi được nửa đường, rẽ vào căng tin, mua chai nước khoáng rồi mang tới tận nơi cho cậu. Ai ngờ, Diệp Trí Viễn đã lừa cô, cô nổi giận cầm chai nước khoáng bị Diệp Trí Viễn ném trên đất đập liên tiếp lên người Diệp Trí Viễn, “Đồ khốn, dám lừa tôi à!”

Diệp Trí Viễn không đề phòng trước việc An Hạ Dao giận dữ chẳng khác gì một con sư tử điên cuồng, nhưng cậu lại không thể ra tay đánh bạn gái, nên chỉ còn biết che khuôn mặt điển trai để tránh, miệng thì van xin: “Bịt răng, xin lỗi, tôi sai rồi, ôi, đừng đánh nữa... đừng đánh vào mặt tôi!”

An Hạ Dao cũng mặc kệ, cứ đánh bừa vào người của Diệp Trí Viễn, cho tới khi thấy hả mới dừng và ném chai nước khoáng, giận dữ quay người bỏ đi!

Diệp Trí Viễn nhìn theo bóng giận dữ của An Hạ Dao, khẽ nhoẻn cười đắc ý, nhặt chai nước khoáng dưới đất lên, dốc vào miệng, cổ họng khô khát được dòng nước tinh khiết làm cho dịu hẳn, và dễ chịu vô cùng.

Em gái niềng răng, tuy cậu không lấy gì làm xinh, nhưng hình như cũng rất dễ chơi.

Giờ học ngày hôm sau, An Hạ Dao không thèm nhìn Diệp Trí Viễn lấy một cái, như thể cậu là người vô hình vậy.

Diệp Trí Viễn thấy mặt An Hạ Dao sầm xì cứ như người lạ, mở miệng, nở nụ cười rạng rỡ nhất, chủ động chào: “Hi, Em gái niềng răng, chào buổi sáng!”

An Hạ Dao vẫn chẳng thèm nhìn liếc cậu một cái.

Diệp Trí Viễn chưa bao giờ bị cô gái nào đối xử như vậy, không khỏi thấy trạnh lòng: “Em gái niềng răng, vẫn còn giận vì chuyện hôm qua à? Tôi không cố ý chọc bạn, tôi xin lỗi, được chưa?”

Mặc dù đã khiến ột người cao ngạo như Diệp Trí Viễn phải mở miệng xin lỗi, nhưng cô gái xấu xí ấy vẫn chẳng thèm để ý đến cậu.

“Em gái niềng răng, đừng giận nữa, nói với tôi câu gì đi, được không?” Diệp Trí Viễn tuân một hồi như vậy với An Hạ Dao, cô vẫn không nói năng gì, dường như quyết tâm giải quyết vụ việc bằng biện pháp lạnh, điều này càng khiến cho cảm giác thất bại của Diệp Trí Viễn tăng lên. Diệp thiếu gia này đã phải nịnh một cô gái xấu xí như cô, thế mà cô vẫn không thèm nể mặt, lòng tự trọng và sĩ diện của cậu bị tổn thương rất lớn, thế là cậu gục xuống bàn ngủ...

An Hạ Dao đưa mắt liếc sang, thấy Diệp Trí Viễn gục xuống bàn, ngủ ngon lành, lòng bỗng coi thường. Gã này thi được điểm 0, thế mà chẳng chịu vươn lên, trong giờ học mà còn ngủ gật, đúng là hết thuốc chữa rồi!

An Hạ Dao càng ghét, càng coi khinh người ấy thì cô lại càng chủ động xa cách, cố coi như không nhìn thấy, không nhìn thấy càng đỡ chướng mắt, khỏi phải thấy buồn nôn và mất vui.

Liên một tuần, Diệp Trí Viễn đều nở nụ cười rạng rỡ nhất chào An Hạ Dao, chủ động tỏ thiện chí. Nhưng, Hạ Dao vẫn cứ coi chàng điển trai ai gặp cũng yêu ấy như người vô hình, không thèm đếm xỉa gì đến.

Diệp Trí Viễn vốn là người tính tình không lấy gì làm tốt, suốt tuần đó cậu đã phải thấp giọng hạ tiếng, lúc nào cũng phải cố cười thậm chí, cậu cảm thấy mình đang phả hạ mình, lấy lòng con bé xấu xí ấy! Nhưng An Hạ Dao thì vẫn cứ không thèm để ý gì đến điều đó, đúng là không thể đùa và dễ chơi chút nào.

Diệp Trí Viễn thấy mắt húng nên không còn chú ý chào hỏi và mỉm cười với An Hạ Dao nữa. Giờ lên lớp cậu lại ngủ, hết giờ học thì đánh nhau, hoặc ve vãn các em, cuộc sống lại trở về giống như trước đây, dường như cậu có chỗ ngồi hay không, ngồi cùng bàn với ai thì cũng chẳng có quan hệ gì.

An Hạ Dao vẫn là một đứa bé ngoan chỉ biết chú ý vào học, ngoài việc sau khi đổi chỗ, bên cạnh cô có một thần ngủ. Ngoài việc ngáy khò khò trong giờ lên lớp, Diệp Trí Viễn không làm bất cứ điều gì ảnh hưởng đến An Hạ Dao, tất nhiên, ngoài việc một số cô gái đến lấy lòng, theo đuổi, tặng quà, hay đưa thư tình cho Diệp Trí Viễn thỉnh thoảng lại nhét bừa vào ngăn bàn của An Hạ Dao khiến cô cảm thấy hơi bất mãn và khó chịu, thì Diệp Trí Viễn cũng là người cùng bàn có thể chấp nhận được.

Loáng một cái đã một tháng trôi qua, lại đến kỳ kiểm tra chất lượng.

Diệp Trí Viễn kéo An Hạ Dao, hỏi một cách nghiêm chỉnh: “Bị răng, nói thật lòng xem, cậu định thi bao nhiêu?”

An Hạ Dao gạt tay Diệp Trí Viễn với vẻ lạnh nhạt, không có ý muốn nói chuyện với cậu.

Diệp Trí Viễn lại đưa tay ra kéo cô, rồi ôm cô vào lòng, trước khi cô kêu thất thanh lên thì đã ghé sát vào tai cô, nói: “Tôi không muốn cao hơn bạn nhiều, chỉ cần 5 điểm là được, kéo bạn lại mất mặt quá!” Nói xong, buông An Hạ Dao ra, cười một cách tinh quái.

Ánh mặt trời xuyên qua kính cửa sổ chiếu lên khuôn mặt điển trai có làn da trắng nõn của Diệp Trí Viễn, đôi mắt to của cậu ánh lên vẻ rất khó lường, khóe môi nhếch nụ cười đầy tự tin, khiến cho An Hạ Dao bất giác cảm thấy mình như bị hoa mắt. An Hạ Dao phải thừa nhận, Diệp Trí Viễn rất đẹp trai, khí chất toát ra từ con người cậu thuần khiết như thiên sứ, song đồng thời cậu cũng có những thói xấu của ác quỷ, nhưng cũng chính những thói xấu ấy đã khiến cậu trở thành đối tượng theo đuổi của rất nhiều nữ sinh.

Đúng vậy, đàn ông không hư, phụ nữ không yêu. Đàn ông không lôi kéo, phụ nữ không ngã về?

Ngồi cùng bàn trong một tháng, trừ mấy ngày đầu, An Hạ Dao cố tình không thèm để ý, lạnh lùng với Diệp Trí Viễn, sau đó thì cô đối xử giống như những bạn học khác, thỉnh thoảng nói vài câu, mượn thứ gì đó.

Là một đứa bé ngoan, An Hạ Dao ghét Diệp Trí Viễn không chịu tiến bộ, ghét một Diệp Trí Viễn hay đánh nhau, hút thuốc và có nhiều vấn đề, nhưng đôi mắt của cô lại không thể dừng được việc dõi theo cậu, thỉnh thoảng lại nhìn cậu hút thuốc, thậm chí những khi ấy cô còn cảm thấy hình ảnh ấy rất có sức hấp dẫn.

Chính An Hạ Dao cũng không biết, bắt đầu từ khi nào, cô lặng lẽ ngắm nhìn Diệp Trí Viễn trong giấc ngủ say giữa giờ học với một nhịp đập trái tim khác thường, đôi mắt cô không tìm được ý muốn dõi theo cậu, và khi Diệp Trí Viễn nhìn lại, thì cô lại lúng túng nhìn tránh sang chỗ khác, làm như sau đó không nhìn cậu nữa. Thế nhưng, cô lại vẫn cứ đưa mắt dõi theo để rồi thấy cậu đem hàng tập thư tình của các cô gái gửi cho ném vào thùng rác, nhìn thấy cậu đem những món quà mà các cô gái tặng chia cho các bạn gái trong lớp, hoặc là bảo bạn thân đi dỗ dành các cô bạn gái nhỏ của mình, còn cậu thì vẫn giữ khuôn mặt với nụ cười lạnh lùng, coi thường, và cũng không hề đánh mắt với bất cứ nữ sinh nào, hoặc nói cách khác là có bất cứ hành động ám thị nào, nhưng trong trường thì không ngừng lan truyền lời đồn rằng cậu đang yêu XX, rằng cậu đã nắm tay XX, và đã hôn nhau với XX...

Đó là một cảm giác từ trước đến nay An Hạ Dao chưa bao giờ có, rõ ràng là rất ghét, mà lại vẫn thấy một sự tò mò muốn biết mơ hồ. Có lúc cô còn thấy rất không vui khi nghĩ về một Diệp Trí Viễn trong những lời đồn ấy, nên không muốn nghe, không muốn biết nữa. Song, dù cô quay người đi thì cái tai vẫn cứ động lên, nghe từng li từng tí một về người ấy với một trái tim chua chát. Nếu lúc đó An Hạ Dao đã quen với Thất Hề, thì chắc chắn Thất Hề sẽ gí vào trán cô mà nói rất nghiêm chỉnh rằng: “Chúc mừng cậu, An Hạ Dao, tình đầu đã nở, cậu đang yêu thầm người ấy rồi!”

An Hạ Dao đã chấp nhận tình cảm chưa chín chắn của mình đối với Diệp Trí Viễn với một tâm thế rất bình thản, ít ra thì bề ngoài cũng tỏ ra không có thay đổi gì, nhưng thực ra trong lòng thì lại rất dào dạt, mãnh liệt, bởi vì, đây là rung động đầu tiên trong đời cô.

Diệp Trí Viễn được rất nhiều cô gái yêu, thể hiện ra cũng có, yêu thầm cũng có, nhưng có lẽ chẳng bao giờ cậu để mắt đến một cô bé bị răng như An Hạ Dao, vì vậy cô đã giữ những tâm sự của mình rất kín. Việc

yêu thầm, nhớ trộm của các chàng trai cô gái tuổi mới lớn là chuyện hết sức bình thường, có người thì bày tỏ, có người thì lựa chọn giấu kín, thậm chí là suốt đời, chôn sâu nó vào đáy lòng.

Nếu không phải là Diệp Trí Viễn chủ động, thì An Hạ Dao nghĩ, cô sẽ lặng lẽ giấu kín tình yêu thầm kín đối với Diệp Trí Viễn mãi mãi.

Diệp Trí Viễn hé miệng, để lộ hàng răng trắng đều, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của An Hạ Dao đang đỏ bừng lên vì hành động vừa rồi của cậu, thậm chí đỏ đến tận cổ, bất giác cười ha hả: “An Hạ Dao, bạn đang xấu hổ đấy à?” Tiếp đó, cổ tình áp thân hình cao lớn của mình đến gần An Hạ Dao hơn, định trêu cô. An Hạ Dao thẳng thốt lùi về sau một bước, không ngờ trượt chân, cả người nhào về phía sau, Diệp Trí Viễn nhanh tay đỡ lấy cô, kéo cả người cô vào lòng. Mái tóc của An Hạ Dao tỏa ra mùi thơm tinh khiết của hoa nhài, phảng phất, đi vào lòng người. Diệp Trí Viễn bất giác ôm chặt lấy cô, hít hà mấy cái về tham lam.

Bị Diệp Trí Viễn bắt ngờ ôm vào lòng, An Hạ Dao nghe rõ nhịp đập mạnh mẽ của trái tim cậu, từ trước đến giờ, cô chưa bao giờ có bất cứ sự tiếp xúc thân mật với bất cứ bạn trai nào, càng không nói là trong tư thế thân mật như vậy với đối tượng mà cô thầm yêu, vì thế trái tim của cô đập loạn xạ như con hươu nhỏ chạy tứ tung, còn hai gò má thì đỏ rực lên như trái táo chín.

Diệp Trí Viễn cúi đầu, nhìn An Hạ Dao đang đỏ bừng mặt vì xấu hổ, không nén được khẽ cười: “Bị răng, có phải bạn đang yêu thầm tôi đúng không? Mặt đỏ lên như ớt khỉ rồi này.”

“Ai yêu thầm bạn? Đồ dơ!” Bị Diệp Trí Viễn đọc đúng tâm sự, An Hạ Dao xấu hổ và giận dữ đẩy cậu ra, “Suy nghĩ lung tung như vậy, sao không dành thời gian để mà học thêm, kéo đến khi thi lại bị điểm 0, Ngốc điểm 0!”

“Bị răng này, nói à biết, lần này nhất định tôi sẽ đạt điểm cao hơn bạn,” Diệp Trí Viễn nhìn An Hạ Dao với vẻ đầy tự tin, rồi đùa: “Đến lúc đó thì bạn đừng có khóc đấy!”

“Trong số những kẻ mặt dày mà tôi đã gặp, không có ai mặt dày như bạn, nếu cậu đạt điểm cao hơn tôi, thì sau này hàng ngày tôi sẽ chép bài cho bạn, làm bài tập cho bạn!” An Hạ Dao hoàn toàn không tin là Diệp Trí Viễn sẽ đạt điểm thi cao hơn mình, vì thế cô bổ sung một câu rất hùng hồn: “Ngoài ra, sẽ viết thư tình giúp bạn nữa!”

Diệp Trí Viễn nhướn đôi lông mày xéch rất đẹp, nhìn An Hạ Dao, đáp với vẻ coi thường: “Nếu lần này mà tôi thi đạt điểm thấp hơn bạn thì tôi hứa, từ sau sẽ không hút thuốc, không đánh nhau, không yêu lăng nhăng, chăm chỉ học hành, ngày ngày tiến bộ!”

An Hạ Dao nhìn Diệp Trí Viễn với vẻ mặt nghiêm túc, hỏi với vẻ không chắc tin lắm: “Thật không?”

Diệp Trí Viễn nhìn đôi mắt đen láy của An Hạ Dao, đôi mắt ấy rất sáng, bất giác khẽ mỉm cười, gạt đầu: “Đại trưởng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy”¹.

“Nhưng bạn là học sinh, tôi e rằng bạn sẽ không thực hiện. Không được, chúng ta phải ngoắc tay!” An Hạ Dao chìa tay ra với vẻ mặt rất ngây thơ.

Mặc dù Diệp Trí Viễn cảm thấy rất ấu trĩ, nhưng vẫn không do dự đưa ngón út ra ngoắc tay với An Hạ Dao.

“Đã ngoắc tay rồi, dù một trăm năm cũng không được thay đổi!” An Hạ Dao giao hẹn với Diệp Trí Viễn, sau đó cười khúc khích, nói: “Lát nữa hãy phát huy. Cố gắng thi vượt tôi nhé!” Nói xong lại cười giòn tan.

Diệp Trí Viễn không giận, tươi cười nhìn An Hạ Dao, nói: “Bị răng, bây giờ, nhân lúc còn cười được thì hãy cố mà cười nhiều đi, lát nữa thi xong rồi, biết mình thi kém điểm tôi, bạn sẽ phải khóc đấy.” An Hạ Dao lườm cậu một cái, quay người bỏ đi: “Tàu hỏa không phải đẩy mà được, da bò không phải thối là căng, đừng có mà nổ sớm, hãy ngoan ngoãn chuẩn bị học cho tốt đi, cố gắng lên nhé! Tôi cũng sẽ không làm khó cho bạn và coi thường bạn nữa!”

Thấy An Hạ Dao coi thường mình và hổng hách, tự đắc như vậy, Diệp Trí Viễn không giữ vẻ điềm tĩnh như trước, mà lớn tiếng: “Bị răng, nếu lần thi này không đạt điểm cao như bạn, thì tôi sẽ theo đuổi bạn!”

Cả lớp đang ồn ào tranh luận, bỗng dưng im bặt, tất cả đưa mắt ngạc nhiên nhìn về phía Diệp Trí Viễn.

Diệp Trí Viễn vẫn giữ vẻ thản nhiên trên khuôn mặt điển trai, nói: “Nhìn cái gì mà nhìn? Không tin tôi đây sẽ thi vượt qua Bật răng à? Thế thì cứ chờ mà xem nhé.”

Chú thích: 1 Đoàn ông đại trưởng phu, một khi đã nói ra thì sẽ không thu hồi được câu nói đó/ sẽ phải làm.

4. Chương 04

Chương 4: Sự Xuất Hiện Của Nữ Thần

Hai ngày sau, sau ngày nghỉ cuối tuần, kết quả thi đã có, tên của Diệp Trí Viễn xuất hiện trên bảng đồ của trường, át cả An Hạ Dao với thành tích nhiều hơn 1 điểm, vững vàng ở vị trí thứ ba toàn khối và đứng đầu trong lớp.

Thầy chủ nhiệm cười cứ toét cả miệng, trong bụng nghĩ, thiên tài, đúng là thiên tài, chỉ cần muốn học thì tốc độ của thành tích còn nhanh hơn cả tên lửa Thần Châu.

Diệp Trí Viễn cười với vẻ ranh ma, một chân gác lên bàn, nhìn An Hạ Dao, nói với giọng khiêu khích: “Bật răng, thế nào? Anh trai đã thi đạt điểm cao hơn em rồi, sau này em sẽ phải chép bài cho anh và làm bài tập cho anh nữa. À, phải rồi, anh mà thích tán gái thì em còn phải viết thư tình cho anh nữa, cô bé đại tài à!” Diệp Trí Viễn biết, An Hạ Dao là chủ lực của Câu lạc bộ văn học của trường, trên tập san của trường hầu như số nào cũng thấy tên cô xuất hiện.

An Hạ Dao bèn giăng lấy bài thi của Diệp Trí Viễn, nhìn chăm chăm lên đó, tiếc rằng không thể tìm ra chỗ hở nào trên đó! Kết quả này thực sự khiến An Hạ Dao rất khó chấp nhận.

Nghĩ mà xem, một kẻ biếng nhác cứ đến giờ học thì ngủ, hết giờ thì đánh nhau, tán gái, làm sao lại có thể thi vượt một học sinh ngoan trong giờ học thì chăm chú lắng nghe, hết giờ học thì chăm chỉ ôn bài?

Nhưng, thực tế đã như vậy, vậy thì sau này An Hạ Dao có nên trong giờ học thì ngủ, hết giờ học thì chơi với trai, ngoài ra là học hút thuốc và đánh nhau không nhỉ?

Tất nhiên, An Hạ Dao đã quên là chỉ số IQ của cô từ 110 – 120, là một người thông minh hơn những người bình thường, còn Diệp Trí Viễn thì là người có chỉ số IQ là 140, được gọi là thiên tài, mà nhân tài và thiên tài thì luôn có khoảng cách...

“Các em, trật tự!” Thầy chủ nhiệm dẫn một học sinh nữ đầu cúi gằm xuống đi vào lớp học, giới thiệu: “Hãy chào mừng đi” lớp chúng ta lại có thêm một học sinh mới”.

An Hạ Dao đặt bài thi của Diệp Trí Viễn xuống, nhìn lên bục giảng theo giọng nói của thầy, thấy cô học sinh kia ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên vẻ bẽn lẽn, rồi tự giới thiệu bằng giọng rất ngọt ngào, mềm mại: “Xin chào các bạn, tên tôi là Lộ Ngữ Nhụy! Sau này mong mọi người quan tâm, giúp đỡ!”

Tiếng vỗ tay vang rền, An Hạ Dao cũng vỗ tay theo một cách nồng nhiệt, bụng thầm nghĩ: “Bạn này thật là xinh, giọng cũng rất ngọt ngào!”

Lộ Ngữ Nhụy mặc một chiếc váy dài có hình những bông hoa nhỏ, trông rất hiền thực, mái tóc đen, mượt xỏa ngang vai, khuôn mặt trái xoan với các nét nhỏ nhắn ứng hồng vì bẽn lẽn, đôi mắt đen và rất trong cùng với đôi lông mày lá liễu cong cong, đôi mi dài, trông xinh đẹp chẳng khác gì một con búp bê Baby, còn làn da của cô thì trắng nõn, mịn màng, đôi môi mỏng như những cánh hồng hé nở, thoáng hiện một nụ cười nhã nhặn, trông ngây thơ, thuần khiết như một nữ thần xinh đẹp vừa bước ra từ bức tranh.

An Hạ Dao ghé đầu lại, khẽ trao đổi với Diệp Trí Viễn: “Cậu ấy tên là Lộ Ngữ Nhụy đúng không? Vị trí hoa khôi của trường mình phen này sẽ thuộc về cậu ấy rồi!”

Diệp Trí Viễn không ngẩng đầu lên, chậm rãi kích An Hạ Dao: “Em gái nấn răng, mình cứ tưởng bạn chỉ biết đến học hành thôi, bạn biết tò mò từ bao giờ thế?”

“Xi!” An Hạ Dao giận dữ, “Ngốc điểm 0, phản ứng của cậu rất lạ!”, tất cả học sinh nam trong lớp như những con ong ngửi thấy mùi hoa, mắt sáng bừng lên nhìn chăm chăm vào Lộ Ngữ Nhụy, còn học sinh nữ thì chẳng khác gì An Hạ Dao, đều nhìn Lộ Ngữ Nhụy với ánh mắt sững sờ, ngưỡng mộ. Chỉ riêng Diệp Trí Viễn thì đến vẻ tò mò tối thiểu nhất cũng không có, hơn nữa lại còn tỏ thái độ coi chuyện đó không hề liên quan đến mình và có đôi chút khác thường.

“Mình có gì lạ?” Diệp Trí Viễn túm lấy bím tóc của An Hạ Dao, nói: “Mình cũng là hot boy của trường, sao không thấy bạn si mê mình nhỉ? Mình thì lại cảm thấy bạn mới không bình thường.”

“Mình thêm vào!” An Hạ Dao tức giận gạt “móng vuốt” của Diệp Trí Viễn, rồi véo mạnh một cái vào mu bàn tay của cậu, “Đồ dơ!”

Diệp Trí Viễn đau quá há cả miệng ra, nhưng vẫn không chịu thôi chọc tức cô: “Em gái nấn rắng, cậu thi thấp điểm hơn mình thì cũng không được đối xử với mình như vậy, đồ hẹp hòi!”

Nếu cậu có giỏi thì lần nào cũng cố thi hơn điểm mình đi!” An Hạ Dao bị chạm vào nỗi đau, bất giác nhảy dựng lên, trừng mắt lườm Diệp Trí Viễn.

Diệp Trí Viễn uể oải ném một cái nhìn khinh khỉnh về phía An Hạ Dao, nói: “Mình sợ rằng, nếu lần nào cũng thi đạt điểm cao hơn cậu, cậu lại sẽ khóc nhè, thôi đi, có một lần thành công là được rồi. Đủ để tán công lại cậu là tốt rồi!”

Mình rất dễ thỏa mãn mà!”

“Cậu!” An Hạ Dao bị Diệp Trí Viễn làm cho tức giận tới mức nghiến chặt răng, còn Lộ Ngữ Nhụy thì đứng đưa thân hình mềm mại, xinh đẹp một cách tao nhã, đi về chỗ ngồi còn trống trước mặt An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn.

Vừa ngồi xuống, Lộ Ngữ Nhụy đã quay mặt lại, nở nụ cười rạng rỡ với An Hạ Dao, nói với vẻ thân thiện: “Chào cậu, tớ là Lộ Ngữ Nhụy!”

Trong khoảnh khắc ấy, An Hạ Dao nhìn vẻ rạng rỡ, xinh đẹp như nữ thần của Lộ Ngữ Nhụy, thấy cô vô cùng xinh đẹp, tới mức mà An Hạ Dao không biết dùng lời nào để miêu tả, thấy đầu óc mình tự nhiên trống rỗng, cô nhếch môi một cách ngốc nghếch, cũng nở nụ cười thân thiện nhất: “Chào cậu, tớ là An Hạ Dao!”

Lộ Ngữ Nhụy khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía Diệp Trí Viễn, vén môi lên độ đẹp nhất, mỉm cười ngọt ngào, dịu dàng rồi mới quay lại nghe thầy chủ nhiệm giảng bài.

Tim của An Hạ Dao cứ đập loạn xạ lên, cảm giác hưng phấn mãi không thôi, lần đầu tiên cô mất tập trung trong giờ học. Điều mà cô nghĩ tới nhiều nhất là, sao lại có cô gái xinh đẹp như vậy? Một cô bé xấu xí và lại còn bị rầy như cô làm sao mà có thể so sánh được! Quay sang nhìn Diệp Trí Viễn, vẫn với kiểu không chút biểu cảm, vẫn ngủ ngon lành trong lúc thầy chủ nhiệm giảng bài.

Việc xuất hiện của Lộ Ngữ Nhụy cũng gây chấn động toàn trường, có điều, tiếng tăm của cô là tiếng tăm tốt. Cái đẹp vốn làm cho người ta thích, mà lại là người đẹp không ra vẻ ta đây, rất hòa nhã, vì thế mà chỉ trong một thời gian ngắn, Lộ Ngữ Nhụy trở thành nữ thần hoàn mỹ trong lòng các nam sinh trong trường; một học sinh Lộ Ngữ Nhụy biết múa, biết hát cũng trở thành học sinh yêu của các thầy cô. Vì vậy, các thầy cô không những để cho cô trở thành phát thanh viên chính của đài truyền thanh nhà trường, mà còn để cô trở thành đại sứ hình ảnh của nhà trường.

Hầu như mọi ánh hào quang đều bao bọc lấy Lộ Ngữ Nhụy.

Hàng ngày nhìn thấy hàng đông các bạn học nam sẵn đón, tặng quà, gửi thư tình cho Lộ Ngữ Nhụy, con vịt xấu xí An Hạ Dao không khỏi cảm thấy ngưỡng mộ, ghen tỵ, nhất là việc Lộ Ngữ Nhụy coi An Hạ Dao là bạn thân, hai người ở bên nhau càng lâu, thì tâm trạng như tàu lá xanh của An Hạ Dao càng khó giữ được trạng thái bình thường.

Nhưng, điều khiến An Hạ Dao cảm thấy được an ủi phần nào đó là việc thái độ của Ngốc điểm 0 Diệp Trí Viễn tỏ ra chẳng có gì thay đổi trước sự xuất hiện của Lộ Ngữ Nhụy, vẫn cứ phát phờ, hơi hợt như trước, ngoài việc tiếp tục có những hành vi của những thiếu niên có vấn đề, hút thuốc, đánh nhau, tán gái, giờ học thì ngủ..., thì niềm vui duy nhất sau giờ học là cãi nhau, đấu khẩu với An Hạ Dao. Diệp Trí Viễn không hề

vì vẻ đẹp khiến người khác phải sững sờ của Lộ Ngữ Nhụy mà tìm cách tán tỉnh cô, thậm chí còn có vẻ xa lánh, giữ một khoảng cách với Lộ Ngữ Nhụy như khách qua đường.

“Diệp Trí Viễn, mượn cục tẩy được không?” Lộ Ngữ Nhụy quay xuống bàn dưới, nở nụ cười xinh, ngọt ngào nói với Diệp Trí Viễn.

Diệp Trí Viễn chẳng thèm nghĩ ngợi, vớ lấy cục tẩy của An Hạ Dao đưa cho Lộ Ngữ Nhụy, nói: “Không cần phải trả lại đâu!”

Lộ Ngữ Nhụy tròn mắt, cắn môi, đón lấy cục tẩy, khẽ nói một câu: “Cảm ơn!” rồi quay đi.

Rồi trước ánh mắt trợn trừng của An Hạ Dao đang nhìn mình, Diệp Trí Viễn không chút do dự đưa cục tẩy của mình cho cô, nói: “Này, đền cho cậu!”

“Lộ Ngữ Nhụy hỏi mượn tẩy của cậu, sao cậu lại lấy của mình?” An Hạ Dao khẽ lầu bầu với vẻ không vui, âm thanh chỉ đủ cho Diệp Trí Viễn nghe thấy.

Diệp Trí Viễn ngáp một cái: “Mượn đi mượn lại phiền phức. Cho luôn, mình với cậu dùng chung cũng tiện mà.” Nói xong nhướn đôi mày đẹp, cười hỉ hớ, bổ sung thêm một câu: “Dùng hết tôi lại mua!”

An Hạ Dao lườm cậu ta một cái, tức giận cắn bút, vùi đầu vào làm bài tập.

Không phải là cô tiếc một cái tẩy, mà là cô cảm thấy, giữa Lộ Ngữ Nhụy và Diệp Trí Viễn có gì đó hơi là lạ. Trong nửa tháng vừa qua, hành động giữa hai người ấy khiến người ta thấy khó hiểu. Là người nhạy cảm, An Hạ Dao phân tích và thấy, dường như Lộ Ngữ Nhụy đang thận trọng lấy lòng Diệp Trí Viễn, còn Diệp Trí Viễn thì lại tỏ ra không đón nhận điều đó.

Không lẽ, nữ thần hoàn mỹ Lộ Ngữ Nhụy cũng đã lại xao xuyến rồi? Đã nảy sinh tình yêu sét đánh, yêu thầm nhớ trộm Diệp Trí Viễn? An Hạ Dao định tìm cách dò hỏi Lộ Ngữ Nhụy, rằng có phải Lộ Ngữ Nhụy thích Diệp Trí Viễn không, nhưng rồi nghĩ mình cũng yêu thầm cậu ấy nên không hỏi nữa.

Nói thật lòng, Lộ Ngữ Nhụy và Diệp Trí Viễn thật sự là một đôi rất đẹp, chàng thì rất đàn ông và đẹp trai, còn nàng thì rất yêu kiều, đúng là một đôi hoa khôi của trường, rất xứng với bốn chữ Kim đồng ngọc nữ.

Loáng một cái lại đã nửa tháng nữa trôi qua, lại tới kỳ kiểm tra chất lượng cuối tháng.

Kể từ lần trước khi bị Diệp Trí Viễn vượt qua 1 điểm, trong lòng An Hạ Dao thấy không vui, quyết tâm lần này nhất định sẽ lại vượt qua Diệp Trí Viễn.

Sau khi bắt đầu vào giờ làm bài, An Hạ Dao cầm cúi điền đáp án cho đến tận câu cuối cùng, rồi từ từ quay đầu lại, bất giác nhìn sang Diệp Trí Viễn một cái, thì thấy cậu đang quay lưng lại phía mình, nằm gục trên bàn ngủ hay làm gì cô không rõ, nhưng cô chắc chắn rằng cậu không làm bài.

Không biết có phải cậu ấy định tiếp tục nộp bài trắng không nhỉ?

Nếu cậu ta lại nộp giấy trắng thì dù An Hạ Dao có đạt điểm cao đến đâu cũng không có ý nghĩa gì?

An Hạ Dao tức giận, đưa mắt nhìn những dụng cụ trên bàn, 2 chiếc bút, 1 cái tẩy, 1 cái thước, 1 con dao con. Do dự một chút, cô lấy chiếc bút đang cầm trên tay ném về phía đầu của Diệp Trí Viễn. Bị chiếc bút ném trúng đầu, Diệp Trí Viễn vội quay khuôn mặt điển trai lại, nhìn An Hạ Dao với ánh mắt vừa đau vừa tức giận.

Khi bốn mắt gặp nhau, An Hạ Dao nhìn thấy khuôn mặt điển trai của Diệp Trí Viễn trắng nhợt, trên trán mồ hôi đọng thành hạt to tướng, cô biết là Diệp Trí Viễn đã ốm, trong lòng chợt thấy áy náy.

Giám thị coi thi bước tới với khuôn mặt lạnh lùng: “Hai em đang làm gì thế?”

An Hạ Dao đỏ bừng mặt, đáp thành thực: “Em lấy bút ném Diệp Trí Viễn...”

An Hạ Dao biết, dù cô nói thật như vậy, nhưng thầy giám thị chắc chắn sẽ không tin, có lẽ ông nghĩ cô và Diệp Trí Viễn đang trao đổi bài cho nhau.

Đôi lông mày của Diệp Trí Viễn nhíu chặt lại vì cảm giác khó chịu trong người, cậu nghiêng răng nói: “Bút của em hỏng, em hỏi mượn An Hạ Dao, vì thế bạn ấy mới ném sang cho em.”

“Hai em đừng có bào chữa cho nhau nữa, chắc chắn là đang gian lận khi làm bài.” Nhà trường thực hiện việc coi chấm thi chéo lớp, chế độ thi cử của phổ thông trung học ảnh hưởng trực tiếp đến tiền thưởng, các thầy cô ít nhiều cũng có những tính toán riêng, ai cũng mong kết quả của lớp khác thấp hơn lớp mình, ông biết An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn, đó là hai học sinh đạt kết quả trong топ dẫn đầu toàn trường trong lần thi trước, nếu bị bắt là đang quay cóp thì đó sẽ là một bài học cho họ, cho dù không quay cóp thật, thì việc mất thời gian sẽ khiến họ không kịp làm xong bài, kết quả không cao, dẫn tới kết quả thi bình quân lần này của lớp nhất định sẽ bị tụt theo.

Không phải là thầy giám thị cố tình tìm cớ, mà là vì An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn đã coi thường kỷ luật nghiêm túc của trường thi, nên không thể trách thầy được khi xử lý hai người: “Có quay cóp hay không, tôi sẽ kiểm tra, bây giờ hai em hãy nộp bài cho tôi rồi ra ngoài.”

An Hạ Dao do dự nhìn bài thi chưa làm xong của mình, cô biết, chỉ cần cô kiên trì thì có thể giải quyết xong việc hiểu lầm là quay cóp, sẽ hoàn thành bài thi và được điểm cao, nhưng nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Diệp Trí Viễn, cô đã cắn môi, kéo Diệp Trí Viễn: Cậu không sao chứ? Chúng ta nộp bài thôi!” sau đó vừa kéo vừa đẩy Diệp Trí Viễn ra khỏi phòng thi.

“Ngốc điểm 0, cậu khó chịu ở đâu?” Vừa ra khỏi phòng thi An Hạ Dao bèn hỏi với vẻ quan tâm.

“Sao cậu lại biết mình khó chịu?” Diệp Trí Viễn thấy bụng cứ quặn lên từng cơn, đau như xé, chân tay đều nhũn cả ra, thân hình mất hết sức lực sắp không đứng vững đến nơi, vì thể trọng lượng toàn thân hầu như dồn cả sang người An Hạ Dao, cậu đáp với vẻ yếu ớt.

“Xem chừng cậu bị ốm rồi! Chúng ta tới bệnh viện thôi!” An Hạ Dao cảm thấy không đỡ được thân hình cao lớn của Diệp Trí Viễn, bước chân chệch choạng.

“Đỡ mình ngồi xuống một chút đã!” Diệp Trí Viễn nghiêng rằng, cố nén cơn đau, nói.

An Hạ Dao giúp Diệp Trí Viễn ngồi xuống, định đi tìm thầy giáo, nhưng nhìn điệu bộ ấy của Diệp Trí Viễn thì lại không dám đi, vì thế bèn móc điện thoại ra, gọi đến 120, rồi dùng tay áo của mình không ngừng lau mồ hôi cho Diệp Trí Viễn với vẻ quan tâm. “Cậu không sao chứ? Rút cục là khó chịu ở đâu?”

Khuôn mặt điển trai của Diệp Trí Viễn nhợt nhạt như không còn giọt máu, đến cả nói cũng không còn hơi sức, cậu đưa tay chỉ vào bụng. An Hạ Dao vội ngồi xổm xuống, đưa tay đặt lên bụng cậu, thận trọng xoa mấy cái: “Đau bụng à? Trước đây đã đau như thế này bao giờ chưa?”

“Em gái nấn rằng, cậu phiền phức quá...” Diệp Trí Viễn đau tới mức mờ cả mắt, tai chỉ còn nhớ rõ được duy nhất là tiếng khóc của An Hạ Dao: “Ngốc điểm 0, cậu không được có chuyện gì đấy!”

Cô bé xấu xí, cô bé nạm răng này đúng là dễ khóc!

Khi Diệp Trí Viễn tỉnh lại thì đã là buổi trưa ngày hôm sau. Khi cảm giác của các cơ quan vừa trở lại, cậu lập tức nhận ra mùi thuốc sát trùng nồng nặc. Khẽ chau mày, cậu mở to đôi mắt nhìn lên trần và tường nhà, toàn thấy một màu trắng toát.

Trong lòng cậu cảm thấy một nỗi phiền muộn rất khó tả, trên khuôn mặt của chàng trai mới lớn thoáng hiện lên vẻ buồn rầu không nên có của những người ở tuổi cậu. Cậu đưa mắt nhìn quanh, An Hạ Dao đang ngồi trên chiếc ghế bên cửa sổ, tay cầm một cuốn sách đọc rất chăm chú.

Ánh mặt trời xuyên qua tấm kính cửa chiếu lên người cô, khiến toàn thân cô như được bao bọc trong một vầng ánh sáng màu vàng rực rỡ, toàn thân cô toát nên vẻ dịu dàng, yên tĩnh, thật khác hẳn với điệu bộ nhe nanh gis vuốt lúc đầu.

Ánh mắt của Diệp Trí Viễn dừng lại trên người cô, cô là một người đến một câu cũng không thèm nói khi chưa quen, nhưng một khi đã quen rồi thì lại lú lo luôn mồm, và mỗi khi đọc sách thì rất yên lặng, khiến người khác rất khó quen.

Dáng điệu của An Hạ Dao trong khi yên lặng, không cười, không nói thực ra rất xinh đẹp, có điều đúng là chiếc răng bịt kia đã ảnh hưởng tới vẻ xinh đẹp của cô, Diệp Trí Viễn thầm thấy tiếc trong lòng!

Dường như An Hạ Dao cũng cảm thấy có đôi mắt rừng rực đang nhìn mình, bất giác ngẩng đầu lên khỏi trang sách, nhìn về phía Diệp Trí Viễn: “Cậu tỉnh rồi à?”

Hôm qua, khi đưa cậu tới bệnh viện, Diệp Trí Viễn đang trong trạng thái hôn mê, sau đó, không chỉ có đau bụng mà còn nôn mửa, khiến An Hạ Dao sợ quá không dám rời đi, đành phải nói dối với gia đình rằng phải học bù, và liên tục túc trực bên giường của Diệp Trí Viễn. May mà sau mỗi kỳ thi hàng tháng đều được nghỉ, nên cô cũng không cần phải xin phép nhà trường.

“Có còn cảm thấy khó chịu ở đâu nữa không?” An Hạ Dao vội đặt cuốn sách ở trong tay xuống, đi về phía Diệp Trí Viễn, tiện thể đưa chiếc di động: “Hãy gọi điện về cho gia đình cậu đi!”

Diệp Trí Viễn khẽ đẩy bàn tay cầm chiếc di động của An Hạ Dao ra, lắc đầu, khẽ mấp máy môi: “Không cần.”

An Hạ Dao nhìn Diệp Trí Viễn, rồi lại nhìn chiếc di động, bĩu môi nhưng cũng không ép nữa, mà vội nói về tình hình bệnh tình của Diệp Trí Viễn cho cậu nghe: “Hôm qua, cậu bị ngộ độc thức ăn, thêm vào đó là bệnh viêm ruột phát tác, dẫn tới bị sốt, cho nên mới khó chịu như thế.”

Diệp Trí Viễn khẽ “ừ” một tiếng, sau đó nhìn An Hạ Dao, cô đang đứng ngược với luồng ánh sáng, trên khuôn mặt nhỏ hơi tối, đôi mắt đen láy rất sáng, trông như đốm sao trên trời, cô chống tay vào hông, hỏi Diệp Trí Viễn với vẻ mặt nghiêm túc: “Nói đi, hôm qua cậu đã ăn những đồ ăn linh tinh gì?”

Diệp Trí Viễn lắc đầu yếu ớt: “Mình cũng không biết!”

Khóe môi An Hạ Dao khẽ giật, giận dữ: “Không biết? Hãy liệt kê những nơi mà cậu đã đi và những thứ mà cậu đã ăn ra, tớ sẽ tra giúp cho cậu!” Nói xong câu này với vẻ nghiêm túc, cô bước nhanh đến bên giường của Diệp Trí Viễn, cúi người xuống, đưa tay sờ lên trán cậu: “Đã hết sốt rồi, để mình đi hỏi bác sỹ xem cậu có còn phải truyền nước nữa không. Chờ đấy nhé!” Nói xong, lập tức chạy đi.

Diệp Trí Viễn hơi ngẩn người ra, nhìn theo bóng An Hạ Dao, khóe môi bất giác nở ra, đáy mắt ánh lên vẻ dịu dàng mà chính cậu cũng chưa bao giờ cảm thấy.

Sau khi từ bệnh viện trở về, mọi thứ dường như lại trở về quỹ đạo, nhưng cũng dường như mọi thứ bắt đầu trở nên ấm áp và mơ màng.

“Em gái nấn răng, bài tập của mình đã làm xong chưa?” Diệp Trí Viễn gác chân lên bàn, ngồi trong tư thế thoải mái nhất, nhìn An Hạ Dao với vẻ mặt coi việc cô phải làm là đương nhiên. Kể từ lần thắng An Hạ Dao khi cậu thi đạt kết quả cao hơn cô 1 điểm, tất cả bài tập của cậu đều do An Hạ Dao làm giúp, đến nay cũng đã gần nửa học kỳ rồi.

An Hạ Dao tức đến phát khóc mà không được, bình thường chép các môn toán lý hóa cũng là được rồi, cùng lắm là cô ôn bài cũ nhớ bài mới, nhưng cậu chàng này đến cả văn cũng giao cho cô làm, may mà cô học văn cũng tốt, cùng một đề văn vẫn có thể viết ra hai bài mang phong cách khác nhau.

Nhiều năm sau đó mỗi khi nhớ lại, cô không thể không nghĩ rằng, phải chăng khả năng viết văn của cô tốt, có thể kiếm cơm được bằng nghề viết lách, rồi làm nhà văn chuyên mục là do được rèn luyện từ lúc đó?

“Em gái nấn răng, mình hỏi cậu đấy!” Diệp Trí Viễn để chân xuống, huých vào người An Hạ Dao.

“Được rồi!” An Hạ Dao tức giận quăng vở bài tập của Diệp Trí Viễn ra. Do phải chép bài cho Diệp Trí Viễn mà chữ viết vốn rất đẹp của cô bây giờ trở nên nghiêng ngả, xiêu vẹo, trông mà thấy chán.

Diệp Trí Viễn đón vở bài tập, tiện tay vứt xuống, sau đó nói với vẻ mặt không thay đổi: “Nếu đã làm xong bài tập ỉnh rồi thì cậu hãy viết thư tình giúp mình đi, cậu cũng đang rồi mà.”

An Hạ Dao tưởng là mình nghe nhầm, quay lại nhìn Diệp Trí Viễn: “Cậu vừa nói gì?” Quen với cậu chàng này cũng đã nửa học kỳ rồi, hàng ngày nhìn thấy cậu ta vứt thư tình từ chỗ ngạc nhiên đến thấy quen, rồi sau đó là không còn cảm giác, nhưng nghe cậu ta nói đến việc viết thư tình thì đây đúng là lần đầu!

An Hạ Dao không thể không nghi ngờ, tại cô dường như có ảo giác.

Diệp Trí Viễn nói, mặt vẫn không đổi sắc: “Em gái niềng răng, cậu còn trẻ thế, mà đã bị điếc, bị ù tai rồi à?” Nói xong còn bổ sung một câu: “Cậu hết rồi!”

“Sâm!” An Hạ Dao giận dữ đấm xuống bàn, nghiêng răng, kêu lên đầy đủ cả họ và tên: “Diệp – Trí – Viễn.”

“Có tôi, có tôi” đừng có gọi lớn tiếng như vậy, lớp trưởng đang nhìn kia!” Diệp Trí Viễn chậm rãi ngoáy tai, cười ma mãnh: “Cẩn thận không thì mình thừa với thầy giáo là cậu bắt nạt mình!”

“Mình bắt nạt cậu? Diệp Trí Viễn, cậu không nhầm đấy chứ?” An Hạ Dao lạnh lùng cười, “Chuyện buồn cười đó chẳng hề buồn cười chút nào?”

“Ôi cha, mình bắt nạt cậu, mình bắt nạt cậu, được chưa nào?” Diệp Trí Viễn nhả nhử huých An Hạ Dao lúc đó đang quay mặt đi vì tức giận.

“Cút” An Hạ Dao giận dữ quăng ra một tờ.

“Em gái nấn rắng, lúc đầu là cậu nói, rằng sẽ giúp mình viết thư tình, bây giờ cậu lại không muốn công nhận à?” Diệp Trí Viễn vẫn nhìn An Hạ Dao với ánh mắt rừng rực: “Nuốt lời là sẽ béo đấy, cẩn thận, cậu sẽ chết vì béo đấy!”

An Hạ Dao hít một hơi sâu, cuối cùng cũng nén được cơn giận, lấy một tờ giấy trong ngăn bàn ra, vớ lấy bút, nhìn Diệp Trí Viễn: “Tên?”

“Tên vẫn chưa nghĩ ra, cậu rồi thì hãy viết nội dung trước đi!” Diệp Trí Viễn nhìn khuôn mặt giận dữ của An Hạ Dao, hai má căng phồng lên, không kìm được ý nghĩ trêu chọc cô.

“Cậu muốn viết thư tình kiểu gì?” An Hạ Dao hỏi Diệp Trí Viễn với vẻ nghiêm túc, giống như hỏi: trưa nay cậu ăn cơm chưa?

“Ui cha! Em gái nấn rắng, cậu giỏi thật đấy, có thể viết được nhiều kiểu thư tình cơ à?” Trí Viễn nhìn Hạ Dao với vẻ thích thú, “Đúng là người tài không lộ mặt, Em gái nấn rắng, cậu lợi hại thật! Nào, nói cho anh đây nghe xem, đã từng viết thư tình cho những ai rồi?”

“Thôi đi!” An Hạ Dao trừng mắt lườm Diệp Trí Viễn, “Rút cuộc là cậu có cần mình viết cho không? Phí cả thời gian của mình!”

Diệp Trí Viễn búng móng tay, chậm rãi nói: “Cậu hãy viết một lá thư tình theo kiểu văn vẻ cho tớ xem!”

An Hạ Dao cầm bút, để trống phần xưng hô đầu thư, sột soạt viết trên giấy, chỉ một lát sau đã xong, rồi sau đó đưa cho Diệp Trí Viễn: “Xong rồi.”

“Nhanh thế sao?” Diệp Trí Viễn đón lấy đọc, một hàng chữ nổi bật đập vào mắt: “Tôi muốn hỏi thế gian, tình là gì mà lại khiến người ta suốt đời gắn bó bên nhau? Cô bé, tôi đã yêu em, hãy làm bạn gái tôi nhé!”

“Có quá ngắn gọn không?” Trí Viễn hỏi.

Hạ Dao vội lắc đầu: “Mình thấy rất tốt, chủ đề rõ ràng, thái độ đứng đắn, vừa đọc là thấy ngay.”

“Liệu người ta có chấp nhận không?” Trí Viễn chau mày, nhìn lên lá thư, hỏi băng quơ.

“Có chứ!” Để xua đuổi Diệp Trí Viễn đi, An Hạ Dao đáp bừa, vẻ rất chắc chắn.

“Khẳng định như vậy chứ? Nhất định chứ?” Diệp Trí Viễn không yên tâm, hỏi: “Nếu chẳng may người ấy không chấp nhận mà từ chối thì làm thế nào?”

“Sao như thế được?” An Hạ Dao nói với vẻ đầy tự tin: “Với một người như cậu, thì chẳng cần bất cứ lá thư tình nào, chỉ cần ngoắc tay một cái là tất cả những giống cái sẽ lao ngay đến thôi!”

Diệp Trí Viễn chớp đôi mắt đen, ngoắc tay về phía An Hạ Dao.

An Hạ Dao tròn mắt, “Làm gì thế?”

“Kìa, Em gái niềng rắng. Không lẽ, cậu không phải là giống cái? Nếu không thì sao lại không lao đến?” Trí Viễn nói câu này với vẻ rất nghiêm trang.

Bị đùa như vậy, khuôn mặt xinh xắn của Hạ Dao đỏ bừng, giận dữ nói: “Diệp Trí Viễn, Rồi hơi quá nhì!”

Diệp Trí Viễn vớ lấy chiếc bút, viết lên chỗ An Hạ Dao để trống đầu thư ba từ: Gửi Em gái niềng rắng, rồi ký tên Ngốc điểm 0 rất bay bướm ở cuối thư, sau đó huých An Hạ Dao, và đặt lá thư lên trước mặt cô.

“Em gái niềng răng, thư tình cho em đây!” Diệp Trí Viễn nhăn nhó nói với An Hạ Dao: “Tôi muốn hỏi thể gian, tình yêu là gì mà lại khiến người ta suốt đời gắn bó bên nhau. Cô bé, tôi đã yêu em, hãy chấp nhận làm bạn gái tôi nhé!”

Khuôn mặt trắng trẻo của An Hạ Dao trong phút chốc đỏ bừng như tôm luộc, tức giận vo tròn lá thư thành một nắm, trừng mắt nhìn Diệp Trí Viễn, nghiêng răng nói: “Diệp Trí Viễn, kể từ bây giờ, mình sẽ không chép bài, làm bài cho cậu và cũng không viết thư tình cho cậu nữa, càng không làm giúp cậu bất cứ việc gì, cuối cùng, mình cũng không muốn nói chuyện với cậu nữa!”

Diệp Trí Viễn tròn mắt, nói với vẻ vô tội: “Em gái năn răng, cậu nói đấy chứ, bức thư tình này chủ đề rõ ràng, thái độ đứng đắn, vừa đọc là thấy ngay, bất cứ cô gái nào cũng chấp nhận. Cậu đã lừa gạt tình cảm của mình!” Nói rồi, giả bộ ôm ngực, nói: “Thật tội nghiệp ình vì đã tin cậu, cục cưng của mình, mình thấy rất tổn thương...”

An Hạ Dao tức giận tới mức không muốn nói thêm với Diệp Trí Viễn nữa, cô cảm thấy đau lòng, trái tim nhỏ bé của cô mới thực sự là bị tổn thương, lá thư tình đầu tiên trong cuộc đời lại là do Diệp Trí Viễn đùa bỡn để cô viết, hơn nữa lại là cô viết cho chính mình!

“Em gái năn răng, cậu giận thật à?” Diệp Trí Viễn ngồi sát lại bên cạnh An Hạ Dao, dùng khủy tay huých cô.

An Hạ Dao tránh cú huých ấy, mặt vẫn không thay đổi và không nói gì.

“Em gái năn răng, mình không đùa cậu đâu!” Diệp Trí Viễn hít một hơi sâu, “Chúng ta thử yêu nhau nhé, được không?”

An Hạ Dao thấy đầu óc trở nên trống rỗng, một lúc sau mới nhìn sang Diệp Trí Viễn: “Cậu đùa đủ chưa? Đùa mình như vậy cậu thấy thích lắm à?”

Thấy An Hạ Dao gầm lên với vẻ giận dữ như vậy, Diệp Trí Viễn ngượng ngùng, một hồi lâu cũng không biết phải nói như thế nào.

“Diệp Trí Viễn, mình thích cậu?” Lộ Ngữ Nhụy đóng tai lên nghe đoạn đối thoại này giữa Diệp Trí Viễn và An Hạ Dao, cuối cùng không nén được, quay người lại, nhìn cậu với ánh mắt chan chứa tình cảm, thông báo.

An Hạ Dao ngây người, hoàn toàn bất ngờ khi thấy Lộ Ngữ Nhụy tỏ tình cảm một cách trực tiếp như vậy, Diệp Trí Viễn cũng tròn xoe mắt.

“Diệp Trí Viễn, mình thích cậu!” Lộ Ngữ Nhụy nhấn mạnh lại với vẻ rất kiên định, mắt nhìn thẳng vào Diệp Trí Viễn.

Lời bày tỏ ấy, câu nói ấy, thực ra An Hạ Dao cũng muốn nói, nhưng cô thấy tự ti và không thể nói ra mồm. Cô nhìn Lộ Ngữ Nhụy, một Lộ Ngữ Nhụy như một nữ thần hoàn mỹ, cảm thấy tự ti đến mình chỉ muốn chui xuống đất.

“Bạn Lộ Ngữ Nhụy, mẹ mình không ình yêu sớm, bạn đừng thích mình!” Diệp Trí Viễn từ chối một cách ngắn gọn, đôi mắt đen nhìn lướt qua An Hạ Dao như đang suy nghĩ tới điều gì và đẩy ý tứ sâu xa.

An Hạ Dao ôm cuốn sách với vẻ không tự nhiên, cảm thấy mình giống như một chiếc bóng đèn sắp cháy.

Khuôn mặt xinh đẹp của Lộ Ngữ Nhụy thoáng hiện lên vẻ buồn bã, nhìn Diệp Trí Viễn với ánh mắt oán trách, “Cậu cố ý từ chối mình đúng không?” Nói rồi cô đưa mắt nhìn sang phía An Hạ Dao với vẻ hơi hận.

An Hạ Dao lo lắng cúi đầu, trong bụng thầm nghĩ, Lộ Ngữ Nhụy, cậu bày tỏ tình cảm và bị hất bại, điều đó đúng là rất đáng buồn, nhưng đừng nhìn mình với vẻ oán trách như vậy, mình cũng không muốn nhìn thấy, đó là vì thời cơ mà bạn lựa chọn không đúng đấy chứ. Còn nữa, Diệp Trí Viễn không yêu sớm, đó là vì mẹ bạn ấy không cho phép, không thể không nghe lời mẹ được.

Diệp Trí Viễn lãnh đạm nói: “Vì sao mình phải cố ý từ chối bạn? Mình cũng đâu có quen bạn”. Mắt của Lộ Ngữ Nhụy đỏ lên, cố nén những giọt nước mắt sắp trào ra, cắn môi, quay mặt đi. An Hạ Dao thấy vậy sinh lòng thương hại, bất giác bĩu môi nói với Diệp Trí Viễn: “Cậu đúng là đồ tai họa!”

Diệp Trí Viễn cũng bĩu môi, lần đầu tiên không đấu khẩu lại với An Hạ Dao.

“Em gái nấn rãng, buổi tối cùng mình tới thư viện đọc sách!” Trước lúc tan học, Diệp Trí Viễn kéo tay An Hạ Dao, nói với vẻ mặt nghiêm chỉnh.

An Hạ Dao ngạc nhiên tới mức há hốc miệng như nuốt phải trứng gà một hồi lâu: “Cậu nói là tới thư viện đọc sách hả?” Nói rồi cô ngược mắt lên nhìn bầu trời bên ngoài, “Hôm nay mặt trời vẫn mọc lên từ đằng đông mà!”

Diệp Trí Viễn giận dữ búng vào mũi An Hạ Dao: “Sao nhiều lời thế? Một câu thôi, rút cuộc là có đi cùng mình không?”

An Hạ Dao do dự một lúc, tiếp đó hít một hơi thật sâu, “Buổi tối Câu lạc bộ văn học có việc rồi, mình không đi cùng cậu được”.

“Thế thì được, mình sẽ đi cùng cậu tới Câu lạc bộ văn học.” Diệp Trí Viễn nói chắc chắn như đinh đóng cột xong cầm bộ đồng phục lên đi ra ngoài, không cho An Hạ Dao bất cứ cơ hội nào để từ chối.

An Hạ Dao đứng ngây người tại chỗ, một hồi lâu vẫn không lấy lại được trạng thái.

Khi Diệp Trí Viễn cứ làm bộ mặt dày theo An Hạ Dao vào phòng làm việc của Câu lạc bộ văn học, bảy, tám hội viên đang bàn luận rất sôi nổi đều im bất trợn tròn mắt nhìn An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn đi bên cạnh.

Chủ nhiệm câu lạc bộ là người lấy lại trạng thái đầu tiên, hắng giọng một cái, lên tiếng chào Diệp Trí Viễn: “Chào cậu Diệp.”

Diệp Trí Viễn có vẻ hơi lúng túng, gật đầu với người ấy, rồi cũng chào lại với vẻ thân thiện: “Vâng, chào anh.”

An Hạ Dao thì đứng ngây người ở cửa, mắt mở to hết cỡ, vì trên bức tường của Câu lạc bộ, bức tường vốn dành để dán những sổ tập san đặc sắc, bây giờ là một bức biểu ngữ nền đỏ với một hàng 6 chữ màu trắng rất to: “Em gái nấn rãng, tôi yêu em!”

Diệp Trí Viễn đẩy khê vào người An Hạ Dao: “Em gái nấn rãng, nhìn thấy dòng chữ trên tường chưa?” Bàn tay của Diệp Trí Viễn nắm chặt thành nắm đấm, thực ra, chỉ có cậu mới biết, trống ngực cậu đang đập rất nhanh, hơn nữa, mồ hôi còn toát đầy lòng bàn tay.

Nền đỏ, chữ trắng, bức biểu ngữ rộng tới cả 3 mét mà chỉ có 6 chữ, chỉ cần không phải là người mù, thì dù là ai cũng đều nhìn thấy, huống chi thị lực của An Hạ Dao từ trước đến giờ luôn là 10/10.

Phản ứng đầu tiên của An Hạ Dao là, hôm nay là ngày cá tháng tư, vì thế cô quay mặt lại, hỏi Diệp Trí Viễn: “Hôm nay ngày bao nhiêu? Thứ mấy?”

Diệp Trí Viễn hồi hộp chờ xem phản ứng của An Hạ Dao, không ngờ, chờ một hồi lâu, cuối cùng lại nghe thấy một câu hỏi chẳng ăn nhập chút nào như vậy, tuy lấy làm lạ, nhưng vẫn trả lời rất thật thà: “ngày 21, thứ 5.”

“Không phải là ngày cá tháng tư?” An Hạ Dao gầm lên với Diệp Trí Viễn, “Diệp Trí Viễn, sao cậu lại lừa mình?”

Diệp Trí Viễn tròn mắt, mấy người khác trong Câu lạc bộ văn học cũng tròn mắt, phản ứng của An Hạ Dao quả thật rất bất ngờ, phản ứng bình thường thì phải là cười bên lên rồi ôm lấy Diệp Trí Viễn, sau đó gật đầu lia lịa: “Mình bằng lòng! Mình bằng lòng!”

“Diệp Trí Viễn, mình thực sự rất giận!” An Hạ Dao lườm Diệp Trí Viễn rất dữ, sau đó quay người bỏ đi.

Không thể trách An Hạ Dao sao không chấp nhận Diệp Trí Viễn, cũng không thể trách An Hạ Dao tự ti tới mức nghĩ rằng Diệp Trí Viễn đang đùa cợt, trêu chọc mình, vì rằng, cô đã tận mắt chứng kiến Diệp Trí Viễn lạnh nhạt từ chối Lộ Ngữ Nhụy – nữ thần hoàn mỹ nhất trường. Cô thực sự không thể nào chấp nhận được, sự thật Diệp Trí Viễn không chạy theo nữ thần hoàn mỹ mà lại dành tình cảm cho cô – một “cây giá đỗ” vừa gầy vừa bé, vì sự thật này quá hoang đường, hoang đường tới mức không còn chút chân thực nào.

An Hạ Dao thích Diệp Trí Viễn, trong trái tim nhỏ bé của cô chứa đầy giấc mơ của thiếu nữ, nhưng vì yêu rất chân thật, nên không thể nào chấp nhận được “sự hoang đường” thiếu chân thật.

Mười bảy tuổi, nhưng An Hạ Dao rất tự ti, nhất là khi cùng yêu một chàng trai có vấn đề với một nữ thần hoàn mỹ, sự tự ti ấy khiến cô chỉ còn biết giấu kín tâm sự của mình. Diệp Trí Viễn đứng ngây người tại chỗ, lời bày tỏ mà cậu đã mất bao công sức chuẩn bị đã bị cô gái ấy phá hỏng!

Chủ nhiệm Câu lạc bộ văn học và mấy người khác đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng, một người lên tiếng: “Diệp Trí Viễn, cậu thích An Hạ Dao thật à?”

Diệp Trí Viễn gượng cười đáp: “Hỏi gì mà phí lời thế?”

“Nhưng An Hạ Dao hoàn toàn không tin rằng cậu thích cô ấy!” Chủ nhiệm Câu lạc bộ không nén được cũng nhảy ra chen vào: “Cô ấy nghĩ rằng cậu đang đùa cợt với cô ấy!”

Diệp Trí Viễn bất lực: “Tôi biết, vậy thì có cách gì làm cho cô ấy tin rằng, tôi đang theo đuổi ấy?”

“Hay là, buổi tối cậu ôm ghi ta tới đánh ở dưới sân ký túc xá của nữ sinh đi!”

Chủ nhiệm Câu lạc bộ nghĩ một lúc: “Cậu phải nghiêm chỉnh lên thì mới làm cho An Hạ Dao động lòng và tin rằng cậu đang theo đuổi cô ấy chứ không phải là đang đùa cợt.”

“Nhưng tôi không biết chơi ghi ta!” Diệp Trí Viễn tỏ ra bất lực. Cứ nghĩ cậu là người toàn năng chắc, cái gì cũng biết.

“Cậu biết hát không?” Chủ nhiệm Câu lạc bộ lại hỏi.

Diệp Trí Viễn gật đầu, việc này đơn giản hơn một chút.

Chủ nhiệm Câu lạc bộ vỗ vai Trí Viễn: “Tớ biết đánh đàn, tớ sẽ giúp cậu!”

và nghiêm nhiên trở thành quân sư của Trí Viễn. Chỉ nghĩ đến chuyện chàng trai điển trai nhất trường Diệp Trí Viễn theo đuổi “cây giá đỗ” An Hạ Dao gây xôn xao mọi người, trở thành một nét bút huy hoàng trong đời sống trong trường và mình là người tham gia câu chuyện ấy, cũng đủ khiến Chủ nhiệm Câu lạc bộ thấy rất khoái trí và phấn chấn.

Tối hôm ấy, trăng sáng sao thưa. Ánh trăng chiếu trên mặt đất tỏa ra một thứ ánh sáng mơ màng, nhàn nhạt, cả sân trường dần trở nên yên tĩnh.

Chủ nhiệm Câu lạc bộ ôm đàn, Diệp Trí Viễn cầm Mic, đứng trước khu ký túc của An Hạ Dao, lớn tiếng hát rằng: “cô gái ơi, xin em hãy nhìn anh một lần, lời ca và điệu nhạc này anh dành cả cho em... tấm lòng trân thành của anh em có hiểu chăng? xin em nhìn anh một lần, chỉ một lần thôi để trái tim anh bớt cô đơn. Chỉ một lần cho cõi lòng anh bớt giá băng.”

Tiếng đàn của Chủ nhiệm câu lạc bộ hòa theo tiếng hát của Trí Viễn, lập tức gây xôn xao cả khu ký túc của nữ sinh, những cái đầu con gái thi nhau thò ra nhìn, rồi cùng đồng thanh kêu lên đầy vẻ sững sốt: “Ồa! Diệp Trí Viễn?”

“Thì ra là Diệp Trí Viễn đang hát!”

“Ồi, Diệp Trí Viễn đẹp trai quá!”

Những tiếng thốt ngạc nhiên vang lên khắp khu ký túc xá nữ sinh. Mỗi phòng của nữ sinh lớp 10 có ba người, một người phụ nữ ngang với năm trăm con vịt, vì vậy mà lúc này bên tai của Diệp Trí Viễn toàn là tiếng ồn ào của hàng ngàn con vịt...

“Anh tìm em trong biển người mênh mông. Trái tim em là đại dương sâu thẳm. Anh như con thuyền trôi cô đơn không bến đỗ. An Hạ Dao hãy là bến đỗ của anh nhé...”

“Ồi! Diệp Trí Viễn đang tỏ tình, An Hạ Dao, thì ra là An Hạ Dao!”

“An Hạ Dao là ai?”

“An Hạ Dao là con bé mà lần nào thi cũng đứng top 3 toàn trường ấy mà!”

“Diệp Trí Viễn mà lại thích con bé xấu xí đó à? Đúng là không thể tưởng tượng nổi!”

“Diệp Trí Viễn, hãy yêu em đi, được không? Em thích anh!”

Cả khu ký túc của nữ sinh như sôi lên, trừ cửa sổ của An Hạ Dao, khung cửa ấy rất trống, chỉ có một người, đó là cô lớp trưởng béo tròn, An Hạ Dao không ra, Lộ Ngữ Nhụy cũng không ra.

Diệp Trí Viễn cảm thấy trong lòng hụt hẫng, nhưng dưới ánh mắt khích lệ của Chủ nhiệm câu lạc bộ văn học, cậu vẫn dốc hết can đảm, hét to: “An Hạ Dao, mình thích cậu! Thực sự là rất thích cậu!”

Đến lúc đó thì An Hạ Dao ra thật, nhưng với một chậu nước trong tay, hắt xuống dưới không một chút do dự, đồng thời kèm theo một câu: “Diệp Trí Viễn, cậu chết này!”

Diệp Trí Viễn và Chủ nhiệm Câu lạc bộ ướt đầm từ đầu đến chân, trông thảm hại chẳng khác gì gà nhúng nước.

Trái tim của Diệp Trí Viễn cũng nguội theo dòng nước, Chủ nhiệm câu lạc bộ vỗ vai cậu, an ủi: “cuộc chiến mới bắt đầu, còn nhiều gian nan, phải tiếp tục nỗ lực, một chút trắc trở mà bỏ cuộc thì An Hạ Dao sẽ không tin rằng cậu thực sự thích cô ấy.”

Lời động viên kịp thời làm ý chí giảm sút của Diệp Trí Viễn lại được dâng trào: “Nhất định tôi sẽ theo đuổi Hạ Dao bằng được.”

Lớp trưởng với vẻ mặt ngất ngây, tay ôm ngực, làm điệu bộ như sắp té xỉu: “An Hạ Dao, cậu đúng là quá tàn nhẫn, vô tình và ích kỷ! Sao cậu lại có thể đối xử như thế với Trí Viễn? Ôi, hoàng tử của tôi, “trái tim” nhỏ bé của tôi!”

An Hạ Dao toàn thân run lên vì giận dữ: “Tớ không hắt nước rửa chân vào người cậu ấy là đã giữ thể diện cho cậu ấy lắm rồi!”

Lộ Ngữ Nhụy buồn bã nhìn An Hạ Dao, hỏi với ngữ điệu lạnh lạnh: “Cậu thật sự không thích Diệp Trí Viễn à?”

An Hạ Dao nhìn Lộ Ngữ Nhụy, trong lòng thấy đôi chút lo lắng, nhưng vẫn đáp cứng cỏi: “Ừ!”

Thực ra An Hạ Dao thấy khinh bản thân, cô thích Diệp Trí Viễn, thực sự là rất thích, nhưng, cô biết, khoảng cách giữa cô và Diệp Trí Viễn rất xa, rất xa. Sáng hôm sau, An Hạ Dao vừa ra khỏi cổng ký túc, Diệp Trí Viễn đã ở đó tươi cười, với bông hồng rực rỡ trên tay.

Khuôn mặt của An Hạ Dao thoát lạnh hẫng đi, mắt nhìn thẳng, khi đi qua Diệp Trí Viễn trống ngực cô rất không bình thường, nhưng vẫn không thể nóng bằng cái đầu cô lúc này.

Diệp Trí Viễn lập tức đuổi theo sau, kéo An Hạ Dao lại, nhìn cô bằng đôi mắt rùng rục, thổ lộ: “An Hạ Dao, mình thích cậu?” Trái tim của An Hạ Dao mỗi lúc một loạn nhịp, nhưng cô vẫn thốt lên mấy lời giận dữ: “Diệp Trí Viễn, cậu thích mình ở điểm gì? Mình sửa chữa không được à?”

Diệp Trí Viễn im lặng một lúc: “Thích cậu chẳng vì lý do nào, nếu mình có thể nói là mình thích cậu điểm gì thì mình còn thích cậu làm gì?” Đây đúng là những lời rất thật của Diệp Trí Viễn, cậu cũng rất muốn biết, vì sao mình không thích một nữ thần xinh đẹp mà lại thích An Hạ Dao, cô bé bịt răng, cây giá đỗ.

An Hạ Dao lặng lẽ nhìn Diệp Trí Viễn.

Diệp Trí Viễn cũng nhìn An Hạ Dao với vẻ rất nghiêm túc.

Bốn mắt nhìn nhau, thời gian, không gian, dường như đều dừng lại, trong thế giới của Hạ Dao và Diệp Trí Viễn dường như chỉ còn sự tồn tại của hai người.

An Hạ Dao rụt rè, nói với giọng van xin: “Diệp Trí Viễn, cậu đừng đùa nữa, được không?” Trái tim non nớt, thơ ngây của cô không thể chịu được bất cứ sự giằng vò nào.

Diệp Trí Viễn nhìn An Hạ Dao: “Mình không đùa, Dao Dao, mình thực sự thích cậu!”

An Hạ Dao hỏi với vẻ nghi ngờ: “Cậu thực sự không đùa chứ?”

Diệp Trí Viễn nắm lấy tay của An Hạ Dao đặt lên ngực mình, nói với vẻ vô cùng nghiêm túc: “Em gái nấn rằng, cậu có nghe thấy trái tim mình đang đập rộn ràng, mãnh liệt vì cậu không. Mình thích cậu, thực sự rất thích...”

An Hạ Dao dao động, dao động thực sự, cho dù Diệp Trí Viễn thích cô thật hay giả vờ, thì cô cũng đều muốn nói với Diệp Trí Viễn, An Hạ Dao thực lòng rất thích Diệp Trí Viễn.

Diệp Trí Viễn thấy An Hạ Dao không có phản ứng gì đặc biệt bèn chớp lấy cơ hội, kéo ngay An Hạ Dao vào lòng, không do dự đặt lên trán cô một nụ hôn: “Em gái nấn rằng, mình thích cậu! Hãy làm bạn gái của mình, được không?”

An Hạ Dao chìm ngập trong niềm vui sướng điên cuồng. Niềm hạnh phúc nhất trên đời chính là được người mà mình thương thầm trộm nhớ đáp lại. Cũng chỉ là việc người mà bạn yêu thầm nhớ trộm cũng lại yêu bạn, hơn nữa còn thổ lộ tình cảm đó với bạn và theo đuổi bạn, đúng không?

Ngước đôi mắt đen long lanh lên nhìn Diệp Trí Viễn, An Hạ Dao nói với vẻ mặt rất nghiêm túc: “Trí Viễn, thực ra, mình cũng thích bạn!”

Khuôn mặt Diệp Trí Viễn bắt giắc nở ra, nói với An Hạ Dao: “Mình thích cậu, cậu thích mình, vậy thì, mình nghĩ, chúng ta có thể thử yêu nhau rồi!”

Trống ngực Hạ Dao đập loạn xạ, mặt đỏ bừng lên, thẹn thùng gật đầu và nói: “Ừ! Có thể...”

Diệp Trí Viễn ôm chặt An Hạ Dao vào lòng, áp vai vào bờ vai bé nhỏ của cô, cảm nhận niềm hạnh phúc vô bờ.

5. Chương 05

Chương 5: Sự Từ Bỏ Dững Cầm

Trong trường cấm học sinh yêu đương, Diệp Trí Viễn lại công khai theo đuổi An Hạ Dao một cách rầm rĩ, khiến cả trường cứ xôn xao cả lên, đâu đâu cũng thấy lời đồn, thầy cô cũng xì xầm, có người đã gặp riêng An Hạ Dao để nói chuyện và bảo ban cô.

Mặc dù An Hạ Dao là một đứa bé ngoan, một học sinh ưu tú, nhưng một khi đã xác định một việc nào đó, thì sẽ không bao giờ lùi bước trước cái nhìn hay những lời bàn luận của người khác, nhưng để tránh cho sự việc trở lên lớn hơn và khiến cha mẹ phải lo lắng từ đó tìm cách ngăn cấm, nên bề ngoài thì cô tỏ ra ngoan ngoãn, nói với thầy cô là không có chuyện gì, sẽ không cặp kè với Diệp Trí Viễn, thậm chí còn tránh gặp mặt, không dám ngồi cùng bàn nữa, nhưng thực ra, cô và Trí Viễn vẫn gắn bó với nhau như keo với sơn.

Trí Viễn tuy ngang ngạnh cứng đầu, nhưng một khi đã bắt đầu yêu thì lại rất thật thà, để bảo vệ cho cô bé ngoan, học sinh ưu tú Hạ Dao không bị mọi người bàn tán và công kích, không bị thầy cô mời lên gặp hay gây khó khăn, cậu đã thận trọng giấu kín mối tình niên thiếu, ngầm che chở cho cô, bằng cách riêng của mình, cậu đã thu hút mọi sự chú ý về mình. Rất nhanh sau đó, tin tức về chuyện Diệp Trí Viễn theo đuổi hoa khôi của lớp bên cạnh một lần nữa lại gây xôn xao cả trường, còn chuyện cậu theo đuổi An Hạ Dao rất nhanh chóng trở thành quá khứ. Mọi người cũng coi đó là chuyện đùa khi rồi rai và cho qua.

Chỉ có hai người trong cuộc âm thầm là An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn mới biết rõ và lặng lẽ nhắm nháp mùi vị hạnh phúc của tình yêu.

Hai người không còn ngồi chung bàn nữa, Diệp Trí Viễn đã ngồi cùng với lớp trưởng có thành tích học tập tốt như An Hạ Dao, sự tiếp xúc giữa hai người vì thế ít hơn hẳn. Lớp trưởng bị chinh phục bởi sức hấp dẫn đặc biệt của Diệp Trí Viễn, đã giữ kín chuyện của họ và sẵn sàng trở thành sợi dây nối kết giữa hai người, thường xuyên chuyển những mẫu giấy trao đổi hay đồ vật gì đó cho họ.

An Hạ Dao nắm mẫu giấy nhỏ mà lớp trưởng vừa chuyển cho cô, thầm mỉm cười trước việc làm rất biết ý của Diệp Trí Viễn, rồi đặt mẫu giấy ấy vào cuốn vở, lên mở ra xem, đó là hình của thần tình yêu (Cupid),

bên trên vẽ hai trái tim màu đỏ nối liền vào nhau, cùng hai cái tên Ngọc điểm 0 và Em gái niềng răng rất bay bướm. An Hạ Dao khẽ mỉm cười, trong lòng vô cùng hạnh phúc.

An Hạ Dao nghĩ một lát, lập tức trả lời Diệp Trí Viễn một câu: Xin hỏi thế gian, tình yêu là gì, mà lại khiến người ta suốt đời sống chết bên nhau!”

Diệp Trí Viễn nắm lấy mẫu giấy, mặt rất vui, rồi làm một động tác tay về phía An Hạ Dao, ý nói: Mình yêu cậu.

An Hạ Dao đỏ bừng mặt, nhưng vẫn đáp lại Diệp Trí Viễn một động tác mang thông điệp: mình cũng yêu cậu.

Cử chỉ thân thiết giữa hai người khiến lớp trưởng chỉ còn biết giậm chân đấm ngực vì thèm muốn, “Hai người đừng có tỏ ra ngọt ngào như thế, được không?” Cô nói với vẻ vô cùng ghen tỵ.

An Hạ Dao mỉm cười rất ngọt ngào.

Còn Lộ Ngữ Nhụy lạnh lùng như tảng băng, mắt ánh lên vẻ rất lạnh lùng, khiến ai nhìn thấy cũng phát run người.

Tan học, Diệp Trí Viễn cùng với một nhóm bạn nam trong lớp chơi bóng ở sân vận động, An Hạ Dao xem một lúc rồi tới căng tin mua nước cho cậu với vẻ rất quan tâm. Khi cô cầm hai chai nước đang định quay về sân vận động, thì có ba nữ sinh bước ra, chặn đường An Hạ Dao, ba cô nữ sinh này đều rất cao, trông có vẻ không phải là học sinh lớp 10.

An Hạ Dao giật mình, nhưng vẫn cố làm ra vẻ bình thản, đưa mắt nhìn ba đôi mắt đang nhìn cô từ đầu xuống dưới vẻ thăm dò.

Một người trong số đó lạnh lùng hỏi: “Mày là An Hạ Dao?”

“Vâng” An Hạ Dao gật đầu.

“Bạn gái của Diệp Trí Viễn?” Nhìn An Hạ Dao với hàm răng có rất nhiều chiếc răng nam đồng màu vàng, người cũng chẳng có gì đặc biệt, cô gái ấy có phần hơi do dự, không lẽ khẩu vị của Diệp Trí Viễn lại kém đến thế?

“Vâng... phải.” An Hạ Dao do dự một chút, rồi dốc hết can đảm, thừa nhận một cách kiên định.

Trước khi gặp Diệp Trí Viễn, An Hạ Dao chỉ là một cô bé ngoan ngoãn chỉ biết học hành, hiểu biết của cô về những thiếu niên có vấn đề mãi tới sau khi Diệp Trí Viễn vào học trong lớp cô mới biết, những chuyện đánh nhau, gây lộn cô chỉ đọc được trong truyện và xem phim.

Nhưng, nếu người ta đã tìm đến nơi, thì An Hạ Dao chỉ còn cách liều mà đón nhận thôi. Mặc dù, cô không sao hiểu được vì sao họ lại tìm gặp cô?

“Mày với Diệp Trí Viễn qua lại được bao lâu rồi?” Sau khi nghe lời thừa nhận của An Hạ Dao, ánh mắt của cô gái cầm đầu trở nên rất dữ, hai cô khác thì bao vây lấy An Hạ Dao, lập tức cũng tỏ ra giận dữ theo.

Từ trước tới nay, An Hạ Dao chưa bao giờ trải qua những chuyện như thế này, cô cảm thấy trong lòng rất lo sợ, chân tay cũng lạnh hắc đi. Hít một hơi thở sâu, cô liều nói với vẻ bình thản: “Tôi không cần thiết phải báo cáo với các cậu ! “

Đúng lúc An Hạ Dao nói xong câu ấy, một cái tát rất mạnh giáng xuống mặt cô.

An Hạ Dao bất giác lùi về sau hai bước, chân không vững nên ngã xuống đất, cô cảm thấy trong đầu như có tiếng nổ, tai ù đi, không thể tin được, ngược mắt lên nhìn ba cô gái kia, nước mắt vòng quanh, từ nhỏ tới giờ cô chưa bị ai tát bao giờ.

“Cái tát này để ày nhớ kỹ, Trí Viễn không phải là người mà một đứa con gái xấu xí như mày có thể với tới!” Cô gái cầm đầu nhìn An Hạ Dao với ánh mắt khinh miệt.

“Đúng thế, xấu như thế này mà cũng đòi, sao không lấy gương mà soi mặt mình xem?” Cô gái đứng bên cạnh cũng cười khinh bỉ, nói thêm vào.

An Hạ Dao cố kìm nước mắt, cứng cổ đứng lên, mắt nhìn cô gái cầm đầu vẻ phẫn nộ: “Tôi có xứng với Diệp Trí Viễn hay không, không phải cô nói là được, tôi xấu, nhưng chỉ cần Diệp Trí Viễn thích là đủ...”

Cô gái cầm đầu nghe thấy những lời đó của An Hạ Dao, không do dự giáng cho cô một cái tát nữa, “Đồ mặt dày.”

An Hạ Dao định tránh, nhưng bị hai cô gái kia giữ lại, trong chốc lát, An Hạ Dao cảm thấy mặt mình đau rát nước mắt không kìm được cũng tuôn trào.

Đã lớn như thế này rồi nhưng An Hạ Dao chưa bao giờ phải chịu nhục như vậy.

“Trong những kẻ mặt dày mà tao thấy, chưa có ai mặt dày như mày!” Một cô gái khác đứng bên nhỏ phi một tiếng, “Đồ dê tiện, chắc chắn là mày đã gỡ thói mặt dày bám riết lấy Diệp Trí Viễn, anh ấy không thoát được nên mới đành phải qua lại với mày.”

“Một đứa xấu như mày, đến xách dép cho Diệp Trí Viễn cũng không đáng, sao mày lại mặt dày như vậy? Còn nhận là bạn gái của Diệp Trí Viễn, tao nhổ vào.” Một cô gái khác thấy vậy cũng tham gia vào hàng ngũ những kẻ công kích An Hạ Dao.

Lần đầu tiên An Hạ Dao gặp phải sự kiện bạo lực như vậy, ý nghĩ duy nhất của cô là phản kháng, vì vậy cô phần uất đứng dậy, giơ tay túm lấy đứa con gái cầm đầu đang đứng gần cô.

“Ôi, đồ dê tiện, gớm ghê quá, chị em, hãy xử lý nó đi.” Đứa con gái cầm đầu bị An Hạ Dao bắt ngờ túm lấy, sau khi lùi người tránh, vừa xấu hổ vừa tức giận, sai bảo.

Hai đứa con gái kia bèn xông vào, đè An Hạ Dao xuống đất bắt đầu những hành động bạo lực bằng tay chân đập.

“Dừng ngay!” Tiếng của Diệp Trí Viễn vang lên như tiếng sấm bên tai An Hạ Dao lúc đó đang rất sợ hãi và tuyệt vọng, “dừng ngay lại!” Diệp Trí Viễn giận dữ đẩy hai đứa con gái đang đè An Hạ Dao.

Rồi Diệp Trí Viễn vội ôm lấy An Hạ Dao đang co lại và toàn thân thì không ngừng run lên bần bật, dịu dàng vuốt ve lưng cô, nói bằng giọng an ủi: “Em gái nấn răng, đừng khóc, đừng sợ!”

Ngoài nước mắt, An Hạ Dao không biết phải nói gì, cô vùi đầu vào trong ngực Diệp Trí Viễn, khóc thút thít.

“Ôn Sảnh, mẹ kiếp mày điên à!” Diệp Trí Viễn nghiêng rằng, hai mắt như tóe lửa, trừng lên nhìn đứa con gái cầm đầu.

Đứa con gái cầm đầu bị vẻ mặt và thái độ của Diệp Trí Viễn làm cho khiếp sợ, bèn giải thích bằng giọng yếu ớt: “Trí viễn, con bé mặt dày ấy cứ bám riết lấy cậu, bọn mình chỉ là dạy dỗ nó giúp cậu...”

“Dạy dỗ cái quái gì!” Diệp Trí Viễn giận dữ gầm lên với con bé đó: “An Hạ Dao là bạn gái của tôi, ai mặt dày bám lấy tôi, người mặt dày nhất chẳng phải là cậu sao, cứ bám riết lấy tôi?”

Đứa con gái cầm đầu, bị Diệp Trí Viễn nói thẳng vào mặt như vậy, mặt trắng nhợt cả ra.

“Tôi cảnh cáo các người, An Hạ Dao là bạn gái của Diệp Trí Viễn này, từ nay về sau ai mà còn gây rắc rối cho cô ấy, tôi sẽ xử từng người một!” Diệp Trí Viễn cảnh cáo với giọng lạnh lùng, tiếp đó đưa mắt nhìn đứa con gái có tên là Ôn Sảnh: “Từ nay về sau, đừng để tôi nhìn thấy mặt cậu, nhìn thấy cậu lần nào, tôi buồn nôn lần ấy!”

Về dữ tợn của đứa con gái tên là Ôn Sảnh đã bị Diệp Trí Viễn làm cho biến mất, nghe thấy những lời này, nó ngồi sụp xuống, ôm mặt, nức nở khóc.

Diệp Trí Viễn không thèm đếm xỉa đến điều đó, cậu ôm lấy An Hạ Dao, dìu cô rời khỏi nơi đó...

An Hạ Dao dựa vào vầng ngực xương xẩu của Diệp Trí Viễn nhưng cảm thấy vô cùng yên tâm, cô kéo áo của Diệp Trí Viễn khóc tới trời tới đất, cho tới khi Diệp Trí Viễn nhẹ nhàng đặt cô xuống bãi cỏ, cô vẫn cứ nức nở.

Diệp Trí Viễn nhìn đôi mắt đỏ lên vì khóc của An Hạ Dao, bất giác cảm thấy lòng mềm lại, cúi xuống nói với cô: “Thôi nào, Em gái nấn răng, đừng khóc nữa, cậu khóc làm lòng mình cũng đau cả lên đây này.”

An Hạ Dao cố gắng ghì những giọt nước mắt, nhưng không sao ghì được, cô đưa tay quạt nước mắt, sụt sịt hỏi: “Diệp Trí Viễn, có phải là mình xấu lắm không? Có phải mình không xứng với cậu không?”

Diệp Trí Viễn đưa tay xoa lên má An Hạ Dao, khẽ lau những giọt nước ở đuôi mắt cô: “Cậu rất xấu à? Sao mình lại cảm thấy cậu rất xinh đẹp nhỉ.”

“Diệp Trí Viễn, cậu lại nói dối rồi.” An Hạ Dao lườm Diệp Trí Viễn vẻ không vui.

“Mình nói dối đâu nào?” Diệp Trí Viễn bắt mắt, phản bác: “Chưa nghe thấy câu: trong mắt người tình có Tây Thi à? Mình cảm thấy cậu xinh thì là xinh, cậu nghe người khác nói làm gì?”

“Những người khác đều nói là mình không xứng với cậu” An Hạ Dao nói với vẻ buồn thiu.

“Đó là vì người khác ngưỡng mộ, ghen tỵ.” Diệp Trí Viễn an ủi An Hạ Dao, “Này, nhưng mà sao cậu cũng trở nên nông cạn như vậy từ bao giờ thế? Xinh đẹp, xấu xí thì có coi là cơm mà ăn được không? Cậu là người tốt, tâm trong sáng, mình thích là được.”

“Nhưng, lâu dần, liệu cậu có cảm thấy rằng mình xấu, không xứng với cậu, không cần mình nữa không?...” An Hạ Dao cắn môi, trong lòng vẫn thấy rất tự ti.

“Cậu không biết rồi. Người xinh đẹp, càng nhìn thì óc thẩm mỹ càng thấy mệt, dần dần sẽ không còn cảm thấy xinh đẹp nữa, còn người xấu, thì càng nhìn lại càng thấy ưa.” Diệp Trí Viễn nói rất nghiêm chỉnh.

An Hạ Dao tức tới mức nghiêng răng ken két: “Diệp Trí Viễn, cậu nói như vậy, chẳng qua nói tránh đi rằng mình xấu, đúng không?”

“Đâu có, là cậu nói đấy chứ.” Diệp Trí Viễn nhìn An Hạ Dao, vẻ vô tội.

“Nhưng cậu cũng thừa nhận rồi!” An Hạ Dao nhìn Diệp Trí Viễn với đôi mắt rực lửa.

“Mình sai rồi là được chứ gì?” Diệp Trí Viễn nhếch môi khẽ cười “Em gái nấn răng, cậu đừng quá nghiêm túc như thế được không? Mình thích cậu, mình thích cậu, mình phải nói bao nhiêu lần thì cậu mới tin?”

“Mình...” An Hạ Dao chớp chớp đôi mắt đen vừa mới được những giọt nước mắt rửa sạch, nhìn Diệp Trí Viễn bằng ánh mắt sáng long lanh, “Mình chỉ sợ là bản thân không đủ tốt và sẽ mất cậu!”

Diệp Trí Viễn vừa nghe vậy, thấy lòng mềm hẳn lại, cậu kéo mạnh An Hạ Dao và ôm vào lòng, nói với vẻ rất nghiêm túc: “Em gái nấn răng, em đã đủ tốt rồi, chính anh mới lo rằng nhờ mình mà không tốt thì sẽ có lỗi với em.”

An Hạ Dao dựa vào ngực Diệp Trí Viễn, miệng nở nụ cười hạnh phúc, thì ra cuộc đời cũng có sự ngọt ngào và tốt đẹp đến như vậy.

Ánh nắng buổi chiều tỏa trên thân hình đang độ lớn và kề sát bên nhau của họ, rồi phản chiếu lại thành một vầng hào quang màu vàng, đẹp tới mức người ta không nỡ rời mắt đi.

Khoảng thời gian hạnh phúc trôi nhanh như bay, kể từ sau khi mấy cô gái lớp trên đến gây chuyện và bị Diệp Trí Viễn giải quyết xong, không còn nữ sinh nào đến gây chuyện với An Hạ Dao nữa, và học kỳ cũng đang gần đến hồi kết thúc, mọi người đều bận với chuyện chuẩn bị thi.

An Hạ Dao vừa ra khỏi phòng của thầy chủ nhiệm, định về lớp lấy tài liệu chờ Diệp Trí Viễn làm trực nhật, quét dọn xong sẽ cùng cậu đến thư viện ôn bài. Tuy yếu sớm, nhưng cô vẫn giữ vững ngôi vị học sinh giỏi, lại kéo Diệp Trí Viễn cũng học giỏi theo và mỗi ngày một tiến bộ trông thấy.

Khi An Hạ Dao đi đến cửa lớp, thấy cánh cửa đóng lại, trong lớp hình như không còn ai, nghĩ thầm trong bụng, chắc là Diệp Trí Viễn lười không quét lớp, với tư cách là bạn gái của cậu, cô chỉ còn cách quét giúp. Nghĩ thế, cô định mở cửa ra, nhưng khi bàn tay vừa đặt lên nắm cửa, thì nghe thấy tiếng của Lộ Ngữ Nhụy vọng ra: “Diệp Trí Viễn, bạn đang giận mình phải không?”

Bàn tay nắm nắm cửa của An Hạ Dao dừng lại cứng đờ, trong lòng chợt thấy một nỗi hồi hộp mà chính mình cũng không rõ.

“Ai giận bạn, vô duyên.” Giọng của Diệp Trí Viễn vẫn mang vẻ kiêu ngạo như cũ.

“Diệp Trí Viễn, mình biết mình sai rồi.” Giọng của Lộ Ngữ Nhụy rất rõ ràng: “Lẽ ra mình không nên từ chối bạn, không nên nói ra câu mẹ mình không cho yêu sớm để chọc tức bạn, hãy tha thứ ình, được không...”

Một cảm giác nặng nề dâng đầy trong lòng, dường như cô sắp nhìn thấy một bí mật mà không nên thấy. Thì ra, Diệp Trí Viễn và Lộ Ngữ Nhụy đã từng có quá khứ, hèn nào mà thái độ của Diệp Trí Viễn và Lộ Ngữ Nhụy đều có vẻ kỳ quặc, thì ra, nguyên nhân chính là ở đây.

Diệp Trí Viễn không nói gì, cách sau một lần cửa, An Hạ Dao không thể nào hình dung ra vẻ mặt của Diệp Trí Viễn lúc này.

Lộ Ngữ Nhụy lấy lại tinh thần, cuối cùng lại lên tiếng: “Diệp Trí Viễn, chúng ta đừng giận nhau nữa, được không? Bạn đừng vì giận mà cạp kờ với An Hạ Dao nữa, nhìn thấy cảnh ấy, mình buồn lắm...” Nói đến câu cuối, giọng của Lộ Ngữ Nhụy thậm chí trở nên nghẹn ngào, “Chúng ta bắt đầu lại, được không?”

An Hạ Dao hồi hợp tới mức mồ hôi toát đầy lòng bàn tay, chờ nghe câu trả lời của Diệp Trí Viễn, nhưng một hồi lâu mà trong lớp học vẫn không một tiếng động, cô do dự không biết nên đẩy cửa bước vào hay là rời đi, cuối cùng quyết định khờ đẩy cửa ra một chút.

Lộ Ngữ Nhụy đứng trước mặt Diệp Trí Viễn, không chờ được câu trả lời của cậu, bèn nhón chân lên, vòng tay ôm lấy cổ cậu, dâng lên một nụ hôn, còn Diệp Trí Viễn thì cũng không đẩy ra.

An Hạ Dao không thể nhìn tiếp được nữa, cô loạng choạng rời đi, lòng đau thắt lại, đến mức tưởng chừng không thở được nữa.

An Hạ Dao thẳng thốt lao xuống cầu thang, không may va vào một nam sinh học khóa trên tay đang ôm bóng đi lên. Thực ra, cú va ấy không đau, nói cách khác, trong khoảnh khắc ấy nỗi buồn đau trong lòng An Hạ Dao đã vượt qua nỗi đau da thịt cô ôm lấy người, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Khi bị những cô gái học lớp trên xỉ nhục, An Hạ Dao có thể chống cự lại một cách cứng cỏi và đầy lý lẽ, nhưng khi đối diện với Diệp Trí Viễn và Lộ Ngữ Nhụy đã từng có cả một quá khứ với nhau thì cô lại thấy tự ti tới mức chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Vì chân tướng sự thật đau lòng, mối quan hệ giữa An Hạ Dao thời gian vừa qua chỉ là vì Diệp Trí Viễn giận Lộ Ngữ Nhụy, còn tất cả tình yêu mà An Hạ Dao dồn vào chẳng qua cũng chỉ là cái bia hứng đạn ột lần họ giận hờn nhau.

Những dòng nước mắt của An Hạ Dao làm cho Diệp Ca phát hoảng, không kịp cúi xuống nhặt trái bóng bị rơi đang lăn tạt ra xa, anh luống cuống an ủi An Hạ Dao: “Này, đừng khóc, bị đau ở đâu, để anh đưa em tới phòng y tế”, được không?”

An Hạ Dao không nói gì, đẩy Diệp Ca ra và vẫn cứ ôm mặt khóc rưng rức, chẳng qua là cô mượn có này để trút bỏ mà thôi.

Diệp Ca ngồi xổm xuống cùng với An Hạ Dao, nhìn cô với vẻ bất lực: “Thôi nào, thôi nào, em đừng khóc nữa, có chuyện gì thì nói với anh, bị đau ở đâu, để anh đưa đến phòng y tế kiểm tra là được thôi mà.”

An Hạ Dao mở miệng, “Hãy cho em mượn bờ vai của anh.” Sau đó dựa vào Diệp Ca, tiếp tục tuôn nước mắt.

Khi Diệp Trí Viễn đi xuống gác thì nhìn thấy An Hạ Dao dựa vào Diệp Ca không ngừng tấm tức khóc, cảm thấy mình bị cấm sừng, cậu vội sải bước tới, kéo An Hạ Dao ra: “Cậu đang làm gì thế?”

An Hạ Dao bị Diệp Trí Viễn kéo ra một cách thô bạo, bả vai đau tê cả đi, nhìn điệu bộ giận dữ ngùn ngụt của cậu, trong lòng không khỏi cảm thấy đôi chút sợ sệt và mất tự nhiên, nhưng liền sau đó lại nhìn thấy Lộ Ngữ Nhụy đang vội vã đuổi theo sau cậu, nên cô hít một hơi thật sâu, lạnh lùng đáp, “Không có gì.” Nói rồi, bỏ mặc Diệp Trí Viễn, quay người bỏ đi.

Diệp Trí Viễn tròn mắt, vội bước tới, kéo tay An Hạ Dao: “Em gái nắn rắng, ý của cậu là sao?”

An Hạ Dao nhìn Diệp Trí Viễn, khuôn mặt điển trai đang ở độ tuổi mới lớn, lúc này đang nhìn cô chăm chăm bằng đôi mắt rất đẹp nhưng cô cố kìm cơn giận dữ, nghiêng rắng, hỏi: “Quan hệ giữa cậu với Lộ Ngữ Nhụy là gì?”

Diệp Trí Viễn có phần luống cuống, đảo mắt một vòng, nhìn sang Lộ Ngữ Nhụy, đang định nói thì An Hạ Dao đã lên tiếng trước: “Quan hệ giữa cậu với Lộ Ngữ Nhụy là gì thì cũng chẳng có liên quan gì tới mình. Diệp Trí Viễn, mình muốn nói với cậu là, mình không cần cậu nữa, mình đã thích anh ấy.” Nói rồi cô giơ tay chỉ về phía chàng trai học khóa trên.

An Hạ Dao không biết là mình bị sốc quá không hay là cú va vừa rồi đã khiến đầu óc cô trở nên không bình thường, thậm chí cô không hề nghĩ xem, chàng trai học khóa trên có phối hợp với mình không, mà lại nói liều như vậy.

Có lẽ, An Hạ Dao còn trẻ, chỉ nghĩ rằng, sau khi làm xong vai trò của một cái bia đỡ đạn, chút kiêu hãnh duy nhất có thể có được để tự an ủi mình là, chính cô sẽ bỏ rơi Diệp Trí Viễn, cô sẽ cho Diệp Trí Viễn mọc sừng, chứ không phải sự tái hợp giữa Diệp Trí Viễn và Lộ Ngữ Nhụy đã khiến cái bia đỡ đạn là cô bị Diệp Trí Viễn vứt bỏ.

Còn hành động dửng dưng an ủi, cho cô mượn bờ vai của chàng trai khóa trên thì khiến trực giác của An Hạ Dao mách bảo cô rằng, anh ấy sẽ phối hợp với cô để diễn hết màn kịch.

Diệp Trí Viễn tiếp tục hướng ánh mắt lạnh lùng vào An Hạ Dao: “Cậu !
hãy nói lại lần nữa ỉnh nghe!”

An Hạ Dao hít một hơi thật sâu, lấy lại tinh thần, ánh mắt vượt qua người Diệp Trí Viễn, nhìn về phía chàng trai học khóa trên, nhắc lại lần nữa: “Diệp Trí Viễn, chúng ta chia tay thôi.”

Diệp Trí Viễn giơ tay lên, khuôn mặt đầy vẻ giận dữ.

An Hạ Dao không tỏ ra sợ hãi, ngẩng mặt lên sẵn sàng đón một cái tát giáng xuống.

Bàn tay của Diệp Trí Viễn nắm chặt lại thành nắm đấm, khuôn mặt điển trai thoáng hiện vẻ dữ tợn, cuối cùng lao về phía chàng trai học khóa trên, túm lấy cổ áo anh ta, toàn thân toát lên sự giận dữ, nghiến răng, gầm lên: “Anh nói đi!”

Chàng trai học khóa trên tròn mắt nhìn, thấy An Hạ Dao mặt mũi đầm đìa nước mắt, bất giác nhận bừa: “Cô ấy bảo như thế nào thì là như thế ấy.”

Diệp Trí Viễn buông chàng trai khóa trên ra, nhìn An Hạ Dao bằng ánh mắt lạnh lùng, không nói gì, quay người bỏ đi.

Lộ Ngữ Nhụy thấy thế vội đuổi theo: “Diệp Trí Viễn, chờ mình đã.”

An Hạ Dao nhìn theo, thấy Diệp Trí Viễn vừa đi được mấy bước thì Lộ Ngữ Nhụy đã đuổi kịp và kéo tay cậu, thế là cậu giơ tay kéo Lộ Ngữ Nhụy vào lòng và hôn cô.

Nước mắt của An Hạ Dao òa ra như suối.

Cảnh tượng Diệp Trí Viễn ôm hôn Lộ Ngữ Nhụy chứng mắt đến khác thường, khiến An Hạ Dao cảm thấy thà lúc đó mắt cô bị mù còn hơn.

Thế là chàng trai khóa trên cho cô mượn bờ vai, vừa nhìn cô khóc, vừa nghe cô kể về mối tình đầu của mình, nó bắt đầu cũng rất lạ lùng và kết thúc cũng lại rất vô lý.

Diệp Ca không bao giờ quên, vẻ mặt của An Hạ Dao lúc đó, nó vô cùng đau đớn và tuyệt vọng. Một cô gái còn trẻ và vốn tự ti như cô đã dành ối tình ấy biết bao tình cảm và chân tình, nhưng cuối cùng lại phát hiện ra sự thật đau lòng rằng chẳng qua cô chỉ là tấm bia đỡ đạn cho cơn hờn giận của hai người tình, rằng chẳng qua cô cũng chỉ là một khúc xen vào câu chuyện của hai người khác.

An Hạ Dao cũng không biết vì sao cô lại tin tưởng Diệp Ca như vậy, vì sao lại đem kể hết mọi chuyện không chút giấu giếm cho anh, nhưng duyên phận vốn rất kỳ lạ, nhiều năm sau này mỗi khi nhớ lại chuyện quen nhau giữa mình và Diệp Ca, cô cũng cảm thấy nó rất hoang đường. Song, chính sự hoang đường ấy đã khiến Diệp Ca xuất hiện bên cạnh cô vào đúng lúc cô thảm hại nhất, kịp thời như những giọt mưa, giải cứu cho cô.

Ngày hôm sau, An Hạ Dao bước chân vào lớp học với một vẻ mặt thẳng thốt và tâm trạng ưu buồn, từ xa đã nhìn thấy Diệp Trí Viễn và Lộ Ngữ Nhụy ngồi dựa bên nhau rất thân thiết và đang cười đùa vui vẻ.

Chàng trai thì điển trai, cô gái thì xinh đẹp, đúng là một đôi rất xứng!

An Hạ Dao hít một hơi thật sâu, nhận ra rằng, ở ngực vẫn còn một nỗi đau vì buồn, cô quay mặt đi, không muốn chứng kiến cảnh tượng gai mắt đó, nhưng Diệp Trí thì vẫn giữ nguyên vẻ thể hiện ấy, suốt ngày tỏ ra thân thiết với Lộ Ngữ Nhụy mà không biết chán, dường như cậu đang cố bù đắp cho tất cả những sai lầm trước đó.

An Hạ Dao lẻ loi, cô đơn buồn bã một mình, dường như càng làm tôn thêm hạnh phúc của Diệp Trí Viễn và Lộ Ngữ Nhụy, đồng thời tạo ra một sự đối nghịch rất rõ rệt.

Thời gian một ngày đối với An Hạ Dao bây giờ dài tựa một năm, khó khăn lắm mới chịu đựng được đến giờ tan học, cô thu dọn sách vở, buồn bã chuẩn bị về ký túc, nhưng nhìn thấy Diệp Ca tay cầm sách đang đứng chờ cô ở cửa, cô hơi ngây người, chợt nhìn thấy trong tay của Diệp Ca là những cuốn sách mà cô đã đánh rơi hôm qua, cô bèn rảo bước định tới để chào.

Diệp Trí Viễn và Lộ Ngữ Nhụy tay trong tay, tình tứ bước tới, đứng ngay ở cửa. “Xin nhường lối cho!” An Hạ Dao cúi đầu nói với giọng lạnh lùng.

Đôi mắt đen rất đẹp của Diệp Trí Viễn nhìn chăm chăm vào An Hạ Dao, đôi môi mỏng rất gợi cảm mím chặt lại, định nói gì đó nhưng lại thôi.

Lộ Ngữ Nhụy thì ngược lại, chợt lên tiếng: “Ô, An Hạ Dao à.” Giọng cô kéo dài đầy ngụ ý. Nói rồi, nhìn Diệp Trí Viễn, cười điệu đà: “Đây là An Hạ Dao mà hôm qua nói chia tay và bỏ rơi bạn đấy sao?”

Diệp Trí Viễn vừa nghe thấy Lộ Ngữ Nhụy nhắc đến chuyện ấy, lập tức sầm mặt lại: “An Hạ Dao, cậu đừng có tưởng là cậu bỏ rơi tôi. Nói thật cho cậu biết, tôi và Lộ Ngữ Nhụy đã yêu nhau từ trước rồi, dạo trước chẳng qua chỉ là giận nhau một chút, tôi đã lấy cậu để chọc giận cậu ấy mà thôi, cậu tưởng là tôi thích cậu thật à? Lại còn chia tay với tôi? Đúng là buồn cười!”

Nghe những lời ấy, khuôn mặt nhỏ nhắn của An Hạ Dao chợt trắng bệch, cô cố nén cảm giác cay cay ở sống mũi và những giọt nước mắt sắp trào ra khỏi tròng.

“Diệp Trí Viễn, cậu thực sự chưa từng thích An Hạ Dao?” Lộ Ngữ Nhụy khoác tay Diệp Trí Viễn, mặt lộ vẻ vui mừng, nói: “Mình biết, cậu dùng đồ xấu đó để chọc giận mình. Cậu thật xấu xa...”

Những giọt nước mắt của An Hạ Dao không kìm được nữa cứ thế tuôn trào, cô ngược đôi mắt dầm lệ lên nhìn Diệp Trí Viễn để nghe câu trả lời của cậu.

Chứng kiến cảnh tượng ấy, Diệp Ca tuy không muốn xen vào nhưng nhìn thấy những giọt nước mắt tuyệt vọng của An Hạ Dao, trong lòng chợt thấy mềm lại, liền bước lên phía trước, kéo An Hạ Dao vào lòng mình, dịu dàng an ủi: “Dao Dao, em sao thế?”

Sắc mặt của Diệp Trí Viễn lập tức tối sầm lại, nhìn Lộ Ngữ Nhụy, tiếp tục công kích An Hạ Dao: “Tất nhiên là mình không thích An Hạ Dao rồi, xấu như thế là một chuyện, lại còn bịt rằng nữa chứ, nếu hôn cậu ấy, mình rất sợ bị va vào mồm...”

An Hạ Dao hít một hơi sâu, đưa tay lau nước mắt, rồi choàng tay lên cổ Diệp Ca, nhún chân lên khẽ hôn lên môi anh.

Toàn thân Diệp Ca đỡ ra, nhưng cũng lập tức phối hợp với cô, dịu dàng hôn trả lại. Diệp Trí Viễn tiến đến kéo An Hạ Dao ra, tiếp đó không do dự giáng cho Diệp Ca một cú đấm, quay người lại tiếp tục tát cho An Hạ Dao một cái, “Đồ dê tiện.”

An Hạ Dao ôm lên chiếc má bồng rất vì cái tát, nhìn Diệp Trí, từ bé đến lớn, cú tát đầu tiên mà cô phải nhận là vì Diệp Trí Viễn, cái tát thứ hai là do Diệp Trí Viễn ra tay, và cậu còn tặng cho cô một câu “Đê tiện.”

Thấy chưa, đàn ông thật là nực cười, khi thích bạn họ sẽ nâng niu bạn như báu vật trong tay, còn khi không thích bạn nữa thì lại giẫm đạp như cỏ rác.

An Hạ Dao giận quá hóa cười, cô nhìn Diệp Trí Viễn, nước mắt không còn chảy nước, hít một hơi sâu, cô lạnh lùng nói: “Diệp Trí Viễn, cậu dựa vào đâu mà đánh mình?”

“Cậu dê tiện.” Diệp Trí Viễn nói với vẻ ngiệt ngă.

“Tôi dê tiện thì liên quan gì đến cậu?” An Hạ Dao lấy lại tinh thần, nhìn chăm chăm vào Diệp Trí Viễn, “Cậu là cha, hay là mẹ tôi? Tôi và cậu có quan hệ gì, chuyện của tôi cần đến cậu lo sao?”

“Cậu!” Diệp Trí Viễn bị An Hạ Dao làm cho tức giận tới mức không biết phải nói gì.

“Diệp Trí Viễn, trước đây giữa tôi và cậu chẳng có quan hệ gì, bây giờ, lại càng không, sau này dù đến chết cũng không bao giờ qua lại nữa.” An Hạ Dao nói rành từng tiếng với vẻ mặt lạnh lùng xong, kéo Diệp Ca, rời khỏi với bước chân kiên cường, cứng cỏi, dần dần ra khỏi tầm mắt của Diệp Trí Viễn.

Diệp Trí Viễn giận dữ nắm mạnh lên cửa lớp học.

“Ôi, Diệp Trí Viễn, tay cậu bị chảy máu rồi...” Lộ Ngữ Nhụy kêu lên vẻ quan tâm, “Để mình đưa cậu tới phòng y tế băng lại nhé!”

“Không cần!” Diệp Trí Viễn nghiêng rằng nhìn theo bóng An Hạ Dao và Diệp Ca. Một người luôn ở thế bên trên như cậu, ngày hôm qua lần đầu tiên bị An Hạ Dao kiêu ngạo giẫm xuống dưới chân, hôm nay định lấy lại đôi chút tự trọng nên cậu đã tốn sức để diễn trò, không ngờ, đến lòng tự trọng của cậu cũng bị An Hạ Dao giẫm đạp lên.

An Hạ Dao đáng chết, dám bỏ rơi cậu thật, lại còn hôn chàng trai khác ngay trước mặt cậu, cấm cho cậu một chiếc sừng rõ dài, Diệp Trí Viễn không thể nào nuốt trôi cơn giận dữ này được. Từ trước đến nay, cậu chưa bao giờ phải chịu thua như thế này, cũng chưa bao giờ thảm hại như thế này, trong cơn tức giận, cậu chỉ ước sao được xé An Hạ Dao thành từng mảnh nhỏ.

An Hạ Dao cùng với Diệp Ca đi hết một đoạn đường dài trong trạng thái bàng hoàng rồi mới buông tay anh ra, mỉm cười nói trong khi mắt chưa hết ngân lệ: “Em xin lỗi.”

Diệp Ca nhìn An Hạ Dao dù tuyệt vọng nhưng vẫn cố làm ra vẻ kiên cường, bất giác thấy động lòng, khẽ xoa lên vầng trán của An Hạ Dao, dịu dàng an ủi: “Nếu em buồn thì hãy cứ khóc đi.”

An Hạ Dao gượng cười: “Không khóc được.” Hôm qua cô đã đau lòng tới mức dổc cạn nước mắt, hôm nay nhìn cử chỉ trao đổi đối lại của Diệp Trí Viễn và Lộ Ngữ Nhụy, cô chỉ còn cảm thấy đáng cười thay ỉn.

An Hạ Dao đã từng cảm thấy tình yêu của cô với Diệp Trí Viễn dường như là một vở diễn tuyệt đẹp, trong vở diễn ấy con vịt xấu xí là cô đã biến thành con thiên nga, vì thế, dù cô tự ti thì cô vẫn cứ biểu diễn với tất cả tình cảm của mình, rồi dành những giọt nước mắt và hy vọng ối tình ấy, nhưng cuối cùng khi vở diễn ấy hạ màn, An Hạ Dao mới nhận ra rằng, cô giống như một con rối chỉ biểu diễn có một mình.

Diệp Trí Viễn từ đầu chí cuối chẳng qua chỉ lấy cô ra để chọc tức Lộ Ngữ Nhụy, còn cô, chẳng qua chỉ là một tấm bia đỡ đạn.

Nhưng, tấm bia đỡ đạn ấy dù đã biểu diễn hết sức đến cuối cùng thì cũng chẳng được thưởng gì, ngoài duy nhất một cái tát và hai từ “dê tiện” của Diệp Trí Viễn.

Trái tim nhỏ bé và non nớt của An Hạ Dao đã bị Diệp Trí Viễn làm cho tổn thương một cách triệt để, lòng kiêu nãnh, tự tôn của cô cũng bị Diệp Trí Viễn giẫm nát dưới gót chân.

An Hạ Dao rất buồn, nhưng dù buồn đến đâu cô cũng phải kiên cường, phải tự tôn, phải kiêu hãnh. Vừa nghĩ đến chuyện Diệp Trí Viễn nói không thích cô, thậm chí là sợ hôn cô sẽ bị va rã, thì lòng An Hạ Dao lại thấy lạnh đến cùng cực và đau nhói. Cô thích Diệp Trí Viễn, thực sự là rất thích, nhưng nếu Diệp Trí Viễn đã không thích cô thì cho dù cô có thích đến đâu cũng phải chấm dứt.

An Hạ Dao bỏ Diệp Trí Viễn, từ bỏ mối tình đầu ngây thơ, đóng chặt cửa trái tim nóng nóng và ngây thơ lại, từ đó cô không còn tùy tiện nói tới yêu và hận, để cho vết sẹo kia theo cùng cô, đi qua một đoạn dài của năm tháng...

Diệp Ca thở dài một tiếng bất lực, khẽ vỗ lên vai An Hạ Dao, nhìn cô, rõ ràng là rất buồn và muốn khóc nhưng lại cố nặn ra nụ cười, khiến trái tim vốn bình lặng của anh cũng gợn lên những cơn sóng lẫn lộn.

Diệp Ca biết rằng, càng cố làm ra vẻ không để ý đến thì càng chứng tỏ đang yêu một cách chân thật và sâu sắc, e rằng, mỗi tình thời trẻ này của An Hạ Dao, mỗi tình mà cô đã đem hết sức lực để yêu, sẽ để lại vết thương rất sâu trong lòng cô mi tới tận khi cô đã thực sự trưởng thành.

Mong rằng, An Hạ Dao có thể trưởng thành nhanh chóng, quên đi nỗi đau này, nếu không, người giam hãm mình cuối cùng lại chính là cô.

Diệp Ca cũng đã nghĩ đến chuyện dùng sự dịu dàng của mình giúp An Hạ Dao vượt qua nỗi đau ấy, nhưng, nghĩ đến Diệp Trí Viễn điển trai, hồng hạc, thì anh lại cảm thấy mình không đủ sức để làm việc đó...

Có lẽ, bắt đầu từ lúc ấy, tình cảm của Diệp Ca đối với An Hạ Dao đã lặng lẽ bị chôn vùi, chỉ còn có thể đứng nhìn từ xa mà không dám tùy tiện hứa hẹn.

Vì thế, mấy năm sau đó, hai người đã xuất hiện trong cuộc đời của nhau như những hồng nhan tri kỷ...

Tin về An Hạ Dao đi với người khác, hôn Diệp Ca và bỏ rơi Diệp Trí Viễn lan rất nhanh, ngày hôm sau đã xôn xao khắp trường đầu đầu cũng bàn tán.

An Hạ Dao đã chuẩn bị đối phó với việc Diệp Trí Viễn sẽ gây phiền phức bằng những chiêu biếm kiểu này hoặc kiểu khác khi cô trở về lớp học tập bình thường, thì không thấy Diệp Trí Viễn đâu, Lộ Ngữ Nhụy cũng không lên lớp.

Mãi cho tới đợt thi cuối kỳ, vẫn không thấy hai người đó đâu, dường như họ đã cùng nhau biến mất.

Thầy chủ nhiệm nói, hai người ấy đã chuyển trường.

An Hạ Dao biết, Diệp Trí Viễn và Lộ Ngữ Nhụy đã trở về với thế giới từng có của họ, lần chuyển trường vừa rồi chỉ là một khúc nhạc xen vào, còn cô chẳng qua chỉ là một tấm bia đỡ của khúc nhạc xen vào đó.

Mặc dù An Hạ Dao cố tỏ ra cứng cỏi để đối diện với chuyện này, nhưng trong lòng cô rất rõ, những khi đêm về cô lại sẽ một mình nước mắt tràn mi.

Thời gian thấm thoát trôi, kỳ nghỉ cũng qua đi vội vàng.

Năm lớp 11 nhà trường phân thành hai ban tự nhiên và xã hội, Diệp Ca cũng đã tốt nghiệp, tâm điểm của những đồn đoán trong trường đã thay đổi đối tượng, Lộ Ngữ Nhụy và Diệp Trí Viễn ra đi vội vàng, ngoài việc để lại cho An Hạ Dao sự tổn thương sâu sắc ra thì không còn ai nhắc đến họ nữa.

Năm lớp 12, An Hạ Dao bỏ bịt răng, tiếp đó thi đỗ một học viện văn khoa ở Giang Nam với thành tích xuất sắc, rồi tốt nghiệp đại học, làm việc trong một tòa báo, nhưng vì phần nộ trước những hành động quấy rối tình dục của sếp nên đã xin thôi việc. Sau khi về nhà, cô đã chuyển việc cộng tác viết văn cho tạp chí tháng công việc chính, đem những tình cảm đau buồn và những con chữ trau chuốt kỹ càng viết lên những câu chuyện đẹp, cuối cùng thì làm một nhà văn chuyên mục tình cảm.

Tuy nhiên, trong lý lịch cuộc đời của An Hạ Dao, kể từ sau thất bại trong mối tình đầu với Diệp Trí Viễn và rút lui một cách thảm hại, cô không còn dám tùy tiện động chạm đến tình yêu nữa, và luôn lấy cớ còn phải học để từ chối tất cả những người theo đuổi cô sau này. Tuy không có kinh nghiệm tình yêu phong phú, nhưng về lý thuyết thì cô đã từng học qua tâm lý học, thế nên cô cũng có được rất nhiều thuận lợi trong công việc của mình.

An Hạ Dao của tuổi hai mươi bảy vẫn chưa muốn kết hôn chút nào, cô luôn cảm thấy mình còn nhỏ, nhưng những người bạn, chị em bên cạnh cô, trừ Thất Hề, tất cả đều đã kết hôn và sinh con, cũng có người đã sinh đến con thứ hai rồi. Tất nhiên, cũng không phải là không có người phải ly hôn, có điều đó chỉ là số ít.

Bà An thấy lo lắng, cứ ít hôm lại sắp xếp cho cô đi xem mặt một lần.

Sau thất bại của lần xem mặt “tám phút” lần trước, An Hạ Dao không nỡ gạt bỏ lòng tốt của mẹ, cô lại tới ngồi trong một tiệm cà phê để xem mặt một lần nữa.

6. Chương 06

Chương 6: Xem Mặt Gặp Phải Gay

An Hạ Dao ngoáy tách cà phê trong tay với vẻ uể oải, giữ nguyên vẻ mặt, tựa về sau để tìm một tư thế ngồi cho thoải mái nhất, rồi đưa mắt nhìn người đàn ông trước mặt một lần nữa. Một khuôn mặt thanh tú, nho nhã, chỉ có điều, từ lúc anh ta ngồi xuống và giới thiệu tên là “Trang nghiêm” xong, liền lấy máy điện thoại ra chơi trò chơi đến giờ đã chặn cả 10 phút rồi mà không nói với An Hạ Dao nửa câu.

An Hạ Dao hít một hơi sâu, cũng rút điện thoại ra và bắt đầu chơi, bụng thầm nghĩ địch không động, thì ta cũng không động. Anh làm ra vẻ không cam tâm tình nguyện, cứ như là tôi bắt anh phải xem mặt không bằng, chẳng qua là tôi cũng bị ép mà thôi.

Trong tiếng nhạc nhẹ nhàng của quán cà phê, Hạ Dao và Trang Nghiêm ngồi đối diện với nhau, người nào cũng mải mê với trò chơi của mình, điệu bộ rất say mê thích thú.

Mãi đến khi điện thoại hết pin, Trang Nghiêm mới ngẩng đầu lên, nhìn An Hạ Dao vẻ nghiêm chỉnh, hắng giọng, nói: “Cô An”

An Hạ Dao lịch sự cất di động đi, nhìn về phía anh ta: “Vâng, anh Nghiêm.” Trang Nghiêm giơ tay xem đồng hồ: “Đã ba giờ rồi tôi thực sự không có chuyện gì để nói với cô, vì thế, tôi thấy, chúng ta nên kết thúc buổi xem mặt ở đây.”

An Hạ Dao nở nụ cười rạng rỡ nhất: “Đúng thế, tôi cũng thấy như vậy.” Nói rồi lịch sự chìa tay ra bắt: “Tạm biệt.”

“Trang Nghiêm, anh đang làm gì ở đây?” Một tiếng nói như găm lên mỗi lúc một gần.

“Tôi đang gặp một người bạn...” Giọng của Trang Nghiêm thấp hơn hẳn, mắt thì nhìn người đàn ông đang xông đến với vẻ giận dữ.

“Sao anh không nói là đang xem mặt?” Người đàn ông kia nghiêng rằng, rồi quay sang chất vấn An Hạ Dao với vẻ dữ dằn: “Cô là đối tượng xem mặt của Trang Nghiêm à?”

“Không phải, không phải xem mặt. Tình yêu của tôi ơi, đừng suy nghĩ lung tung!” Trang Nghiêm cuống quýt kéo tay người đàn ông kia, giải thích với vẻ lấy lòng.

Là người nhạy cảm, thoáng qua là An Hạ Dao đã hiểu, nguyên nhân mà Trang Nghiêm không có cảm xúc với cô chỉ là vì anh ta không thích phụ nữ, nhưng sao anh ta không nói sớm nhỉ?

“Anh im đi!” Người đàn ông kia giận dữ găm lên với Trang Nghiêm.

Trang Nghiêm không dám nói thêm câu nào nữa, mà cứ nhìn sâu vào mắt người đàn ông kia, nói với vẻ buồn rầu: “Tình yêu của tôi ơi, là do tôi bị ép thôi mà.”

Người đàn ông kia nhìn An Hạ Dao, giận dữ nói: “Bà thím này, định động đến người đàn ông của tôi à? Có biết xấu hổ hay không vậy?”

“Này anh, anh ăn nói cẩn thận một chút đi.” An Hạ Dao tức giận tới mức mặt trắng nhợt cả ra, ai mà thèm động đến người đàn ông của anh ta, chỉ nghĩ đến thôi thì cũng đã sồn cả da gà rồi.

“Cô là đồ mặt dày đang lôi kéo người đàn ông của tôi, thế mà còn đòi tôi ăn nói cẩn thận à?” Người đàn ông kia găm lên với vẻ dữ tợn.

An Hạ Dao há hốc miệng nhìn bàn tay của anh ta đang vươn về phía mình cùng với lời cảnh cáo lạnh lùng: “Tôi cảnh cáo cô, Trang Nghiêm là người của tôi, nếu cô còn dám đến gần, thì đừng trách tôi là không khách khí?”

“Anh định không khách khí thế nào?” Một giọng nói trầm tĩnh, thong thả vang lên bên tai An Hạ Dao, tiếp đó một đôi bàn tay to lớn túm lấy bàn tay của gã đàn ông kia.

An Hạ Dao quay mặt lại, thì ra đó là Diệp Trí Viễn với khuôn mặt mang đôi chút lạnh lùng.

“Anh, anh... lại là ai nữa đây? Hãy buông tình yêu của tôi ra.” Trang Nghiêm thấy Diệp Trí Viễn túm chặt tay của gã đàn ông kia, còn anh ta thì nhăn mặt lại vẻ đau đớn, vội bước tới gỡ bàn tay của Diệp Trí Viễn đang kìm chặt bàn tay gã đàn ông kia.

Diệp Trí Viễn lập tức kéo An Hạ Dao vào lòng, quay lại nhìn hai gã đàn ông đó, bình thản nói: “Cô ấy là bạn gái của tôi, không có hứng thú gì với hai người đâu.”

Gã đàn ông kia quay đầu bước đi với vẻ ủ rũ, Trang Nghiêm cum cúp chạy theo sau, trước khi đi không quên nhìn An Hạ Dao bằng cái nhìn khinh bỉ: “Cô đã có bạn trai rồi mà còn đi xem mặt, đúng là đồ mặt dày.”

An Hạ Dao tức đến mức trợn trừng mắt lên, gầm lên không cần giữ thể diện: “Chẳng phải anh cũng có bạn trai rồi là gì, sao lại còn đi xem mặt?”

Diệp Trí Viễn không nén được khẽ cười thành tiếng.

An Hạ Dao tức giận lườm Diệp Trí Viễn: “Cười cái gì mà cười? Chưa thấy người ta đi xem mặt bao giờ à?”

“Xem mặt thì cũng đã thấy, nhưng, xem mặt mà gặp phải GAY, và lại còn bị coi là kẻ thứ ba thì đây là lần đầu, hiếm thấy thật!” Diệp Trí Viễn trêu chọc An Hạ Dao không chút kiêng dè.

An Hạ Dao giận dữ quay mặt đi, không có ý định để ý đến Diệp Trí Viễn, cầm túi lên định bỏ đi thẳng.

Diệp Trí Viễn lập tức kéo An Hạ Dao lại.

Vì không đề phòng, nên cái kéo tay ấy của Diệp Trí Viễn suýt nữa thì làm cho An Hạ Dao đổ về phía sau, may mà Diệp Trí Viễn kịp thời đỡ và ôm cô vào lòng, đùa: “Ôi, người đẹp, lại còn lao vào để tôi ôm nữa à?”

An Hạ Dao đứng vững xong, trừng mắt lườm Diệp Trí Viễn, giơ chân lên, giẫm mạnh xuống mu bàn chân của Trí Viễn.

“Ôi!” Diệp Trí Viễn kêu thất thanh vì đau, vội buông An Hạ Dao ra.

Cô hiện ngang lúc lắc thân hình xinh đẹp, khuất dần khỏi tầm mắt của Diệp Trí Viễn. Thực ra, đó là cô đang chạy trốn!

Diệp Trí Viễn nhếch khóe môi cười, lẩm bẩm một mình: “Em gái nấn rặng, em cứ chạy đi, anh thực sự muốn xem em có chạy thoát khỏi bàn tay anh không.”

An Hạ Dao về đến nhà, đập lên ngực – nơi vẫn chưa hết cơn hồi hộp, chưa kịp lấy lại hơi thì đã nghe thấy tiếng mẹ từ trong điện thoại: “Dao Dao, con đã có bạn trai rồi à?”

An Hạ Dao ngây người ra, lập tức phủ nhận: “Không ạ.”

“Trang Nghiêm nói hết cả rồi.” Bà An vội đưa nhân chứng.

Nghe nhắc đến gã đàn ông ấy, cơn giận dữ của An Hạ Dao lại bùng lên, cô đáp: “Anh ta mới là người có bạn trai!”

“Dao Dao, con nói gì thế?” Bà An là người tương đối truyền thống, tất nhiên l phản đối tình yêu đồng tính, nên bắt giắc hạ giọng đe nẹt An Hạ Dao.

An Hạ Dao cũng không tiện nói thật, kéo bà An lại tự trách mình rằng đã sắp xếp để con gái đi xem mặt một người đồng tính, vì thế chuyển chủ đề câu chuyện: “Mẹ, Trang Nghiêm đã nói gì với mẹ vậy?”

“Trang Nghiêm nói, con không để ý đến cậu ấy, lại còn đưa cả bạn trai đến để xỉ nhục cậu ấy.” Bà An nói với giọng không vui, “Dao Dao, nếu con có bạn trai thì cứ đưa về nhà để mọi người xem. Đừng có giấu, để mẹ cứ phải lo lắng không đâu cho con. Lại còn bị bà Trang nói là cố làm ra vẻ thanh cao nữa chứ.”

An Hạ Dao đã hiểu được phần nào, Trang Nghiêm sợ cô sẽ nói thật với người lớn trong nhà rằng anh ta là đồng tính, nên đã ra tay trước, nói thành An Hạ Dao mang bạn trai đến để xỉ nhục anh ta, do đó cho dù An Hạ Dao có nói những lời không hay mấy về anh ta thì người lớn cũng sẽ nghĩ là cô không ưng anh ta, nên mới như vậy. An Hạ Dao bất giác cười chua chát, thực ra, gặp mặt không thành thì cũng thôi, cần gì phải tính toán xem đối tượng xem mặt là ai?

“Dao Dao, rút cục là con đã có bạn trai chưa?” Bà An không chịu thôi mà tiếp tục căn vặn: “Tất cả những thứ như gia thế, nghề nghiệp, tuổi tác đều không quan trọng, chỉ cần là đơn thân, chưa kết hôn là con có thể đưa về để mọi người trong nhà xem.”

“Mẹ, con chưa có thật mà, chờ khi nào con có, nhất định con sẽ đưa về nhà ngay.” An Hạ Dao bất lực, phải an ủi một hồi nữa thì bà An mới chịu tắt máy.

An Hạ Dao hít một hơi thở sâu, không biết từ lúc nào cô nhận ra rằng, mỗi khi nhận được điện thoại của cha hoặc của mẹ cô đều thấy rất mệt, nhất là khi nói tới chuyện tìm đối tượng lại càng khiến cô cảm thấy một áp lực vô hình, khiến cô như nghẹt thở đến nơi.

Di động lại đổ chuông khiến An Hạ Dao giật nảy mình, cô đưa tay ra mở máy, nhìn thì thấy đó là một số lạ, do dự một lúc rồi vẫn nghe: “A lô”

“Em gái nấn răng, mau mở cửa!” Giọng nói trầm trầm, rõ ràng của Diệp Trí Viễn vọng đến. Trống ngực An Hạ Dao đập thành thịch, im lặng một lúc xong cô hắng giọng mấy cái rồi mới nói: “Xin lỗi, anh gọi nhầm số rồi.” Nói xong, tắt máy không do dự, nhưng trong lòng thấy bất an.

Di động vẫn đổ chuông liên tục, An Hạ Dao tắt máy không chút do dự.

Chuông cửa nhà cô vang lên.

An Hạ Dao đập vào trán, mặt tỏ ra bất lực, nhắm mắt lại, nằm xuống ghế sa lông, giả chết, giả như trong nhà không có ai.

Diệp Trí Viễn lịch sự nhấn chuông một hồi, thấy An Hạ Dao không có vẻ sắp ra mở cửa, không khách sáo nữa, vừa dùng tay gõ, vừa đưa chân đạp, “An Hạ Dao, anh biết là em đang ở bên trong, nếu không muốn anh làm phiền hàng xóm của mình thì hãy ngoan ngoãn mở cửa cho anh.”

An Hạ Dao nghiêng răng, cuối cùng không ngồi yên được nữa, giận dữ kéo cánh cửa ra, “Diệp Trí Viễn, rút cục là anh muốn làm gì?”

Diệp Trí Viễn nghênh ngang đi vào, “Anh muốn làm gì ư? Là anh đến đòi nợ thôi.”

“Đòi nợ?” An Hạ Dao nhìn Diệp Trí Viễn không hiểu.

“Em đã nợ tiền anh, không nhẽ định không trả?” Diệp Trí Viễn nói với vẻ rất nghiêm chỉnh.

“Tôi nợ tiền anh khi nào?” An Hạ Dao không hiểu, đừng có nói những chuyện chó chết như 10 năm trước cô đã nợ tiền Diệp Trí Viễn đấy nhé.

“Hôm nay, lúc ở quán cà phê, em đã thanh toán chưa?” Diệp Trí Viễn nói rất nghiêm túc. “Chắc rằng em không đến mức ngay cả chi phí cho buổi xem mặt cũng có ý để anh trả đấy chứ?”

Trang Nghiêm đúng là chưa thanh toán, An Hạ Dao thì bỏ đi như chạy trốn, nên làm gì còn nhớ đến chuyện đó, bây giờ nghe Diệp Trí Viễn nói vậy, cô bèn giận dữ quay người vớ lấy ví tiền đưa mắt nhìn Diệp Trí Viễn, “Nói xem, bao nhiêu tiền?”

“Ừm, cà phê thì có giá, nhưng anh đã thanh toán giúp em, giải quyết vấn đề rắc rối giúp em, tình nghĩa ấy thì là vô giá!” Diệp Trí Viễn chớp đôi mắt rất đẹp nhìn An Hạ Dao, “Hơn nữa, giữa chúng ta tiền nong thì đúng là làm tổn thương đến tình cảm quá!”

An Hạ Dao vốn đã phải cố kìm cơn tức giận, nên đáp lại bằng giọng không liên quan đầy bất mãn: “Tôi chẳng có quan hệ gì với anh, chẳng có chút quan hệ nào.”

“Đúng thế, chẳng qua cũng chỉ là quan hệ tình một đêm thôi mà.” Diệp Trí Viễn làm ra vẻ rất trong sáng, cố ý nói với vẻ không thoải mái: “Em có thể tùy tiện, nhưng, còn anh thì chẳng thể nào tùy tiện được.”

Những lời ấy của Diệp Trí Viễn đã khơi dậy triệt để cơn giận dữ trong lòng An Hạ Dao, cô lập tức lấy ra hai tờ tiền màu đỏ, ném vào mặt Diệp Trí Viễn, “anh đừng có mà giả vờ giành được rồi còn giả bộ tử tế. Cầm lấy tiền, biến ngay!”

Diệp Trí Viễn nhăn nhó cầm hai trăm đồng lên, nhăn mặt nhìn An Hạ Dao, nói với vẻ vô tội: “An Hạ Dao, em không như thế chứ? Sao lại keo kiệt vậy, định dùng hai trăm đồng để đuổi anh đi à? Số tiền này dù có mời một con vịt đến cũng còn không đủ!”

Khuôn mặt xinh xắn của Hạ Dao chợt đỏ bừng, biết là Diệp Trí Viễn bóng gió nói tới chuyện đêm hôm đó, đáng chết, cô đã mất đi sự trinh trắng, lại còn phải bù tiền, cô mới là người phải chịu ầm ỨC, thiệt thòi, “Diệp Trí Viễn, anh đừng có giả vờ được ăn rồi lại còn giả bộ tử tế!”

“Anh đâu có được ăn? Rõ ràng là anh đã phải bỏ rất nhiều sức...”

Diệp Trí Viễn chưa nói xong, An Hạ Dao đã nổi đóa lên, tức giận ném một chiếc gối ôm vào mặt anh: “Cút ra ngay!”

“Anh lớn thế này rồi mà vẫn chưa được học cút, hay là, em làm mẫu cho anh trước đi?” Diệp Trí Viễn nhăn nhó đón lấy chiếc gối ôm, rồi ôm nó vào lòng, hoàn toàn không để ý gì đến vẻ tức giận của Hạ Dao.

“Cút!” An Hạ Dao không kìm được, kéo cửa ra một cách thô bạo: “Diệp Trí Viễn, anh có đi hay không?”

“Diệp Trí Viễn nhìn khuôn mặt đỏ lên vì xấu hổ và giận dữ của An Hạ Dao, lại càng thấy muốn chọc tức, bèn khề lắc đầu: “Anh không đi được.”

“Được, anh không đi, vậy thì tôi sẽ đi!” An Hạ Dao dùng dưng đi ra ngoài.

Diệp Trí Viễn thấy cô làm thật, vội theo ra, cánh cửa “cách” một cái, tự động khép lại. Diệp Trí Viễn kéo An Hạ Dao lại: “An Hạ Dao, em đừng làm như vậy thật, anh đi là được chứ gì?”

An Hạ Dao nhìn cánh cửa đã đóng lại, muốn khóc mà không được, nghiêng răng, gầm lên: “Diệp Trí Viễn!”

Diệp Trí Viễn vội đứng lại, môi nở nụ cười rạng rỡ nhất, nhìn An Hạ Dao với vẻ lấy lòng, “Có anh! Có phải là em lại không muốn anh đi nữa không?”

An Hạ Dao nhìn cánh cửa, nghiêng răng, trong đôi mắt đen xinh đẹp chứa đựng một sự ngọn lửa của sự giận dữ.

Diệp Trí Viễn cười ngượng ngùng, hỏi với vẻ thăm dò: “Em gái nấn rặng, không phải là em quên mang chìa khóa đấy chứ?”

An Hạ Dao bước đến trước mặt Diệp Trí Viễn, đưa chân ra giẫm mạnh lên chân anh mấy cái, sức mạnh của đôi chân khi đi dép lê và khi đi giày hoàn toàn khác nhau, Diệp Trí Viễn không hề cảm thấy đau chút nào, anh nhăn nhó đáp: “Em gái nấn rặng, với vẻ mặt thì hình như em đang rất tức giận?” Tiếp đó, nói bằng giọng không mấy chú tâm: “Em nhìn mình xem, đã lớn thế rồi, ra khỏi cửa cũng không nhớ mang chìa khóa...”

“Diệp Trí Viễn!” An Hạ Dao nghiêng răng, hít một hơi sâu, “Rút cuộc là anh muốn làm gì?”

“Anh muốn làm gì ư? Giúp em mở cửa chứ làm gì.” Diệp Trí Viễn thôi nhăn nhó, nhìn An Hạ Dao với ánh mắt nghiêm túc, “Em không định ăn mặc như thế này để mà ra đường tìm người mở cửa đấy chứ?”

An Hạ Dao nhìn lại mình, trên người chỉ mặc một chiếc váy hai dây, chân đi đôi dép lê xinh xắn, chẳng có gì là không thỏa đáng cả, vì thế bèn đáp: “Tôi mặc như thế này đi tìm người mở cửa giúp thì sao?”

“Em có mang di động không? Có mang theo chứng minh thư không? Mang theo giấy tờ là chủ nhà không?” Diệp Trí Viễn mỉm cười, khề nhướn mày, nhìn An Hạ Dao: “Em không mang theo gì cả, ai chịu đến mở cửa cho em ? Em không sợ người ta lại tưởng em là kẻ trộm à?”

“Tôi!” An Hạ Dao tức quá không nói được, nhưng cô biết, những điều Diệp Trí Viễn nói đều là sự thật, nên bất giác đáp với vẻ ngượng ngùng: “VẬY, anh hãy tìm người mở khóa cửa giúp tôi!”

“Em muốn anh tìm người mở khóa giúp em, vậy thì có nên nói cho dễ nghe một chút không nhĩ?” Diệp Trí Viễn cố ý kéo dài hai tiếng “giúp em.”

“Dễ nghe cái con khỉ!” An Hạ Dao tức giận: “Không cần anh giúp nữa, tôi sẽ tự đi tìm quản lý của chung cư.” Cô cần gì đến Diệp Trí Viễn cơ chứ!

Diệp Trí Viễn bĩu môi không nói gì, lập tức kéo An Hạ Dao lại: “An Hạ Dao, bây giờ em sao thế? Nói câu nào cũng văng tục được, đạo đức, giáo dục của em để đâu rồi?”

“Người có giáo dục tốt đến mấy gặp phải anh cũng phát điên.” An Hạ Dao cúi đầu, lẩm bẩm.

“Lẩm bẩm gì thế? Anh đã tìm người đến mở khóa rồi, em cứ chờ là được.” Diệp Trí Viễn lại kéo An Hạ Dao trở về trước cửa nhà mình.

Diệp Trí Viễn cúi đầu nhìn An Hạ Dao, từ chỗ anh vừa vặn nhìn thấy khuôn mặt nhìn nghiêng của An Hạ Dao, đó là một khuôn mặt hình trái xoan, chiếc mũi thẳng, đôi môi gợi cảm, một đôi mắt to đen long lanh, hàng mi cong cong, lúc này cô đang nhìn xuống đất, nên chỉ thấy thấp thoáng.

Làn da của An Hạ Dao vốn rất trắng, do tính chất công việc suốt ngày ở trong nhà không ra ngoài nên khiến nó càng thêm trắng và nõn nà, so với năm 17 tuổi không chênh là mấy, nếu không phải vì sự trôi qua của thời gian khiến cho tính tình cô ít nhiều có những thay đổi, thì nếu cô buộc hai bím tóc lại, Diệp Trí Viễn sẽ không chút nghi ngờ, An Hạ Dao lại trở về năm 17 tuổi.

Trống ngực của An Hạ Dao đang đập, mang theo một nỗi đau, buồn âm ỉ mà chính cô cũng không thể nói cho rõ ràng...

“An Hạ Dao, hình như 10 năm rồi chúng ta chưa gặp nhau!” Im lặng một hồi lâu, cuối cùng thì Diệp Trí Viễn không nén được đã phá tan sự im lặng.

An Hạ Dao cố nén cảm xúc phức tạp trong lòng, ngược khuôn mặt xinh đẹp lên, làm ra vẻ trấn tĩnh, nhìn Diệp Trí Viễn. Vẫn với khuôn mặt điển trai và vẻ phong độ, anh đang nhìn cô bằng đôi mắt nóng bỏng, An Hạ Dao bất giác đưa mắt nhìn đi chỗ khác, không dám nhìn vào mắt anh, khẽ đáp: “Đúng vậy, đã mười năm rồi!”

Thời gian mười năm, 3.650 ngày đêm, thời gian nhanh như thoi đưa, có thể làm thay đổi quá nhiều thứ, còn những thứ không làm thay đổi được thì cũng đã có kết quả cuối cùng.

An Hạ Dao tưởng rằng từ sau khi cô và Diệp Trí Viễn chia tay đoạn tuyệt với nhau thì sẽ không còn quan hệ gì, sau này đến chết cũng sẽ không qua lại nữa. Không ngờ, trận say rượu ấy, lần “thoát ra khỏi quỹ đạo” bằng một đêm tình ấy, đã lại khiến cô liên quan đến anh.

Tuy An Hạ Dao không chuẩn bị để đối phó với điều này, nhưng nếu nó đã đến thì sẽ phải đối diện, cô sẽ không chạy trốn, có điều, khi đối diện sẽ có đôi chút khó khăn mà thôi.

Đôi mắt sâu thẳm của Diệp Trí Viễn nhìn chăm chăm vào An Hạ Dao, anh nói: “Hình như em không thay đổi gì cả.”

“Làm sao mà không thay đổi cho được?” An Hạ Dao cười tự chế nhạo, “Chỉ có điều, anh không quen với tôi mà thôi.”

“Chúng ta sẽ quen.” Diệp Trí Viễn cười đầy vẻ quyền rũ, rồi bất ngờ kéo An Hạ Dao vào lòng, nâng gáy cô lên, đặt một chiếc hôn nhẹ lên trán cô với vẻ thô bạo nhưng không kém phần dịu dàng.

Hạ Dao đẩy tay Trí Viễn ra theo phản ứng có điều kiện, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng đến tận cổ, thậm chí tai cũng nóng bừng, cô có thể cảm thấy rất rõ ràng rằng, trái tim cô dường như đã ngưng đập trong khoảnh khắc, rồi sau đó loạn nhịp, thỉnh thoảng thỉnh thoảng... Cô châm biếm với vẻ giận dữ: “Diệp Trí Viễn, hôn tôi, anh không sợ rằng bị va à?”

“Em gái nấn răng, quả nhiên là em vẫn nhỏ nhen như vậy.” Trí Viễn mỉm cười, khẽ thốt lên.

Cảnh tượng chia tay mười năm trước vẫn thường hiện lên trong tâm trí anh, Diệp Trí Viễn cao ngạo không sao có thể chấp nhận được hiện thực bị An Hạ Dao – Em gái nấn răng cắn sừng và bỏ rơi, vì thế mà Diệp Trí Viễn ghi nhớ rất rõ mỗi một lời nói, mỗi một ánh mắt của hai người.

Cùng với sự trôi qua của thời gian, mặc dù Trí Viễn vẫn không sao chấp nhận được điều đó, nhưng dần dần anh cũng đã thấy lòng bình tĩnh lại, đó là thời tuổi trẻ ngông cuồng, yêu đơn giản và mãnh liệt, đến nỗi quên mất rằng, chỉ có những người yêu sâu sắc nhất mới làm mình bị tổn thương nhất. Cũng chính bởi vì tình yêu nồng nổi mới khiến mình bất chấp tất cả và dấn vào tất cả như thế.

Diệp Trí Viễn đem tình yêu sâu sắc đó cất giấu nơi đáy lòng. Trên đời này có rất nhiều việc mà bạn không thể kiểm soát được nhưng bạn có thể kiểm soát được bản thân. Nếu đã bỏ lỡ tình yêu đối với Hạ Dao, thì hãy cứ để nó trôi qua đi. Một lần yêu bằng tất cả con tim, một lần khắc ghi trong tim, đời người như vậy không còn gì để hối tiếc nữa.

Nếu không có cái lần “một đêm tình ấy”, thì có lẽ Diệp Trí Viễn cũng sẽ dần quên Hạ Dao, quên mối tình đầu nông nổi, nhưng số phận lại run rủi để anh gặp lại cô.

An Hạ Dao, nếu số phận đã quyết định như vậy: em là người phụ nữ của anh, vậy thì dù thế nào Diệp Trí Viễn cũng không thể bỏ qua.

Mỗi lần nghe Diệp Trí Viễn gọi bằng mấy từ Em gái nạm răng, là một lần An Hạ Dao lại thấy nơi sâu thẳm trong lòng mình xốn xang, đó là một nỗi đau mang theo vị ngọt ngào.

Mặc dù An Hạ Dao có phần bất lực, nhưng dù sao thì cô cũng không còn là cô nữ sinh ngây thơ 17 tuổi nữa. Trải qua những đổi thay của thời gian, cô đã học được cách tự bảo vệ mình, cô khề nhếch môi, cười với vẻ rất lịch sự: “Diệp Trí Viễn, tôi không phải là Em gái nạm răng, tôi là An Hạ Dao! Đề nghị anh hãy tôn trọng!”

Diệp Trí Viễn nhướn đôi lông mày lười mác, cười với vẻ ôn hòa: “Thôi được, An Hạ Dao.”

An Hạ Dao nhìn Diệp Trí Viễn một cái rồi im lặng.

Một lát sau người thợ khóa tới và thay cho Hạ Dao một chiếc chìa khóa khác.

An Hạ Dao lấy ví tiền ra, ngạc nhiên hỏi: “Không cần phải trả tiền à?”

“Không cần.” Trí Viễn nhếch khóe môi, cười với vẻ rất thân thiện: “Nếu em thấy áy náy thì có thể mời anh ăn cơm.”

“Anh muốn ăn gì?” An Hạ Dao tỏ ra không muốn nợ nần gì Diệp Trí Viễn, vội hỏi.

“Yêu cầu của anh không cao, chỉ cần em đích thân vào bếp nấu là được.”

Đôi lông mày của Diệp Trí Viễn khề nhướn lên, môi nở nụ cười rất tươi.

“Tôi không biết nấu.” An Hạ Dao chau mày, từ chối không chút do dự.

“Không biết thì có thể học, anh có thể dạy em.” Diệp Trí Viễn tình nguyện với vẻ rất tự hào.

“Không cần!” An Hạ Dao lắc đầu từ chối, nhìn Diệp Trí Viễn với vẻ mặt nghiêm chỉnh, nhướn mày, hỏi: “Chỉ cần là tôi đích thân vào bếp, còn thì món gì cũng được?”

Diệp Trí Viễn gật đầu.

An Hạ Dao quay người bước nhanh vào bếp, xé hộp mỳ, đổ nước sôi vào, bẻ ra: “Này, được rồi.”

“Không lẽ lại như thế” An Hạ Dao, em định dùng bát mỳ này để đuổi anh đi à?” Diệp Trí Viễn kêu lên, không thể tin được.

“Nếu không, anh còn muốn ăn gì nữa?” An Hạ Dao nhìn Diệp Trí Viễn với vẻ vô tội: “Vừa rồi chẳng phải là anh đã nói rồi còn gì, chỉ cần tôi đích thân vào bếp, còn món gì cũng được.”

Diệp Trí Viễn bất lực đón lấy bát mỳ từ tay An Hạ Dao, nét mặt không giấu nổi vẻ căm ghét.

An Hạ Dao bình thản nhìn, cười khúc khích rồi vớ một đôi đũa từ trong bếp, nói với vẻ mặt tươi rói: “Ăn nhanh đi, mỳ để lâu thì không ngon nữa đâu.”

Diệp Trí Viễn đặt bát mỳ xuống, nhìn An Hạ Dao với vẻ nghiêm túc, đồng thời bắt măn, nói: “An Hạ Dao, rõ ràng em biết là anh rất ghét ăn mỳ ăn liền, ý của em là gì vậy?”

“Anh muốn ăn thì ăn, không muốn ăn thì biến, nhiều lời quá.” An Hạ Dao giận dữ gầm lên với Diệp Trí Viễn.

Thôi được, An Hạ Dao thừa nhận, cô nhỏ nhen, cô không thể nào ở cùng trong một khoảng không gian chật hẹp, cùng nói chuyện với Diệp Trí Viễn như không có chuyện gì.

Diệp Trí Viễn nghe tiếng gầm ẦY của An Hạ Dao thì sầm mặt lại, thở dài một cái, chau mày, nói với vẻ bất lực: “An Hạ Dao, chúng ta không thể nói chuyện tử tế với nhau được sao?”

“Tôi chẳng có chuyện gì để nói với anh cả.” An Hạ Dao đưa tay vớ lấy bát mì mà Diệp Trí Viễn để xuống, cầm đũa lên ăn với vẻ giận dữ.

“Anh thì anh cảm thấy, những chuyện mà chúng ta có thể nói với nhau rất nhiều.” Diệp Trí Viễn bóp trán, vẻ mặt bất lực: “Em có thể tạm thời không ăn mì được không?”

“Nếu anh muốn nói thì cứ nói, còn ăn là việc của tôi, có trở ngại đến anh đâu.” An Hạ Dao không ngẩng đầu lên, nói không rõ ràng.

“An Hạ Dao!” Lòng kiên nhẫn của Diệp Trí Viễn đã hết, giọng bắt giắc trở nên lạnh lùng.

“Diệp Trí Viễn, đây là nhà tôi, không đến lượt anh lớn tiếng nói với tôi đâu.”

An Hạ Dao đặt đũa xuống, nhìn Diệp Trí Viễn với vẻ mặt nghiêm nghị. “Nhà tôi không hoan nghênh anh, mời anh đi cho!”

“Em!” Diệp Trí Viễn bị An Hạ Dao làm cho tức tới mức nghiến chặt răng, nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp: “An Hạ Dao, em đuổi anh...?”

An Hạ Dao hít một hơi thở sâu rồi nói rành rọt từng tiếng: “Đúng thế, tôi mời anh ra! Cũng đề nghị anh từ nay về sau đừng đến quấy rầy cuộc sống của tôi nữa!”

Diệp Trí Viễn chau mày, giận dữ đứng dậy: “Ra thì ra, cô tưởng rằng tôi thèm lắm đấy à? An Hạ Dao, sau này cô đừng có mà hối hận!”

An Hạ Dao vội đứng dậy theo, đi nhanh ra cửa.

Diệp Trí Viễn đứng ở cửa, như chờ An Hạ Dao nói gì đó, không ngờ, An Hạ Dao lại đóng mạnh cửa lại, mạnh đến mức khiến Diệp Trí Viễn cũng giật mình.

“Dao Dao, em cứ phải như vậy mới được sao?” Diệp Trí Viễn gầm lên từ phía sau cánh cửa.

An Hạ Dao không trả lời, tay nắm lại thành nắm đấm, rồi từ từ đứng dựa vào cửa và trượt xuống vẻ bất lực, đáp một câu với vẻ tự giễu cợt mình: “Không như vậy thì phải như thế nào đây?”

Nếu không cứng rắn, bướng bỉnh và kiêu hãnh đứng dậy như thế thì làm sao cô có thể quên được bị kịch bị Lộ Ngữ Nhụy và Diệp Trí Viễn coi là tấm bia đỡ đạn?

Một trái tim thơ ngây, cuồng nhiệt như vậy, một trái tim đã yêu một cách nghiêm túc, cố chấp và bằng tất cả tình cảm như vậy đã bị trà đạp, bị xé một cách không thương tiếc và bị chính mình đánh mất.

Bị người khác vứt bỏ tình cảm, không đáng tiếc, nhưng tình cảm bị chính mình vứt bỏ mới là nỗi đau thực sự. An Hạ Dao cứ ôm lấy mình như thế, mặc cho nước mắt tuôn trào, chan chứa. Nỗi đau không thể thoát thành lời này mới thực sự là nỗi đau.

Hạ Dao tưởng rằng mình đã quên Trí Viễn, quên mối tình ấy, quên chuyện mình bị coi là bia đỡ đạn rồi, nhưng khi Diệp Trí Viễn xuất hiện trước mặt cô bằng xương bằng thịt, thì cô không thể không thừa nhận, càng là những thứ mà cô muốn quên đi nhất thì càng không thể nào quên được, thậm chí dù đã 10 năm rồi, cô vẫn còn cảm thấy rất rõ, nỗi đau tê tái mà những lời nghiệt ngã “Khi hôn nhau với cô ta, mình còn sợ bị va vào răng” được thốt ra từ đôi môi đầy gợi cảm của Diệp Trí Viễn mang lại cho cô.

Khi Tập chí gọi điện đến thì An Hạ Dao cũng đã gần như lấy lại tinh thần, vớ lấy điện thoại, cô yên lặng lắng nghe tập chí sắp xếp công việc giao lưu trực tuyến với độc giả.

An Hạ Dao nhận lời: “Vâng, 2 giờ chiều ngày mai, tôi sẽ lên Weibo đúng giờ.” Rồi nói thêm dăm ba câu chuyện với người ở đầu dây bên kia xong thì tắt điện thoại.

Vừa tắt máy xong thì Thất Hề lại gọi đến, bảo An Hạ Dao đi hát cùng.

An Hạ Dao ngẩng người một lúc: “Hai chúng ta thì có gì để mà hát?”

“Không phải thế, tớ đang cùng với một người bạn, muốn đi hát, ít người thì không có không khí, nên mình thì gọi bạn tốt, còn bạn mình thì hẹn bạn thân. Dao Dao, cậu đến nhé!” Thất Hề giải thích một cách ngắn gọn, đơn giản và điệu đà.

An Hạ Dao biết là không thể từ chối Thất Hề được, hỏi địa chỉ xong, trang điểm một chút rồi đi.

Khi An Hạ Dao đẩy cửa phòng VIP bước vào, Thất Hề lao đến như tên bắn, ôm lấy cô một cách thắm thiết, ghé sát vào tai, khẽ nói: “Anh chàng này là bạn học hồi phổ thông của mình, theo đuổi mình đã lâu rồi, cậu nhìn thấy thế nào?” Nói xong mới buông An Hạ Dao ra, chớp mắt với cô. An Hạ Dao cũng chớp mắt với Thất Hề, ra ý đã hiểu ý của Thất Hề, nhìn về phía chàng trai đang chọn bài hát. Đó là một người cao lớn, trông rất phong độ, quay đầu lại nở một nụ cười hòa nhã, thân thiện, và tự giới thiệu: “Chào em, anh là Cố Xuyên!”

An Hạ Dao mỉm cười lịch sự: “Chào anh, em là An Hạ Dao.” Nói rồi gật đầu với Thất Hề, ý muốn nói là có thể xem xét.

Khuôn mặt xinh đẹp của Thất Hề bỗng chốc đỏ ửng lên, cô hỏi với vẻ dịu dàng: “Cố Xuyên, người bạn của anh khi nào mới đến?”

“Ồ” chẳng phải đã đến rồi sao.” Cố Xuyên hát hàm về phía cửa.

An Hạ Dao nhìn theo ánh mắt Cố Xuyên và rồi tròn mắt, Diệp Trí Viễn!

Duyên phận đúng là thứ kỳ lạ, An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn chia tay, hoàn toàn không cố ý, suốt 10 năm không một lần gặp lại, thế nhưng, kể từ sau lần “vượt ra ngoài quỹ đạo” ấy, trong thế giới nhỏ bé của An Hạ Dao, cứ quay người là lại gặp phải Diệp Trí Viễn.

Diệp Trí Viễn cũng có vẻ ngạc nhiên mất một lúc, sau đó mới cười hì hì và bước vào, vỗ vai Cố Xuyên, hỏi: “Ai là nữ thần mà cậu thầm yêu?” Nói rồi, bất giác đưa mắt nhìn sang An Hạ Dao.

“Thất Hề, anh giới thiệu một chút, đây là anh Diệp Trí Viễn, học khóa trên và là người anh em thân thiết của anh hồi đại học.” Cố Xuyên vội lên tiếng, giới thiệu, “Trí Viễn, đây là Thất Hề, đây là chị em tốt của cô ấy, cô An Hạ Dao.”

“Tôi biết.” Diệp Trí Viễn nở nụ cười tươi rói chào Thất Hề, rồi tiến đến ngồi xuống bên cạnh An Hạ Dao rất tự nhiên, “An Hạ Dao, đúng là rất tình cờ!”

Thất Hề có vẻ hơi lúng túng, cứ đưa mắt nhìn Diệp Trí Viễn và An Hạ Dao.

Cố Xuyên thấy vậy, bèn kéo Thất Hề “Hát cùng anh đi.”

Thất Hề đón chiếc Mic mà Cố Xuyên đưa cho, hai người đưa mắt nhìn nhau, rồi hòa theo tiếng nhạc Cố Xuyên bắt đầu hát trước: “Còn nhớ cơn gió mùa hè đêm trước/ trong khoảng khắc lướt qua/ nó cuốn theo tất cả, chỉ còn để lại sự tĩnh lặng, u buồn...”

Đó là bài “Mùa hè bị gió thổi qua” đã đóng đinh với tên tuổi của Lâm Tuấn Kiệt và Kim Sa, Thất Hề liền tiếp lời: “Như cơn gió đêm vẫn không ngừng thổi/ Cơn mưa mùa thu theo về/ nhiệt tình trong tim không nguội lạnh/ dường như hễ nhắm đôi mắt lại/ khuôn mặt thân quen kia lại hiện về...”

Đoạn hòa khúc: “Nỗi nhớ màu xanh/ bỗng biến thành mùa hè đầy nắng/ hơi ấm của không gian sẽ không còn xa lắm/ mùa đông dường như cũng không còn lưu luyến/ nỗi nhớ màu xanh/ xua tay nói với tôi một câu rằng/ bốn mùa không thay đổi/ nhưng thời gian của một mùa lại đã trở về/ mùa hè bị gió thổi qua năm ấy...”

Giọng của Cố Xuyên trầm và mềm mại, giọng của Thất Hề ngọt ngào và mượt mà, quyện vào nhau rất hợp.

An Hạ Dao rất không tự nhiên, dịch người sang một bên, nhưng Diệp Trí Viễn lại ngồi sán lại. Đến khi Thất Hề và Cố Xuyên hát xong thì An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn đã dịch hết một lần từ đầu này sang đầu kia của chiếc ghế trong phòng.

“Hai người...” Cố Xuyên tròn mắt, Thất Hề bước tới ngồi xuống bên cạnh An Hạ Dao, “Hai người có muốn hát một bài không?”

“Không!” An Hạ Dao từ chối thẳng thừng.

“Được thôi! Diệp Trí Viễn gạt đầu đầy vẻ phẫn chấn.

Thất Hề và Cố Xuyên nhìn nhau, Cố Xuyên đề nghị: “Hay là” chúng ta cùng uống một chén đi?”

Thất Hề hưởng ứng, gạt đầu, rồi lập tức rót ôi người một chén đầy.

An Hạ Dao cầm chén rượu với vẻ máy móc, cạn chén với Thất Hề, Cố Xuyên và cả Diệp Trí Viễn nữa, sau đó uống cạn một hơi.

“Ôi, thế mà không biết, An Hạ Dao, tửu lượng của cô được đấy chứ? Nào, cạn một chén nữa vì sự trùng phùng giữa chúng ta.” Diệp Trí Viễn rót thêm rượu vào chén cho An Hạ Dao với vẻ lấy lòng, sau đó rót thêm vào chén của mình, nâng chén lên, khoe môi nở nụ cười vui vẻ.

An Hạ Dao nhìn Cố Xuyên và Thất Hề, hai người đó đúng là rất đẹp đôi, không thể để vì chuyện giữa mình và Diệp Trí Viễn mà làm cho họ khó xử, nên bất giác cũng mỉm cười giả tạo, nâng chén rượu lên, chạm chén với Diệp Trí Viễn, tiếp đó ngửa cổ, nhanh chóng uống cạn.

Diệp Trí Viễn chau mày lại, uống hết chén rượu đầy.

“Thôi nhé, hai người đừng chỉ có uống rượu không, ai thích hát thì cứ hát, ai thích chơi cứ việc chơi.” Thất Hề lặng lẽ giành lấy chén rượu trong tay An Hạ Dao, cười tủm tỉm, nói. Còn Cố Xuyên thì vội đưa Mic cho Diệp Trí Viễn, và ngồi bên cạnh Thất Hề.

Diệp Trí Viễn chọn bài, hắng giọng rồi bắt đầu hát, đó là bài “Lần đầu tiên” của Quang Lương: “Khi em nhìn tôi/ tôi không nói nhưng em đã nhìn thấu suốt/ là anh không biết được/ có đáp ứng phù hợp/ với tiêu chuẩn của em/ hay anh đã nghĩ nhiều/ hay là em cố tránh/ nếu em thực lòng lựa chọn/ anh sẽ can đảm đón nhận/ để cho ánh mắt kia/ bất giác sẽ bùng lên ánh sáng/ ôi, lần đầu tiên/ khi nói yêu em, trái tim sao run rẩy/ hơi thở cũng khó kìm...”

An Hạ Dao chơi súc sắc với Thất Hề trong trạng thái lơ đãng, Cố Xuyên cùng hát với Trí Viễn bài “Mượn ông trời thêm năm trăm năm”, giọng của hai người hòa vào nhau vừa trầm âm, dịu dàng và đầy sức hút.

Khi tàn cuộc, Diệp Trí Viễn nói: “Cố Xuyên, cậu đưa Thất Hề về đi, mình sẽ đưa An Hạ Dao về.”

“Không cần.” Hạ Dao lên tiếng từ chối không chút đắn đo, Thất Hề và Cố Xuyên đưa mắt nhìn nhau.

“An Hạ Dao, cô nói lại một lần thử xem.” Giọng của Diệp Trí Viễn trầm hẳn xuống, kéo ngay tay An Hạ Dao đi nhanh về phía bãi xe.

An Hạ Dao cũng không muốn cãi nhau với Diệp Trí Viễn trước mặt Thất Hề và Cố Xuyên, vì thế đành mặc cho anh kéo lên xe với vẻ không cam tâm tình nguyện.

Hạ Dao sầm mặt, tỏ ra bất mãn trước những hành động của Diệp Trí Viễn, giận dữ nói: “Diệp Trí Viễn, rút cục là anh muốn làm gì nữa?”

Trí Viễn áy nỡ, chau mày, lãnh đạm nói: “An Hạ Dao, chúng ta có thể bình tĩnh mà nói chuyện với nhau được không?”

“Tôi thì có chuyện gì để nói với anh?” An Hạ Dao không ngước mắt lên, mặt quay ra ngoài cửa xe.

“Còn anh thì, trước kia, bây giờ và sau này chuyện gì cũng có thể nói với em.” Diệp Trí Viễn nhướn đôi lông mày lơ lửng.

“Nhưng tôi thì chẳng có gì để nói với anh.” Giọng của An Hạ Dao vẫn lạnh lùng.

Trí Viễn đập mạnh phanh xe, đặt tay lên vô lăng, chau mày, nhìn An Hạ Dao với vẻ không vui: “Em cấm sừng cho anh, bỏ rơi anh, tất nhiên là có tật giật mình nên mới không có gì để nói với anh.”

“Đúng thế.” An Hạ Dao hít một hơi sâu, đáp bừa.

“An Hạ Dao, hồi đó, anh đã làm gì có lỗi với em mà em phải như vậy với anh?” Giọng của Diệp Trí Viễn trầm hẳn xuống, mang đầy vẻ oán thán và nghi ngờ.

An Hạ Dao im lặng.

“An Hạ Dao, anh muốn em phải giải thích!” Diệp Trí Viễn kéo An Hạ Dao, ấn vào vai cô, hỏi với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

“Giải thích?” An Hạ Dao cười, giọng hơi nghẹn ngào: “Diệp Trí Viễn, lúc đầu anh đã làm gì hử anh phải rõ hơn tôi, vậy có cần tôi phải giải thích không?”

“Lúc đầu anh làm gì, anh không rõ, em hãy nói cho anh nghe xem!” Bàn tay của Diệp Trí Viễn nắm chặt thành nắm đấm, mắt chăm chăm nhìn vào An Hạ Dao.

“Đã 10 năm rồi, còn nhắc đến nó làm gì?” An Hạ Dao hít một hơi sâu, “Bây giờ anh sống rất tốt, tôi cũng sống rất tốt, mọi người đều rất ổn, như thế chẳng phải là tốt nhất rồi còn gì?”

Diệp Trí Viễn im lặng một lúc, “Sao em lại biết là anh sống rất tốt?”

An Hạ Dao khẽ cười: “Ít nhất thì tôi cũng không thấy anh trong trạng thái ủ rũ !”

“Em cũng sống rất tốt?” Diệp Trí Viễn lạnh lùng hỏi.

“Đúng thế, trước khi chưa gặp lại anh, cuộc sống của tôi rất bình thường, rất hạnh phúc, vui vẻ... Vì thế, Diệp Trí Viễn, xin anh hãy quên chuyện buổi tối hôm đó đi, để tôi tiếp tục được bình yên và hạnh phúc.”

Trong lòng Diệp Trí Viễn rất phức tạp, im lặng nhìn An Hạ Dao một lúc, “Điều đó không thể!” Chuyện đã xảy ra làm sao có thể nói quên là quên ngay được!

An Hạ Dao khẽ thở dài một tiếng, “Diệp Trí Viễn, rút cuộc là anh muốn thế nào?”

“Nghe nói, sau khi chúng ta chia tay nhau, em không hề quen với bất cứ người bạn trai nào!” Diệp Trí Viễn lạnh lùng nói: “Trong 10 năm ấy, đời sống tình cảm của em hoàn toàn trống rỗng.”

“Thế thì sao?” An Hạ Dao trấn tĩnh, nhìn Diệp Trí Viễn với vẻ nghiêm chỉnh: “Chắc anh không nghĩ rằng tôi thích anh và đang chờ đợi anh đấy chứ?”

Rồi cô cười tự giễu: “Diệp Trí Viễn, anh nghĩ nhiều quá rồi đấy.”

“Nghĩ nhiều hay không, không phải em nói là được.” Diệp Trí Viễn chìa tay ra nắm lấy bàn tay của An Hạ Dao, mắt sáng rực. “An Hạ Dao, hiện tại em không có bạn trai, đó là hiện thực.”

An Hạ Dao giằng ra, lặng lẽ rút tay về, “Diệp Trí Viễn, tôi có bạn trai hay không, chẳng có liên quan gì đến anh!”

“Nếu em đã không có bạn trai, anh không có bạn gái,” đôi mắt đen của Diệp Trí Viễn chứa đựng đầy vẻ ám áp, anh nói với vẻ vô cùng nghiêm túc: “Vậy thì, chúng ta hãy yêu nhau đi.”

An Hạ Dao thấy lòng mình run lên, một nỗi đau và chua xót dâng lên, cô mỉm cười chế giễu, rồi lên tiếng: “Diệp Trí Viễn, anh tưởng rằng tình yêu là thứ có thể mua bán? Anh muốn mua thì tôi phải bán sao?”

Diệp Trí Viễn ngây người, lập tức giải thích: “Ý của anh không phải vậy...”

An Hạ Dao đã nhanh chóng mở cửa xe và bước xuống: “Diệp Trí Viễn, tôi không cần biết ý anh là gì, nhưng tôi hoàn toàn không có ý với anh. Vì thế, xin chào.” Nói xong xua tay với Diệp Trí Viễn, rồi vung tay đóng cửa xe lại.

Diệp Trí Viễn bước xuống theo, An Hạ Dao đã vẫy được taxi và lên xe bỏ đi, khiến Diệp Trí Viễn chỉ còn biết nhún mày, cũng lên xe và lao đi.

An Hạ Dao quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, tim vẫn đập thành thịch. Cảnh tượng phố phường phồn hoa, đông đúc lướt qua, trong đầu bất giác nhớ đến những năm tháng nông nổi xưa kia.

Hồi ức giống như một dòng nước ào đến, một Diệp Trí Viễn chín chắn, trưởng thành và một thiếu niên nông nổi có vấn đề đan vào nhau, rõ ràng là cách 10 năm, nhưng lại cảm thấy như vừa mới xảy ra. Những chuyện quá khứ cứ hiện rành rành trước mắt, tình cảm ngọt ngào và chua xót mang đến những cảm giác rất chân thực...

7. Chương 07

Chương 7: Sự Thân Thiết Nồng Nhiệt

Về đêm đầu khu, An Hạ Dao lấy lại tinh thần, xuống xe, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Diệp Trí Viễn hai tay ôm vai, mặt nở nụ cười tươi rói nhìn cô và chào: “Hạ Dao, về đến nhà rồi à?”

Hít một hơi thở sâu, An Hạ Dao nở nụ cười rất chuyên nghiệp, đang định đi vòng để tránh Diệp Trí Viễn, không ngờ, bị trượt chân, người đổ về phía trước, đúng lúc cô buột miệng kêu lên thì lập tức được một đôi tay chắc chắn giữ lại.

An Hạ Dao nhìn khuôn mặt điển trai của Diệp Trí Viễn đang kề sát, ngượng ngùng chỉ muốn tìm lỗ lẻ để chui xuống.

“An Hạ Dao, em nhìn thấy anh thì cũng đừng có vội nhào vào lòng như thế chứ?” Diệp Trí Viễn cười tinh quái.

“Nhào vào lòng? Anh vẫn chưa hết mơ à?” An Hạ Dao tức giận hỏi, không biết tại sao, sau mười năm gặp lại, cô lại trở nên đanh đá hơn hẳn trước như vậy.

An Hạ Dao biết, cô không thể chống đỡ lại được khuôn mặt thông mi và điển trai của Diệp Trí Viễn, hoặc có lẽ từ nơi sâu thẳm của trái tim cô vẫn chưa thể nào quên được Trí Viễn, nhưng cô không dám tới gần.

Mối tình đầu thất bại là một nỗi đau và niềm nuối tiếc, thời gian đã trôi qua rất lâu, rất lâu rồi, cho dù vết thương ấy tuy đã lành nhưng vẫn để lại vết sẹo, và dù thời gian đã làm cho nỗi đau ấy nhạt nhòa đi ít nhiều, nhưng mỗi khi bị động đến, nó vẫn dậy lên nhức nhối. Vì trong đời người, những rung động ban đầu luôn khiến người ta yêu với một tình yêu chân thật, thuần khiết nhất và cũng phải trả giá nhiều nhất.

“Anh đang mơ à? Chẳng phải em đang trong lòng anh còn gì?” Diệp Trí Viễn cười, đưa tay vuốt nhẹ lên má An Hạ Dao một cách rất tự nhiên: “Cảm giác này rất chân thật.”

An Hạ Dao giận dữ đưa tay gạt tay Diệp Trí Viễn ra và đẩy anh lùi ra ra: “Diệp Trí Viễn, rút cuộc là anh muốn làm gì?”

“Muốn theo đuổi em.” Diệp Trí Viễn đáp đĩnh đạc.

Một nụ cười miễn cưỡng nở trên môi An Hạ Dao: “Anh đừng có đùa nữa, được không?”

“Anh có giống như đang đùa không?” Diệp Trí Viễn đáp nghiêm chỉnh: “An Hạ Dao, anh rất nghiêm túc.”

An Hạ Dao ôm lấy vai: “Chuyện cười này, nhạt lắm, chẳng buồn cười chút nào!”

Diệp Trí Viễn nhìn An Hạ Dao bằng cái nhìn sâu thẳm: “Em định không cho anh một chút cơ hội nào ư?”

An Hạ Dao hít một hơi sâu, nhìn Diệp Trí Viễn với vẻ nghiêm túc, lấy lại tinh thần: “Diệp Trí Viễn, tôi không biết là anh uống nhầm thuốc hay là đầu óc có vấn đề, hay là bị lừa dối mà lại nhầm như vậy. Tóm lại, tôi muốn nói với anh rằng, hiện giờ tôi không muốn có bất cứ quan hệ nào với anh!”

Diệp Trí Viễn không nói gì, đôi mắt đen sáng lên.

An Hạ Dao bất chấp tất cả, tiếp tục nói: “Mười năm trước, tôi không thích anh nên đã bỏ rơi anh, anh nói xem, mười năm sau làm sao tôi lại có thể thích anh, chấp nhận anh?”

Không khí trở nên lạnh lùng hẳn, Diệp Trí Viễn chau mày nhìn An Hạ Dao.

An Hạ Dao cụp mắt, nghiêng người đi qua Diệp Trí Viễn, bước chân tập tễnh, khuất dần trước mắt Diệp Trí Viễn.

Diệp Trí Viễn giận dữ, xem ra qua mười năm, tính tình An Hạ Dao không chỉ thay đổi mà cá tính cũng càng trở nên cứng rắn và cố chấp!

Có điều, Diệp Trí Viễn không sợ điều đó, anh sẽ không bỏ cuộc, xem ai sẽ chinh phục được ai trước!

An Hạ Dao về đến nhà, tắm xong thì lên giường, nhưng trần trọc mãi mà vẫn không sao ngủ được, rõ ràng là không muốn nghĩ, nhưng đầu óc thì lại không thôi nhớ lại, càng cố chống lại thì những dòng ký ức khắc sâu trong tim lại càng ào đến.

An Hạ Dao ngược mắt lên nhìn trần nhà, bất chợt nước mắt trào ra, mười bảy tuổi, cái tuổi đẹp dễ và ngây cuồng biết bao, thế mà phải đón nhận một nỗi thất bại đớn đau như vậy, kể từ đó về sau, trong trái tim cô lúc nào cũng như có bóng đen bao phủ, cô không dám yêu một cách tùy tiện nữa, bởi vì cô sợ lại bị tổn thương.

Có những nỗi đau mà chỉ cần trải qua một lần thì dù đến chết vẫn không thể quên.

Có những con người, dù gặp một lần, suốt đời cũng không thể quên.

Nỗi đau và niềm nuối tiếc cũng không hề mất đi theo thời gian, nếu muốn quên thật, trừ phi, gặp một mối tình mới.

Nhưng, sau khi đã trải qua một tình yêu dốc hết gan ruột và một nỗi đau khôn cùng, làm sao có thể dễ dàng đón nhận một tình yêu mới?

Một khi trong lòng còn ám ảnh, thì sẽ không thể nào bắt chấp tất cả mà dồn hết tình cảm được, và với một tình yêu không dồn hết tình cảm thì làm sao gọi là tình yêu?

Khi Diệp Trí Viễn nói rằng sẽ theo đuổi cô, không phải trong lòng An Hạ Dao không có cảm giác, không lung lay, mà là vì vết thương ấy quá sâu, nên cô đã từ chối anh.

Vì đã từng yêu, vì đã từng đau, cho nên từ chối, cho nên rời xa.

An Hạ Dao lặng lẽ đưa tay lên chùi nước mắt, nói một mình: “An Hạ Dao, mày là đồ ngốc, năm mười bảy tuổi đã sa vào khó khăn lắm mới được sống yên ổn một chút, không lẽ lại để sa vào lần nữa? Không được nghĩ nữa.”

Diệp Trí Viễn và tuổi mười bảy đều ở lại cùng năm tháng, chỉ có thể hồi tưởng, nhưng không được chạm vào, nếu không mãi mãi sẽ không thể nào ngóc đầu lên được!

Ngày hôm sau, An Hạ Dao vẫn còn chưa dậy thì đã bị tiếng chuông cửa đánh thức, vừa ngáp vừa giụi mắt, cô bước ra mở cửa.

Là nhân viên của cửa hàng hoa, với một bó hoa “Yêu Cơ màu xanh”, lịch sự hỏi: “Chào cô, cô là cô An Hạ Dao phải không?”

An Hạ Dao hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn gật đầu, rồi đón tấm thiệp từ tay người ấy, đưa mắt nhìn, trên đó là ba chữ Diệp Trí Viễn với những nét chữ bay bướm và vô cùng quen thuộc, An Hạ Dao không ký nhận mà gửi trả ngay lại cho người đưa hoa: “Anh mang về đi, tôi không nhận.”

“Sao cơ?” Người đưa hoa tròn xoe mắt, nói: “Cô An, xin cô đừng làm khó tôi được không?” An Hạ Dao không muốn làm khó cho người đưa hoa, cầm lấy bút ký nhận, rồi đón lấy bó hoa, tiện tay để ngay bên cạnh túi rác ở bên cửa, khiến cho người đưa hoa cứ ngây người nhìn một lúc rồi mới quay người bước đi.

An Hạ Dao vừa định đóng cửa, thì Thất Hề liền cười hi hi chạy vào: “Ôi, hoa đẹp quá, Dao Dao, cậu làm gì vậy?”

An Hạ Dao có vẻ ngạc nhiên: “Sao cậu lại tới đây?” Không gọi điện thoại trước mà đến thẳng nhà, không giống với tác phong của Thất Hề.

“Sao, mình không thể tới chỗ cậu được à? Hay là, trong nhà cậu đang giấu ai đấy?” Thất Hề cười khúc khích đùa trên An Hạ Dao, ôm bó hoa lên đi theo vào nhà: “Bó hoa này đẹp quá, bỏ đi thì tiếc lắm, để trong nhà đi.”

“Không thèm.” An Hạ Dao giận dữ nói, nhìn thấy Thất Hề đã bẻ bó hoa vào nhà, vì thế cũng không tiện ném đi lần nữa.

“Không phải là cậu không thèm bó hoa này, mà là không thèm người tặng nó, đúng không?” Thất Hề cười, nói: “Nào, nói ỉn nghe xem, ai đã tặng bó hoa này?”

“Cậu thôi đi.” An Hạ Dao lườm Thất Hề, nói sang chuyện khác, “Sao không gọi điện mà đến ngay thế? Không sợ mình không có nhà à?”

“Xin thua rồi đấy, cậu xem đi, xem mình đã gọi bao nhiêu lần rồi đi.” Thất Hề liền kêu toáng lên với vẻ không vui, tiếp đó nói: “Hơn nữa, với một bà cô thâm hậu như cậu, không ở nhà, thì có thể đi đâu được?”

An Hạ Dao vớ lấy điện thoại xem, quả nhiên có tới mấy chục cuộc gọi nhỡ, thì ra, tối hôm qua cô không cẩn thận đã bấm nhầm vào nút báo rung, hèn nào mà không nghe thấy tiếng chuông.

“Chương trình giao lưu trực tuyến buổi chiều cậu đã chuẩn bị xong chưa?”

Thất Hề nhìn An Hạ Dao một cái rồi nói luôn: “Nhìn điệu bộ cậu thì có lẽ là chưa chuẩn bị xong rồi.”

“Ừ, mình đi đánh răng, rửa mặt, cậu giúp mình làm chút gì ăn đi.” An Hạ Dao ngáp, đi vào nhà vệ sinh.

Đến khi ăn xong bát mỳ Thất Hề nấu cho, An Hạ Dao nhìn đồng hồ, cũng đã 1 giờ 50 rồi, bèn mở máy, ngồi trước màn hình.

Hai giờ, An Hạ Dao lên mạng đúng giờ, Weibo đã qua phần tuyên truyền rất rôm rả, nhiều độc giả đã bắt đầu gửi câu hỏi cho An Hạ Dao.

“An Hạ Dao, tôi rất thích chị, không biết chị có nhìn thấy câu hỏi của tôi không?”

“An Hạ Dao, tôi là độc giả trung thành của chị, chuyên mục nào của chị tôi cũng xem.”

“An Hạ Dao, gần đây chị sống có vui không?”

Bỏ qua những lời hỏi han và những điều không quan trọng, An Hạ Dao lướt nhanh bàn tay trên phím, trả lời các câu hỏi của độc giả. “Mộc Mộc, bạn hỏi tôi về quan điểm tình yêu? Quan điểm tình yêu của mỗi người khác nhau, còn tôi, tôi là người luôn kiên trì với những tiêu chuẩn của mình, tôi không muốn gượng ép.”

“Tiểu Tử, tình yêu và sự nghiệp, cái gì quan trọng hơn? Điều này thì còn phải căn cứ theo từng người, điều quan trọng là bạn phải hiểu rõ mình muốn gì.”

“Hạ Hạ, bạn yêu một người đã kết hôn, rất đau khổ? Nếu đã đau khổ, vậy thì hãy từ bỏ đi, bất cứ tình cảm nào nếu làm ình phải đau khổ, thì hãy nên từ bỏ. Vì, đồng thời với việc bạn từ bỏ đau khổ, sẽ nhận được một phần tốt đẹp.”

Cuộc trò chuyện diễn ra rất thuận lợi, An Hạ Dao trao đổi với độc giả rất nhiệt tình, ngón tay của cô không ngừng lướt trên bàn phím, khóe môi cũng khẽ nhếch lên một cách tự tin. Chỉ khi giải đáp những vấn đề tình cảm này cô mới cảm thấy tự tin nhất.

Diệp Trí Viễn, An Hạ Dao: Nghe nói, cô là một trạch nữ, và còn là một thặng nữ lớn tuổi, vấn đề tình yêu của mình còn chưa giải quyết, thì làm sao có thể đưa ra ý kiến giải quyết giúp chuyện tình cảm cho người khác? Không sợ sẽ làm lỡ chuyện của người khác sao?

An Hạ Dao bỏ qua, không có ý trả lời.

Diệp Trí Viễn, An Hạ Dao: An Hạ, nghe nói từ trước đến nay cô chưa yêu bao giờ, vậy làm sao cô có thể giải quyết vấn đề tình cảm của người khác được?

An Hạ Dao tiếp tục bỏ qua, trả lời câu hỏi của độc giả khác.

Diệp Trí Viễn, An Hạ: An Hạ, đề nghị cô trả lời câu hỏi của tôi!

“Dao Dao, anh chàng Diệp Trí Viễn này xem ra quyết không chịu tha cho cậu đâu, cậu không trả lời à?” Thất Hề thấy vậy, không nín được lên tiếng.

An Hạ Dao tiếp tục bỏ qua.

Diệp Trí Viễn, An Hạ Dao: An Hạ, cô cố ý không trả lời câu hỏi của tôi à?

Muốn tôi nổi giận sao? Tôi sẽ post hình!!!

Lập tức post lên một bức ảnh, An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn năm mươi bảy tuổi, đang cười một cách ngốc nghếch.

Cuối cùng An Hạ Dao không nén được phải trả lời Diệp Trí Viễn: Chào anh, thực ra, nhà văn chuyên mục tình cảm hoàn toàn không nhất thiết phải là một chuyên gia giỏi về tâm lý học. Những câu trả lời về mặt tình cảm mà chúng tôi đưa ra không hẳn rất chính xác, cũng không hẳn phù hợp với nguyên lý của tâm lý học. Tuy nhiên, những đề nghị ấy đều rất sát thực, có thể thu hút được sự đồng tình của độc giả, vì thế, tôi nghĩ, cuộc sống cá nhân và vấn đề riêng tư của tôi, không liên quan gì đến công việc của tôi.

Diệp Trí Viễn @ An Hạ Dao: Xin hỏi, người yêu đầu của cô là ai?

An Hạ Dao @ Diệp Trí Viễn: Chuyện này không liên quan gì đến anh.

Diệp Trí Viễn @ An Hạ Dao: Hôm nay là buổi chuyện trò của cô, trao đổi cùng với độc giả, tôi rất tò mò nên mới hỏi vậy.

An Hạ Dao nghiêng rằng, @ Diệp Trí Viễn: Tôi không muốn trả lời.

Diệp Trí Viễn @ An Hạ Dao: An Hạ, tôi thích cô, tôi muốn theo đuổi cô, được không?

Mộc Mộc @ Diệp Trí Viễn @ An Hạ Dao: Anh thích An Hạ?

Đương Đương @ Diệp Trí Viễn @ An Hạ Dao: Có phải hai người quen nhau không?

Diệp Trí Viễn @ Mộc Mộc @ Đương Đương @ An Hạ: Tôi là người yêu đầu của An Hạ, Diệp Trí Viễn. Người đàn ông mà cô ấy yêu nhất.

@ An Hạ, @ Diệp Trí Viễn cứ thế tới tập được chuyển đến, thế là cuộc trò chuyện giữa An Hạ Dao và độc giả lập tức những tin tức phỏng đoán của độc giả nhấn chìm.

An Hạ Dao chỉ thấy trước mắt hiện lên rất nhiều những dòng bị @, sau đó toàn là những tin tức suy đoán của độc giả, hỏi cô có phải Diệp Trí Viễn là mối tình đầu của cô thật không, hỏi Diệp Trí Viễn có đúng là đang theo đuổi An Hạ Dao thật không... Tóm lại, dùng một chữ “loạn” cũng chưa đủ để nói hết tình hình lúc đó.

Cuộc trò chuyện cuối cùng đã kết thúc sau hơn một tiếng đồng hồ tranh luận, bàn tán, tuy nhiên độc giả vẫn rất nhiệt tình với chủ đề này, liên tiếp @ An Hạ Dao và cả Diệp Trí Viễn nữa.

Thất Hề đóng máy lại, cười: “Dao Dao, xem ra, Diệp Trí Viễn muốn theo đuổi cậu thật rồi. Có thấy xao xuyến không?”

“Thôi đi, mình không gây chuyện được thì mình cũng vẫn tránh được.” An Hạ Dao đóng máy với vẻ bất lực, trong lòng thấy vô cùng buồn bực.

Chiếc di động trên bàn đồ chuông, An Hạ Dao bước tới, đưa mắt nhìn thì thấy đó là một số máy lạ, lịch sự mở máy nói: “A lô, tôi nghe!”

“An Hạ Dao, là anh.” Một giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ truyền từ đầu bên kia đến, chia tay đã 10 năm, một khoảng thời gian dài như vậy nhưng cô vẫn không quên được giọng nói ấy.

“Xin lỗi, anh gọi nhầm số rồi.” An Hạ Dao lập tức tắt máy, nhưng chưa kịp để nó xuống bàn thì chiếc di động lại liên tiếp đồ chuông: “Em, từ trên trời giáng xuống/ Rơi trên lưng ngựa anh/ Đôi mắt như giọt nước/ nụ cười làm tan chảy lòng anh/ Em, không quay đầu trở lại/ giang rộng đôi cánh mình...”

An Hạ Dao nhìn vào chiếc máy di động đồ chuông không ngừng, rồi lập tức tắt máy.

Nhưng Diệp Trí Viễn vẫn không bỏ cuộc, vẫn cứ gọi đến.

Mấy lần như vậy, Thất Hề không nén được, hỏi: “Dao Dao, điện thoại của ai thế?”

“Nhân viên bán bảo hiểm.” An Hạ Dao giận dữ tắt máy, cô định tắt máy hẳn, nhưng vì vừa mới kết thúc cuộc trò chuyện với độc giả, hơn nữa lại gặp “sự cố” bất ngờ, tạp chí nhất định sẽ gọi điện đến, vì thế cô không dám tắt máy.

Sau khi chiếc di động đổ chuông lần thứ N, An Hạ Dao không thể nén được nữa, đành mở máy: “Diệp Trí Viễn, rút cục anh định làm gì hả?”

“Anh định hẹn em đi ăn cơm.” Diệp Trí Viễn nói thẳng vào vấn đề.

“Không rồi!” An Hạ Dao trả lời càng thẳng thắn hơn.

“Khi nào thì rồi?” Diệp Trí Viễn tưởng tượng ra vẻ mặt tức giận của An Hạ Dao, tiếp tục hỏi với vẻ kiên trì.

“Không có lúc nào rồi!”

“Nếu em đã không có thời gian, thì anh nghĩ, anh sẽ giúp em tạo ra một chút thời gian rồi rãi.” Diệp Trí Viễn khẽ cười với vẻ tinh quái: “An Hạ Dao, đến lúc đó em đừng quên phải cảm ơn anh đấy.”

An Hạ Dao nghe vậy, chợt thót tim, nghĩ đến việc phá quấy của Diệp Trí Viễn trong buổi trò chuyện hôm nay, vội nói với vẻ bất lực: “Diệp Trí Viễn, anh định làm gì?”

“Anh muốn làm gì thì đến lúc đó em sẽ biết.” Diệp Trí Viễn cười, “Chẳng qua là anh chỉ muốn hẹn em đi ăn một bữa cơm, nhưng em bận như vậy, anh đành phải tự mình nghĩ cách để em có chút thời gian rồi rãi thôi...”

“Diệp Trí Viễn!” An Hạ Dao nghiêng rằng, cô không nghĩ ngờ gì, Diệp Trí Viễn nhất định sẽ làm những việc điên rồ, bởi vì hồi còn đi học anh ta đã từng là một thiếu niên có vấn đề nộp bài thi bằng tờ giấy trắng, bây giờ khi đã trưởng thành, anh ta dám quấy rối cả một buổi trò chuyện với độc giả, nên chỉ cần là việc anh ta muốn làm, nhất định sẽ không từ thủ đoạn.

“Có đây, có đây!” Diệp Trí Viễn cười trong điện thoại, “An Hạ Dao, liệu có phải là đã có chút thời gian đi ăn cơm cùng với anh rồi không?”

“Được rồi, tối ngày kia.” An Hạ Dao đành nói với vẻ giận dữ không phải là sức chống đỡ của cô kém, mà là vì đối thủ của cô quá ngoan cường, nhân tài và thiên tài bao giờ cũng có khoảng cách.

“Được, vậy đến hôm đó anh sẽ tới đón em.” Diệp Trí Viễn cười và tắt máy, không có việc gì khó, chỉ sợ mặt không dày!

Thất Hề chống cằm, nhìn An Hạ Dao chòng chọc, đùa: “Dao Dao, nhìn má cậu đỏ hồng, thần sắc rất tốt, có lẽ là dấu hiệu của hoa đào muôn nở rồi!”

“Thế mà mình thì lại cảm thấy huyết ấn đường của mình đang tối đen lại, là dấu hiệu gặp phải kẻ tiểu nhân.” An Hạ Dao trềng mặt, giận dữ nói.

Thất Hề cười phì: “Này Dao Dao, liệu cậu có quá nhạy cảm với Diệp Trí Viễn không vậy?”

“Không hề quá, không hề quá chút nào. Một lần bị rần rần, mình sợ đến cả chục năm.” An Hạ Dao vỗ lên ngực, “Bây giờ mình vẫn cứ phải phòng họa là hơn.”

“Mình thì lại sợ cậu chẳng thể đề phòng được!” Thất Hề thốt lên một câu đầy ý tứ.

“Cậu bớt cái mồm quạ đi, thôi nào, ra ngoài dạo phố chút đi, tối nay mình sẽ mời cậu ăn cơm.” An Hạ Dao cười, kéo tay Thất Hề, hai người cười vui vẻ ra cửa.

Sáng ngày hôm sau, An Hạ Dao lại bị tiếng chuông cửa đánh thức, cô ngáp một cái, giụi mắt ra mở cửa. Lại một bó hoa Yêu Cơ màu xanh hiện ra trước mặt. Tưởng rằng đó là nhân viên của cửa hàng hoa, cô mở cửa, bình thần nói: “Tôi không muốn làm khó ọi người, mọi người cũng đừng làm khó cho tôi, quá tam ba bận, hôm nay thì tôi còn ký, từ lần sau, tôi sẽ không nhận nữa đâu!”

“Vì sao lại không nhận?” Người đưa bó hoa, đặt bó hoa xuống đất, nhìn chăm chăm vào An Hạ Dao.

An Hạ Dao giật mình, ngẩng người nhìn Diệp Trí Viễn đang đứng trước mặt, chiếc áo phông kẻ xanh trắng, chiếc quần bò màu xanh thâm sạch sẽ, cùng với một đôi giày thoải mái cùng màu, đường nét trên khuôn mặt thanh tú, cân đối, đôi mắt sáng và sâu thẳm đang nhìn xoáy vào An Hạ Dao.

“Thì ra, bộ dạng lúc bình thường của nhà văn là như thế này.”

Diệp Trí Viễn nhếch khóe môi đầy gợi cảm, nở nụ cười quyến rũ, nói.

“Ôi!” An Hạ Dao kêu thất thanh, sau đó chạy vội vào trong nhà, đóng sầm cửa lại, nhìn mình trong gương và chỉ muốn chui đầu xuống đất. Vì trong gương là một khuôn mặt với mái tóc rối bù xõa xuống, trên người là một chiếc áo phong mặc bừa, trông vô cùng thảm hại.

An Hạ Dao vội thay ngay quần áo, chải đầu, rồi mới mở cửa buồng ngủ, nhìn thì thấy Diệp Trí Viễn đã ngồi đang hoàng ở ghế, trong lòng chợt nổi cơn giận dữ, “Diệp Trí Viễn, tôi đâu có mời anh vào nhà.”

“An Hạ Dao, chúng ta đã quen nhau như vậy rồi, có cần phải làm như người ngoài như vậy không?”

“Cần chứ, cần chứ!” An Hạ Dao gật đầu, trong bụng không ngừng đổ dành mình, tôi không quen với anh, tôi không quen với anh.

Diệp Trí Viễn bất lực lắc đầu, cười chua chát nói với ý tứ xa xôi: “Em đúng thật là chẳng thay đổi chút nào.”

An Hạ Dao cắn môi, không nói gì. Sau khi lấy lại tinh thần, mới hỏi: “Anh đến có việc gì?”

“Đến đón em đi ăn cơm.” Diệp Trí Viễn trả lời vẻ đương nhiên.

“Chẳng phải đã nói là ngày kia sao?” An Hạ Dao nhìn Diệp Trí Viễn.

“Vốn nói là ngày kia, nhưng anh thấy hôm nay em cũng rất rảnh, nên đổi thành hôm nay.” Diệp Trí Viễn bình thản nói.

“Hôm nay không rảnh! Mời anh về cho.” An Hạ Dao không muốn bị Diệp Trí Viễn xỏ mũi dắt đi, lập tức từ chối.

“Vậy anh sẽ ở đây xem, xem em hôm nay bận gì, cũng để anh có thêm hiểu biết, bình thường thì các nhà văn làm gì.” Diệp Trí Viễn không tỏ ra tức giận, dựa vào ghế, tìm một tư thế thoải mái nhất.

“Anh! Tôi không hoan nghênh anh!”

“Không sao, em đuổi anh cũng không phải là lần đầu, đuổi mãi, đuổi mãi, cũng thành quen rồi.” Diệp Trí Viễn không tỏ chút nao núng nào, thậm chí khóe môi còn mỉm cười.

“Diệp Trí Viễn, tôi sợ anh rồi đấy, đi nào, đi ăn cơm!” An Hạ Dao không nén được nữa, nghiêng răng nói. Cô thừa nhận, cô không phải là đối thủ của Diệp Trí Viễn.

Trên khuôn mặt điển trai của Diệp Trí Viễn nở một nụ cười đắc ý không chút giấu giếm.

An Hạ Dao gọi một đồng thức ăn, cúi đầu ăn. Diệp Trí Viễn thì vẫn cứ mỉm cười, nhìn An Hạ Dao với vẻ thích thú. Thời gian 10 năm tuy đã trôi qua, nhưng tính tình của An Hạ Dao vẫn cứ trẻ con như vậy, yêu ghét rõ ràng, không che giấu giận dữ, buồn vui.

An Hạ Dao đã ăn xong, lấy giấy ăn lau miệng và nhìn Diệp Trí Viễn ăn, rồi lạnh lùng nói: “Ăn no, uống đủ cùng anh xong rồi, anh vừa lòng rồi chứ?”

Diệp Trí Viễn không thay đổi nét mặt, chậm rãi gấp thức ăn đưa lên miệng, nhai xong, nuốt rồi mới bình thản nói: “Là em ăn no uống đủ, còn anh vẫn chưa ăn xong.”

“Vậy thì anh cứ ăn đi.” An Hạ Dao nghiêng răng, cầm cốc nước uống mấy ngụm, bụng thăm bảo mình: không thêm chấp với anh ta.

Nghĩ vậy, bất giác cô đưa mắt nhìn Diệp Trí Viễn, nhìn khuôn mặt điển trai của anh, nhìn điệu bộ ăn rất thanh nhã của anh, mọi cử chỉ của anh đều toát lên một vẻ mê hoặc, khiến trong lòng cô chợt dâng lên một nỗi xao xuyến, cô vội rời ánh mắt đi, cúi xuống nhìn đám bát đĩa bừa bãi trước mặt.

Đúng là họa hại, Diệp Trí Viễn tuyệt đối là đồ họa hại, đã 10 năm rồi, nhưng càng ngày càng trở nên đẹp trai! Bớt đi phần nông nổi, trưởng thành và lịch lãm hơn, nhìn càng thấy phong độ đẹp trai hơn.

Diệp Trí Viễn chăm chú ăn và cũng không nói gì, khiến cho không khí bỗng trở nên ngưng đọng.

Sự im lặng cứ bao trùm dần căn phòng VIP của hai người, An Hạ Dao bỗng thấy mất tự nhiên, căn phòng VIP dù không chật, song khiến người ta có cảm giác ngột ngạt.

An Hạ Dao như ngồi trên đồng lửa, chỉ còn biết nắm lấy cái cốc lắc liên tục để chuyển dịch sự chú ý của mình.

“An Hạ Dao, nghe nói em đã gặp mặt nhiều lần?” Cuối cùng Diệp Trí Viễn cũng đặt đĩa xuống, rút lấy tờ giấy ăn, lau miệng một cách lịch sự: “Đã gặp được ý trung nhân chưa?”

An Hạ Dao đưa mắt nhìn Diệp Trí Viễn một cái: “Chưa.” Trong bụng cô thì thầm bổ sung một câu: nếu đã gặp được thì đã kết hôn từ lâu rồi, còn ngồi đây mà trốn mắt nhìn và nói chuyện với anh làm gì?

“Xem ra, tiêu chuẩn của em cao quá!” Diệp Trí Viễn nhếch môi, khẽ cười, hỏi dò: “An Hạ Dao, em thích kiểu đàn ông như thế nào?”

An Hạ Dao quay mặt lại, nhìn Diệp Trí Viễn với vẻ nghiêm túc, nói với vẻ không vui: “Thích kiểu đàn ông nào thì có liên quan gì đến anh, dù sao không phải anh là được rồi!”

“Nhưng em đã có một đêm tình với anh.” Diệp Trí Viễn nói với vẻ vô tội.

An Hạ Dao nghiêng răng! Diệp Trí Viễn đúng thật là, chuyện không nên nói thì lại cứ nói, biết rõ chuyện xem mặt không thành và một đêm tình ô hợp là nỗi đau trong lòng An Hạ Dao, nếu không phải vì cuộc gặp mặt tám phút gây cho cô cú sốc quá lớn khiến An Hạ Dao muốn trút bỏ, thì đâu xảy ra chuyện đó, để rồi bây giờ gặp lại Diệp Trí Viễn, cô lại thấy hối hận vô cùng.

Diệp Trí Viễn nhìn An Hạ Dao, ánh mắt nghĩ ngợi, “Ai bảo là chuyện của em không liên quan đến anh? Em là người yêu đầu của anh.”

“Người yêu đầu?” An Hạ Dao cười gằn, châm biếm: “Diệp Trí Viễn, anh tưởng tôi là đồ ngốc à? Anh và Lộ Ngữ Nhụy mới là mối tình đầu của nhau, được không?”

Diệp Trí Viễn mím môi, im lặng một lúc, nhưng không giải thích gì.

“Được rồi, anh cũng đã ăn xong, chúng ta về thôi!” An Hạ Dao lạnh lùng đề nghị.

Diệp Trí Viễn bình thản nói: “An Hạ Dao, anh mời em ăn cơm, thực ra là có việc muốn nhờ em.”

“Việc gì?” An Hạ Dao nhìn Diệp Trí Viễn vẻ cảnh giác.

“Thực ra, cũng không phải là việc gì to tát.” Diệp Trí Viễn nói như không có chuyện gì: “Chỉ là muốn em giúp ột việc nhỏ.”

“Nói thẳng ra xem, việc gì mà là việc nhỏ!” An Hạ Dao nhìn Diệp Trí Viễn với vẻ nghiêm chỉnh, nhưng không muốn bán mình chỉ vì một bữa ăn.

“Anh bị gia đình ép đi xem mặt, em phá rối giúp anh là được!” Trên khuôn mặt của Diệp Trí Viễn hiện ra nụ cười vô hại.

“Tôi giúp anh phá rối như thế nào?” An Hạ Dao đưa mắt liếc nhìn Diệp Trí Viễn, hỏi với vẻ bình thản.

“Rất đơn giản, em giả làm bạn gái của anh, cùng anh xem mặt là được.”

“Nói sao mà nhẹ nhõm thế!” An Hạ Dao lạnh lùng hừ một tiếng, “Nếu đơn giản như vậy, hẳn những người muốn giúp anh có cả một đồng, việc gì phải lôi tôi vào?” Muốn từ chối đối tượng xem mặt đầu tiên có cả trăm ngàn cách, An Hạ Dao không tin Diệp Trí Viễn không làm nổi chuyện này mà phải mở miệng nhờ đến cô!

“Này, em đừng có thông minh như thế chứ!” Diệp Trí Viễn cười hì hì, “Em biết đấy, đàn ông phần nhiều không thích những phụ nữ quá thông minh. Em thông minh như vậy, sẽ tạo áp lực cho anh đấy!”

An Hạ Dao nhìn Diệp Trí Viễn tỉnh quá, không ngại ngần trừng mắt, nói: “Không muốn nói thật thì tôi sẽ không giúp đâu, tôi đi đây!” Nói rồi, An Hạ Dao đứng dậy chuẩn bị đi thật.

“Nói thật với em vậy, cô gái này rất khó thoát ra.” Diệp Trí Viễn kéo An Hạ Dao, hít một hơi sâu: “Hôm xem mặt, thật ra anh đã từ chối rồi, nhưng cô ta không chịu thôi, mà cứ bám riết lấy anh, không còn cách nào khác, anh đành phải nói là đã có bạn gái thanh mai trúc mã 10 năm nay rồi!” An Hạ Dao không nói gì,

mà lạnh lùng đưa mắt nhìn Diệp Trí Viễn, nghe anh nói tiếp, “Để làm cho cô ta thêm tin, anh đã đưa ảnh của em ra, nên cô ta nhất định đòi gặp mặt...”

“Diệp Trí Viễn, xem ra anh đã tính toán xong cả rồi.” An Hạ Dao nhìn Diệp Trí Viễn, nói với vẻ bình thản.

“Cũng không thể gọi là tính toán.” Diệp Trí Viễn vội giải thích: “Chẳng qua là tình cờ, muốn em giúp à thôi.”

“Nếu tôi từ chối thì sao?”

“Bây giờ cô ta đang trên đường đến đây rồi.” Diệp Trí Viễn cầu xin với vẻ mặt đáng thương: “An Hạ Dao, xin em, giúp anh một lần thôi, được không?”

An Hạ Dao thực sự là không còn cách nào khác, anh thực sự sợ cô gái đó...”

Mặc dù, An Hạ Dao biết rằng vẻ đáng thương đó phần nhiều là do Diệp Trí Viễn tạo ra, để giành sự thông cảm của cô, nhưng cô vẫn phải đành gật đầu: “Thôi được, anh đừng cố làm như vậy nữa, tôi giúp anh là được chứ gì.” An Hạ Dao nói xong, nhìn Diệp Trí Viễn với vẻ mặt nghiêm túc: “Có điều, chỉ một lần này thôi đấy! Sẽ không có lần thứ hai đâu!”

Diệp Trí Viễn lập tức nở nụ cười tươi rói, “Em gái nạm răng, anh biết mà, em vẫn đối xử tốt với anh như vậy!”

An Hạ Dao ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào Diệp Trí Viễn, “Anh đừng có tưởng bở, chẳng qua là tôi không muốn một cô gái tử tế bị anh làm hại mà thôi. Còn nữa, tôi không muốn nhắc lại lần thứ ba, tên tôi là An Hạ Dao, chứ không phải là Em gái bịt mũi!”

“An Hạ Dao, thì An Hạ Dao vậy.” Diệp Trí Viễn lẩm bẩm một câu: “Thực ra, gọi là Em gái nạm răng thân mật hơn nhiều!”

Nhưng dưới ánh mắt lạnh lùng của An Hạ Dao, anh đành bỏ dở câu nói sau một cách biết điều.

Diệp Trí Viễn đưa An Hạ Dao sang một chỗ khác, tới ngồi trong quầy cà phê của nhà hàng, chờ cô gái xinh đẹp kia đến.

Một lát sau, một cô gái cao ráo, ăn mặc rất thời trang, trang điểm rất xinh đẹp, đi một đôi giày cao gót thướt tha bước đến trước mặt Diệp Trí Viễn, nhìn An Hạ Dao với cái nhìn khinh bỉ, nói với Diệp Trí Viễn: “Đây là bạn gái của anh?”

“Đúng thế, bạn gái của tôi, An Hạ Dao.” Diệp Trí Viễn đứng dậy giới thiệu, rồi quay sang nói với An Hạ Dao: “Đây là Dương Lộ Lộ.”

An Hạ Dao ngượng ngùng, mỉm cười với Dương Lộ Lộ, nhìn khuôn mặt xinh đẹp như đóa hoa với đôi lông mày lá liễu, trong lòng không khỏi thầm coi thường Diệp Trí Viễn vì không có con mắt nhìn, một cô gái xinh đẹp và hiếm có như vậy. Còn cô gái kia thì đang nhìn chăm chăm vào Diệp Trí Viễn, ánh mắt đầy tình tứ, có thể thấy cô ta đã rất xiêu lòng.

Dương Lộ Lộ ngồi xuống trước mặt An Hạ Dao một cách tao nhã, nhìn Diệp Trí Viễn một cái, rồi lại nhìn sang An Hạ Dao: “Hai người định bao giờ thì kết hôn?”

An Hạ Dao chỉ đóng vai là bạn gái, còn những lời đối đáp đối phó với diễn biến tình hình đều là việc của Diệp Trí Viễn, không liên quan gì đến cô, vì thế cô cúi đầu, im lặng mân mê chiếc cốc trong tay, chẳng thèm để ý đến ánh mắt rực lửa của Dương Lộ Lộ đang dồn xuống người mình.

Diệp Trí Viễn ôm An Hạ Dao, nghiêng mặt nhìn sâu vào cô bàn tay lặng lẽ ghì chặt hơn, khiến An Hạ Dao bất giác ngước mắt lên, nhìn anh.

Trong đôi mắt trong veo của Diệp Trí Viễn, chứa đựng một tình cảm sâu sắc, môi mỉm cười, anh đáp: “Chỉ cần Dao Dao muốn, còn tôi thì lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng để kết hôn!”

Mặt của Dương Lộ Lộ ánh lên vẻ nghi ngờ, “Bạn gái 10 năm trước của anh chẳng phải là Lộ Ngữ Nhụy sao? Còn cô An Hạ Dao này anh kiếm từ đâu ra vậy?”

Sắc mặt của An Hạ Dao chợt trắng bệch ra, ba từ Lộ Ngự Nhục chẳng khác gì một sợi dây cháy nổ trong lòng cô, mà hề châm ngòi là lập tức nổ tung và phơi bày rõ quá khứ của cô và Diệp Trí Viễn, để sau đó cô nhìn thấy vẻ thảm hại của mình lúc đó với mối tình đầu thất bại và những vết thương nhức nhối.

“Cô thật là out, tin tức của cô là tin xạo của 10 năm trước!” Diệp Trí Viễn nhìn An Hạ Dao với vẻ mặt không thay đổi, bình thản nói: “Tôi và An Hạ Dao yêu nhau từ hồi lớp 10 cho đến tận bây giờ.”

An Hạ Dao nhìn Diệp Trí Viễn này nói dối mà không thấy ngượng, ít nhất, giữa hai người cũng có một khoảng trống 10 năm.

“Diệp Trí Viễn, anh không đùa đấy chứ?” Dương Lộ Lộ rất khó kìm nén được nỗi buồn và phần nộ trong lòng, giọng nói trầm hẳn xuống: “Anh thực sự có tình cảm với An Hạ Dao 10 năm rồi?”

Diệp Trí Viễn gạt đầu với vẻ mặt không thay đổi, trong lòng rất bất mãn với việc Dương Lộ Lộ đã điều tra về mình.

“Vậy vì sao anh lại còn đi xem mặt?” Khuôn mặt xinh đẹp của Dương Lộ Lộ hiện lên vẻ phần nộ.

“Đó là vì cha mẹ tôi ép buộc.” Diệp Trí Viễn xòe bàn tay, tỏ vẻ vô tội, ầm ừ nói: “Dao Dao không chịu lấy tôi, cũng không chịu gả cha mẹ tôi, mẹ tôi tưởng tôi nói dối, không tin là tôi có bạn gái, vì thế cứ một mực bắt tôi đi xem mặt...” Diệp Trí Viễn đưa mắt liếc Dương Lộ Lộ, tiếp tục bổ sung một câu: “Nhưng, ngay từ đầu tôi đã nói thẳng với cô rồi, bảo cô đừng có phải lòng tôi, tôi là cô đã có chủ, là cô cứ mặt dày bám lấy tôi!”

“Ý của anh là tôi mặt dày bám lấy anh?” Dương Lộ Lộ hít mấy hơi, hiểu rõ ý châm biếm trong cách nói của Diệp Trí Viễn.

“Sự thật là như vậy.” Diệp Trí Viễn không hề nể mặt Dương Lộ Lộ, công nhận với giọng nói rất bình thản.

“Anh...” Dương Lộ Lộ đứng bật dậy, vẻ tức giận, giơ cao tay một cách khó coi.

“Thế nào, xấu hổ quá hóa ngượng, định động thủ à?” Giọng của Diệp Trí Viễn vẫn rất bình thản, thậm chí còn hơi ngả người về sau, tìm một tư thế thoải mái: “Cái tát ấy, cô nên đánh thử xem!”

Không khi bỗng trở nên lạnh hắt đi, Diệp Trí Viễn là ai, Dương Lộ Lộ không dám quên, anh ta là người có cha – một người có vị trí trong giới chính trị, lại còn có cả một người mẹ rất có tiềm năng về tài chính. Nếu cú tát này mà giáng xuống, chắc chắn cô sẽ không thể gánh hết hậu quả của nó.

Bàn tay giơ cao Dương Lộ Lộ bất lực thông xuống, giọng nói trở nên van nài: “Diệp Trí Viễn, em thích anh như vậy, anh thực sự không xem xét gì đến em sao?”

An Hạ Dao ngồi buồn uống hết cả cốc nước, trong lòng không khỏi thấy lạ lùng, xin thua rồi đấy, đây đâu có phải là đang chiếu phim truyền hình dài tập, việc gì mà nói ra những lời “xôi thịt” như vậy?

Diệp Trí Viễn lập tức gạt đầu: “Đúng thế, không xem xét, vì trong lòng tôi chỉ có một mình Dao Dao.”

Ngậm nước trong miệng chưa kịp nuốt xuống làm cho An Hạ Dao bị sặc, “Khụ, khụ, khụ”

“Dao Dao, em không sao chứ?” Diệp Trí Viễn vội đưa tay ra vỗ lên lưng An Hạ Dao với vẻ quan tâm, rồi nói bằng giọng yêu chiều: “Anh đã nói với em rất nhiều lần rồi, uống nước phải từ từ thôi, đừng có vội, thế mà em đâu có chịu nghe, thấy chưa, bị sặc rồi này...”

An Hạ Dao không biết phải nói gì. Diệp Trí Viễn quả cũng rất giỏi đóng kịch, toàn thân An Hạ Dao đều cảm thấy rất mất tự nhiên, chỉ muốn gạt ngay bàn tay đang đặt trên người cô một cách rất đàng hoàng của Diệp Trí Viễn, bỗng nhiên cả mặt cô lạnh toát.

An Hạ Dao ngơ ngác nhìn sang, ở phía đối diện, Dương Lộ Lộ với vẻ mặt xấu hổ và giận dữ cùng với chiếc cốc trống không trong tay đang găm lên: “An Hạ Dao, cô bớt giở trò điệu đà ở đây đi!”

Những dòng nước lạnh chảy theo tóc xuống lông mày, xuống mắt và xuống mũi, sau đó nhỏ xuống theo khuôn mặt xinh đẹp.

Mặc dù là thời tiết tháng chín, nhưng cốc nước lạnh hắt vào mặt ấy vẫn mang lại cảm giác mát lạnh, rất dễ chịu, song hình ảnh ấy thì lại khiến người ta đau lòng, nhất là hành động ấy là hành động sỉ nhục người khác.

Mặt của Diệp Trí Viễn sầm xuống, trong đôi mắt đen ánh lên cái nhìn dữ dội, lạnh lùng dán chặt vào Dương Lộ Lộ: “Cô quả là rất quá đáng!”

Dương Lộ Lộ vẫn còn chưa kịp mở miệng nói gì, thì một cốc nước lạnh khác đã hắt thẳng vào khuôn mặt đang đắc ý của cô, đồng thời cũng dập tắt ngọn lửa đang ngùn ngụt trong lòng cô.

Dương Lộ Lộ mở to mắt sững sờ, nhìn An Hạ Dao với vẻ mặt vẫn bình thản cùng với chiếc cốc trống không trong tay.

An Hạ Dao vuốt những giọt nước đang chảy trên mặt, đặt chiếc cốc trở lại lên bàn bằng một động tác tao nhã, rồi đưa mắt nhìn về thảm hại của Dương Lộ Lộ.

“Cô ” Sắc mặt của Dương Lộ Lộ thoát trắng nhợt, thoát xám xịt, khuôn mặt được trang điểm rất kỹ càng của cô giờ đây bị nước lạnh hắt vào trở nên loang lổ.

“Cô cái gì?” An Hạ Dao đón lấy tờ giấy mà Diệp Trí Viễn đưa cho, nhìn Dương Lộ Lộ: “Cô tặng tôi một cốc nước, tôi trả lại cho cô một cốc, như vậy chẳng ai nợ gì ai. Tạm biệt.” Nói rồi cầm chiếc túi lên, đi qua Dương Lộ Lộ, sải bước về phía cửa.

Diệp Trí Viễn vội đuổi theo sau, Dương Lộ Lộ tức giận chỉ còn biết giậm chân và hét lên ở phía sau: “An Hạ Dao, tôi sẽ không để cho cô được sống yên ổn!” Trông điệu bộ cô ta lúc này chẳng còn chút nào hình ảnh của một thực nữ.

An Hạ Dao cúi xuống nhìn trước ngực mình, nước làm cho chỗ đó bị ướt đầm, chiếc áo hoa chất liệu tự nhiên dính chặt vào người, khiến ấy chữ BRA màu đen càng nổi rõ.

An Hạ Dao đưa tay ôm chặt người, trong lòng thấy rất hối hận, lẽ ra mình không nên giúp Diệp Trí Viễn, nếu không thì bây giờ đã không thảm hại thế này.

“An Hạ Dao, đừng có đi nhanh như vậy, chờ anh với chứ!” Diệp Trí Viễn đuổi kịp, đưa tay kéo cánh tay cô.

An Hạ Dao lập tức vùng ra, và cứ ôm chặt lấy người.

“Xin lỗi, xin lỗi, anh không biết là sẽ như vậy.” Diệp Trí Viễn vội rít xin lỗi, rồi cầm tờ giấy ăn, cẩn thận lau những vết nước trên mặt An Hạ Dao, đưa mắt nhìn thấy cả một khoảng ngực của An Hạ Dao bị ướt, lập tức kéo cô vào lòng: “Đi, để anh đưa em đi thay quần áo.”

“Không cần!” An Hạ Dao mím chặt môi, lạnh lùng từ chối, lặng lẽ giữ một khoảng cách nhất định với Diệp Trí Viễn, nhưng rồi cô lập tức thấy tim mình thót lại, cảm giác giữa hai chân dường như có một dòng nước ấm chảy qua!

An Hạ Dao lập tức đỏ bừng mặt, máu dồn lên, xấu hổ tới mức chỉ muốn chui ngay xuống dưới đất! Sao lại thế được nhỉ, giới đất ạ, sao lại chọn đúng lúc này cơ chứ? Rõ ràng phải còn mấy ngày nữa mới đến kỳ cơ mà, chẳng có dấu hiệu gì trước cả!

Cũng còn may, hôm nay mặc bộ váy hoa, tạm thời không đến nỗi bị mất mặt, nhưng với bộ dạng này thì không thể gọi taxi về nhà được rồi! An Hạ Dao đỏ bừng mặt, ghé sát vào Diệp Trí Viễn khẽ nói: “Tôi vào nhà vệ sinh, anh đi mua giúp tôi một thứ.”

“Mua gì?”

An Hạ Dao đẩy Diệp Trí Viễn ra, chạy nhanh trở lại quầy cà phê, tìm wc bằng tốc độ nhanh nhất. Diệp Trí Viễn gọi điện hỏi; “An Hạ Dao, em muốn anh mua gì?”

“Băng vệ sinh!” An Hạ Dao nói xong, cảm thấy mặt nóng bừng như sốt.

“Gì cơ?” Diệp Trí Viễn ngạc nhiên, rồi lập tức hỏi: “Loại nào? Em chờ một chút, anh đi ngay đây.”

“Gì cũng được.” An Hạ Dao đã cuống tới mức không biết phải làm thế nào.

Một lát sau, có tiếng người gõ cửa ngoài WC, “Cô An Hạ Dao, cô ở đâu?”

An Hạ Dao hít một hơi sâu: “Tôi ở đây.”

Tiếp đó, một gói băng vệ sinh được nhét vào qua khe cửa.

An Hạ Dao đón lấy, thở phào và nhanh chóng xử lý, sau đó thận trọng quay lại nhìn khoảng mông đã bị thấm đỏ thành một đóa hoa đỏ”, có điều may mà chiếc váy vốn in hoa nên trông không bị rõ.

Cô lấy lại tinh thần, hít một hơi rồi bước ra ngoài, Diệp Trí Viễn đang chờ ngoài cửa, khuôn mặt An Hạ Dao thoát đỏ bừng, nóng như bị bỏng.

“Được rồi, để anh đưa em đi thay quần áo.” Diệp Trí Viễn nhú mày, giọng bình thản: “Từ đây đến chỗ anh rất gần, em thay quần áo xong, anh sẽ đưa em về.” Vẫn giọng nói quyết đoán, không cho An Hạ Dao cơ hội từ chối ấy, rồi vừa dìu vừa kéo An Hạ Dao lên xe.

An Hạ Dao không dám ngồi xuống, mà chỉ dám ghé mông vào, vì sợ làm bẩn xe của Diệp Trí Viễn.

Diệp Trí Viễn nhú mày, nhìn An Hạ Dao, cười phì một tiếng “Em cứ ngồi xuống đi, không sao đâu, bẩn thì anh sẽ rửa.”

An Hạ Dao càng xấu hổ, không biết giấu mặt vào đâu, nhìn nụ cười rạng rỡ của Diệp Trí Viễn, trong lòng chợt thấy hoang mang, “Hay là, anh cứ đưa tôi về nhà tôi.”

“Em xác định lại đi, em ngồi xổm như thế nửa tiếng để về nhà à?” Diệp Trí Viễn nhếch đôi môi đẹp, “Chẳng may đúng vào giờ cao điểm và bị tắc đường thì không chỉ là nửa tiếng đồng hồ đâu ”

An Hạ Dao biết, những điều Diệp Trí Viễn nói là sự thật, vừa rồi ăn cơm mất ba mươi năm phút, thế mà cô không kêu, sao lại chạy đến một nơi xa như vậy để ăn cơm mới được chứ?

“Cứ về nhà anh trước đã, chỉ ba phút là tới thôi.” Diệp Trí Viễn khẽ cười nói.

An Hạ Dao đành chấp nhận đề nghị của Diệp Trí Viễn.

8. Chương 08

Chương 8: Bị Hiểu Lâm Là Bạn Gái

Diệp Trí Viễn ở khu XX, đó là một căn biệt thự đôi có ba mặt thoáng, đồ đạc trong nhà rất tinh xảo, nhưng bài trí trông đơn giản và sạch sẽ, sàn nhà lát gỗ thịt, được lau sạch bóng, một bộ sa lông cao cấp mang phong cách châu Âu.

An Hạ Dao không có nhiều tâm trạng, quan sát kỹ căn nhà, hỏi rõ nhà vệ sinh rồi vội vàng vào đó, nhanh chóng khóa cửa lại, cởi bỏ quần áo, tắm rửa nhanh chóng. Đến khi cô quấn khăn tắm bước ra thì Diệp Trí Viễn đã ngồi ở sa lông, nở nụ cười tươi rói: “Anh đã mua giúp quần áo cho em rồi, họ đang đưa tới. Em chờ một chút.” Nói rồi, đưa mắt nhìn chiếc cổ trắng nõn của An Hạ Dao và thân hình với những đường cong đẹp đẽ dưới lớp khăn choàng của cô, cổ họng bất chợt thấy nước bọt túa ra.

An Hạ Dao vội cảnh giác quấn chặt lấy người, nhìn Diệp Trí Viễn với vẻ phòng vệ.

“An Hạ Dao, hành động vừa rồi của em là có ý gì? Cứ làm như anh muốn làm gì em không bằng!” Diệp Trí Viễn bất mãn trề môi, rồi áp thân hình to lớn lại gần An Hạ Dao hơn.

An Hạ Dao không tiếp lời, lựa một chỗ cách Diệp Trí Viễn một khoảng cách tương đối và ngồi xuống.

“An Hạ Dao, hành động của em đã giáng vào anh khá mạnh đấy.” Diệp Trí Viễn nhú mày, chậm rãi nói: “Nếu anh lại cũng không làm gì với em thì có lẽ sẽ không đúng với sự phòng bị của em dành cho anh, đúng không?”

An Hạ Dao vừa nghe nói thế, giật thót người, hốt hoảng nhìn khuôn mặt điển trai của Diệp Trí Viễn mỗi lúc một áp tới gần, tim đập thành thịch: “Anh, anh định làm gì?” Phía trước đã bị thân hình to lớn của Diệp Trí Viễn chặn mất, An Hạ Dao chống tay, bắt lực lùi người về phía sau để cố giữ một khoảng cách an toàn với anh.

“An Hạ Dao, có phải em vẫn còn cảm giác với anh, đúng không?” Diệp Trí Viễn cúi đầu, nhìn An Hạ Dao đang đỏ bừng mặt, bất giác lên tiếng một cách vui vẻ.

“Có quỷ mới có cảm giác với anh.” An Hạ Dao quay mặt đi một cách bướng bỉnh, lo lắng đáp, mắt không dám nhìn thẳng vào Diệp Trí Viễn.

“An Hạ Dao, những đứa trẻ ngoan không biết nói dối, bây giờ em càng ngày càng trở nên không ngoan!” Diệp Trí Viễn nói, đưa tay ra vuốt cằm An Hạ Dao, từ từ nâng khuôn mặt xinh đẹp của cô lên, để cô đối diện với mình, cười hiền hòa, nói với vẻ vừa lòng: “Thực ra, chỉ là em xấu hổ không muốn thừa nhận mà thôi, em có cảm giác với anh, đúng không?”

An Hạ Dao lo lắng đưa mắt nhìn đi chỗ khác, giận dữ đưa tay ra gạt Diệp Trí Viễn: “Trong tất cả những kẻ mặt dày mà tôi đã gặp, không có ai mặt dày như anh.”

“An Hạ Dao, có phải là em nhất định buộc anh phải giúp em tìm lại chút cảm giác gì đó thì mới vừa lòng?” Diệp Trí Viễn nói, càng ghé sát khuôn mặt điển trai lại gần trước mặt An Hạ Dao.

Khoảng cách giữa hai người chỉ chừng 1cm, hơi thở nóng hổi của cả hai cùng phả vào mặt nhau.

Tim của An Hạ Dao đập càng gấp gáp, thành thịch, thành thịch, giống như bước chân hoảng hốt của một con hươu con, cô đưa tay ra đẩy Diệp Trí Viễn.

Diệp Trí Viễn nhân đà đó, túm ngay lấy tay của An Hạ Dao, ấn cô nằm xuống ghế, còn cả người mình thì đè lên trên, và cười nhả nhử nhìn vẻ cuống quýt của cô: “An Hạ Dao, như thế này liệu có phải là tương đối có cảm giác không?”

“Diệp Trí Viễn, anh mau dậy đi, nếu không, đừng trách tôi là không khách khí!” An Hạ Dao hít một hơi thở sâu, cố kìm tiếng đập gấp gáp của con tim, nói với Diệp Trí Viễn.

“Thế em định không khách khí như thế nào?” Diệp Trí Viễn cười ranh mãnh: “Hay là, em định làm gì anh?”

Thế nào là gọi cả vú lấp miệng em?

Thế nào gọi là bóp mép sự thật?

Thế nào là vô lại và tinh quái?

Nhìn Diệp Trí Viễn kia, anh ta đúng là đại diện, điển hình của những người mặt dày nhất!

Diệp Trí Viễn phớt lờ cơn giận dữ của An Hạ Dao, và điệu bộ đang trừng mắt nhìn anh của cô, nói với vẻ nhẹ nhõm: “Nếu, em định làm gì với anh, thực ra anh rất hoan nghênh.” Nói rồi cố làm ra vẻ thẹn thùng, đùa: “Có điều, em phải dịu dàng một chút...”

An Hạ Dao không chịu được, trừng mắt, “Diệp Trí Viễn, anh bớt mặt dày đi một chút, được không?”

“Khuôn mặt của anh rất đẹp, sao anh lại để cho nó dày được cơ chứ!” Diệp Trí Viễn nở nụ cười tươi rói, để lộ hàm răng trắng muốt, đẹp đến mê hồn... An Hạ Dao bỗng ngầy người, quên cả việc giằng ra...

“Diệp Trí Viễn, con đúng là đứa con xấu xa, không nghe điện thoại của mẹ.

Cuối cùng cũng bị mẹ bắt quả tang rồi, mau giải thích ẹ biết, chuyện với Dương Lộ Lộ là như thế nào?” Cùng với tiếng mở cửa là tiếng nói lạnh lạnh của một phụ nữ. Câu nói trên vừa dứt, tiếp đó là một tiếng “Ồi!” hoảng hốt, sau đó là tiếng cánh cửa đóng sầm.

An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn cùng nhìn về phía cửa, rồi lại quay lại nhìn nhau. “Ồi!” đến lượt An Hạ Dao kêu lên, rồi giận dữ, cuống quýt đẩy Diệp Trí Viễn từ trên người mình xuống.

Bị bất ngờ, Diệp Trí Viễn ngã lún xuống đất, đưa tay xoa xoa cái gáy bị đau vì va, đưa mắt oán trách nhìn An Hạ Dao đang ôm chặt lấy người, nhìn điệu bộ của cô cứ như thể Diệp Trí Viễn sắp biến thành con sói ăn thịt cô không bằng.

Lần này thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ một cách lịch sự. “Cộc, cộc, cộc ” “Vào đi.” Diệp Trí Viễn bóp gáy, đáp với vẻ mệt mỏi.

Người đẩy cửa bước vào là một phụ nữ chừng hơn bốn mươi tuổi, dung mạo rõ ràng là của một phụ nữ quý phái, với mái tóc đen nhánh, tuy thời gian để lại đôi chút dấu vết ở đuôi mắt, nhưng với cách trang điểm tinh tế, cách ăn mặc hợp thời trang của bà khiến cho người khác nhìn thấy phải nghĩ rằng, đó là một phụ nữ mạnh mẽ.

Diệp Trí Viễn vội nở nụ cười đón bà, rồi nói với vẻ lấy lòng: “Mẹ, sao mẹ lại đến đây?”

“Con tránh đi một lúc.” Bà Diệp đẩy Diệp Trí Viễn đi một cách không e dè, rồi nhìn thẳng về phía An Hạ Dao lúc đó đang lúng túng ngồi ở ghế, “Phải gọi cháu là gì nhỉ?”

An Hạ Dao biết, tư thế vừa rồi của cô và Diệp Trí Viễn đã khiến cho bà Diệp liên tưởng tới rất nhiều thứ, cô cũng không có cách nào để giải thích, bởi vì, giữa cô và Diệp Trí Viễn rất không rõ ràng, nên lúc này khi bị hỏi như vậy, cô chỉ còn biết hết nhìn về phía Diệp Trí Viễn rồi lại nhìn về phía bà Diệp đang nở nụ cười xã giao, và đáp với vẻ lịch sự: “Cháu chào cô, cháu tên là An Hạ Dao.” Nếu không phải vì không có quần áo mặc, thì An Hạ Dao rất muốn lựa chọn tẩu vi thượng sách trong 36 kế!

Vì ánh mắt của bà Diệp nhìn cô quả là soi mói, giống hệt như ánh mắt của mẹ chồng nhìn con dâu tương lại, khiến cho An Hạ Dao với chiếc khăn quần trên người càng trở nên mất tự nhiên.

“An Hạ Dao? Cháu là bạn gái của A Viễn à?” Bà Diệp thăm dò một cách khéo léo.

An Hạ Dao đang định lắc đầu, nói là không phải thì Diệp Trí Viễn đã bước nhanh như tên bắn đến ngồi xuống bên cạnh và ôm lấy cô một cách thuần thực, tay ngấm ấn mạnh lên vai cô, rồi nở một nụ cười tươi rói, nhìn về phía mẹ, đáp: “Đúng vậy, Dao Dao là bạn gái của con.”

Bà Diệp liếc nhìn Diệp Trí Viễn một cái, rồi quay sang chậm rãi nhìn An Hạ Dao, hỏi: “Cháu làm nghề gì vậy?” Nói xong, bà cảm thấy hình như mình quá nghiêm nghị, bất giác khẽ cười, đập vào chỗ bên cạnh mình: “A Viễn gọi cháu là Dao Dao, thế thì cô cũng gọi cháu là Dao Dao. Cháu đừng căng thẳng quá, lại ngồi xuống đây đi.”

Tiếng cười của bà Diệp khiến không khí trở nên gần gũi hơn, An Hạ Dao do dự một lát, Diệp Trí Viễn vội ghé vào tai cô nói: “An Hạ Dao, với cái kiểu này, nếu mà em không chịu thừa nhận là bạn gái của anh, thì đừng có trách anh là không nhắc em đấy nhé, hậu quả chắc chắn là nghiêm trọng hơn em tưởng tượng nhiều...”

“Anh uy hiếp tôi đấy à?” An Hạ Dao cũng hạ thấp giọng, thì thào vào tai Diệp Trí Viễn.

“Không phải là uy hiếp mà là cầu xin! Vì như thế tốt cho em và cũng tốt cả cho anh.”

Bà Diệp nhìn cảnh tượng Diệp Trí Viễn và An Hạ Dao thì thâm vào tai nhau với vẻ kiên nhẫn hiếm có. Trong con mắt của bà thì đó là cử chỉ thân mật giữa hai người, còn bà thì nhân dịp đó quan sát An Hạ Dao một lượt. Mặc dù cách ăn mặc của cô lúc này rất không ổn, nhưng bọn trẻ mà, không kìm chế được cũng là điều có thể thông cảm.

Nhìn khuôn mặt xinh xắn, thanh tú, sạch sẽ, trắng nõn không chút phấn son nào của An Hạ Dao, trong lòng bà chợt dậy lên cảm giác thích thú, bà đùa: “Hai đứa đã xong chưa? Có thể để mẹ chen vào mấy câu được không? Hãy trả lời những câu hỏi của mẹ.”

Khuôn mặt của An Hạ Dao thoát đờ bưng, cô đưa mắt nhìn bà Diệp với vẻ thấp thỏm, vì dù sao nói dối người lớn cũng không phải là sở trường của cô, nhưng Diệp Trí Viễn đã gán cho cô chiếc mũ “bạn gái”, điều ấy thực sự đã làm khó cho cô.

“Mẹ, mẹ định nói gì ạ?” Diệp Trí Viễn nhướn đôi lông mày lơ lửng, nhìn mẹ, giải thích: “Dao Dao là nhà văn phụ trách chuyên mục của tạp chí.”

“Ồ, nghề ấy rất tốt đấy. Các con yêu nhau bao lâu rồi?” Biết được nghề nghiệp của An Hạ Dao, bà Diệp lại càng tỏ ra vẻ hiền hòa. Bà nhìn An Hạ Dao, nắm tay cô, tiếp tục hỏi: “Chuẩn bị bao giờ thì kết hôn?”

“Vẫn chưa có kế hoạch ạ.” Diệp Trí Viễn đáp tránh đi, vẻ mặt vẫn giữ nguyên.

“Con thật là, sao lại vẫn chưa có kế hoạch?” bà Diệp trừng mắt nhìn Diệp Trí Viễn với vẻ không vừa lòng, tiếp đó nở nụ cười hiền hậu nhìn An Hạ Dao: “Dao Dao, vậy là cháu chưa duyệt kế hoạch à?”

“Cháu ạ?” An Hạ Dao ngây người, nhìn bà Diệp với vẻ ngỡ ngàng, “Vẫn chưa có kế hoạch ạ!”

“Hai đứa các con đều chưa có kế hoạch?” Giọng của bà Diệp cao hẳn lên, bà chau mày, nói với vẻ nghiêm túc: “Không được, cô phải hẹn gặp cha mẹ cháu mới được, để rồi còn phải lên kế hoạch chuẩn bị giúp các con tổ chức đám cưới chứ.”

“Sao cơ ạ?” An Hạ Dao tròn tròn mắt, nhìn Diệp Trí Viễn với vẻ oán trách.

Diệp Trí Viễn mỉm cười với vẻ bất lực, xoa dịu bà Diệp: “Mẹ, chuyện cưới xin không vội được.”

“Không vội mà được à?” Giọng của bà Diệp mang vẻ ca thán: “Kể từ sau khi Tiểu Nhụy ra đi, đã nhiều năm như vậy rồi, bên cạnh con có lấy nửa đứa con gái nào đâu.”

Diệp Trí Viễn vội cắt ngang: “Mẹ!”

Bà Diệp nhận ra là mình đã lỡ miệng, bất giác cười ngượng: “Dao Dao, năm nay cháu bao nhiêu tuổi?”

Tiểu Nhụy, có lẽ là Lộ Ngữ Nhụy! An Hạ Dao rất nhạy cảm, trong lòng chợt thấy một nỗi u buồn khó nói thành lời, nhưng cô vẫn nở nụ cười xã giao, đáp: “27 tuổi ạ!”

“Ừ, cháu và A Viễn đều đến tuổi kết hôn rồi!” bà Diệp gật đầu mặt tươi tỉnh, rồi vội tháo chiếc vòng phỉ thúy đang đeo trên tay ra, ấn vào tay An Hạ Dao không o cô kịp phản ứng, “Lần đầu tiên gặp mặt, cô không có gì quý để tặng, hãy coi cái này là quà gặp mặt!”

“Không... thưa cô, nó quá quý trọng!” An Hạ Dao vội từ chối, trả lại chiếc vòng.

Bà Diệp cứ ấn vào tay cô, “Không quý trọng, không quý trọng chút nào đâu, chờ đến khi kết hôn, cô sẽ tặng món quà lớn hơn cho cháu!”

“Đúng thế, nhận lấy đi!” Diệp Trí Viễn mỉm cười ra hiệu cho An Hạ Dao đừng cỗi ra.

An Hạ Dao đành phải đeo chiếc vòng, nhìn bà Diệp với vẻ ngỡ ngàng, chuyện giả làm con dâu như thế này không phải là sở trường của An Hạ Dao vì thế cô cảm thấy rất khó khăn.

Tiếng chuông cửa vang lên, là người của cửa hàng quần áo mang đồ đến.

An Hạ Dao vội đón lấy đám quần áo, xấu hổ nói với bà Diệp: “Cô, cháu xin phép vào trong thay quần áo!”

Diệp Trí Viễn đưa An Hạ Dao vào phòng với vẻ lấy lòng.

“Ra đi!” An Hạ Dao lạnh lùng, khẽ nói, đuổi Diệp Trí Viễn ra không chút kiêng nể, sau đó quay vào thay quần áo.

“Hạ Dao, anh chỉ muốn nói với em, hình như là mẹ anh rất thích em!” Diệp Trí Viễn nở nụ cười tinh quái, nhìn cô với vẻ mặt rạng rỡ, rồi cười hi hi và đi ra.

An Hạ Dao ngược mắt nhìn lên trần nhà, sau đó thay quần áo với tốc độ nhanh nhất, và ở lại đó một lúc, nghe tiếng Diệp Trí Viễn tiến mẹ về xong, cô mới thở phào bước ra, “Mẹ anh về rồi à?”

Trí Viễn nhìn Hạ Dao trong bộ váy liền thân cùng màu chậm rãi đi về phía mình, hơi ngẩng người một lát, anh còn nhớ, lần hẹn hò đầu tiên với An Hạ Dao, cô cũng mặc chiếc váy liền thân màu hồng, khuôn mặt trắng trẻo ửng hồng, cô ngược nhìn anh với vẻ thẹn thùng, rồi khẽ hỏi: “Mình mặc thế này, có đẹp không?”

An Hạ Dao của lúc đó thuần khiết và trong sáng biết bao, hơn nữa, việc gì cũng đều bằng lòng vì Diệp Trí Viễn, anh chơi bóng, An Hạ Dao đi theo, hò hét cổ vũ ở bên ngoài; anh chơi bóng xong mà mệt thì An Hạ Dao lại bóp vai cho anh, đưa nước cho anh, chăm sóc rất tận tình; anh trốn học, tuy có ý kiến, nhưng cô cũng vẫn nghiêng rằng, để lộ chiếc răng bít màu trắng bạc, liêu theo anh vượt tường ra ngoài chơi...

Hồi ức và hiện thực đan xen vào nhau.

An Hạ Dao của bây giờ, mọi cử chỉ đều mang theo dấu vết của thời gian, ổn định và tao nhã, không còn nông nổi, không còn coi anh là trung tâm nữa, thậm chí còn có cả sự cự tuyệt phòng bị. Diệp Trí Viễn nở một nụ cười đẹp mê hồn: “An Hạ Dao, em đã nhận tín vật mà mẹ anh cho con dâu, như vậy em là vợ của anh rồi.”

“Khụ, khụ, khụ...” An Hạ Dao không hiểu những lời của Diệp Trí Viễn, liền bị sắc nước: “Tín vật gì cơ?” Mắt nhìn chiếc vòng phỉ thúy trên tay, bất giác đưa tay ra trả lại: “Vật này, trả lại cho anh!” Cô hoàn toàn không có ý nhận bữa tín vật nào và có quan hệ gì với Diệp Trí Viễn.

Nhưng, chiếc vòng này, lúc đeo phải đóng khóa lại, bây giờ muốn tháo ra thì nó cứ dính chặt như keo, dù tháo thế nào cũng không được. An Hạ Dao có phần hơi cuống, cứ ra sức tháo nó ra...

Sắc mặt Diệp Trí Viễn tối lại, anh vội giữ tay An Hạ Dao lại, “Đừng tháo nó ra, em đeo nó đẹp lắm!” Cổ tay trắng muốt cùng với chiếc vòng phỉ thúy tinh xảo, trông thật sự rất đẹp.

“Tôi không cần!” An Hạ Dao từ chối không chút do dự, mắt nhìn quanh nhà Diệp Trí Viễn một lượt, tiếp đó chạy về phía tủ lạnh, lấy một chiếc túi bảo quản thực phẩm, xỏ vào cổ tay, thận trọng tháo chiếc vòng ra, đưa trả lại Diệp Trí Viễn: “Này, để dành cho vợ của anh, anh hãy cất cho cẩn thận.”

“An Hạ Dao.” Về mặt của Diệp Trí Viễn rất phức tạp. “Em cứ nhất định phải vạch rõ ranh giới với anh như vậy sao?”

An Hạ Dao lập tức gật đầu.

“Nhưng, anh không đồng ý với em!” Diệp Trí Viễn giận dữ nhét chiếc vòng vào tay An Hạ Dao: “Nếu em mà dám nói là không cần, anh sẽ lập tức ném đi!”

Đồ bại tử! An Hạ Dao thầm dành ba từ đó cho Diệp Trí Viễn, nhưng cô rất rõ tính khí của anh, nếu An Hạ Dao mà còn nói không cần thì chắc chắn anh sẽ ném đi, chiếc vòng đẹp như vậy dù An Hạ Dao là người không hiểu về đồ vật lắm thì cũng nhận thấy giá trị của nó không hề rẻ! Ném đi, nó sẽ bị vỡ, như vậy là phá hoại của trời, nhất định không được! Thôi vậy, coi như mình làm một việc tốt, giữ hộ nó cho vợ tương lai của Diệp Trí Viễn.

Diệp Trí Viễn thấy An Hạ Dao đã nhận chiếc vòng, mặt lập tức trở nên tươi rói: “An Hạ Dao, em nhận vòng, coi như là con dâu của gia đình anh rồi đây!”

An Hạ Dao quay mặt đi, không dám nhìn vào đôi mắt đen thẳm của Diệp Trí Viễn, trống ngực đập càng nhanh hơn, “Đùa cái gì mà đùa?” Diệp Trí Viễn nhìn cô với vẻ vô tội, “Đâu có phải là ngày cá tháng tư, nên anh không hề đùa! Anh theo đuổi em hết lòng như vậy, em thực sự không thấy cảm động chút nào sao?”

An Hạ Dao cảm thấy nếu mà mình không nổi đóa lên thì đúng là quá ngốc, chẳng khác gì bị Diệp Trí Viễn đem đi bán mà còn đếm tiền giúp anh ta, vì thế trừng mắt lên, nói với vẻ nghiêm chỉnh: “Diệp Trí Viễn, nếu trước đây chưa nói rõ, thì hôm nay tôi sẽ nói lại một lần nữa, tôi không đùa với anh đâu.”

Diệp Trí Viễn vẫn nhìn An Hạ Dao với vẻ vô tội: “Vì sao?”

“Vì, bây giờ tôi không thích anh.” An Hạ Dao hít một hơi thở sâu, cố giữ cho giọng nói thật bình thản.

“An Hạ Dao, em đang nói dối, nếu em không thích anh, thì sao lại có một đêm tình với anh?” Diệp Trí Viễn nói, vẫn với giọng hống hách ép người như cũ, và còn thêm vẻ rất tự tin nữa.

An Hạ Dao cười chế giễu: “Đàn ông tìm đến một đêm tình là vì bị kích thích, đàn bà đi tìm một đêm tình cũng là vì bị kích thích, hôm đó hoàn toàn là vì tôi đã uống quá nhiều. Nếu không cùng với anh, thì cũng là cùng với người khác, vì thế, anh đừng có mà tưởng bở!”

Diệp Trí Viễn không kìm được, đưa tay túm lấy vai An Hạ Dao, buộc cô phải nhìn vào mình: “An Hạ Dao, anh chưa lấy vợ” em chưa lấy chồng, hai người lại là người yêu đầu của nhau, quay lại với nhau chẳng phải là rất tốt sao?”

“Không tốt, không tốt chút nào.” Lấy lại tinh thần, An Hạ Dao lên tiếng, nhìn thẳng vào mắt Diệp Trí Viễn, nói: “Diệp Trí Viễn, đừng nhắc mấy chữ mối tình đầu với tôi, anh không xứng!” Nói xong câu này, cô cảm

thấy mình hơi bị kích động, bèn hít một hơi, rồi mắt khỏi đôi mắt đen của Diệp Trí Viễn, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“An Hạ Dao” đôi mắt đen của Diệp Trí Viễn sáng lên, “Anh vẫn không hiểu, vì sao lúc đó em lại đi với người khác và bỏ rơi anh?”

“Tôi đi với người khác, bỏ rơi anh?” An Hạ Dao cười chua chát: “Đúng thế! Về lý thuyết đúng là như vậy, còn thực tế, Diệp Trí Viễn, chẳng phải anh rõ hơn tôi sao?”

“Anh không rõ!” Diệp Trí Viễn nói dần từng tiếng, mắt nhìn vào An Hạ Dao: “Anh chỉ biết, anh thích em như vậy, bất chấp tất cả để yêu em, thế mà lại bị em bất ngờ cấm sừng. An Hạ Dao, em nợ anh một lời giải thích!”

An Hạ Dao trừng mắt, nhìn Diệp Trí Viễn lúc đó đang đầy lý lẽ, “Chẳng có gì để giải thích cả.” Sau đó quay người, sải bước bỏ đi đầy kiêu hãnh.

Diệp Trí Viễn vội đuổi theo, không nói gì, vừa kéo vừa lôi An Hạ Dao lên xe. “Để anh đưa em về.” Sau đó, anh sầm mặt im lặng lái xe.

An Hạ Dao cứ quay mặt đi nhìn ra ngoài cửa xe. Cảnh vật hai bên đường mờ mờ lướt qua, và trái tim cô cũng bay rất xa, rất xa, trở về với năm 17 tuổi, với lần đầu tiên hẹn hò cùng Diệp Trí Viễn.

Mùa hè, mặt trời cao tít, trên bãi cỏ dưới bóng cây, Diệp Trí Viễn nằm gối đầu lên tay với vẻ rất thư thái, “Em gái nạm răng, mình thích cậu, bất chấp tất cả, cậu có tin không?”

An Hạ Dao lặng lẽ nhìn nụ cười của Diệp Trí Viễn, gật đầu nhìn thấy cậu nhếch mép là cười, đó là nụ cười vô cùng rạng rỡ, rạng rỡ tới mức khiến người khác phải ngột thở...

Có lẽ, An Hạ Dao đã bị nụ cười ấy của Diệp Trí Viễn hút mất hồn nên mới bất chấp tất cả để yêu Diệp Trí Viễn.

Dòng ký ức trở về mỗi lúc một ào ạt, sự đại khờ của mối tình đầu, ngọt ngào và đau khổ, tất cả cứ dâng lên trong lòng. An Hạ Dao bất chợt quay mặt lại, nhìn lên khuôn mặt điển trai nghiêng nghiêng của Diệp Trí Viễn, trong lòng dấy lên một cảm giác đau buồn không thể thốt thành lời, hít một hơi thật sâu, cuối cùng không nén được, cô lên tiếng: “Diệp Trí Viễn, tôi hỏi anh một câu nhé.”

“Nói đi.” Diệp Trí Viễn nhìn cô một cái.

“ ” Câu nói sắp thốt ra bỗng ngưng lại, An Hạ Dao từ bỏ ý định.

Diệp Trí Viễn kiên nhẫn chờ đợi, sau đó giục: “Nói đi, định hỏi gì?”

“Không có gì” An Hạ Dao quay đầu tiếp tục nhìn ra ngoài, tỏ rõ ý định không muốn nói chuyện nữa.

Diệp Trí Viễn cũng không cố gắng hỏi mà chuyển tâm vào việc lái xe, lặng lẽ đưa An Hạ Dao về nhà, chỉ đến trước khi quay về, anh mới nói một câu: “An Hạ Dao, cho dù em có chấp nhận hay không thì anh cũng nhất định sẽ theo đuổi em!”

An Hạ Dao nhìn theo chiếc xe của Diệp Trí Viễn chạy xa dần, trong lòng cứ nghĩ đến câu hỏi mà lúc này cô định hỏi anh: Diệp Trí Viễn, bây giờ anh theo đuổi tôi như vậy, là vì lúc trước tôi đã đi với người khác, cấm sừng cho anh, nên bây giờ anh định trả thù tôi phải không? Theo đuổi để rồi làm cho An Hạ Dao sao xuyên, sau đó sẽ bỏ rơi cô? Trả thù cô vì năm đó đã bỏ rơi anh?

Nhưng vì là người có lòng tự trọng, cô đã không thể cất thành lời để hỏi, và lúc này cô chỉ còn biết đưa mắt nhìn theo chiếc xe của anh với một cảm giác trống trải, hụt hẫng trong lòng...

An Hạ Dao vừa vào đến nhà thì đã thấy mẹ đón với nụ cười tươi rói: “Dao Dao, vừa rồi mẹ nhìn thấy con xuống khỏi xe ở ngoài cổng, ai đưa con về vậy?”

An Hạ Dao nhìn thấy hai khuôn mặt tươi rói ở cửa vào tòa nhà, trong đầu như có tiếng nổ, mặt thoát đồ bình, như thể đã làm chuyện gì khuất tất và bị bắt quả tang, cười bẽn lẽn với cha mẹ: “Cha, mẹ, sao cha mẹ lại đến đây?”

“Không đến thì làm sao mà nhìn thấy có chàng trai đưa con về.” Bà An cười, đùa: “Nếu không nghĩ đến việc con xấu hổ thì vừa rồi cha mẹ đã định bước ra, mời cậu ấy vào nhà con rồi.”

Khóe môi An Hạ Dao khẽ giật, may mà cha mẹ cô vẫn còn nghĩ được như vậy, chứ nếu không mà chạy ra kéo Diệp Trí Viễn vào thì đúng là cô chỉ còn nước chui xuống đất: “Mẹ, chỉ là một người bạn bình thường, tiện đường đưa con về thôi mà.”

“Bạn bình thường? Tên là gì vậy? làm nghề gì?” bà An tò mò nhìn An Hạ Dao.

“Mẹ, thì là một người bạn bình thường, mẹ đừng hỏi nữa.” An Hạ Dao chìa bàn tay, nói với vẻ hết cách, “Mẹ đừng có cứ nhìn thấy một chàng trai là lập tức nhìn với ánh mắt của mẹ vợ nhìn con rể như vậy được không?”

“Con tưởng là mẹ muốn như thế lắm à? Cũng chỉ là vì mẹ lo cho con không lấy được chồng.” Bà An nói đến đây, giọng bắt đầu trở nên ảm ức, “Dao Dao, con cũng không còn ít tuổi đâu, nếu con cứ tiếp tục sống một mình như vậy, sẽ trở thành phụ nữ lớn tuổi mất thôi!”

27 tuổi hình như so với phụ nữ lớn tuổi vẫn còn một khoảng cách? Nhìn vẻ mặt thất vọng của mẹ, cô đành nén lòng, dỗ dành bà: “Mẹ, mẹ cũng biết đấy, trong chuyện tìm bạn trai thì duyên phận rất quan trọng, có lẽ bây giờ con vẫn chưa gặp được duyên...”

“Là duyên không đến thật hay là con cứ kén cá chọn canh?” Bà An nhìn An Hạ Dao với vẻ nghiêm túc, “Như chàng trai vừa rồi ấy, mẹ thấy cũng rất được.”

“Mẹ, con đã nói rồi, chỉ là bạn bình thường thôi, hơn nữa, người ta có bạn gái rồi, mẹ đừng nói linh tinh nữa, được không?” An Hạ Dao giải thích bừa để bà An yên lòng.

“Có bạn gái rồi à?” bà An bán tín bán nghi.

“Vâng, vâng. Vì thế, mẹ đừng có nghĩ linh tinh.” An Hạ Dao gật đầu một cch kiên định, tiếp đó nói với vẻ tội nghiệp: “Chắc mẹ không muốn để con làm cái việc đòi hỏi trình độ cao như là đào chân tường đấy chứ?”

“Không cần đâu.” Bà An vội lắc đầu, sau khi thở dài một cái nói với vẻ nặng nề: “Dao Dao, rút cuộc là đến khi nào thì con mới có thể đưa một người bạn trai về để cho cha mẹ gặp mặt? Mẹ buồn đến mức bạc cả đầu rồi đây này.”

“Chuyện này, không thể cưỡng là được, con sẽ cố gắng.” An Hạ Dao gật đầu cho qua, nhìn mái tóc mới được nhuộm đen bóng, mượt mà tới mức có thể quay quảng cáo được của mẹ, trong lòng không khỏi thấy xót xa...

Vừa tiễn cha mẹ về xong thì Diệp Trí Viễn gọi điện đến, “A lô!”

“An Hạ Dao, mẹ anh bảo cuối tuần này đưa em về ăn cơm, em thấy thế nào?” Giọng nói dịu dàng của Diệp Trí Viễn vang lên trong điện thoại, mang vẻ đã quyết định, không cho phép từ chối.

“An Hạ Dao, em từ chối anh cũng không sao, nhưng đừng từ chối mẹ của anh!” Diệp Trí Viễn cười, “Khả năng gây sốc của mẹ anh rất mạnh đấy!”

“Khả năng gây sốc của mẹ anh mạnh không có liên quan gì đến tôi!” An Hạ Dao kiên quyết từ chối: “Tôi không có thời gian là không có thời gian.”

“Thôi được, An Hạ Dao, em hãy tự gánh lấy hậu quả nhé!” Diệp Trí Viễn nói xong, cười và tắt điện thoại.

An Hạ Dao bàng hoàng nghe tiếng tuýt tuýt, tiện tay để bữa chiếc điện thoại xuống một chỗ, uy vũ không thể khuất phục, cô không sợ sự uy hiếp của Diệp Trí Viễn!

Cuối tuần, dù ở lý trong nhà cũng kiên quyết không thỏa hiệp, quyết không có bất cứ quan hệ thân mật không rõ ràng nào với Diệp Trí Viễn.

9. Chương 09

Chương 9: Bị Đến Nhà Hối Cười

Thoắt một cái đã đến cuối tuần, Diệp Trí Viễn không gọi điện đến quấy rầy An Hạ Dao nữa, còn bà An thì lại cuống quýt gọi điện để triệu An Hạ Dao về, nói rằng có người đến tìm!

An Hạ Dao thấp thỏm về nhà với thời gian nhanh nhất, mở cửa ra, nhìn thấy bà Diệp đang ngồi ở ghế với một nụ cười và vẻ mặt hiền hòa, đầu óc cô chợt trở nên trống rỗng, “Cháu chào cô!”

“Dao Dao đã về rồi đấy à?” bà Diệp đáp với vẻ thân thiết.

An Hạ Dao dường như đã hiểu ra, Diệp Trí Viễn đã nói, khả năng gây sốc của mẹ anh ta rất mạnh, nhưng, ai có thể cho cô biết, bà Diệp làm thế nào mà biết được địa chỉ nhà mình? Hơn nữa, bà ấy đột nhiên đến đây là có việc gì?

Ông bà An nói chuyện với bà Diệp với vẻ nhã nhặn, lịch sự, khi nhìn thấy An Hạ Dao về, bèn đưa mắt nhìn nhau, định nói gì nhưng lại thôi.

Bà Diệp vẫy tay gọi An Hạ Dao với vẻ thân mật: “Dao Dao, lại đây, ngồi xuống bên cạnh cô!”

An Hạ Dao bước tới với vẻ nghi hoặc: “Cô Diệp, sao cô lại đến đây?”

“Cháu thật là, chẳng phải cô đã bảo A Viễn đưa cháu về nhà ăn cơm sao?”

Nhưng cháu không có thời gian, vì thế cô mang chút đồ đến thăm cháu.” Bà Diệp nhìn An Hạ Dao với vẻ mặt hiền từ, dịu dàng, “Cháu nhìn xem, đây là huyết yến, a Dao, cô mang đến để cho cháu tắm bổ.”

Ông bà An đều không khỏi lấy làm lạ, nhưng vì trước mặt bà Diệp nên không tiện hỏi, mà chỉ gượng cười theo, quay sang đưa mắt nhìn An Hạ Dao.

Nhìn vào mắt cha mẹ, An Hạ Dao biết là cả hai ông bà đều muốn hỏi cô một vấn đề: An Hạ Dao, rút cuộc là chuyện gì vậy?

An Hạ Dao không biết bà Diệp đã nói như thế nào với cha mẹ mình, cũng không biết là trong khi chờ cô về họ đã nói những gì và nói đến mức độ nào, nhưng nhìn vào mắt cha mẹ, cô chỉ còn biết phập phồng cười, và giải thích một cách ngoan ngoãn: “Cháu xin lỗi cô Diệp, mấy hôm nay vì phải cố cho xong bản thảo, nên khá bận...”

Bà An cũng cười, nói xen một câu: “Dao Dao, con và Diệp Trí Viễn bắt đầu yêu nhau từ khi nào?” Nhìn thái độ của bà Diệp và An Hạ Dao, bà An tin là bà Diệp đến để nói chuyện cưới xin của hai đứa!

An Hạ Dao ngượng ngùng nhìn bà Diệp một cái, trước mặt bà ấy tất nhiên là cô không thể nói với mẹ mình rằng, lần trước vì để cắt đuôi một đối tượng xem mặt, Diệp Trí Viễn đã nhờ cô giả làm bạn gái, và đã nói dối bà Diệp, nên cô chỉ còn biết liều đáp rằng: “Mới bắt đầu gần đây thôi ạ!”

Mẹ cô nhìn thẳng vào cô, tiếp tục hỏi: “Vậy sao con không nói sớm với bố mẹ?” Để bà Diệp phải đến tận nhà nói rằng Diệp Trí Viễn và An Hạ Dao đã yêu nhau từ lâu rồi, nhưng đều không chịu cưới và muốn hai bên gia đình phối hợp gây sức ép, vì suy cho cùng cả hai cũng đều không còn ít tuổi nữa. Ông bà An đều thấy sững sốt như nghe sấm đánh bên tai khi nghe những lời ấy từ bà Diệp. Mấy hôm trước, An Hạ Dao đi gặp mặt, hai ông bà còn lo đến muốn chết, thế mà bỗng chốc lại có mẹ của bạn trai đến nhà giục cưới?

Nếu không vì nhìn thấy bà Diệp ăn mặc rất sang trọng thì ông bà An đã nghĩ rằng gặp phải kẻ điên vì thế hai ông bà bán tín bán nghi, triệu An Hạ Dao về!

An Hạ Dao do dự một chút, cúi đầu xuống, khẽ nói: “Anh Viễn không cho nói!” Đã nói dối một lần thì phải nói dối thêm N lần để sửa chữa, An Hạ Dao đổ trách nhiệm cho Diệp Trí Viễn mà không hề cảm thấy áy náy, ai bảo mẹ của anh ta mạnh mẽ như vậy.

“Thì ra là như thế.” Bà An thở phào, rồi lập tức nhú mày lại, nhưng vì trước mặt bà Diệp cũng không tiện nói ra câu là Diệp Trí Viễn có ý gì vậy, đã yêu rồi mà lại còn muốn giấu? Hay là định chối bỏ trách nhiệm, chỉ có ý định chơi bời? Bà Diệp thì ngược lại, giận dữ nói: “Thằng nhóc ấy dám không cho nói à! Đúng là

có lỗi quá rồi!” Nói rồi, bèn quay sang ông bà An, tỏ ý xin lỗi: “Đúng là không phải! Đã làm cho Dao Dao phải chịu ầm ức rồi.”

An Hạ Dao nổi cả da gà, vội lắc đầu: “Cháu không ầm ức đâu ạ không ầm ức đâu ạ!”

Bà Diệp trình trọng nói với ông bà An: “Ông bà cứ yên tâm, chuyện này để rồi tôi sẽ giải quyết cho Dao Dao.”

An Hạ Dao vội lắc đầu nói: “Không cần đâu ạ, không cần đâu ạ!”

Ông bà An nhủ mảy, nhìn An Hạ Dao với vẻ nghiêm túc, có vẻ không bằng lòng với cách nói vừa rồi của con gái.

Cũng đúng thôi, cha mẹ luôn lo lắng con gái phải chịu thiệt thòi là thường tình, chuyện hôn nhân phải thận trọng, nhưng dù cho thận trọng thì việc tự nhiên mọc ra một bạn trai đã không chịu công khai lại cũng không chịu trách nhiệm cưới hỏi cũng khiến cho ấn tượng của ông bà An đối với Diệp Trí Viễn giảm đi một cách đáng kể. Bây giờ lại thấy thái độ này của An Hạ Dao, vì vậy, điều mà họ có thể nghĩ được là con gái đã bị tình yêu làm cho lú lẫn, mất hết cả sự tỉnh táo, nên bất giác ông bà lại thấy lo cho cô con gái 27 tuổi. Nhưng ông bà An cũng thấy rằng còn may, dù sao phụ huynh của Diệp Trí Viễn cũng là người biết điều, đến tận nhà, nói ra sự thật, hơn nữa lại còn muốn hai gia đình nói đến chuyện cưới xin.

Thế là, thoát một cái, ba người già đã đứng về cùng một trận tuyến.

Bà Diệp cũng nhìn An Hạ Dao với vẻ nghi hoặc, không hiểu thanh niên bây giờ vì sao yêu đương mà lại không chịu kết hôn?

Trước ba đôi mắt nhìn chòng chọc, An Hạ Dao đành nói bừa: “Cháu cảm thấy, hiện giờ chúng cháu rất ổn, chúng cháu không nghĩ gì nhiều...”

“Sao lại không nghĩ?” bà Diệp không nén được, cắt ngang: “Dao Dao, cháu và A Viễn không còn ít tuổi nữa!” Bà Diệp có suy nghĩ riêng, kể từ khi Lộ Ngữ Nhụy ra nước ngoài, đã nhiều năm như vậy rồi mà bên cạnh Diệp Trí Viễn vẫn chẳng có cô gái nào, bà lo Trí Viễn là GAY, bà không muốn sau này Diệp Trí Viễn đem một đứa con trai khác về, nói với bà, đây là vợ của nó, nếu vậy thì bà phát điên mất! Thường ngày bà cũng vì lo chuyện này mà gặp ác mộng! Bây giờ, khó khăn lắm bà mới nhìn thấy An Hạ Dao bên cạnh Diệp Trí Viễn. Bà cảm thấy tương đối vừa ý về cô, vì thế tất nhiên là bà muốn nhanh chóng ép họ, chờ đến khi hai người kết hôn sinh cho bà cháu trai, cháu gái thì bà sẽ tha cho Diệp Trí Viễn và An Hạ Dao để bà chơi với cháu nội.

Bà An cũng gật đầu đồng ý: “Đúng thế, Dao Dao, cô Diệp của con nói đúng đấy, các con không còn ít tuổi, có thể cân nhắc xem!”

“Như thế này đi, tôi sẽ gọi A Viễn đến, chúng ta sẽ bàn kỹ!” Bà Diệp lấy điện thoại ra, bấm số, đợi khi điện thoại được nối thông, vội nói một cách vắn tắt: “Mẹ đang ở nhà An Hạ Dao, con mau đến đây đi!”

An Hạ Dao cảm thấy đầu bốc khói hết như viên thịt băm, nhưng không dám nói gì. Chờ khi bà Diệp nói xong tắt điện thoại, cô mới mỉm cười và nói như xin lỗi: “Cháu vào nhà vệ sinh một lúc.”

Ông bà An thấy bà Diệp có thành ý như vậy, nên cũng càng nhiệt tình hơn, tiếp tục nói chuyện với bà Diệp trong phòng khách.

“Diệp Trí Viễn, mẹ anh đang ở nhà tôi, bây giờ phải làm gì?” An Hạ Dao trốn trong nhà vệ sinh, hạ thấp giọng nói gọi điện để cầu cứu Diệp Trí Viễn.

“Anh biết mẹ anh đang ở nhà em.” Ở đầu dây bên kia, Diệp Trí Viễn lẩm bẩm một câu, rồi tiếp đó lại bổ sung với vẻ châm biếm: “Anh đã nói với em trước rồi, khả năng gây sốc của mẹ anh rất mạnh!” Trong bụng anh còn nghĩ, có điều không nghĩ mẹ lại hành động nhanh như vậy, không nói gì với anh mà tìm thẳng đến nhà An Hạ Dao. Diệp Trí Viễn cũng vẫn còn chưa thuyết phục được An Hạ Dao. Nhưng rồi lập tức anh lại thấy rất lạc quan, hay lắm giải quyết xong với cha mẹ của An Hạ Dao, thì dù An Hạ Dao có mọc cánh cũng không thể bay được nữa!

“Bây giờ phải làm gì?” An Hạ Dao không biết Diệp Trí Viễn đang thấy rất thích chí, còn cô thì đang gần như phát điên. Số dĩ An Hạ Dao phải chịu những cú sốc của hết lần xem mặt này đến lần xem mặt khác là

vì về bản chất cô là một cô con gái hiếu thuận.

Con gái hiếu thuận có thể làm cha mẹ lo lắng, nhưng nhất định không được làm cho cha mẹ đau lòng, nếu cô nói thật rằng, cô và Diệp Trí Viễn chỉ là thông đồng với nhau để giả vờ, thì nhất định cô sẽ chết thảm!

Ông bà An vốn không tiện nhắc, bây giờ thêm bà Diệp, đúng là một thế kiềng vững chắc, một tổ hợp sừng sững, An Hạ Dao nên làm như thế nào?

“Bây giờ thì hãy cứ mặc kệ đi!” Diệp Trí Viễn khẽ cười đùa.

“Mặc kệ cái đầu anh, tôi nói cho anh biết, nếu tôi chết, nhất định tôi sẽ kéo anh làm tấm đệm cho tôi!” An Hạ Dao tức giận nói với Diệp Trí Viễn xong giận dữ tắt máy.

Diệp Trí Viễn vội gọi lại.

An Hạ Dao do dự một lúc rồi mới nghe: “Gì thế?”

“Nếu em chết mà kéo anh làm tấm đệm thì cũng là chúng ta cùng chết.”

Diệp Trí Viễn với tâm trạng rất vui: “Em thân yêu, đó gọi là chết vì tình đấy!

Anh rất vui lòng!”

“Anh...” An Hạ Dao tức giận, trợn trừng mắt.

“Được rồi, được rồi, nói nghiêm túc vào chuyện chính nhé.” Diệp Trí Viễn đoán An Hạ Dao có thể sẽ tắt máy vì tức giận, nên vội tỏ ra nghiêm túc.

“Được, anh nói đi.”

“Lát nữa cứ để anh giải quyết.” Diệp Trí Viễn nói với vẻ đầy niềm tin.

“Anh giải quyết thế nào?” An Hạ Dao không yên tâm, hỏi: “Bây giờ các cụ đang chắc chắn là chúng ta đang yêu nhau!”

“Vậy thì chúng ta cứ giả là đang yêu nhau đi!” Trí Viễn nói với vẻ thản nhiên.

Trong đầu An Hạ Dao như có tiếng nổ, lập tức nói: “Diệp Trí Viễn, mẹ anh đến nói chuyện cưới xin, nếu chúng ta mà giả vờ yêu nhau, chẳng phải là sẽ phải cưới thật sao?”

“An Hạ Dao, ai quy định là yêu thì nhất định phải cưới?” Diệp Trí Viễn hỏi lại, không chờ An Hạ Dao trả lời, bèn nói tiếp: “Chúng ta cứ giả vờ như vậy đã, không lẽ mọi người có thể trối chúng ta lại, ép đi đăng ký được hay sao?”

“Nói như vậy hình như cũng đúng.” An Hạ Dao bị Diệp Trí Viễn thuyết phục: “Vậy thì anh mau đến đi!” An Hạ Dao không đủ khả năng để giải quyết chiến trường ở bên ngoài, nhất là bà Diệp, vai trò to lớn này, có lẽ chỉ có Diệp Trí Viễn mới đảm đương nổi.

“An Hạ Dao, anh đã phải lái xe với tốc độ 140 km rồi, thế mà em vẫn còn muốn anh phải nhanh hơn nữa sao?”

“Sao cơ? Xin lỗi, quên mất là anh đang lái xe. Anh lái chậm thôi? Chú ý an toàn đấy!” An Hạ Dao nói một cách vô thức.

“Em nói những lời đó là vì quan tâm đến anh à?” Diệp Trí Viễn thấy lòng ấm hân lên.

“Tôi sợ anh trở thành sát thủ đại lộ!” An Hạ Dao vội cố nói mạnh, “Anh bị thì không sao, nhưng nếu va vào người khác thì không được!” Nói xong, không “đôi co” với Diệp Trí Viễn nữa mà tắt ngay điện thoại.

An Hạ Dao nhìn mình trong gương, đánh thêm chút phấn lên khuôn mặt xinh đẹp, tìm bóng thấy đập nhanh một cách lạ thường, bất giác cô thầm mắng mình: An Hạ Dao, mày mạnh mẽ lên một chút được không? Chẳng qua cũng chỉ là Diệp Trí Viễn mà thôi, đã vấp ngã một lần rồi, nhất định không được vấp ngã lần nữa!

Vặn vòi nước, vốc một nắm vả lên mặt cho bớt nóng, sau đó lau sạch xong An Hạ Dao hít một hơi thở sâu mới mở cửa, bước ra phòng khách.

Bà Diệp nói chuyện với bà An rất vui vẻ, hai người đều mặt mày hớn hởi, ông An ngồi bên cạnh im lặng lắng nghe. Sau khi An Hạ Dao rót thêm trà cho bà Diệp, Hạ Dao ngoan ngoãn ngồi bên cạnh với nụ cười mỉm, nghe bà Diệp kể với bà An về mọi chuyện và “thành tích” trong quá khứ của Diệp Trí Viễn, xem ra người lớn của hai gia đình đã bắt đầu hiểu nhau hơn, chờ xác nhận chuyện giữa Diệp Trí Viễn và An Hạ Dao xong là coi như mọi chuyện đã được quyết định.

Thỉnh thoảng An Hạ Dao mới nói thêm vào một vài câu, rồi sau đó lại cúi đầu xuống, giữ vẻ mặt của một cô gái hiền thực... May mà trạng thái đó kéo dài không lâu thì Diệp Trí Viễn đến.

Khi ông bà An nhìn thấy Diệp Trí Viễn trong dáng vẻ của một nhân tài, hai người bèn đưa mắt chăm chăm quan sát anh một lượt từ đầu xuống chân, quên cả việc phải giữ ý tứ.

“Đây là đứa con bất tài của tôi, Diệp Trí Viễn!” Bà Diệp cười nói.

Diệp Trí Viễn bèn nở nụ cười cực kỳ rạng rỡ, “Cháu chào hai bác.” Chào xong, bèn kéo An Hạ Dao đứng bên, khẽ nói: “Hạ Dao, xin em đẩy, em diễn tốt hơn một chút được không? Nhìn thấy bạn trai đến, ít nhất cũng phải nở một nụ cười chứ.”

“Cười cái quái gì!” An Hạ Dao nhìn khuôn mặt điển trai và tinh quái của Diệp Trí Viễn, trong lòng cô rất xao động, cô đành cố che giấu bằng thái độ bất hợp tác.

Tất cả những cử chỉ ấy, trong con mắt của ông bà An đều nói lên những ý khác khác nhau, bà An thì nhìn Diệp Trí Viễn một lượt với ánh mắt của bà mẹ vợ nhìn con rể, tiếp đó ôn tồn nói: “Diệp Trí Viễn, lẽ ra cháu nên theo Dao Dao về cùng sớm hơn mới phải!”

Ý của bà An là, không nên yêu mà lại giấu, khiến cha mẹ lo lắng, để rồi bà và ông An bắt An Hạ Dao phải đi xem mặt không ít đối tượng...

Diệp Trí Viễn vẫn giữ vẻ mặt bình thản, không chút lúng túng, miệng nở nụ cười, nói với vẻ biết lỗi: “Vâng, thưa hai bác, chuyện này đúng là sai ở cháu.” Nói rồi nhìn An Hạ Dao với ánh mắt rất tình cảm: “Cháu cảm thấy Dao Dao thì rất tốt, còn cháu thì lại chẳng ra gì, cháu sợ hai bác chê nên không dám đến...”

Bây giờ thì An Hạ Dao đã biết thế nào là nói dối mà không hề biết chớp mắt.

Cô rất coi thường những người nói dối mà mặt không biến sắc, hơi thở vẫn bình thường như Diệp Trí Viễn.

Ông bà An nghe Diệp Trí Viễn khen An Hạ Dao như vậy thì rất vui, thậm chí còn vui hơn cả trúng xổ số.

Bà An vui ra mặt, vội nói: “Sao chúng ta lại chê cháu được, quý cháu còn không hết nữa là!”

An Hạ Dao ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, trong lòng không khỏi thấy ngán ngẩm: mẹ, con biết là mẹ thích, nhưng là đại diện bên nhà gái, mẹ cũng phải giữ ý một chút chứ! Thái độ ấy của mẹ chứng tỏ là chỉ muốn đẩy con ngay cho Diệp Trí Viễn rồi còn gì!

“Bác gái, bác nói vậy là khách sáo quá rồi.” Diệp Trí Viễn nở nụ cười tươi rói để lộ hàm răng trắng đều rất đẹp, khiến bà An thấy trong lòng vô cùng ấm áp, “Hôm nay cháu đến vội, không mang theo quà gì, cháu thực sự xin lỗi!”

“Không sao? Không sao!” Ông An cũng thấy rất vui, nói chen vào.

“Không được, đây là lễ nghĩa,” Bà Diệp nói với nụ cười tươi rói: “Lần đầu tiên mẹ con tôi đến nhà mà đều không mang theo gì, nói ra thì đúng là rất xấu hổ, tại tôi suy nghĩ thiếu chu toàn!”

Diệp Trí Viễn gật đầu, “Lát nữa ăn cơm xong, cháu sẽ đưa hai bác đi thăm phố!”

“Không cần đâu! Không cần đâu!” Bà An nhìn thấy Diệp Trí Viễn thì đã cảm thấy vui hơn cả bất cứ món quà nào, nên bà càng nhìn lại càng thấy ưng cậu con rể tương lai này!

“Bà thông gia, đừng khách sáo, đó là lễ nghĩa mà, để tôi đặt chỗ ở nhà hàng, chúng ta cùng đi ăn cơm, ăn xong, tôi sẽ đưa ông bà đi thăm phố!” Bà Diệp nắm tay bà An với vẻ nhiệt tình, miệng thì lúc nào cũng cứ nở nụ cười.

An Hạ Dao thấy sồn lạnh, “bà thông gia!” bà Diệp như thế cũng đã quá rồi, nhưng điều khiến cô thấy choáng là mẹ cô, lại cũng đón nhận điều đó với vẻ mặt rất hiền từ và còn nói: “Bà thông gia, nếu bà không

chê, thì chúng ta đừng đến nhà hàng nữa mà hãy ở lại đây ném các món ăn do tôi làm! Để hôm khác khi chúng ta chính thức gặp mặt thì hãy tới nhà hàng!”

“Đâu dám, bà thông gia, bà khách sáo quá rồi, nếu không có gì phiền thì chúng ta ăn ở nhà cũng được.” Bà Diệp lập tức đồng ý với bà An, ai bảo hai bà cũng đều có mong muốn như nhau, đều lo con nhà mình không lấy được vợ được chồng.

Để hôm khác khi gặp mặt chính thức? An Hạ Dao rùng mình nhìn Diệp Trí Viễn, thấy chưa, sự việc mỗi lúc một ra ngoài tầm kiểm soát rồi.

Diệp Trí Viễn ôn tồn, lịch sự nói chuyện với ông An, tất nhiên không bỏ lỡ sự hòa hợp của bà An và bà Diệp, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn An Hạ Dao, thấy ánh mắt cô từ chỗ sưng sốt, giận dữ đến do dự và cuối cùng chuyển sang bất lực, bèn nhếch mép cười, An Hạ Dao, em thực sự là mỗi ngày một trở nên thú vị đấy!

Bà An nhanh nhẹn vào bếp, tắt bếp, ông An cũng vào để giúp vợ. Bà Diệp đưa mắt nhìn An Hạ Dao với vẻ hiền từ, nhìn mãi đến khi cô có vẻ lúng túng mới ôn tồn lên tiếng: “Dao Dao, hôm nay, coi như cô tới đặt vấn đề, có điều, cháu cứ yên tâm, những lễ vật cần thiết gia đình bên cô sẽ không để thiếu và cũng không để cháu phải chịu thiệt thòi.”

An Hạ Dao nhìn Diệp Trí Viễn với vẻ cầu cứu.

Diệp Trí Viễn thì mím môi, khẽ cười, rõ ràng là anh tán thành với cách làm của mẹ, và cũng không có ý định biện giải, xử lý gì.

An Hạ Dao tức giận, hít một hơi sâu, mỉm cười nói với bà Diệp: “Thưa cô, cháu có chút việc muốn nói với anh Viễn, cô cứ xem ti vi đi ạ!” Nói rồi, cô cầm chiếc điều khiển lên bấm bừa một kênh, sau đó kéo Diệp Trí Viễn vào phòng, đóng cửa phòng lại đẩy Diệp Trí Viễn với vẻ tức giận.

Diệp Trí Viễn theo đà ngã tựa vào giường của An Hạ Dao, cười tinh quái: “Dao Dao thân yêu, em không nên vội vàng đẩy anh xuống giường ngay lập tức như thế chứ?”

“Anh dậy ngay đi!” An Hạ Dao nhận ra sai lầm của mình, đỏ mặt, giận dữ gầm lên.

“Em đẩy anh ngã, không lẽ, không muốn lao ngay đến à?” Diệp Trí Viễn trêu An Hạ Dao với vẻ rất vui, nhìn khuôn mặt xinh đẹp và giận dữ của cô, anh thấy rất khoái trí, tiếp tục nói với vẻ không sợ bất cứ điều gì: “Em thân yêu, lại đây đi, anh chuẩn bị xong rồi...”

“Diệp Trí Viễn.” An Hạ Dao nghiến răng, nói: “Anh đúng là đồ mặt dày!”

Diệp Trí Viễn ngoáy tai, nói với vẻ mặt thản nhiên: “Đừng có thét to như vậy, kéo các cụ ở ngoài kia lại nghĩ là chúng ta đang làm gì!” Nói rồi bổ sung một câu nhẹ nhàng: “Anh đâu có mặt dày, khuôn mặt của anh vừa trắng vừa mịn đấy chứ, anh tự nhận là anh chăm sóc cũng tương đối tốt...”

An Hạ Dao thì vẫn cứ trợn mắt lên, hít mấy hơi thở sâu mới nén được ý nghĩ đẩy Diệp Trí Viễn xuống giường và bóp chết. Đưa tay quạt quạt cho hạ hỏa, cố nén giọng xuống nói: “Rút cuộc là anh định giở trò gì vậy?”

“Anh có giở trò gì đâu.” Diệp Trí Viễn nhún vai về bất lực: “Thực ra, hôm nay chẳng qua anh bị em gọi đến để cứu em đấy chứ!”

“Vậy chẳng phải là anh đã nói để anh giải quyết sao?”

“Đúng thế anh đã giải quyết xong với các cụ rồi đấy thôi!” Diệp Trí Viễn nói với vẻ vô tội. “Nhân tiện, anh cũng giải quyết với mẹ anh rồi còn gì!”

An Hạ Dao lắc đầu tức giận, “Nhưng, anh đã mang đến cho tôi một đồng rắc rối!”

“Có gì mà rắc rối?” Diệp Trí Viễn cố ý làm ra vẻ vô tội: “Chẳng qua chỉ là ngộ nhận em là bạn gái của anh chứ gì đâu!” Diệp Trí Viễn nói về nhẹ tên: “Trước đây, em cũng đã là bạn gái của anh, thế mà còn sợ bị người khác hiểu lầm à?”

“Không chỉ có hiểu lầm, mà mẹ anh, mẹ anh nói là đến để đặt vấn đề cưới xin!”

“Cũng là vì hiểu lầm em là bạn gái của anh, nên đến đặt vấn đề cưới xin thì có gì là lạ?” Diệp Trí Viễn tiếp tục giả bộ ngốc nghếch: “Chẳng phải là chuyện rất bình thường sao?”

“Đặt vấn đề cưới xin, như vậy chẳng phải ép chúng ta phải kết hôn ư?” An Hạ Dao cuối cùng cũng đã đưa ra được vấn đề cốt lõi.

Diệp Trí Viễn gật đầu: “Đúng thế, theo tình hình của ngày hôm nay, không chỉ có mẹ anh ép cưới, mà bố mẹ em cũng làm như vậy.”

“Vậy phải làm thế nào?”

“Thì nghe lời và kết hôn thôi!” Diệp Trí Viễn chớp đôi mắt đen, anh ngày càng cảm thấy rất thú vị khi đùa trêu An Hạ Dao.

Thì ra, có những cô gái như vậy, nhìn thì rất thông minh, nhưng thực chất lại có phần hồ đồ, tuổi đã lớn nhưng tâm hồn thì vẫn cứ ngây thơ, thuần khiết như vậy...

“Nhưng, tôi không phải là bạn gái của anh!” Cuối cùng, An Hạ Dao giận dữ nói: “Vì sao tôi phải kết hôn với anh?”

“Em có thể làm bạn gái của anh, sau đó kết hôn với anh?” Diệp Trí Viễn nói với vẻ tỉnh bơ, nhưng chỉ có anh mới biết, lúc đó tim của anh đập nhanh và dữ dội như thế nào, anh đưa mắt nhìn An Hạ Dao, chờ đợi câu trả lời của cô.

“Tôi không muốn!” An Hạ Dao không suy nghĩ, lập tức từ chối.

“Vì sao?” Đôi mắt sáng rực của Diệp Trí Viễn bỗng tối hẫ hẫ lại, anh vội vàng che giấu, lấy lại vẻ thần nhiên. “Tôi không thích anh, vì sao lại phải sống chung với anh?” An Hạ Dao đáp trả, dù trong bụng không hề nghĩ như vậy Diệp Trí Viễn kéo An Hạ Dao lại, đôi mắt đen trầm ngâm trong một lúc, “Vậy thì em thích ai?”

An Hạ Dao vội vàng lùi lại mấy bước, vẻ cảnh giác: “Tôi thích ai thì liên quan gì đến anh?”

Diệp Trí Viễn nhanh chân, nhanh tay, kéo An Hạ Dao vào lòng, áp sát với bức tường một cách không khách sáo: “An Hạ Dao, hãy trả lời anh thật thà.”

Diệp Trí Viễn ột mét tám, còn An Hạ Dao ột mét sáu lăm, rõ ràng là thấp hơn anh một cái đầu, từ góc độ ấy, cô không thể nhìn thấy khuôn mặt điển trai nhưng có phần u uất của Diệp Trí Viễn, nên cứ đẩy anh ra: “Diệp Trí Viễn, anh định làm gì thế?”

“Em nói xem, anh muốn làm gì?” Diệp Trí Viễn cúi đầu, hơi ầm phả vào bên tai của An Hạ Dao đầy sức quyến rũ, rồi nói: “An Hạ Dao, hay là, chúng ta làm một cuộc trao đổi, được không?” Tai là cơ quan rất nhạy cảm của An Hạ Dao, cô chợt run lên, tiếp đó khẽ hỏi: “Trao đổi gì?”

“Một cuộc trao đổi tự do hôn nhân.” Đôi môi nhạy cảm của Diệp Trí Viễn hơi động đậy, tạo ra một vẻ rất quyến rũ. “Đầu óc anh không có vấn đề gì chứ?” An Hạ Dao đưa tay ra, sờ lên trán của Diệp Trí Viễn thăm dò: “Cái gì mà trao đổi tự do hôn nhân loạn bậy lên vậy?”

Diệp Trí Viễn cười khê, túm lấy bàn tay mềm mại của An Hạ Dao, nói với vẻ vô cùng nghiêm túc: “Không phải là cuộc trao đổi loạn bậy đâu, là chúng ta kết hôn!”

“Diệp Trí Viễn, vấn đề này chẳng phải tôi đã trả lời anh bao nhiêu lần rồi là gì? Tôi không kết hôn với anh đâu!” An Hạ Dao bị ánh mắt như có tia lửa điện của Diệp Trí Viễn làm cho choáng ngợp, tuy trả lời rất khách sáo, nhưng giọng nói thì mang vẻ điệu đà mà chính cô cũng không nói cho rõ ràng.

“Đúng thế, vì em không thích anh mà!” Diệp Trí Viễn nhếch khóe môi cười, chế giễu.

“Thế mà anh còn nói!” An Hạ Dao lườm Diệp Trí Viễn một cái, cố gắng kìm nén cảm giác đang trào dâng trong lòng.

“Thôi được, thấy cái đầu như nốt sần cây du già của em, ngốc như vậy, anh sẽ làm một việc tốt, phân tích cho em nghe nhé.” Diệp Trí Viễn đưa tay ra, véo chiếc mũi của An Hạ Dao với vẻ thân mật, rồi hỏi với vẻ nghiêm túc: “Em không còn ít tuổi nữa, đúng không?”

An Hạ Dao lắc đầu, tiếp đó gật đầu với vẻ bất lực, thực ra, 27 tuổi không phải là lớn, chỉ có điều chưa gặp được một người thích hợp, không còn giống như trước đây, cảm thấy mình còn có thể chờ được, càng thấy sợ thì lại càng cảm thấy thời gian trôi rất nhanh, chớp mắt một cái đến sang năm đã là 28, sau 28 là 29, rồi lại chớp mắt một cái sang tuổi 30. Cùng với sự lớn lên của tuổi tác, khoảng dành cho sự lựa chọn càng nhỏ lại, hy vọng càng mong manh, thêm vào là sự hụt hẫng nhiều lần, sự lựa chọn sẽ ngày càng thiên về bất lực và thỏa hiệp.... Trong tình hình ấy, nếu đi đến hôn nhân với một người nào đó thì chỉ là vì cho xong chuyện, hoàn toàn ngược lại với nguyên tắc không nhượng bộ mà cô kiên trì bấy lâu nay.

Nhưng nếu thực sự không gặp được người mà mình muốn lấy thì An Hạ Dao cũng không thể sống độc thân hết đời được, vì cô còn có cha mẹ và cả những trách nhiệm cần phải gách vác.

27 tuổi, đúng là cái tuổi không dễ dàng!

Diệp Trí Viễn không biết rằng trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, An Hạ Dao đã trải qua rất nhiều suy nghĩ, anh khẽ ho và hắng giọng, rồi cười tí mắt nhìn An Hạ Dao, nói: “Nhìn thái độ của cha mẹ em thì thấy, ông bà đang rất muốn gả em đi một cách nhanh nhất, đúng không?”

An Hạ Dao đưa mắt nhìn Diệp Trí Viễn: “Đừng phí lời với chuyện đó nữa!” Đúng là ông bà An chỉ còn thiếu nước dán lên người An Hạ Dao một cái biển: hàng thanh lý, bán nhanh!

Nếu không thì hôm nay khi thấy bà Diệp và Diệp Trí Viễn đến nhà, ông bà An đã không nhiệt tình tới mức cùng nhau tự tay vào bếp nấu cơm mời khách n h ư t h ế.

“Anh muốn nhân tiện phí thêm ít lời nữa!” Diệp Trí Viễn khẽ cười: “Vì cha mẹ em muốn nhanh chóng gả em đi, nên đã nhiều lần sắp đặt cho em đi xem mặt, đúng không?”

An Hạ Dao giận dữ nói: “Trí Viễn, anh muốn làm tổn thương tôi thì hãy nhanh chóng nói một lần cho xong đi, đừng có vòng vo như vậy nữa!” Cần phải biết rằng, mỗi một câu nói của Diệp Trí Viễn đều như một mũi kim xuyên vào trái tim An Hạ Dao, rất đau.

“Em thân yêu, đừng có thiếu kiên nhẫn như vậy, chẳng qua là anh muốn xác nhận thôi mà!”

“Ai là em thân yêu của anh, đừng có linh tinh?” An Hạ Dao trừng mắt.

“Thôi được, nói vào chuyện chính nhé.” Diệp Trí Viễn thấy vẻ thiếu kiên nhẫn của An Hạ Dao, bèn nói xa xôi: “Tóm lại bây giờ em cần phải có một người bạn trai ưu tú như anh đến bàn chuyện hôn nhân thì cha mẹ em mới vui và yên tâm gả em đi, đúng không?”

An Hạ Dao nghiêng đầu suy nghĩ, hình như thế, ít ra thì hôm nay ông bà An thực sự là rất vui, vẻ vui vẻ ấy ngày thường dù có dùng tiền cũng không mua được.

“Nếu đã như vậy, An Hạ Dao, em còn có lý do gì để từ chối việc yêu đương và kết hôn với anh?”

10. Chương 10

Chương 10: Biến Giả Thành Thật, Cuộc Hôn Nhân Trao Đổi

An Hạ Dao im lặng, căn môi không nói gì.

“An Hạ Dao, nếu em không có ý kiến gì để phản đối, vậy thì chúng ta sẽ nói đến chuyện hôn nhân!”

“...” An Hạ Dao lặng lẽ nhìn Diệp Trí Viễn, định nói, hôn nhân cái đầu anh, hoặc định nói, Diệp Trí Viễn anh đúng là đồ thần kinh, nhưng lại cảm thấy những lời nói như vậy chẳng có tác dụng gì đối với một người mặt dày như Diệp Trí Viễn, vì thế cô hít một hơi thở sâu, cổ trắn tỉnh tỉnh thần rồi nói: “Diệp Trí Viễn, hôm nay anh ra khỏi cửa quên uống thuốc hay là uống nhầm thuốc vậy?”

Diệp Trí Viễn hơi ngây người ra, đôi mắt đen chợt trở nên đáng sợ, giọng nói cũng nặng hơn hẳn: “An Hạ Dao, nếu em thực sự không muốn nói chuyện dù chỉ đôi chút, vậy thì hãy ra ngoài nói với cha mẹ em là,

chúng con đang lừa mọi người đấy, quan hệ giữa chúng con chẳng qua chỉ là có với nhau một đêm tình thôi còn những chuyện khác chẳng có gì cả đâu!”

An Hạ Dao nghe vậy, vội kiễng chân lên, bịt mồm Diệp Trí Viễn: “Im ngay!”

Nếu ông bà An mà biết rằng giữa cô và Diệp Trí Viễn đã gạo nấu thành cơm, ông bà sẽ trối cô bắt làm đám cưới là cái chắc!

Đôi mắt đen của Diệp Trí Viễn sáng lên, sau đó anh mím môi không nói gì nữa.

An Hạ Dao buông Diệp Trí Viễn ra, nói với vẻ bất lực: “Vậy anh hãy nói về cuộc trao đổi trong hôn nhân đi!”

Diệp Trí Viễn nói bằng giọng bình thản: “Anh biết, em không muốn kết hôn với anh.” Nói câu này, trong lòng anh không khỏi cảm thấy chua chát. Một Diệp Trí Viễn luôn rất cao ngạo, tự phụ đã bị An Hạ Dao liên tục từ chối, điều đó không khỏi khiến một con người hiếu thắng như anh cảm thấy thất bại.

An Hạ Dao không nói gì, coi như ngầm thừa nhận.

“Anh cũng không phải thực sự muốn kết hôn với em đâu!” Diệp Trí Viễn nhìn An Hạ Dao và nói với vẻ nghiêm túc, trong lòng cảm thấy rất trống trải!

Rất tốt, đều cùng là bị cha mẹ ép buộc cưới xin!

Khi An Hạ Dao nghe Diệp Trí Viễn nói không muốn kết hôn với mình, thì vừa cảm thấy hụt hẫng, vừa cảm thấy như trút được gánh nặng, tóm lại là một tâm trạng rất mâu thuẫn.

“Tuy chúng ta không muốn kết hôn với nhau, nhưng chúng ta có thể kết hôn giả!” Diệp Trí Viễn nhìn An Hạ Dao bằng ánh mắt chăm chú: “Thuận theo ý của các cụ, để cho họ vui lòng, còn chúng ta, sau này ai đi đường đấy, không liên quan đến nhau, ai cũng có lí do của mình.”

An Hạ Dao nhìn Diệp Trí Viễn bằng con mắt dò xét: “Vì sao người ấy lại là tôi?”

“Vì, em tương đối quen thuộc với anh!” Diệp Trí Viễn cười nhẹ nhõm, nhìn thấy vẻ dao động của An Hạ Dao, nói tiếp: “Trước mắt, ngoài anh ra em không còn sự lựa chọn nào tốt hơn!”

“Hôn nhân không phải là trò đùa!” An Hạ Dao không biết là mình đang thuyết phục Diệp Trí Viễn hay là thuyết phục bản thân: “Làm sao có thể giả vờ một cách tùy tiện như vậy được?”

“Nếu em coi nó là thật, thì nó sẽ là thật.” Diệp Trí Viễn nhìn An Hạ Dao với vẻ nghiêm túc: “Chúng ta có thể đăng ký kết hôn, có thể tổ chức tiệc cưới, có thể chụp ảnh cưới, có thể tiến hành mọi bước của một đám cưới, chỉ có điều là sau đám cưới hai chúng ta đều có không gian tự do của mình.”

“Diệp Trí Viễn, vậy sao anh không kết hôn với một cô gái yêu anh đi?” An Hạ Dao nghẹo cổ, hỏi với vẻ nghiêm túc, không cần nói tới gia cảnh, chỉ riêng điều kiện là chính con người Diệp Trí Viễn thôi cũng đủ để có tới N cô gái tranh nhau vây quanh anh.

“Anh là GAY, không được sao?”

Khụ, khụ, khụ... An Hạ Dao lập tức bị sặc nước, ho liên tục, lý do này mới thực sự là gây sốc!

Diệp Trí Viễn đưa tay ra, vỗ lưng giúp An Hạ Dao.

An Hạ Dao lập tức gạt tay anh ra, nhìn anh với vẻ cảnh giác.

Diệp Trí Viễn hít một hơi thở sâu, nói bằng giọng lạnh lùng: “An Hạ Dao, nói em là ngốc mà em không chịu thừa nhận, anh không phải là GAY, lần trước chẳng phải em đã đích thân được kiểm nghiệm rồi sao?”

Nghe Diệp Trí Viễn nhắc tới chuyện một đêm tình lần ấy, An Hạ Dao lập tức đỏ bừng mặt đến tận cổ, nhưng vẫn cố gắng đáp một cách cứng cỏi: “Tôi làm sao mà biết được anh có phải là đàn ông đích thực hay không?”

Lần này đến lượt Diệp Trí Viễn: “An Hạ Dao, có phải em đã nghĩ quá lên không đấy?” Chẳng qua anh chỉ nói đùa một câu để làm thay đổi không khí, kéo làm cho việc bàn bạc chuyện cưới xin mà cứ như là đang đàm phán.

Tuy nhiên, họ cũng đã đem chuyện hôn nhân bàn giống như một cuộc trao đổi.

“Thôi được, cứ cho là tôi nghĩ quá lên đi!” An Hạ Dao cắn môi dưới, “Nếu các cụ mà không ép cưới, tôi nghĩ chúng ta sẽ không cần phải làm đám cưới giả, đúng không?”

“Em cảm thấy họ sẽ không ép ư?” Trí Viễn cười: “Em đừng quên, hôm nay mẹ anh tới là để đặt vấn đề!”

An Hạ Dao không nói gì, thở dài một tiếng, biết đâu được đây chuyện gì thì cũng phải nghĩ theo chiều hướng lạc quan chút.

“An Hạ Dao, nếu các cụ không ép cưới, thì chúng ta sẽ tiếp tục quan hệ yêu đương.”

“Vì sao không ép cưới mà lại vẫn cứ phải duy trì quan hệ ấy?” An Hạ Dao cắt ngang lời Diệp Trí Viễn.

Diệp Trí Viễn đưa tay búng lên đầu An Hạ Dao: “Đúng là chịu thua em rồi đấy, với đầu óc này của em làm sao lại có thể phụ trách được chuyên mục tình cảm của người ta được nhỉ? Làm thế chỉ có mà hỏng con cái người ta mất thôi!”

An Hạ Dao giận dữ phát vào người Diệp Trí Viễn, nghiêng rằng: “Em cô ghét nhất là người khác tỏ ra nghi ngờ về trình độ chuyên môn của mình: ‘Em chưa có bạn trai chính thức, không nhẽ lại muốn tiếp tục tham gia các cuộc xem mặt thú vị ấy sao?’” An Hạ Dao nghe Diệp Trí Viễn nói xong, vội rút tay về, lấy lại tinh thần: “Thôi được, cứ coi là anh nói có lý.” So với việc đi xem mặt gặp đủ hạng người, thì việc thỏa hiệp với Diệp Trí Viễn xem ra vẫn còn hơn.

“Em phải thừa nhận là những điều anh nói rất có lý!” Diệp Trí Viễn đắc ý.

“Dao Dao, ăn cơm thôi!” Bà An lịch sự gõ cửa, nói vọng qua cánh cửa.

An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn đưa mắt nhìn nhau, rồi đẩy cửa bước ra ngoài trước cái nhìn đầy ý tứ của ba đôi mắt. Bà Diệp là người lấy lại tinh thần đầu tiên, sốt sắng kéo An Hạ Dao ngồi xuống bên cạnh mình, đùa: “Đôi trẻ này tình cảm quá đấy, cứ dính chặt vào nhau, không chịu rời lấy nửa bước?”

Nhìn vẻ mặt của cha mẹ như chỉ muốn gả ngay mình đi thì rất muốn nhảy ra nói rằng, con bị oan và vô tội, con không hề dính chặt với Diệp Trí Viễn!

Diệp Trí Viễn vẫn giữ vẻ mặt bình thản, đến ngồi ở chỗ đối diện với An Hạ Dao theo sự sắp đặt của bà An.

An Hạ Dao đưa mắt nhìn cảnh mẹ mình nhiệt tình gấp thức ăn cho Diệp Trí Viễn và luôn miệng giục anh ăn. Về ân cần ấy của bà hơn hẳn đối với con gái, khiến cô bất giác cảm thấy hơi tấm tức, mẹ ơi, mẹ nhiệt tình quá rồi đấy!

Diệp Trí Viễn là người rất khéo léo trong quan hệ, mặt luôn giữ một nụ cười tươi như hoa, rồi cũng gấp thức ăn vào bát cho ông bà An với vẻ nhiệt tình như vậy, khi nói chuyện thì không quên lấy lòng bà An. Chuyện hôm nay tuy có phần quá đà và bất ngờ, nhưng anh không thể không cảm ơn mẹ, nếu không thì dù anh có làm theo cũng không biết đến bao giờ An Hạ Dao mới cho gặp mặt cha mẹ cô!

Bây giờ thì anh đã có thể thu phục cha mẹ cô một cách rất nhẹ nhàng, bây giờ nếu có phải tiếp tục chinh phục An Hạ Dao thì anh cũng đã có được sự hỗ trợ rất đắc lực của hậu phương rồi!

Chỉ ăn hết một bữa cơm mà tình cảm của Diệp Trí Viễn với ông bà An đã thân thiết như người trong một nhà. Còn An Hạ Dao – người không cam tâm tình nguyện thì ngoài việc cười theo ra, chẳng khác gì người ngoài cuộc.

Đến khi hai mẹ con bà Diệp về, ông bà An tiễn tận ra ngoài cổng khu, rồi dặn đi dặn lại mấy lần: “Lái xe chậm thôi, chú ý an toàn!” rồi cứ đứng nhìn theo cho tới khi chiếc xe khuất hẳn mới quay vào.

An Hạ Dao chẳng còn biết nói gì ngoài việc im lặng nhìn lên trời, không biết có phải các bậc phụ huynh của các cô gái lớn tuổi bây giờ đều dùng cách tận tâm ấy để marketing con gái mình như thế không?

“Dao Dao này, nhà họ Diệp xem ra rất vừa lòng rồi đấy, con cũng phải giữ Diệp Trí Viễn cho chặt vào!” Bà An kéo tay An Hạ Dao, vừa quay về vừa tẩy não cho con gái, là cha mẹ, nhất là cha mẹ có con gái đến tuổi gả chồng, ngoài việc lo lắng đến nhân phẩm của con rể ra thì cũng rất nhạy cảm với chuyện về các bà mẹ

chồng, vì không ít gia đình xảy ra chuyện quan hệ mẹ chồng nàng dâu căng thẳng, hoặc đối xử lạnh lùng như băng giá với nhau, nhưng sau khi gặp bà Diệp, bà An đã thực sự thấy yên tâm.

Con rể tỏ ra là một nhân tài đang hoàng, thông gia tương lai thì hòa nhã, vui vẻ, chắc chắn sau này sẽ sống với nhau rất hoà hợp.

“Mẹ, mẹ không cảm thấy giữa con và Diệp Trí Viễn là không xứng đôi sao?” An Hạ Dao hỏi mẹ với vẻ thăm dò. “Có gì mà không xứng đôi? Nó đẹp trai, con cũng xinh gái, sau này sinh con chắc chắn sẽ rất xinh đẹp!”

“Đàn ông đẹp trai thường hay trăng hoa. Mẹ không lo Diệp Trí Viễn sẽ như vậy à?” An Hạ Dao cắt ngang lời mẹ với vẻ không vui.

“Dù có trăng hoa thì kết hôn rồi cũng phải từ bỏ!” Bà An nói với vẻ đầy lý lẽ: “Hơn nữa, mẹ thấy Diệp Trí Viễn rất thật thà!”

“... Phì...”

An Hạ Dao thật sự muốn nôn: “Mẹ, mẹ bảo là Diệp Trí Viễn thật thà à? Hồi học phổ thông trung học anh ấy đã là một thiếu niên có vấn đề rồi!”

“Đúng vậy, thiếu niên có vấn đề mà còn thi đứng thứ ba toàn trường, còn vượt qua cả con?” bà An tỏ ra đã nắm được khá nhiều thông tin qua Diệp Trí Viễn.

“Mẹ, hồi đang học phổ thông trung học, Diệp Trí Viễn đã từng là người yêu sớm đấy!” An Hạ Dao không phục, chà, trong con mắt của bà An, Diệp Trí Viễn đã trở thành một thiên sứ và còn đầy ánh hào quang nữa, điều này khiến cho cô con gái ngoan ngoãn biết rõ chuyện xấu của Diệp Trí Viễn của ông bà thực sự rất không phục.

“Nói đến chuyện này, mẹ không thể không dạy con, An Hạ Dao, hồi học phổ thông trung học con cũng đã yêu sớm, vậy mà sao đến bây giờ 27 tuổi rồi sao lại không biết yêu đương là gì thế,” bà An bật lên đầu con gái một cái, giận dữ, nói: “Một người tốt như Diệp Trí Viễn, thế mà con còn không buộc vào để cưới ngay đi. Con không lo thì mẹ lo thay cho con!”

“Mẹ, đối tượng mà Diệp Trí Viễn yêu hồi phổ thông trung học không phải là con.” An Hạ Dao trề môi vẻ vô tội, trong lòng cảm thấy một nỗi buồn và hụt hẫng rất khó tả, bia đỡ đạn, bia đỡ đạn!

17 tuổi, cái tuổi đẹp nhất thời thiếu nữ, cô đã phải làm một tấm bia đỡ đạn!

“Đối tượng yêu của con hồi phổ thông trung học cũng không phải là Diệp Trí Viễn, chuyện ấy có gì mà phải tính toán?” Bà An phản bác, nhìn An Hạ Dao với vẻ kích động, giận dữ nói: “Dao Dao, mẹ nói với con rồi, mẹ đã nhận Diệp Trí Viễn là con rể, và chỉ nhận nó thôi, khi nào con lấy nó thì hãy về nhà!” Nói xong, kéo tay ông An và lập tức rời đi. An Hạ Dao chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Theo ý của bà An, nếu An Hạ Dao không lấy Diệp Trí Viễn, thì sau này sẽ không cho cô về nhà nữa?

An Hạ Dao thầm kêu trong lòng: mẹ, rút cuộc mẹ có phải là mẹ đẻ của con không vậy? Chỉ sau một bữa ăn thôi mà mẹ đã quý Diệp Trí Viễn còn hơn cả con!

Thời gian một tuần thoát một cái đã qua, hàng ngày, ngoài việc nhờ cửa hàng hoa mang hoa đến tặng hộ, ngày ba bữa cứ đến đúng giờ là Diệp Trí Viễn lại gọi cho cửa hàng bán đồ ăn mang đến tận nhà cho cô, còn anh không hề xuất hiện trước mặt cô tất nhiên điện thoại, tin tức cũng không có.

An Hạ Dao tức giận chuyển số điện thoại của Diệp Trí như vậy có những số điện thoại cả đời sẽ không gọi đến như vậy!

Nhưng, mỗi khi thu dọn đồ, An Hạ Dao lại bất giác nhìn lên chiếc di động, xem nó có động tĩnh gì không, rồi cười tự giễu mình: An Hạ Dao, rút cuộc là mày có mong điện thoại của Diệp Trí Viễn hay không vậy?

Một tuần mới bắt đầu, An Hạ Dao chẳng buồn nhận hoa cũng chẳng buồn nhận cơm đặt, nhưng ngặt nỗi mẹ cô đã có lệnh nếu không kết hôn với Diệp Trí Viễn thì đừng có về nhà, vì thế cô đành chọn cách đến tá túc ở nhà Thất Hề.

Vật vờ ở đó hai ngày, Thất Hề hoàn thành bản thảo đưa An Hạ Dao đến quán rượu chơi. Vừa bước chân vào quán, thì có tin nhắn của Diệp Trí Viễn: An Hạ Dao, chuẩn bị ngày mai hai bên gia đình gặp mặt!

Cuộc gặp mặt lần này có lẽ bà Diệp sẽ chính thức đặt vấn đề cưới xin cũng có nghĩa là An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn sẽ bị ép cưới.

An Hạ Dao giận dữ xóa tin nhắn, Diệp Trí Viễn mất hút một tuần, rồi bỗng dưng lại nhắn những lời đó, chuyện này làm sao cô không tức giận cho được!

An Hạ Dao bảo Thất Hề rót ỉnh một chén với vẻ mặt u ám, rồi vừa uống vừa kể khổ: “Cậu nói xem, anh chàng Diệp Trí Viễn ấy ngoài vẻ đẹp trai và tài ăn nói ra, có gì là tốt đẹp, để đến nỗi mẹ mình phải dùng cách coi như không có mình để ép mình phải lấy anh ta?”

Thất Hề khê nhếch môi: “Dao Dao, thực ra, phải nói một câu đúng với lương tâm, mình cảm thấy Diệp Trí Viễn rất tốt!” Rồi mặc kệ ánh mắt lạnh lùng của An Hạ Dao, Thất Hề tiếp tục nói bằng giọng bình thản: “Đẹp trai, cao ráo, có tiền, hoàn cảnh gia đình tốt, đó chẳng phải là mẫu hình đàn ông sống động trong tiểu thuyết sao? Và cái chính là bây giờ anh ấy rất thích cậu!”

“Thế thì sao?” An Hạ Dao trề môi vẻ không vui: “Mình cũng là mẫu phụ nữ trắng trẻo, xinh đẹp, giàu có, mình mới không thèm mẫu đàn ông đó!”

“Cậu không thèm, nhưng người ta thì lại thèm cậu!” Thất Hề nhìn Hạ Dao với vẻ nghiêm túc, rồi chớp mắt: “Dao Dao, lẽ nào cậu không biết, tình yêu giữa đàn ông và phụ nữ là bắt đầu từ những thích thú.”

An Hạ Dao nhìn Thất Hề với vẻ ám ức: “Vậy có thể làm cho Diệp Trí Viễn không thích mình được không? Mình không muốn có tình yêu với anh ta!”

Thất Hề nhếch môi: “Dao Dao này, cậu nói với mình những điều này thì có tác dụng gì, cậu hãy nói với Diệp Trí Viễn ấy!”

An Hạ Dao trề môi: “Thôi đi, bây giờ mình chỉ muốn tránh xa anh ta!”

“Thế à?” Một giọng đàn ông trong trẻo, ôn tồn cố nén vẻ giận dữ vang lên bên tai An Hạ Dao.

An Hạ Dao vội quay đầu lại, nhìn thấy Diệp Trí Viễn trong dáng vẻ rất phong độ đang đứng đằng sau mình, nửa cười nửa không, rồi nói với giọng u ám: “Hèn nào mà anh gọi điện không được, đến nhà em thì không thấy có ở nhà, đến nhà cha mẹ em cũng không thấy đâu. An Hạ Dao, thì ra là em đang tránh anh!”

An Hạ Dao nuốt nước bọt, giụi mắt, nhìn Diệp Trí Viễn đang vừa chăt vắn vừa bước lại, bất giác hoảng hốt lùi về sau một bước.

Cô quên mất là mình đang ngồi trên chiếc ghế cao chân, vì thế mà trượt ngã khỏi ghế.

Thất Hề định đưa tay ra đỡ, thì đã thấy Diệp Trí Viễn bước nhanh đến đỡ lấy An Hạ Dao, rồi sau đó ôm ngay cô vào lòng.

An Hạ Dao đứng dậy người dựa vào trong lòng Diệp Trí Viễn, nghe rõ tiếng trái tim anh đang đập thình thịch thình thịch, mũi ngửi thấy mùi nước hoa rất thanh nhã tỏa ra từ người anh, trống ngực bất giác nhanh hơn hẳn, mặt đỏ bừng. Cô vội đẩy anh ra với vẻ ngượng ngùng, cố đáp một cách cứng cỏi: “Đó là vì tôi không muốn nhìn thấy anh, tôi muốn được yên tĩnh một mình không được à?”

“Yên tĩnh một mình? Vậy là em đến quán rượu để uống rượu?” Diệp Trí Viễn lạnh lùng nhìn An Hạ Dao, “Định uống say rồi thì kéo một người đàn ông lạ mặt và qua một đêm tình?” Anh đi công tác một tuần, nhưng đầu óc lúc nào cũng chỉ nghĩ đến cô và cuối cùng thì về trước thời hạn, không ngờ cô đã tắt máy, đến nhà cô thì không thấy, đến nhà ông bà An thì hai ông bà lại tưởng là hai người cãi nhau, khó khăn lắm anh mới làm cho ông bà An dịu xuống, đến khi vào trang Weibo của An Hạ Dao thì mới biết đích xác nơi cô đang có mặt và khi anh học tốc đến nơi thì lại nghe thấy cô nói là không muốn gặp anh, thậm chí cố tình tránh anh, vì thế cơn giận dữ càng bốc lên. Nếu như ánh mắt có thể giết người được thì An Hạ Dao đã sớm bị ánh mắt của anh giết chết không còn nguyên vẹn.

“Đúng vậy, thế thì sao?” Trống ngực An Hạ Dao đập loạn xạ không rõ là vì nhìn thấy Diệp Trí Viễn bị kích động hay là bị những lời nói của anh làm cho tức giận, tóm lại là cô đã đáp lại một cách rất cứng cỏi.

Dù sao thì trong con mắt của Diệp Trí Viễn, An Hạ Dao cũng đã là một cô gái thích la cà quán rượu, sau đó tìm một người đàn ông để cùng qua một đêm tình!

Có trời đất biết, đó là lần duy nhất trong đời cô, và lại gặp đúng Diệp Trí Viễn, khiến bây giờ cô thấy hối hận đến vô cùng.

“An Hạ Dao, em có giỏi hãy nói lại một lần nữa xem.” Giọng của Diệp Trí Viễn rất không bình thường, vừa lạnh lùng vừa tức giận.

An Hạ Dao nuốt cục nước bọt, lấy lại tinh thần, mặc kệ Thất Hề đang kéo vạt áo cô, trừng mắt nhìn Diệp Trí Viễn nói dần từng tiếng: “Tôi nói là, tôi muốn uống say, rồi sau đó tìm một người đàn ông lạ để cùng qua một đêm tình!”

“Được, em uống đi! Anh sẽ mời em uống cho đã!” Diệp Trí Viễn tức quá chỉ còn biết cười, vẫy tay gọi người phục vụ lại: “Mang hai thùng bia lại đây! Mở hết cả ra.”

“Anh bảo tôi uống là tôi phải uống sao? Tôi không uống đấy!” An Hạ Dao nhìn thấy người phục vụ kéo một thùng bia đến, rồi mở nắp từng chai một, thì có vẻ xẹp xuống.

“Em không uống say thì làm sao mà tìm được đàn ông để qua một đêm tình?” Diệp Trí Viễn châm biếm.

“Hôm nay tôi không muốn uống, không muốn có một đêm tình, không được à?”

“Ồ, thế mà anh tưởng là em sợ rồi, không dám uống nữa.” Diệp Trí Viễn cười, nhìn An Hạ Dao với vẻ coi thường, tiếp tục dùng chiêu khích tướng.

“Uống thì uống!” An Hạ Dao bị Diệp Trí Viễn khích, đưa tay vợ lấy chai bia bên cạnh, uống từng ngụm lớn.

Thất Hề trợn tròn mắt nhìn An Hạ Dao uống liền một hơi hai chai, bất giác đưa mắt nhìn Diệp Trí Viễn, tuy vẻ mặt anh vẫn tỏ ra như không có chuyện gì, nhưng đôi mắt đen thì lại nhìn chăm chăm vào An Hạ Dao với vẻ quan tâm, cô bèn nói với An Hạ Dao: “Dao Dao, mình đi trước đây, cứ từ từ mà uống nhé, đừng có say đấy!”

“Không sao, cậu cứ đi trước đi!” An Hạ Dao ợ một cái, rõ ràng là cô đã bắt đầu chệnh choáng. Khua tay về phía Thất Hề, cô quay mặt lại nhìn Diệp Trí Viễn, “Tứ lượng của tôi rất tốt!”

Diệp Trí Viễn nhếch mép, hai tay ôm trước ngực, hỏi với vẻ lạnh nhạt: “An Hạ Dao, lần trước em uống say, em đã uống bao nhiêu vậy?” Tuy việc cố ý chuốc ột cô gái say là việc rất không vẻ vang gì, nhưng ai bảo Diệp Trí Viễn lại gặp phải một người như An Hạ Dao, cô gái này không say thì luôn tỏ ra vẻ đánh đá, lúc nào cũng xù lông lên như con nhím, ai chạm vào cũng bắn lông về người ấy, nhất là Diệp Trí Viễn, trái tim trong sáng, nhỏ bé của anh bị An Hạ Dao đâm vào sẽ không biết đau đến lúc nào.

“Năm chai... sáu chai...” đầu óc An Hạ Dao đã bắt đầu lơ mơ, cuối cùng cô cũng đã uống 4 chai, lại thêm một chén rượu lúc trước nữa, tuy loại rượu đó ngọt như nước hoa quả, nhưng lại rất mạnh.

Diệp Trí Viễn dìu An Hạ Dao đứng theo kiểu anh hùng cứu mỹ nhân, còn An Hạ Dao thì loạng choạng bước theo anh ra khỏi quán rượu.

Nửa thân người trên của An Hạ Dao gần như dựa hẳn vào Diệp Trí Viễn, anh phải vừa dìu vừa bế thì thân người cô mới đứng thẳng lên được. Cô ngước đôi mắt mơ màng vì say rượu nhìn Diệp Trí Viễn, ợ một cái rồi hỏi: “Diệp Trí Viễn, có phải bây giờ anh đang theo đuổi tôi không?”

“Phải...” Diệp Trí Viễn thành thật đáp.

“Vậy là anh thích tôi rồi?”

“Ừ!” Trong ánh đêm mơ màng, Diệp Trí Viễn nhìn An Hạ Dao trông như con mèo nhỏ trong lòng mình, nở nụ cười mà đến anh cũng không nhận ra.

“Diệp Trí Viễn, rút cuộc là anh thích điểm gì ở tôi? Tôi sửa không được à?”

Trong giọng nói của An Hạ Dao lộ rõ vẻ ầm ức, “Tôi không thích anh, tôi không thích anh, tôi không muốn mình thích anh...”

Tâm trạng dễ chịu của Diệp Trí Viễn vừa mới có được, lập tức bị phá tan bởi những lời nói như một gáo nước lạnh giội xuống của An Hạ Dao, lòng anh tê tái, và tất nhiên vì thế anh không để ý đến câu sau cùng của cô: tôi không muốn mình thích anh!

Giọng của Diệp Trí Viễn lập tức trở nên giận dữ, anh buông An Hạ Dao ra: “Thích em chẳng có lý do gì, nếu anh có thể nói rằng anh thích em ở điểm nào thì anh còn thích em làm gì?”

Diệp Trí Viễn thực sự rất tức giận, đến mức lực phủ ngũ tạng cũng lộn cả lên!

Vốn dĩ dạ dày của An Hạ Dao đã rất khó chịu, cú buông mạnh của Diệp Trí Viễn khiến cô ngã xuống, và lập tức nôn ọc ra....

Diệp Trí Viễn nhứ chặt mày, nhìn An Hạ Dao đang nôn thốc nôn tháo, cuối cùng không đành lòng, bước lên khẽ vỗ vào lưng cô rồi lấy giấy ăn đưa cho cô lau miệng, sau cùng thì bế ngang thân hình mềm oặt của cô đi thẳng về nhà.

Đúng vậy, anh đã sai, lẽ ra anh không nên cố ý khích cô, để cô uống say như thế này!

Vì vừa về đến nhà, An Hạ Dao lập tức ôm lấy cái xí bệt và nôn đến nửa đêm, Diệp Trí Viễn vừa mới giúp cô dọn dẹp xong thì cô lại tiếp tục nôn ra... Cho nên, kế hoạch chờ sau khi An Hạ Dao uống say có thể quan hệ với cô của anh đã không được như ý, ngược lại, anh phải chăm sóc cô suốt một đêm.

Ánh mặt trời buổi sớm xuyên qua tấm rèm mỏng chiếu vào trong nhà, An Hạ Dao thức dậy vì cơn đau đầu dữ dội, đây không phải là phòng của cô, vì phòng của cô có màn cửa sổ ngăn ánh nắng, nếu không kéo ra thì khó mà phân biệt được ngày đêm.

An Hạ Dao chợt thấy giật mình, nhìn sang người đàn ông để trần đang nằm bên cạnh mình, thấy đó là một khuôn mặt đẹp trai vừa quen thuộc vừa lạ lẫm. Cô buồn bực vỗ vào trán mình, cô không thể nhớ được chuyện gì khác ngoài chuyện tối hôm qua uống rượu ở quán, đầu óc cứ như là bị đứt dây thần kinh, cúi xuống nhìn thân hình cũng trần trụi như vậy của mình, cô bất giác thở dài, lẽ nào lại như vậy? Tối hôm qua lại quan hệ bậy bạ sau khi uống say ư? Lại là cùng với Diệp Trí Viễn?

An Hạ Dao nhìn Diệp Trí Viễn đang trong giấc ngủ say, vội rón rén tìm quần áo của mình để mặc, nhưng lục một hồi vẫn không tìm thấy chiếc áo lót đâu, cô đành đưa mắt nhìn kỹ xung quanh, trên sàn nhà không có, trên tủ cũng không có.

Cô nhìn kỹ trên giường, do dự một chút rồi khẽ nhàng kéo chiếc chăn ra từng chút một.

“Tỉnh dậy rồi à?” Diệp Trí Viễn mở mắt, nhìn An Hạ Dao bằng ánh mắt chăm chú và sâu thẳm.

An Hạ Dao vội ôm chặt lấy ngực theo phản xạ: “Nhìn gì mà nhìn?”

“Chẳng có gì đáng nhìn cả?” Diệp Trí Viễn đáp với giọng thản nhiên.

“Thế sao anh còn nhìn!” An Hạ Dao giận dữ, vớ lấy quần áo che lên trước ngực.

“Từ đầu đến chân em có chỗ nào anh chưa nhìn thấy, có chỗ nào mà anh chưa hôn?” Diệp Trí Viễn nhếch môi cười, “Bây giờ em mới che, liệu có muộn quá không?”

An Hạ Dao xấu hổ và tức giận kéo chăn che lên mặt, gầm lên lên điên: “A...

A...”, xấu hổ đến chết mất thôi!

“Thôi nào, em đừng có kêu nữa, kẻo người ta nghe thấy lại tưởng là anh làm gì em.” Diệp Trí Viễn đưa tay kéo chăn ra, nhìn An Hạ Dao đang vùi đầu vào chăn, mặt đỏ bừng, rồi từ từ đứng dậy ra khỏi giường bước vào nhà vệ sinh với thân hình để trần đẹp đẽ.

An Hạ Dao tròn mắt há miệng nhìn thân hình ấy của Diệp Trí Viễn, dưới ánh mặt trời buổi sớm, làn da trắng ngần trông càng mượt mà, thân hình anh tuy thon gầy nhưng có cơ bắp, toát lên sự kết hợp hoàn hảo giữa vẻ đẹp và sức mạnh. An Hạ Dao chỉ luôn biết rằng Diệp Trí Viễn có khuôn mặt đẹp trông như tượng tạc, khiến cô thường mê mẩn, tim đập loạn xạ mỗi khi nhìn thấy, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy thân hình anh, thì ra nó cũng đẹp khiến người ta ngất ngây như vậy.

Cảm giác có một dòng nước ấm chảy ra từ mũi, An Hạ Dao đưa tay lau, một vệt máu đỏ, cô thầm kêu lên: không lẽ lại như vậy, cũng chỉ là nhìn thân nửa thân hình để trần của Diệp Trí Viễn thôi mà, có đến mức chảy cả máu mũi một cách vô tích sự như vậy không?

Diệp Trí Viễn thò đầu từ trong nhà vệ sinh ra, nói một cách nghiêm túc: “An Hạ Dao, em cũng sửa sang mình một chút đi, lát nữa mình phải tới nhà hàng XX để gặp các cụ hai bên!” Nói xong, ngẩng đầu lên nhìn thấy vết máu trên mặt của An Hạ Dao, vội quần chiếc khăn tắm ngang người rồi bước nhanh ra, không để cho cô kịp nói gì, ấn cô nằm xuống, lấy ngay mấy tờ giấy ăn, đưa cho cô lau dòng máu đang không ngừng chảy ra từ mũi.

Diệp Trí Viễn túm lấy tay của An Hạ Dao, dùng sức ấn mạnh vào huyệt Hổ khẩu giữa ngón cái và ngón trỏ của cô, hỏi: “Sao em lại chảy máu mũi thế này?”

“Chỉ tại anh, tối hôm qua đã ép người ta uống bao nhiêu là bia, điều hòa thì lại để ở mức thấp như vậy, khô quá mà...” An Hạ Dao vừa lau mũi, vừa đáp với giọng cầu nhàu.

“Xin lỗi em!” Giọng của Diệp Trí Viễn rất thành khẩn.

“Tuy anh chẳng có chút thành ý gì, nhưng tôi tạm thời chấp nhận.” An Hạ Dao bịt mũi, tiếp tục nói với vẻ không rõ ràng.

Diệp Trí Viễn im lặng, chăm chú bóp huyệt Hổ khẩu của An Hạ Dao để giúp cô cầm máu.

An Hạ Dao nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng của Diệp Trí Viễn, đường nét rõ ràng, làn da mịn màng, bất giác hỏi với vẻ khiêm tốn: “Diệp Trí Viễn, anh dưỡng da bằng cách nào vậy?”

Diệp Trí Viễn nhẹ nhàng cười với vẻ ranh mãnh: “Muốn biết thật à?”

An Hạ Dao nhìn vẻ mặt ấy của Diệp Trí Viễn, đoán anh sẽ không nói ra những lời tốt đẹp gì, vội lắc đầu, “Không muốn biết nữa.”

“Nhưng, anh vẫn cứ nói cho em biết.” Diệp Trí Viễn cười, để lộ hàm răng đều và trắng muốt, “Bí quyết là...”, rồi cố tình kéo dài một lúc sau đó mới cười hì hì, nói: “Ngủ sớm, dậy sớm!”

An Hạ Dao lặng lẽ trút một hơi thở phào nhẹ nhõm, cô cứ tưởng là Diệp Trí Viễn sẽ nói ra những câu đại loại như lấy âm bổ dương!

“An Hạ Dao, thực ra, điều mà trong đầu em vừa nghĩ đến mới là đáp án chính xác.” Diệp Trí Viễn đứng dậy, một lần nữa lại bước vào nhà vệ sinh với dáng đi ung dung, thanh nhã trước mặt An Hạ Dao.

An Hạ Dao vội bịt lấy mũi mình theo phản xạ, bụng thầm rửa Diệp Trí Viễn: họa hại! Rồi lại bổ sung thêm một câu, họa hại có chỉ số IQ cao!

Khi Diệp Trí Viễn bước ra, tinh thần rất sảng khoái, trên người anh mặc một chiếc sơ mi màu trắng và một chiếc quần bò màu xanh thẫm, ngấm nghĩa trước gương một lúc, anh hỏi cô với vẻ rất nghiêm túc: “An Hạ Dao, em nói xem, đến gặp các cụ anh nên mặc bộ lễ chừng chặc hay là mặc theo kiểu hơi thoải mái như thế này?”

“Anh không mặc gì, có khi càng hay hơn đây.” An Hạ Dao đáp châm chọc.

“Anh thì không sao, không mặc cũng được.” Diệp Trí Viễn nhún vai, coi những lời châm chọc của An Hạ Dao chẳng có gì là quan trọng, và tấn công lại: “Anh chỉ sợ để trần mà đến đó các cụ nhìn thấy lại sốc mà đổ máu mũi giống như em thì làm thế nào?” Nói xong, mặc kệ cho An Hạ Dao giận dữ vì đòn công kích của anh, tiếp tục: “Em cũng biết đấy, các cụ không giống như em, dù gì thì cũng đều lớn tuổi cả rồi, bốc hỏa sẽ chảy máu cam nhiều, không tốt cho sức khỏe...”

Đúng vậy, An Hạ Dao thừa nhận, lần này thì Diệp Trí Viễn đã chọc vào đúng chỗ, cô không tìm được bất cứ lý do gì để tự vệ và phản kích lại, đành nhìn Diệp Trí Viễn bằng ánh mắt oán trách: “Anh không chọc tôi thì sẽ chết à?”

“Không chọc em thì không chết được, nhưng sẽ mất rất nhiều niềm vui của cuộc sống.” Diệp Trí Viễn cười rất tươi, “An Hạ Dao, em yên tâm, sau khi cưới xong, nhất định anh sẽ tìm được rất nhiều niềm vui của cuộc sống từ em!”

“Tôi sẽ không kết hôn với anh, đến chết cũng không.” An Hạ Dao tức giận, cô không muốn sau khi cưới xong thì sẽ bị Diệp Trí Viễn “nuốt sống” thực sự.

“Câu này mà em nói ra trước mặt các cụ, em có biết hậu quả sẽ như thế nào không?” Về thể hiện của Diệp Trí Viễn rất nghiêm trọng, khiến An Hạ Dao bất giác khẽ nuốt cục nước bọt: “Hậu quả gì?”

“Huyết áp của bố mẹ anh hơi cao, tim của cha anh không được khỏe, mẹ anh tuy không có vấn đề gì, nhưng cũng khó mà không xảy ra vấn đề vì sốc?” Diệp Trí Viễn nói với vẻ rất nghiêm túc: “Huyết áp cao rất dễ tai biến và dẫn tới tắc mạch máu não, còn bệnh tim, thì theo em liệu có chịu được cú sốc không?”

Không có bệnh, cũng có thể vì sốc mà sinh bệnh, đó là bệnh thần kinh...”

Lúc này, An Hạ Dao không có lý do gì để nói lại, “Diệp Trí Viễn, ý của anh là, tôi không thể không kết hôn với anh được ư?”

“Lý thuyết thì là như vậy.” Diệp Trí Viễn gật đầu, “Còn trên thực tế thì là, sẽ cưới nhanh thôi.”

“Tôi không thể làm khác đi được à?”

“Được chứ, em nói với các cụ là, ngoài chuyện một đêm tình là thật thì chuyện làm bạn gái của anh là giả, chuyện muốn kết hôn với anh cũng là giả...” Diệp Trí Viễn khẽ cười, nói: “Anh nghĩ, bố mẹ em nhất định sẽ không cho em làm khác đi đâu” đến lúc đó, nếu anh quyết định khác đi, hậu quả thì em biết đấy!”

An Hạ Dao gật đầu bất lực: “Thôi được.” Nếu đã lên phải thuyền của kẻ cướp rồi thì ngoài việc liều chấp nhận, còn có cách gì khác? cô chớp đôi mắt đen, nói với Diệp Trí Viễn với vẻ mặt nghiêm túc: “Tôi không thay đổi quyết định kết hôn với anh nữa, nhưng tôi có điều này muốn bổ sung!”

“Gì thế?”

“Sau khi cưới xong, chúng ta không sống đời sống của vợ chồng!” An Hạ Dao ngượng ngùng, cô thực sự không muốn có bất cứ hành động thân thiết, chung đụng nào với Diệp Trí Viễn.

Diệp Trí Viễn ngược đôi mắt sâu thẳm nhìn An Hạ Dao với vẻ nghiêm túc, im lặng một lúc, đáp: “Anh đồng ý với điều này.”

An Hạ Dao vừa mới định thở phào thì Diệp Trí Viễn đã khẽ hỏi với giọng rất láu cá: “Nhưng nếu sau khi em uống say, trèo lên người anh thì làm thế nào?”

“Cái gì?” An Hạ Dao ngây người, nghiêng rằng, nói với vẻ dứt khoát: “Lão nương này sẽ cai rượu! Nhất định sẽ không lên giường của anh!” Tất cả những gì liên quan đến rượu cô sẽ không động vào nữa, kể cả món rượu nếp mà cô thích ăn! An Hạ Dao nói xong câu đó, quay sang nhìn Diệp Trí Viễn đang cười nghiêng ngả “Ha, ha...”, cô biết là mình đã bị trêu.

“Cười đủ chưa?”

Diệp Trí Viễn nhìn An Hạ Dao đang với bộ mặt lạnh lùng, bất giác đưa tay lau nước mắt ở đuôi mắt, khịt mũi, nói: “Cũng đủ rồi, nếu em duyệt cho anh cười thêm lúc nữa thì còn tuyệt hơn, đúng là buồn cười quá!” nói xong lại cười hì hì và chìa hai tay ra, véo lên má An Hạ Dao, “An Hạ Dao, em đáng yêu quá.”

An Hạ Dao kéo cánh tay của Diệp Trí Viễn và há mồm cắn lên đó.

“Ồi...” Diệp Trí Viễn kêu thất thanh lên và vẩy tay liên tiếp, cố thoát khỏi An Hạ Dao.

An Hạ Dao cắn cho đến khi thấy hả giận mới buông ra, nghiêng rằng, đắc ý nhìn Diệp Trí Viễn, rồi thần nhiên ném lại một câu: “Thôi nào, đừng có kêu lên nữa, người ta nghe thấy lại nghĩ là tôi làm gì anh.” Nguyên văn câu nói của Diệp Trí Viễn, An Hạ Dao đã trả lại không thêm không bớt.

Diệp Trí Viễn nhìn cánh tay trắng hăn nốt hai hàm răng của An Hạ Dao, máu rớm đỏ, nói với vẻ oán trách: “An Hạ Dao, em tuổi chó hay sao đấy? Cắn mạnh thế, chảy cả máu ra rồi...”

“Đúng thế, ôi đáng thương quá!” An Hạ Dao giả bộ thương hại, “Xem ra, anh phải đi tiêm phòng rồi!”

“Tiêm phòng?” Diệp Trí Viễn ngơ ngác.

An Hạ Dao gật đầu lia lịa: “Hồi bé tôi ăn tam lộc, lớn lên ngày nào cũng uống dầu cặn, hít khói xe, tắm bằng nước có nhiễm chất phóng xạ, bây giờ trên người toàn là mầm bệnh có chất phóng xạ, nước bọt của tôi còn độc hơn cả SRS, anh bị tôi cắn rách thịt, thì chắc chắn phải đi tiêm phòng rồi, nếu không anh sẽ biến thành loại người đó đấy...”

“Vậy thì anh chỉ còn cách dùng độc trị độc!” Diệp Trí Viễn nói xong, kéo mạnh An Hạ Dao vào lòng, rồi ôm lấy chiếc eo nhỏ của cô, dứt khoát kéo gáy cô, và cúi đầu xuống hôn lên đôi môi đang nói của cô...

An Hạ Dao mở to mắt sững sờ, nhìn khuôn mặt mỗi ngày một được phóng to trước mắt cô của Diệp Trí Viễn, thậm chí cô còn nhìn thấy rõ mỗi sợi lông tơ trên đó. Đôi môi chưa kịp khép lại của cô bị anh dùng lưỡi đẩy mạnh, rồi hôn mạnh lên đó, lưỡi thì quấn chặt lấy chiếc lưỡi mềm mại của cô...

An Hạ Dao chỉ cảm thấy trong miệng toàn là vị của đàn ông thuần khiết, mùi thuốc lá thoang thoảng xen lẫn với mùi nước hoa Cổ Long tỏa ra từ người Diệp Trí Viễn, khiến tim cô đập mỗi lúc một dữ dội và cái đầu tỉnh táo của cô bắt đầu trở nên ngầy ngất.

Đôi môi và chiếc lưỡi của Diệp Trí Viễn rất mềm mại và đầy ham muốn chiếm hữu, nụ hôn vì thế mà rất mãnh liệt, kéo dài, nhưng cũng không kém phần dịu dàng, làm An Hạ Dao bất giác cũng chủ động phối hợp với anh... Đôi môi của hai người cứ quấn chặt lấy nhau, nồng nhiệt và say đắm...

Một hồi lâu sau, Diệp Trí Viễn mới buông khuôn mặt đỏ bừng vì nhịn thở lâu có đôi mắt mơ màng của An Hạ Dao với vẻ chưa muốn thôi, không nén được khẽ cười: “An Hạ Dao, em chưa hôn bao giờ à? Sao lại đến cả thở cũng không biết thế?”

Giống như con cá rơi mặt nước nay lại trở về lòng hồ, An Hạ Dao ra sức thở, có một khoảnh khắc cô đã tưởng rằng mình sẽ chết vì ngạt thở, bây giờ nghe thấy vẻ chế nhạo không chút kiêng dè trong lời nói của Diệp Trí Viễn, không khỏi tức giận, đáp: “Ai bảo là tôi không biết hôn? Chẳng qua là tôi tò mò, bây giờ khi hôn tôi sao anh lại không thấy sợ bị va vào răng nhỉ?”

Một lần nữa Diệp Trí Viễn lại kéo An Hạ Dao vào lòng, khuôn mặt với những đường nét rõ ràng in trong đôi mắt An Hạ Dao, ngũ quan đẹp đẽ, đôi mắt đen sâu thẳm, chiếc mũi cao cao, đôi môi gợi cảm, ánh mắt rực lửa, tất cả khiến cho An Hạ Dao cảm thấy rất ngọt thở, khuôn mặt xinh đẹp thoát đỏ bừng, vội rời ánh mắt đi.

Thôi được, An Hạ Dao thừa nhận, cô không sao chống đỡ nổi với vẻ đẹp và sức hấp dẫn của Diệp Trí Viễn!

Không thể trách cô là quá không kiên định, mà là vì thực lực của đối phương quá mạnh, cô không cùng đẳng cấp với anh.

“Vì bây giờ em không bites răng, nên anh không sợ!” Ha, ha, ha, Diệp Trí Viễn cười to với tâm trạng rất vui, nhìn thấy An Hạ Dao lại hé răng định cắn, vội nói: “Nếu em có sức cắn anh, thì anh cũng không ngần ngại hôn em tiếp.”

An Hạ Dao vừa nghe nói vậy, vội đẩy Diệp Trí Viễn ra, nhìn anh với vẻ cảnh giác: “Tôi cảnh cáo anh, lần sau nếu không được sự cho phép của tôi, anh mà động vào tôi là tôi sẽ hoạn anh đấy.”

“Được sự đồng ý của em thì sẽ được động vào em hả?”

“Có nằm mơ thì mới đồng ý cho anh động vào!” An Hạ Dao nghiêng rằng, “Tóm lại, Diệp Trí Viễn, anh không được động vào tôi, nếu không tôi sẽ không khách sáo với anh đâu!”

Diệp Trí Viễn nhún vai vẻ coi thường, sau đó dẫu môi về phá An Hạ Dao: “Em nhìn đồng hồ đi, bây giờ đã 10 giờ rồi, người lớn hai bên gia đình sẽ gặp nhau ở nhà hàng XX lúc 11 giờ, em thật sự không cần chuẩn bị gì à?”

“Ôi, tôi chưa đánh răng!” An Hạ Dao ôm khuôn mặt đỏ bừng, xấu hổ chạy vào nhà vệ sinh.

“Anh đâu có chê em chưa đánh răng.” Diệp Trí Viễn lăm bắm với tâm trạng rất vui, tiếp đó ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ rực rỡ, trong đầu vẫn cứ nghĩ đến câu nói đó của An Hạ Dao: bây giờ khi hôn tôi, sao lại không thấy sợ bị va răng thế? Xem ra, An Hạ Dao vẫn rất dễ tâm đến những lời nói cay độc và khôn nạn của anh hồi ấy.

Không lẽ, bây giờ An Hạ Dao từ chối mình là có liên quan đến những chuyện quá khứ ấy?

Diệp Trí Viễn chống tay lên cằm suy nghĩ một cách nghiêm túc, dù thế nào thì An Hạ Dao cũng đã là người đàn bà của anh, vậy thì dù có phải lừa dối, ép uống cũng nhất định phải giữ người ấy ở lại bên mình.

Một khi mà Diệp Trí Viễn đã động lòng, thì An Hạ Dao sẽ không thể chạy thoát, nhìn phản ứng của cô đối với anh, thực ra hoàn toàn không phải không chút tình cảm nào như lời cô nói, ít nhất thì An Hạ Dao cũng không có bất cứ khả năng chống chọi nào với anh!

An Hạ Dao tắm rửa qua quýt một lượt xong, quần vớ chiếc khăn tắm và bước ra khỏi nhà vệ sinh, “Diệp Trí Viễn, rút cuộc là anh ném quần áo của tôi vào đâu rồi...” Chưa nói hết câu, cô đã phải ngậy người ra như bị điểm huyết.

Trong phòng khách có bốn người đang ngồi rất ngay ngắn, ngoài ông bà An và bà Diệp mà An Hạ Dao đã quen thuộc thì còn có một khuôn mặt rất quen mà cô thường nhìn thấy trên ti vi và lúc này đang đưa mắt nhìn cô với vẻ nghiêm nghị, rồi sau đó rời mắt đi với vẻ ngưng ngừng.

Diệp Trí Viễn tươi cười đứng bên, quay sang giới thiệu với An Hạ Dao: “Đây là cha anh.” Nói xong, lập tức đến kéo An Hạ Dao vào phòng, lục tìm quần áo cho cô, “Em mặc vào nhanh đi.”

“Khoan đã, rút cuộc là chuyện gì vậy?” An Hạ Dao kéo tay Diệp Trí Viễn, hỏi. Chẳng phải đã nói là gặp nhau ở nhà hàng lúc 11 giờ sao? Sao tất cả lại đến chỗ của Diệp Trí thế này?

“Đồng hồ hết pin rồi, bây giờ là 12 giờ 58 phút, em hiểu chưa?” Diệp Trí Viễn nhướn mày: “Anh phải ra để đổi pho, em nhanh lên đây.”

Bốn ông bà vừa ăn vừa đợi, đợi đến 12 giờ mà vẫn chẳng thấy Diệp Trí Viễn và An Hạ Dao đâu, gọi điện thì đều tắt máy, bà An gọi cho Thất Hề thì mới biết tối hôm qua An Hạ Dao về cùng Diệp Trí Viễn, thế là bốn người lập tức tới nơi để bắt sống.

An Hạ Dao gật đầu, giận dữ dấm xuống giường “Trời đất, đúng là xấu hổ quá! Còn mặt mũi nào mà nhìn các cụ đây...” Một lát sau cô mới lấy lại trạng thái bình thường, sửa sang đầu tóc, mặt mũi với tốc độ nhanh nhất, rồi vịn quả dấm cửa, bước ra ngoài.

Nhìn thấy ông bà Diệp, An Hạ Dao cười ngoan ngoãn và chào: “Cháu chào cô chú Diệp.” Đưa mắt nhìn sang ông bà An thì thấy, vẻ mặt của hai người không vui như lần đầu gặp Diệp Trí Viễn, mà thay vào đó là vẻ hơi lo lắng.

Tuy ông Diệp mặc một bộ đồ thoải mái, vẻ mặt cũng rất ôn hòa, toàn thân toát lên vẻ trầm tĩnh đặc biệt của người trung tuổi, nhưng An Hạ Dao vẫn cảm thấy ông là người rất nghiêm nghị, cô chợt thấy rất căng thẳng, tim đập loạn xạ cả lên, thậm chí mồ hôi còn toát ra đầy lòng bàn tay.

Cảnh tượng này khiến cô cảm thấy giống như lúc bị thầy giáo phát hiện ra yêu sớm, gọi lên phòng làm việc chấn chỉnh hồi phổ thông trung học.

Ông Diệp vẫn lặng lẽ quan sát An Hạ Dao với vẻ mặt không thay đổi, đó là một cô gái trông thanh tú, sạch sẽ và có phần nho nhã, có lẽ điều này có liên quan đến nghề nghiệp, từ động tác cứ xoa ngón tay với vẻ bất an của cô bé thì thấy, có lẽ cô đã bị vẻ uy nghi của ông làm cho căng thẳng, vì thế ông Diệp bắt giác điệu ánh mắt lại, khẽ ho mấy tiếng, ấy thế mà An Hạ Dao vẫn cứ giật mình khẽ run lên.

Diệp Trí Viễn ngồi xuống bên cạnh An Hạ Dao, đưa tay ra khẽ véo nhẹ vào vai cô một cái, ngẫm ra hiệu cho cô hãy thả lỏng người ra.

An Hạ Dao cúi đầu, quay sang nhìn Diệp Trí Viễn, đúng lúc anh cũng nhìn sang cô, mắt của hai người gặp nhau, cô vội rời mắt đi, cúi đầu nhìn xuống sàn nhà.

Ông Diệp im lặng một hồi lâu như đang suy nghĩ điều gì, bà Diệp ngồi bên cạnh cũng không nói gì. Còn ông bà An khi nhìn thấy ông Diệp ở nhà hàng, lập tức thấy đầu óc bấn loạn cả lên (hoàn toàn không nghĩ rằng bà Diệp tính khí có vẻ sồn sồn ấy lại là phu nhân thị trưởng! Không hiểu An Hạ Dao làm sao mà lại vợ ngay con trai của cán bộ cao cấp). Lúc đó, nếu không vì bà Diệp nhiệt tình giữ lại, thì ông bà An có lẽ đã ra về rồi. Phần lớn người Trung Quốc xưa nay đều khá coi trọng vấn đề môn đăng hộ đối, tuy cũng có không ít đôi khập khểnh, nhưng cũng không thể lệch nhau quá mức được!

Lúc này ông bà An đã hoàn toàn không còn chú ý gì nữa, nên cũng quyết định sẽ im lặng.

“Thưa hai bác, thưa bố mẹ, chúng con thực sự rất lấy làm xin lỗi.” Diệp Trí Viễn mỉm cười với vẻ áy náy, rồi vội giải thích: “Cũng chỉ tại con không tốt, hôm qua chúng con có buổi họp lớp, con đã uống hơi nhiều, Dao Dao đã đưa con về và chăm sóc con suốt đêm, nên hôm nay chúng con ngủ dậy muộn, con xin lỗi, con xin lỗi...”

An Hạ Dao cúi đầu lo lắng, trong bụng thì nghĩ, Diệp Trí Viễn nói dối thế mà cứ như không!

Ông Diệp vừa nghe vậy, bèn hừ một cái về giận dữ.

“A Viễn, con không có chừng mực gì cả, hôm nay là ngày gì mà con cũng ngủ muộn như vậy?” Bà Diệp lập tức nhảy ra, trách móc Diệp Trí Viễn, quay sang với ông bà Diệp về xin lỗi: “Tôi biết ngay mà, chắc chắn là do thằng xấu xa này gây chuyện! Thật sự xin lỗi ông bà.”

Ông bà An thì cười ngượng ngập, rồi xua tay về hiểu biết: “Không sao, không sao...”

“Cha, mẹ, bác trai, bác gái, mọi người ăn chưa ạ?” Diệp Trí Viễn cười, hỏi.

Ông Diệp lại khẽ ho lần nữa.

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía ông Diệp, dường như hôm nay họ đã chuẩn bị coi ông là trung tâm.

An Hạ Dao có vẻ gò bó, đưa mắt nhìn ông Diệp.

“Hôm nay vốn là định bàn chuyện cưới xin của hai đứa.” Ông Diệp lên tiếng, dừng một lát đưa mắt nhìn Diệp Trí Viễn và An Hạ Dao một lượt, “Nhưng, nếu hai đứa đã như thế này thì hãy đăng ký đi.” Nói xong quay sang bà Diệp: “Chuyện tổ chức đám cưới như thế nào, lễ cưới ra sao, bà hãy bàn bạc với ông bà thông gia, tôi không có ý kiến gì.”

Quyết định này chẳng khác gì một cuộc mua đứt bán đoạn, bà Diệp cũng lập tức nghe theo: “Được rồi, ông cứ yên tâm giao việc đó cho tôi.”

An Hạ Dao tròn mắt, gia đình cán bộ chẳng phải rất chú ý đến chuyện môn đăng hộ đối sao? Những gia đình giàu có chẳng phải rất thích kiểu hôn nhân liên kết với những người làm ăn ư? Gia đình Diệp Trí Viễn vừa là gia đình cán bộ cao cấp lại vừa giàu có, sao lại không coi trọng điều đó?

Cách giải quyết của gia đình họ Diệp đúng là khiến người khác phải sửng sốt! Nhưng đến lúc quan trọng nhất, An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn đã ngủ với nhau rồi thì ông bà An cũng không nỡ chia rẽ đôi uyên ương mà nói thêm lời nào, vì vậy họ chỉ còn biết lặng lẽ quan sát cuộc sống sau này của đôi trẻ ra sao, thầm mong cho chúng được yên ổn, hạnh phúc.

An Hạ Dao thực sự không biết rằng lúc đó cả bốn người già đều có chung một suy nghĩ, nếu bọn trẻ đã ăn ở với nhau rồi thì hãy nhanh chóng cho chúng đăng ký kết hôn, để chúng danh chính ngôn thuận sinh con!

“Cha, thật ra hôm nay con cũng định dành cho Dao Dao một niềm vui bất ngờ trước mặt mọi người.” Nói xong, Diệp Trí Viễn quay người lại, quỳ một gối trước mặt An Hạ Dao, rồi lấy từ trong túi ra một chiếc nhẫn sáng loáng, nói với vẻ mặt rất thành khẩn: “Dao Dao, anh hy vọng rằng em có thể lấy anh, anh nhất định sẽ cố gắng để em được làm một người phụ nữ hạnh phúc nhất!”

Trong khoảnh khắc ấy, trái tim An Hạ Dao dường như ngừng đập, rồi sau đó lại đập loạn xạ lên, cô cảm thấy mọi tế bào trên cơ thể mình cũng đang đều rất hân hoan, đều đang kêu kinh ngạc, đầu cô nóng bừng lên, cô chìa tay về phía Diệp Trí Viễn.

Khi nhìn thấy Diệp Trí Viễn thận trọng đeo chiếc nhẫn ấy vào tay mình, trái tim đập dồn dập của cô dần dần lấy lại nhịp bình thường, cô ngược đôi mắt đen lên ngạc nhiên nhìn Diệp Trí Viễn, rất muốn nói một câu: đây đâu phải là một niềm vui bất ngờ mà là cái giật mình bất ngờ! Nhưng cô lại thầm mắng mình, An Hạ Dao ơi là An Hạ Dao, mày đúng là rất không kiên định, lại còn run rẩy đưa tay ra nữa chứ! Bây giờ thì đúng là gạo nấu thành cơm thật rồi!

“Thưa bác trai, bác gái, xin hai bác cứ yên tâm, cháu sẽ làm cho Dao Dao hạnh phúc suốt đời.” Diệp Trí Viễn đứng dậy, cung kính cúi người trước ông bà An, miệng thì thề thốt, cam kết.

An Hạ Dao nở nụ cười rạng rỡ nhất, cổ làm ra vẻ rất vui, mắt liếc nhìn về hai khuôn mặt đã bớt đi nhiều phần lo lắng, mắt thì nhìn cô và Diệp Trí Viễn với vẻ vui mừng của cha mẹ.

Bà An có vẻ cảm động, lau những giọt nước mắt vui mừng xong, dặn dò: “Nếu các con đã quyết định sẽ sống hạnh phúc với nhau thì sau này đừng gây chuyện nữa. Dao Dao, sau này con hãy sửa bớt những tính khí trẻ con của mình đi đấy.”

“Đúng, đúng, vợ chồng với nhau, có chuyện gì thì phải bàn bạc, Dao Dao, sau này con không được bướng bỉnh nữa.” Ông An tiếp lời vợ, cũng dặn thêm mấy câu, dù sao đó cũng là gia đình nhà họ Diệp, không phải gia đình bình thường, “Vợ chồng thì phải bao dung và hiểu nhau, phải sống cho hòa thuận, hạnh phúc.”

“Trí Viễn, sau này con phải đối xử tốt với vợ, đừng có làm cho cha phải suy nghĩ.” Những lời dặn dò con gái của ông bà An khiến cho ông Diệp cũng nghiêm mặt, nhắc nhở Diệp Trí Viễn.

“Vâng, cha cứ yên tâm, hai bác cứ yên tâm, con và Dao Dao sẽ sống hòa thuận, hạnh phúc.” Diệp Trí Viễn giơ tay lên, cam đoan với vẻ nghiêm túc, tiếp đó nhìn về phía An Hạ Dao: “Dao Dao, em tin anh, đúng không?”

Đã đóng kịch, đóng đến mức độ này rồi thì không lẽ An Hạ Dao lại nói là không tin? Vì vậy, cô nhếch môi, cười rạng rỡ, “Trí Viễn, đương nhiên là em tin anh.”

Cả bốn người già đều vui, ngôi nhà lập tức vang đầy tiếng cười nói vui vẻ.

Mặc dù, tất cả đều là những cảnh tượng mà An Hạ Dao thầm mong mỗi, một người đàn ông đẹp trai, đột nhiên mang đến cho cô một niềm vui bất ngờ, còn cô thì hạnh phúc tràn đầy bước chân lên xe hoa trong những lời chúc phúc của cha mẹ đôi bên... Nhưng, tất cả những điều này chỉ là kết quả của sự thỏa thuận giữa cô với Diệp Trí Viễn vì vậy mà nó không thật...

Trong nụ cười của An Hạ Dao mang đôi chút chua chát mà cô cũng không thể lý giải nổi, nhưng khi nhìn thấy vẻ yên lòng của cha mẹ qua nụ cười, cô cũng thấy được an ủi phần nào.

Thôi được, chỉ cần cha mẹ yên lòng, cô sẽ cùng phối hợp với Diệp Trí Viễn.

Bốn người già ở nhà tiếp tục bàn về chuyện cưới xin, còn Trí Viễn và Hạ Dao cầm hộ khẩu đi đăng ký.

11. Chương 11

Chương 11: Tình Cảm Thăng Hoa

Trên đường đến cục dân chính, An Hạ Dao vẫn trong vẻ bàng hoàng, từ tuổi 17 đến 27 tuổi, dường như cô không sao thoát được lời nguyền “Diệp Trí Viễn”, càng cố sức chống lại thì lại càng bị bám riết lấy.

Diệp Trí Viễn nắm vô lăng, mắt liếc nhìn vẻ bàng hoàng của An Hạ Dao, bất giác đập đập vào vô lăng, khiến cô định thần lại: “An Hạ Dao, hôm nay dù gì thì cũng là ngày chúng ta đăng ký, là ngày vui của hôn nhân, em có thể bỏ vẻ ảm đạm ấy đi được không? Cứ như là anh đem em đi bán không bằng!”

“Anh không đủ bản lĩnh bán tôi đâu.” An Hạ Dao thở dài, khẽ nói: “Là tôi bán mình cho anh, lại còn giúp anh đếm tiền nữa chứ...”

“An Hạ Dao, mặc dù em nói chuyện cười, nhưng chẳng buồn cười chút nào, có điều để phối hợp với em thì anh phải cố gắng cười mà thôi.” Nói xong, Diệp Trí Viễn cười ha hả.

An Hạ Dao: “Nhìn cái vẻ đắc ý như tiểu nhân của anh kia, chỉ muốn ột cái tát!”

“Đấy đâu phải là vẻ đắc ý tiểu nhân? Rõ ràng là trạng thái tinh thần của người gặp chuyện vui mà!” Mặt của Diệp Trí Viễn đầy vẻ phấn khởi, “Anh là mối tình đầu của em, là người đàn ông trong lần đầu của em, cuối cùng thì nâng lên thành chồng em, đúng là một kết cục hết sức hoàn mỹ.”

“Có thể anh là người đàn ông đầu tiên, người chồng đầu tiên của tôi, nhưng chưa chắc đã là người cuối cùng!” An Hạ Dao không muốn nhìn thấy vẻ đắc ý ấy của Diệp Trí Viễn, không nén được tấn công lại bằng miệng lưỡi cay độc.

Diệp Trí Viễn nghe thấy câu này, mặt sầm xuống: “An Hạ Dao, em không thể nói câu nào cho dễ nghe hơn được à?”

“Anh chắc chắn rằng muốn nghe tôi nói những lời dễ nghe chứ?”

Diệp Trí Viễn nhìn thái độ của An Hạ Dao, nghe giọng nói của cô biết rằng sẽ không có lời nào dễ nghe, bất giác nói bằng giọng ngượng ngập: “Thôi, anh phải chú ý vào việc lái xe, em mà nói ra những chuyện khiến anh không vui, anh không dám đảm bảo rằng những kích động mà em gây ra cho anh có khiến anh nhàm chán phan phai với chân ga hay không, đến lúc đó, nếu có chết em cũng đừng trách anh...”

“Hừ!” An Hạ Dao lạnh lùng hừ một tiếng, quay mặt nhìn ra ngoài cửa xe.

Lúc đó, người đến làm thủ tục đăng ký không đông lắm, do ông Diệp gọi điện đến nhờ trước hoặc cũng có thể là khuôn mặt của Diệp Trí Viễn rất dễ khiến người khác có cảm tình, vì thế, tóm lại là thuận lợi một cách đáng ngạc nhiên. Sau khi xem xong tài liệu, nộp chín đồng, rồi chụp một tấm ảnh chung cỡ lớn đóng hai dấu vào cuốn sổ đỏ, thế là An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn đã trở thành vợ chồng được pháp luật công nhận.

Sau khi ra khỏi chỗ đăng ký kết hôn, An Hạ Dao cảm thấy chắc chắn vì tối hôm qua cô uống nhiều, đến bây giờ vẫn chưa tỉnh hẳn, nếu không sao lại có thể kết hôn một cách ngơ ngẩn như vậy.

Diệp Trí Viễn hôn mạnh vào cuốn sổ đỏ một cái, sau đó ôm An Hạ Dao một cách tự nhiên, và cười nhả nhỏ: “Đêm nay sẽ là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta...”

An Hạ Dao dùng khuỷu tay huých anh một cách không vui rồi lùi xa mấy bước: “Diệp Trí Viễn, anh đừng có tưởng bở.”

“Anh không tưởng bở, mà phải làm được mới là bở!” Diệp Trí Viễn cười tươi rói, rồi kéo dài giọng, khiến cho An Hạ Dao đỏ bừng mặt vì xấu hổ.

“Anh đúng là đồ mặt dày!”

“Em chưa nghe thấy à? Cây không có vỏ, chết là cái chắc, người mà mặt dày, vô địch thiên hạ. An Hạ Dao, bây giờ anh là vô địch thiên hạ, em hãy từ bỏ đấu tranh với anh đi mà ngoan ngoãn ở trong lòng anh!” Diệp Trí Viễn cười một cách vui vẻ. Treu chọc An Hạ Dao khiến anh thấy rất thoải mái, dễ chịu.

“Xi!” An Hạ Dao coi thường: “Anh đúng là vô địch mặt dày!”

Diệp Trí Viễn sải bước đuổi kịp An Hạ Dao, đưa tay kéo tay cô nói nghiêm túc: “An Hạ Dao, nói thật đấy, chúng ta hãy thử...”

“Đừng...” Không chờ Diệp Trí Viễn nói hết lời, An Hạ Dao vội cắt ngang: “Anh đừng bao giờ nói là chúng ta hãy thử yêu nhau, tôi sẽ không yêu nhau với anh đâu, vì tôi thực sự không thích anh!”

Vẻ mặt của Diệp Trí Viễn có phần tiu ngầu, rồi đáp lại với vẻ không vui: “Vậy, em hãy nói xem, em thích ai?”

“Tôi thích ai không quan trọng, điều quan trọng là tôi không thích là đúng rồi.” An Hạ Dao nói xa xôi với vẻ rất khó khăn.

Trí Viễn nhìn Hạ Dao bằng đôi mắt sâu thẳm.

An Hạ Dao không dám nhìn vào mắt Diệp Trí Viễn, mà bối rối rời ánh mắt nhìn đi chỗ khác, cố tình nói to: “Diệp Trí Viễn, anh có thôi đi không? Có muốn về nhà không?”

Diệp Trí Viễn biết là không thể ép An Hạ Dao, vì thế môi khẽ cười: “Vậy thì về nhà trước đã.” Người đã ở nhà mình rồi, Diệp Trí Viễn không còn sợ An Hạ Dao có thể thoát khỏi lòng bàn tay của mình, tình cảm sẽ bồi đắp dần, anh có đủ kiên nhẫn để chờ.

Ông bà An và ông bà Diệp dường như đã tìm thấy tiếng nói chung nên nói chuyện rất vui vẻ, liên tiếp đưa ra những ý kiến về kế hoạch đám cưới.

Khi Diệp Trí Viễn và An Hạ Dao cầm tờ đăng ký kết hôn về đến nhà, bốn người đến lập tức cầm ngay lấy rồi chia nhau xem rất kỹ, thậm chí ông Diệp còn có vẻ rất xúc động, miệng liên tục nói: tốt rồi, nhất là bà An, cảm động đến rơi nước mắt: “Dao Dao, cuối cùng thì con cũng đã lấy chồng!”

An Hạ Dao thấy đầu nóng bừng, cứ như lời bà An thì dường như An Hạ Dao là gái ế không bằng!

Bà An cũng cảm thấy là mình đã lỡ miệng, vội đón lấy tờ giấy ăn mà Diệp Trí Viễn đưa cho và lau nước mắt, rồi dặn dò với vẻ không yên tâm: “Dao Dao, sau này con đã là người lớn rồi, làm việc gì thì cũng phải thận trọng, chín chắn.”

Có lẽ xúc động trước những giọt nước mắt của mẹ, An Hạ Dao ngồi bên dịu dàng vỗ lưng ẹ và an ủi: “Mẹ, mẹ cứ yên tâm, con biết rồi!”

“Phải đấy, mẹ, mẹ cứ yên tâm, con sẽ chăm sóc Dao Dao cẩn thận.” Diệp Trí Viễn tát nước theo mưa, lập tức đổi cách xưng hô với bà An, khiến bà An rất vui, vội cuống quýt lục tìm trong ví, rồi còn thúc vào người ông An: “Ông nó, phong bao chuẩn bị cho Trí Viễn đâu, mau lấy ra đi!”

Ông An vội giúp vợ lấy ra hai phong bao đỏ, đưa cho Diệp Trí Viễn: “Sau này, giao Dao Dao cho con đấy.”

Diệp Trí Viễn đón lấy phong bao, nhìn ông bà An với vẻ rất chân thành: “Cha, mẹ cứ yên tâm! Yên tâm tuyệt đối!”

An Hạ Dao tròn mắt nhìn Diệp Trí Viễn đi đi lại lại, đối đáp một cách rất thuần thực, ngoan ngoãn giữa hai bên bố mẹ, chứng tỏ rất rõ vị trí của một chàng rể và một người con trai, khiến cả bốn ông bà già vui như mở cờ trong bụng...

An Hạ Dao không khỏi thấy nghi ngờ, không biết Diệp Trí Viễn có học qua khoa nghệ thuật biểu diễn hay không, nếu không thì sao lại diễn tốt đến thế? Hành động và cách nói năng của Diệp Trí Viễn khiến cô cảm thấy mình đúng là người vợ danh chính ngôn thuận được anh hết lòng yêu thương chứ không phải là một bên của cuộc giao dịch hôn nhân và tự do lúc trước.

Bữa cơm trưa vì lý do An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn không tới đành hoãn lại và đã được bù bằng bữa tối, đồng thời cũng coi như là sự chúc mừng nhân khi hai người đăng ký kết hôn.

An Hạ Dao hoàn toàn bị điều khiển như con rối, ngoài việc phối hợp với biểu diễn của Diệp Trí Viễn, cô cứ nhìn cha mẹ hai bên với vẻ hết sức ngỡ ngàng, sau khi cô và Diệp Trí Viễn nhận chứng nhận đăng ký kết hôn, thoát một cái mọi người đã trở thành người một nhà.

Trong bữa ăn, bố mẹ Diệp Trí Viễn trở thành nhân vật trung tâm, bố mẹ An Hạ Dao là đại biểu, họ cùng nhau dạy dỗ và chỉ bảo rất nhiều điều về cuộc sống sau hôn nhân cho Diệp Trí Viễn và An Hạ Dao.

Diệp Trí Viễn và An Hạ Dao chỉ được quyền khiêm tốn lắng nghe, rồi liên tiếp gật đầu.

Ông Diệp – người để lại ấn tượng về sự nghiêm khắc cho An Hạ Dao, do có chút hơi men bỗng trở nên gần gũi thân thiết hẳn. Ông cùng cạnh chén với ông An, Diệp Trí Viễn đóng vai trò tham dự, chốc chốc lại nâng chén, nói đủ thứ chuyện trên đời...

Bà Diệp thì gấp thức ăn, mời bà An với vẻ nhiệt tình chu đáo, An Hạ Dao ngồi bên ngoài việc mỉm cười thì chỉ còn biết ngoan ngoãn cúi đầu vào ăn uống. Không phải là cô không muốn làm cho hai bà mẹ vui lòng, mà là khả năng biểu diễn của cô rất kém, với bà An thì không có vấn đề gì, nhưng với bà Diệp, thì chỉ nghĩ đến chuyện phải gọi bà là mẹ giống như Diệp Trí Viễn là cô đã cảm thấy rất ngượng rồi!

Bữa cơm trưa mà An Hạ Dao ngồi ăn với tâm trạng hoang mang như ngồi trên đồng lửa cuối cùng cũng đã kết thúc tốt đẹp.

Trước khi ra về, ông An nắm tay An Hạ Dao, nói bằng ý tứ xa xôi: “Dao Dao, nếu con và Diệp Trí Viễn đã thật lòng yêu thương nhau, thì chúng ta không tự ti nữa, sau này, hãy sống cho vui vẻ, hạnh phúc.”

Bà An cũng gật đầu đồng ý: “May mà nhà họ Diệp không chú trọng môn đăng hộ đối, nhưng con cũng phải ngoan ngoãn một chút, cố gắng sống cho hòa thuận.”

An Hạ Dao nghe thấy giọng nói của mẹ ngàn ngạt, nước mắt vòng quanh, vội gật đầu: “Vâng!” Nhưng trong lòng thì thấy vô cùng buồn bã, cô và Diệp Trí Viễn yêu thương nhau, đúng là giả tạo quá! Nhưng, nếu bị cha mẹ cô phát hiện ra chuyện cô và Diệp Trí Viễn chỉ là giả vờ, thì có lẽ họ sẽ tức giận đến mức thành chuyện lớn mất. Vì thế, cô chỉ còn cách nói là họ thực lòng yêu thương nhau, dù là giả vờ thì cô cũng phải giả như rất hạnh phúc để cho cha mẹ suốt đời phải lo lắng cho cô được yên lòng mà sống những năm cuối đời.

Ông bà Diệp có lái xe riêng đến đón, Trí Viễn thì không được lái xe vì đã uống rượu, nên anh gọi taxi đưa ông bà An về.

An Hạ Dao giữ một khoảng cách nhất định với Diệp Trí Viễn cho tới khi đi ra khỏi cổng đầu khu, sau đó cô mỉm cười lịch sự: “Được rồi, biểu diễn của ngày hôm nay đến đây kết thúc. Diệp Trí Viễn, chúng ta chia tay thôi.”

Diệp Trí Viễn nhìn An Hạ Dao với ánh mắt sững sờ: “Chia tay?”

“Đúng thế, anh về nhà anh, tôi về nhà tôi!” An Hạ Dao gật đầu nghiêm túc.

“An Hạ Dao, cha mẹ hai bên đã tán thành chuyện hôn nhân, còn chúng ta thì cũng đã đăng ký kết hôn, pháp luật đã công nhận chúng ta là vợ chồng, thế mà em lại nói ai về nhà nấy?” Diệp Trí Viễn cười, châm biếm: “Em không cảm thấy thế là quá ngây thơ sao?”

An Hạ Dao rời ánh mắt, không dám nhìn vào đôi mắt đen đang rừng rực vẻ phẫn nộ của Diệp Trí Viễn. Mặc dù về lý thuyết những lời của Diệp Trí Viễn hoàn toàn đúng, anh đã là chồng hợp pháp của cô, đồng thời với việc được hưởng các quyền lợi thì cô cũng không được quên nghĩa vụ. Nhưng trên thực tế An Hạ Dao không thể nào chấp nhận được việc biến giả thật, trở thành vợ chồng chung chẵn chung gối với Diệp Trí Viễn.

Ít nhất thì về tâm lý, An Hạ Dao không thể chấp nhận!

Diệp Trí Viễn quay người lại, nhìn thẳng vào An Hạ Dao, “Em tự mình lựa chọn đi, về nhà em hay về nhà anh?”

An Hạ Dao cúi đầu, cắn môi: “Diệp Trí Viễn, lúc đầu chúng ta đã thỏa thuận rồi, chúng ta sẽ không sống đời sống vợ chồng.” Chỉ là kết hôn trên lý thuyết, thực tế thì việc ai người ấy làm, không can thiệp vào công việc của nhau.

“Anh không chuẩn bị sống cuộc sống vợ chồng với em!” Diệp Trí Viễn chớp đôi mắt đen, nói với vẻ vô tội: “Làm gì có chuyện ngày đầu tiên sau khi kết hôn anh ở nhà anh, tôi ở nhà tôi? Như thế liệu có quá giả tạo không?”

An Hạ Dao không biết nói gì, trong bụng thầm thừa nhận, những lời của Diệp Trí Viễn cũng có lý, “An Hạ Dao, em đừng có quên, sáng sớm mai chúng ta phải đến nhà anh ăn bữa sáng.” Diệp Trí Viễn thấy An Hạ Dao có vẻ dao động, vội tiến tới, “Em ở nhà em, anh ở nhà anh, nếu lại xảy ra chuyện đến muộn, và bị bắt quả tang thì chẳng phải sẽ hỏng chuyện sao? Hay là em đã nghĩ ra được những lời để đối phó với bố mẹ em rồi? Ngày đầu tiên khi thành vợ chồng phải tránh mặt nhau? Hay là nói thật, ngay từ đầu đã là giả vờ kết hôn, để rồi khiêu khích xem huyết áp của cha mẹ em rút cuộc là có thể tăng đến bao nhiêu...”

Không thể không thừa nhận, mỗi một lời nói của Diệp Trí Viễn đều động chạm đến chỗ đau của An Hạ Dao, cô đành phải đồng ý một cách bất lực: “Thôi được, coi như những lời anh nói là có lý...”

“Những lời anh nói từ trước đến nay đều là chân lý”: Trí Viễn tự nhận một cách không biết xấu hổ, tiếp đó nhìn chằm chằm vào An Hạ Dao: “Vậy thì, vợ thân yêu, em đã nghĩ xong chưa? Đến nhà em hay đến nhà anh?”

“Thôi, về nhà anh đi, giường của nhà em bé như vậy, hai người nằm thì chật lắm...” Diệp Trí Viễn không chờ An Hạ Dao trả lời, bèn lăm bắm như vậy, âm lượng không to, chỉ đủ cho An Hạ Dao nghe rõ.

“Ai bảo giường của tôi bé, hai người ngủ thì chật?” An Hạ Dao vừa nghe vậy đã thấy không vui, bèn nhảy lên nói: “Giường của nhà tôi ít ra thì cũng rộng 2 mét, được chưa?” Đừng có nói là hai người nằm ngủ, đến đánh nhau cũng còn được!

“Thôi được, sẽ đến nhà em.” Diệp Trí Viễn quyết định, khẽ cười, trong bụng không khỏi mừng thầm, mặc dù nói rằng giường của nhà cô nhỏ, nhưng lần đầu tiên của hai người đã diễn ra ở đó, đêm đầu tiên sau khi đăng ký kết hôn cũng sẽ ở nhà cô ấy, như thế sẽ có cái để mà kỷ niệm! Chờ đến đêm động phòng hoa chúc trong ngày cưới thì sẽ ở nhà anh.

“Tôi...” An Hạ Dao há miệng, nhưng lập tức thôi không nói ra những lời bất mãn, “Đến nhà tôi thì đến, có điều, anh hãy nghe đây, anh không được vượt qua ranh giới của tôi, nếu không...” Đôi lông đen trong mắt cô đảo một vòng, trong một lúc, An Hạ Dao không nghĩ ra lời gì có thể đe dọa Diệp Trí Viễn, nên đành dừng lại.

“Nếu không thì sao?” Diệp Trí Viễn nhướn đôi lông mày, nhìn An Hạ Dao bằng đôi mắt đen, chờ cô nói tiếp với vẻ thú vị.

“Nếu không thì dù là thần thánh anh cũng phải cút.” An Hạ Dao bĩu môi, cuối cùng cũng nói ra được câu ấy.

“Ha, ha, ha...” Diệp Trí Viễn không nén được cười ha hả, cười xong mới hỏi rất nghiêm túc: “An Hạ Dao, ranh giới của em là gì?”

“Không được động vào người tôi!” An Hạ Dao nhắc lại một lần nữa, “Chúng ta chỉ ngủ cùng. Chỉ là ngủ cùng?”

“Được,” Diệp Trí Viễn gật đầu, và nói: “Nhưng anh thì rất hoan nghênh nếu em động vào anh!”

An Hạ Dao trừng mắt nhìn anh, “Có ma mới muốn động vào anh.”

“Đúng thế, em là ma nữ mà!” Diệp Trí Viễn vẫn liêu lĩnh đùa.

“Chết này!” An Hạ Dao giận dữ, huých cùi tay vào Diệp Trí Viễn.

Diệp Trí Viễn nhú mày, ôm bụng lùi xa mấy bước: “An Hạ Dao, em muốn anh nôn à?”

An Hạ Dao trừng mắt lườm rồi quay người bỏ đi, Diệp Trí Viễn sải bước đuổi theo, rồi cùng lên chiếc taxi mà cô vừa vậy, rồi nghe An Hạ Dao nói địa chỉ nhà mình với vẻ không cam tâm tình nguyện.

Lái xe taxi mở bản nhạc đang thịnh hành, vừa lái xe vừa lắc lư theo nhịp với vẻ phấn chấn, và tất nhiên cũng làm cho chiếc xe vì thế mà chồm chồm lên theo. An Hạ Dao nhắc khéo mấy lần, nhưng người lái xe chỉ hơi điều chỉnh một chút mà thôi. Còn Diệp Trí Viễn thì đầu vốn đã choáng váng vì uống say, bây giờ lại ngồi phải chiếc xe xóc như vậy, nên cảm giác bụng cứ cuộn lên dữ dội, vừa xuống khỏi xe là lập tức chạy về phía thùng rác nôn ồng ộc vào đó.

An Hạ Dao do dự một lúc, định mặc kệ anh, nhưng đôi chân lại không hề nghe theo sự điều khiển mà cứ đi về phía anh: “Này, anh không sao chứ?”

Diệp Trí Viễn lắc đầu, vừa mới nói xong câu: “Không sao”, lập tức quay người lại tiếp tục ọ ọ, nhưng không nôn ra bất cứ thứ gì. “Em gái nạm răng!”

Trái tim của An Hạ Dao thất lại, Em gái nạm răng, mặc dù đó không phải là một biệt hiệu hay, nhưng có thể khiến cho cô nhớ lại rất rõ hồi 17 tuổi, cô và Diệp Trí Viễn đã từng cùng nhau trải qua những tháng ngày đầu tiên của tuổi xuân.

Trước đây, mỗi một lần nghe Diệp Trí Viễn gọi như vậy, cô đều rất cảm động, và thấy xốn xang. Đó là cách thức thể hiện tình yêu rất đặc biệt giữa hai người. Nhưng, bây giờ nghe tên gọi ấy, tuy cũng thấy xúc động và xao xuyến, nhưng phần nhiều vẫn là thấy phiền muộn!

Đúng thế, đó là nỗi phiền muộn mà An Hạ Dao thật sự không biết phải làm gì với Trí Viễn!

Lý trí thì luôn nhắc nhở cô rằng phải biết trân trọng cuộc sống, rời xa tai họa, rời xa Diệp Trí Viễn, không thể vấp ngã hết lần này đến lần khác. Nhưng tình cảm thì cô không thể nào chống đỡ lại trước việc Diệp Trí Viễn mỗi ngày một tiến đến gần. Rõ ràng, cô đã nghĩ rằng đến chết cũng không nên qua lại với anh nữa, nhưng rồi lần nào cũng vậy, nơi sâu thẳm của trái tim cô luôn khao khát được nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai của anh, được cãi cọ, đấu khẩu với anh.

Vì, những khi không có Diệp Trí Viễn, cuộc sống của cô giống như một dòng nước chết, chỉ khi Diệp Trí Viễn liên tiếp xuất hiện trước mặt cô rồi ném những hòn đá xuống khiến nó gợn sóng lăn tăn, thì mới có thể khuấy động được cảm giác chậm chạp của cô đối với tình cảm.

Có thể, không chỉ có Diệp Trí Viễn mới là người có khả năng tạo ra những xao động trong lòng An Hạ Dao, nhưng đến lúc này, người mà cô gặp đầu tiên là anh, và người mà cô dành cho những tình cảm chân thành nhất cũng là anh, vì thế, người mà cô không thể có cách gì từ chối kiên quyết nhất cũng là anh.

Mỗi một lần An Hạ Dao rời xa, cũng đều mang theo cảm giác nặng nề mà cô không sao vượt qua được, đó là cuộc đọ sức về trí tuệ với Diệp Trí Viễn, cũng là một sự mâu thuẫn mà không thể dùng bất cứ lời lẽ nào hình dung ra được.

Mặc dù miệng rất không muốn thừa nhận, nhưng An Hạ Dao không thể không đối diện với lòng mình một cách thành thật, cô có tình cảm và có cảm giác đối với Diệp Trí Viễn! Vì thế, trong sự kiện thoát hôn thì như vở kịch, tưởng như cô bị ép phải kết hôn với Diệp Trí Viễn, thực ra, An Hạ Dao biết rõ, cô hoàn toàn không bị ép buộc.

Ở một số mặt nào đó nhân tài không thể bằng thiên tài, nhưng về mặt tình cảm, An Hạ Dao là phụ nữ, mà phụ nữ thì thường nhạy cảm hơn đàn ông, chưa nói đến việc cô còn là một người viết văn, nên càng nhạy cảm hơn những phụ nữ bình thường! Sở dĩ cô bằng lòng để Diệp Trí Viễn xỏ mũi dắt đi, hoàn toàn không phải vì cô ngốc, mà là vì cô yêu anh, yêu tới mức không thể nào cứu vãn được!

Tình yêu thời niên thiếu của cô đã bị Diệp Trí Viễn làm tổn thương sâu sắc, nên bây giờ cô đã học được cách che giấu, không còn dễ dàng biểu lộ ra, thậm chí còn cố tình giả như không yêu, vì cô không thể chịu đựng tổn thương được nữa.

Tình yêu đối với thiếu nữ, theo thời gian sẽ ngày càng trở thành thứ xa xỉ phẩm, vì khi người ta đã lớn hơn, sẽ không như hồi còn trẻ, cứ lao đầu vào, dù có chảy máu cũng không sao. Khi người ta đã lớn, nhất là với những cô gái đã lớn lên sau những lần bị tổn thương, thì cho dù đối diện với tình yêu, họ cũng sẽ không do dự mà che giấu tình cảm của mình, hơn nữa, càng yêu sâu sắc thì lại càng thận trọng tạo ra một cái vỏ chắc chắn nhất để bảo vệ mình.

Diệp Trí Viễn ngẩng đầu lên, đôi mắt đen rất đẹp nhìn An Hạ Dao với ánh nhìn chan chứa, khẽ gọi với câu đầy tình cảm: “Em gái nạm răng!”

“Được rồi, tôi nghe thấy rồi, anh không sao đấy chứ?” An Hạ Dao đỡ anh, cắt ngang với giọng nói có vẻ thiếu kiên nhẫn, dường như có sợ rằng cái quyết định mà khó khăn lắm cô mới đưa ra được sẽ bị cách xưng hô mềm mại ấy làm cho lung lay. Cô cũng cảm thấy rất rõ, lý trí của cô đã không thể chế ngự nổi tình cảm, cánh cửa lòng của cô, cánh cửa lòng bị đóng kín lại từ sau năm 17 tuổi sẽ lại bị Diệp Trí Viễn dần dần mở ra một lần nữa.

Chính vì đóng kín cánh cửa lòng, nên cô ra sức bảo vệ mình trước bất cứ ai, còn một khi cánh cửa ấy bị mở ra thì bên trong vẫn là một trái tim thuần khiết và yếu mềm.

“Em gái nạm răng, em vẫn còn quan tâm đến anh, đúng không?” Diệp Trí Viễn ngẩng đầu, nhìn An Hạ Dao bằng đôi mắt đầy tình cảm.

An Hạ Dao lúng túng rời mắt đi, nhưng tay thì lại không dám buông Diệp Trí Viễn lúc đó vẫn bước đi loạng choạng và đỡ anh một cách thận trọng, miệng thì cầu nhàu với vẻ bất mãn: “Nếu không uống được thì uống ít thôi, lát nữa về đến nhà mà anh còn nôn nữa là tôi quăng anh ra đường đấy!”

Diệp Trí Viễn chợt dừng chân, nghiêng người, đưa tay ra, xoay người An Hạ Dao lại, khiến cô phải đối mặt với mình, không cho cô lẩn tránh ánh mắt của anh rồi nói: “Em gái nạm răng, anh rất muốn quay trở về cái hồi học lớp mười, rất muốn quay lại với quá khứ.”

“Không thể nào quay trở lại những ngày xưa ấy nữa, những ngày tháng khờ dại ấy đều đã qua rồi.” Hạ Dao trả lời.

Diệp Trí Viễn đưa tay ra, nâng cằm An Hạ Dao lên, khẽ nói: “Vậy còn bây giờ? Liệu có thể cho anh một cơ hội để bắt đầu những tháng ngày hạnh phúc thuộc về chúng ta không?”

An Hạ Dao thấy trong lòng rất bối rối, gạt tay Diệp Trí Viễn ra, mắt nhìn xuống. “Tôi không muốn cho anh cơ hội nữa.” Cô sẽ không cho Diệp Trí Viễn bất cứ cơ hội nào để làm tổn thương mình nữa, vì vậy cô ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên, bổ sung một câu để ru ngủ mình: “Diệp Trí Viễn, giữa chúng ta thực sự là không thể được nữa rồi.”

“An Hạ Dao, rõ ràng trong lòng em vẫn còn có anh, việc gì mà cứ nhất định nói ra những điều ngược lại với lòng mình như thế?” Về mặt của Diệp Trí Viễn có vẻ hơi buồn: “Miệng em thì cứ nói là giữa chúng ta không thể được nữa, nhưng em đã đi đăng ký kết hôn với anh.”

“Đó chỉ là một cuộc trao đổi!” An Hạ Dao cuống lên, nói, tự dối lòng mình, giữa cô và Diệp Trí Viễn không còn có những tơ vương tình cảm nữa, chỉ là một cuộc trao đổi hôn nhân trên danh nghĩa mà thôi.

“An Hạ Dao, có đúng là một cuộc trao đổi thật không?” Diệp Trí Viễn nói, tay đưa ra vuốt ve lên má An Hạ Dao.

An Hạ Dao nghiêng mặt, tránh theo bản năng, cô thực sự không thể có bất cứ sự tiếp xúc da thịt thân mật nào với Diệp Trí Viễn, nếu không thì cô không thể nào tiếp tục giả vờ rằng cô không còn yêu Diệp Trí Viễn được nữa.

Diệp Trí Viễn nhìn bàn tay hẫng lại giữa chừng, trong đôi mắt đen ánh lên vẻ bị tổn thương, rồi anh từ từ thu bàn tay về và nắm lại thành nắm đấm, miệng nhếch lên một nụ cười đau khổ: “An Hạ Dao, em đã thay đổi thật rồi!”

An Hạ Dao lập tức thấy trong lòng dậy lên một cảm giác rất phức tạp, cô chợt nhớ đến một câu mà từng đọc thấy: rất ngẫu nhiên anh lại tìm đến tôi, liên hệ với tôi. Sự xuất hiện đột ngột của anh vẫn làm rung động sợi tơ lòng trong tôi. Chỉ có điều, tôi cũng đã học được cách giả vờ với anh, không lạnh lùng cũng không nồng nhiệt, không ghét cũng chẳng yêu, cười một cách cách vô tư, và không bao giờ rơi những giọt lệ rẻ tiền nữa. Sau đó nghe anh khẽ nói: em đã thay đổi rồi. Đúng vậy, quá khứ đã qua rồi, không có một thứ tình cảm không thay đổi và cũng không có những con người không thay đổi.

“An Hạ Dao, anh không thay đổi, tại sao em lại thay đổi?” Diệp Trí Viễn thở dài, rồi nói với vẻ quyết đoán: “Anh sẽ không để cho em thay đổi!” Nói xong, nắm lấy bàn tay của An Hạ Dao.

An Hạ Dao ra sức vùng ra, nhưng Diệp Trí Viễn nắm rất chặt, và tiếp tục nói bằng vẻ rất kiên định: “An Hạ Dao, nếu chúng ta đã là vợ chồng rồi thì chuyện tình cảm cần thiết phải vun đắp thật cẩn thận, trước đây em đã có thể yêu anh, thì bây giờ chắc chắn cũng sẽ yêu anh!”

Có thể vì ánh mắt của Diệp Trí Viễn quá tình cảm, có thể vì cách nói của anh quá quyết, có thể vì An Hạ Dao đã bắt đầu thấy dao động, nên cô khẽ thở dài, nói với vẻ bất lực: “Diệp Trí Viễn, sao anh lại có thể độc đoán như vậy?”

“Anh độc đoán như thế đấy!” Diệp Trí Viễn đáp với vẻ trẻ con, “Dù sao thì anh cũng không cần biết, bây giờ em đã là vợ anh rồi, em không chạy thoát được đâu!”

An Hạ Dao bảo Diệp Trí Viễn đi tắm trước và đi ngủ, đến khi cô tắm xong thì Diệp Trí Viễn đã ngáy khò khò trong giấc mơ, cô do dự một chút rồi cũng lên giường, khẽ kéo chăn, nằm nghiêng người, mắt vẫn mở nhưng tim thì đập rất nhanh, th kinh lúc nào cũng căng ra, xem Diệp Trí Viễn có hành động nào quá mức hay không.

Trong giấc ngủ say, khuôn mặt điển trai của Diệp Trí Viễn đẹp như tượng tạc, lúc này, đôi mắt đen sáng rực của anh đang nhắm chặt, đôi hàng mi dày cong cong, chiếc mũi cao, đôi môi đầy gợi cảm, chiếc cằm cương nghị...

An Hạ Dao do dự một lát, nhưng rồi dường như bị khuôn mặt đẹp đẽ đó mê hoặc, cô đưa tay ra khẽ lướt nhẹ một lượt đường nét khuôn mặt của Diệp Trí Viễn, từng chút từng chút một. Một cảm giác mượt mà, mịn màng được truyền về từ bàn tay, hơn nữa khoảng cách giữa hai người chỉ trong gang tấc, thậm chí cô còn cảm thấy rất rõ hơi thở nồng nàn phả vào mặt mình, điều đó càng khiến cho tim cô đập nhanh hơn, tới mức không kiểm soát nổi.

Đột nhiên, Diệp Trí Viễn mở bừng mắt, nhìn An Hạ Dao, đôi môi mỏng khẽ mấp máy: “Vợ ơi, em vẫn chưa ngủ à?”

An Hạ Dao vội rút ngay bàn tay đang để trên má Diệp Trí Viễn về như kẻ trộm bị bắt quả tang, rồi lấp bắp giải thích: “Tôi muốn xem xem anh ngủ hay chưa.”

“Ừ” Diệp Trí Viễn khẽ đáp một tiếng bình thản, trong đêm khuya, giọng nói ấy càng khiến người ta cảm thấy gợi cảm hơn, “Sau khi xem xong thì sao?”

“Tất nhiên là ngủ!” An Hạ Dao vội quay người đi, xoay lưng về phía Diệp Trí Viễn, kéo mạnh chăn trùm lên người, rồi ném lại một câu đầy chính nghĩa: “Diệp Trí Viễn, nếu anh không muốn phải cút xéo, thì tốt nhất hãy ngoan ngoãn một chút!”

Diệp Trí Viễn lặng lẽ nhìn thân hình cong cong của An Hạ Dao co sát mép giường, tạo ra một khoảng cách chẳng khác gì “Sở hà, Há giới” giữa hai người mà không khỏi cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, một câu ôn tồn: “Chúc ngủ ngon” rồi quay lưng lại, tiếp tục giấc mơ đẹp đang dang dở.

An Hạ Dao nhắm mắt lại, trong lòng càng thấy cảnh giác, tai lắng nghe mọi động tĩnh của người ở nửa giường bên kia, thấy tiếng thở nhẹ của anh dần dần trở nên đều đều, cô ngáp một cái, mí mắt dính lại và cũng chìm dần vào giấc ngủ.

Không biết từ lúc nào, thân hình của hai người tiến sát lại với nhau... Sáng sớm hôm sau, An Hạ Dao tỉnh dậy, thấy mình nằm trong lòng Diệp Trí Viễn, cô vội kêu thất thanh: “A...”

Diệp Trí Viễn một tay bịt lấy tai, tay kia bịt miệng cô lại, nói với vẻ bất lực: “Bà cô ơi, em kêu gì thế? Mới sáng sớm ngày ra, cứ như là xảy ra án mạng không bằng!”

An Hạ Dao gạt bàn tay Diệp Trí Viễn đang đặt trên miệng mình ra, rồi giận dữ hỏi: “Sao anh lại ôm tôi ngủ?”

“Xin thua rồi đấy. Rõ ràng là em ôm anh đấy chứ!” Diệp Trí Viễn nhìn An Hạ Dao với vẻ của một người vô tội, rồi dẫu môi: “Em tự mình nhìn đi, em tiến lại đấy chứ!”

An Hạ Dao nhìn lại, đúng là cô đã vượt qua ranh giới mà cô tự vạch ra thật, vì thế bèn nói: “Thôi được, lần này không thềm so đo với anh nữa!”

“An Hạ Dao, em không thềm so đo với anh?” Diệp Trí Viễn lên tiếng với vẻ bất mãn: “Là em chiếm phần hơn từ anh đấy chứ, em phải chịu trách nhiệm với anh mới đúng.”

“Chiếm phần hơn từ anh?” An Hạ Dao ngẩng mặt lên với vẻ đầy lý lẽ: “Đây là giường của tôi.”

“Bây giờ chúng ta đã kết hôn rồi, chiếc giường này là tài sản chung của vợ chồng, mỗi người một nửa.”

An Hạ Dao ngây người ra, tiếp đó bèn cướp lời: “Diệp Trí Viễn, rút cuộc anh có phải là đàn ông hay không vậy?”

“Anh có phải là đàn ông hay không thì chẳng phải em biết rất rõ còn gì?”

Nghe vậy, An Hạ Dao càng thêm tức giận: “Diệp Trí Viễn, nếu anh là đàn ông thì anh phải biết ưu tiên phụ nữ chứ? Chiếc giường này cứ coi là tài sản chung của vợ chồng đi, thì cũng phải tính theo tỉ lệ mà tôi phân chia, vì tôi là phụ nữ!”

Diệp Trí Viễn bĩu môi: “Em không định nói đó là tỉ lệ bảy/ ba đấy chứ?”

“No, là tám/ hai, sau này anh chỉ được nằm hai phần giường thôi, tôi sẽ mua thước đo, rồi đo cụ thể cho anh.” An Hạ Dao nói một mạch, thở hắt hển rồi mới tiếp: “Được rồi, bây giờ tôi không so đo nữa!” Nói xong, rời khỏi người Diệp Trí Viễn với vẻ mặt không thay đổi, rồi đi nhanh vào nhà vệ sinh, chẳng khác gì con thỏ bị người khác giẫm vào đuôi.

Khóe môi Trí Viễn ẩn chứa nụ cười, mắt nhìn theo An Hạ Dao bỏ đi như chạy trốn. Đúng là không muốn cười cũng không được!

Sau khi hai người thu dọn xong, vội đến nhà họ Diệp thì cũng đã 10 giờ, và cũng đến giờ ăn cơm trưa.

Trong lúc ăn cơm cùng với ông bà Diệp, An Hạ Dao không khỏi cảm thấy đôi chút áp lực vô hình, và điều đó khiến cô trở nên mất tự nhiên. Mãi cho tới khi ăn xong cơm, rời khỏi nhà họ Diệp cô mới thở phào nhẹ nhõm.

“An Hạ Dao, anh phát hiện ra rằng mỗi lần em gặp cha anh, em có vẻ rất căng thẳng!” Diệp Trí Viễn tra chìa khóa vào ổ khởi động máy, miệng thì nói.

“Phải chịu áp lực gì?” An Hạ Dao nghiêng răng, giận dữ nhìn Diệp Trí Viễn.

“Em nhìn anh bằng ánh mắt tình cảm như vậy làm anh hồi hộp và tim đập nhanh hẳn đây này.” Diệp Trí Viễn quay mặt đi mỉm cười nói với An Hạ Dao: “Mà tim anh đập nhanh thì anh khó mà kiềm chế được việc ôm hôn em đấy!”

Nói xong, Diệp Trí Viễn đột ngột tiến sát gần An Hạ Dao ôm ngay cô vào lòng, mặc cho cô cứ trợn mắt, há mồm.

An Hạ Dao nhìn khuôn mặt Diệp Trí Viễn mỗi lúc một áp sát đến, chưa kịp phản ứng thì đã thấy một nụ hôn đầy sức mạnh áp xuống môi mình...

Diệp Trí Viễn đưa chiếc lưỡi linh hoạt, lùa qua đôi môi của cô, rồi quấn chặt lấy lưỡi của cô và hôn.... Bàn tay của anh vuốt ve lên chiếc eo nhạy cảm của cô không chút kiêng dè...

Cảm giác nóng rực ở eo lưng làm cho An Hạ Dao bừng tỉnh cô lập tức cắn mạnh một cái...

Diệp Trí Viễn vội buông An Hạ Dao ra, đưa tay quệt vệt máu ở môi, đôi mày nhíu chặt lại, mũi xộc lên mùi tanh của máu, đáng ghét, cô ấy lại cắn mình!

An Hạ Dao lấy lại tinh thần, trừng mắt nhìn Diệp Trí Viễn, “Diệp Trí Viễn, anh đừng có được đằng chân lân đằng đầu, lúc đầu đã nói rõ rồi, anh không được động đến tôi, nếu anh mà còn làm như vậy, tôi sẽ ly hôn với anh!”

Diệp Trí Viễn nhìn điệu bộ của An Hạ Dao, đúng là cô nổi đóa thật rồi, bèn bắt giắc cười và nói với giọng nhượng bộ: “Được rồi, anh sai, anh cam đoan lần sau nếu không được sự cho phép của em thì sẽ không hôn em, được chưa?”

“Nhớ cho kỹ vào, không có lần sau đâu” An Hạ Dao giận dữ nói xong câu đó, quay mặt đi, định bụng sẽ không để ý đến Diệp Trí Viễn nữa, vì cô đang cần thời gian để lấy lại nhịp của trái tim đang đập loạn xạ lên.

Diệp Trí Viễn quay đầu, lái xe ra khỏi nhà để xe, sau đó hỏi với vẻ nghiêm túc: “An Hạ Dao, nếu anh không trưng cầu ý kiến của em mà đưa em đi du lịch, thì em sẽ giận dữ hay là thích thú?”

An Hạ Dao im lặng, không nói.

“An Hạ Dao, em không nói gì, thì anh sẽ nghĩ rằng em cảm thấy rất sung sướng và vui, không giận, đúng không?” Diệp Trí Viễn phân tích như nói với một mình.

An Hạ Dao vẫn không nói gì, mắt nhìn ra ngoài cửa xe.

Diệp Trí Viễn thấy thế cũng không nói gì thêm mà chăm chú vào việc lái xe.

Một hồi lâu sau, An Hạ Dao thấy cảnh vật bên đường không phải là của đoạn đường trở về nhà, còn xe của Diệp Trí Viễn thì đã đang trên đường cao tốc chạy về phía ngoại ô, bất giác lo lắng hỏi: “Diệp Trí Viễn, anh đi đâu thế?”

“Ra sân bay!”

“Ra sân bay làm gì?” An Hạ Dao hỏi dồn, trong lòng cảm thấy bất an.

“Đưa em đi du lịch!”

“Này, anh đang đùa đấy à?” An Hạ Dao quay lại nhìn Diệp Trí Viễn với vẻ vô cùng sung sướng.

“Anh không đùa, vừa rồi, anh đã đặt hai vé đi Hạ Môn!”

“Tôi không đi!” Thế này mà cũng gọi là đi du lịch sao? Chẳng mang theo bất cứ hành lý nào, cũng không hề có bất cứ kế hoạch nào...

“An Hạ Dao, vé đã đặt rồi, em không đi ư? Lãng phí quá!” Diệp Trí Viễn lên nhìn thái độ của An Hạ Dao, hơi đắn đo rồi quyết định ra đòn “mạnh” hơn: “vé Vip đấy, thanh toán bằng thẻ của em. Nếu em thực sự không muốn đi thì thôi vậy! Chúng ta quay về là được!”

Dùng thẻ của mình? Lại là vé của khoang hạng nhất? Hạ Dao suy nghĩ, Trí Viễn hoàn toàn đủ khả năng để làm việc này, đầu óc cô lập tức đưa ra một mệnh lệnh: “Chờ chút!”

Diệp Trí Viễn nhướn mày, nhìn cô: “Sao vậy?”

“Thôi, chúng ta đi vậy!”

Hai người tới sân bay, đổi thẻ, rồi tới cửa chờ lên máy bay với hai bàn tay không.

Cho tận tới lúc ngồi trên máy bay mà Hạ Dao vẫn còn cảm thấy bàng hoàng như trong mơ, đúng là quá điên rồ.

Dường như, bắt đầu từ khi gặp Diệp Trí Viễn, mỗi bước chân, mỗi việc làm theo anh đều điên rồ như vậy, nhưng đồng thời lại cũng thấy rất xốn xang.

Sự xốn xang ấy khiến cho tuổi xuân của cô như đang bùng cháy chứ không trôi qua lãng phí như trước và điều mà cô muốn có được chính là cảm giác ấy...

Nhưng Hạ Dao sẽ không nói với Trí Viễn về cảm giác này, cô sẽ giấu nó ở nơi sâu kín trong lòng, nếu tâm trạng vui, cô sẽ viết vào trong những câu chuyện mà cô xây dựng lên.

Vé vip nên dịch vụ khá tốt, khiến cho Hạ Dao hoàn toàn không còn cảm giác say máy bay như mọi khi, mà mơ màng chìm vào giấc ngủ mãi cho tới khi đến Hạ Môn.

Hạ Môn là một thành phố ven biển xinh đẹp bên bờ biển phía đông nam Trung Quốc, lưng dựa vào bình nguyên Chương Châu, Tuyên Châu, mặt quay ra eo biển Đài Loan, đối diện với nhóm đảo Kim Môn, kiến trúc độc đáo. Ở đây có trường Đại học Hạ Môn với phong cảnh đẹp mê hồn từng là giấc mơ của An Hạ Dao.

Và cũng chính là giấc mơ của Hạ Dao và Trí Viễn ngày nào.

Nhớ hồi đầu khi hai người mới quen nhau, trong lần hẹn hò đầu tiên, Trí Viễn nói, chờ đến kỳ nghỉ hè anh sẽ đưa cô đi du lịch, và hỏi cô thích thành phố nào?

An Hạ Dao nở nụ cười rạng rỡ với những chiếc răng bít, nói: “Hạ Môn”

“Vì sao?”

“Vì ở đó có một trường đại học rất đẹp, nghe nói vừa bước ra khỏi cổng trường là tới ngay bãi biển, cậu tưởng tượng mà xem, sau này khi tan học, ra khỏi cổng trường là chúng ta đã có thể bước chân lên bãi cát êm dịu, hẹn hò trên bãi biển, nhặt những mảnh sò, ôi, lãng mạn biết bao!” Khuôn mặt xinh đẹp của An Hạ Dao chìm đắm trong giấc mơ, giấc mơ lãng mạn của một cô gái nhỏ.

“Ừ, nghe thì thấy rất tuyệt!”

“Sẽ đón gió biển và ngắm sao trời, sẽ đón ánh nắng mặt trời trên bãi cỏ vương đầy lá, nhất định sẽ là một việc rất đẹp.” An Hạ Dao nhắm mắt lại tưởng tượng.

Diệp Trí Viễn dịu dàng đặt lên trán cô một nụ hôn: “Được, nghe cậu nói đẹp tới mức ấy, vậy nhất định chúng ta sẽ tới đó cùng nhau, sẽ cùng nắm tay nhau đi trong vườn trường, sẽ ôm nhau, hôn nhau ở nơi có phong cảnh đẹp nhất...”

An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn say sưa lên kế hoạch cho chuyến du lịch trong kỳ nghỉ của hai người, thậm chí trước thời gian thực hiện kế hoạch chừng một tháng, An Hạ Dao còn tra cứu rất nhiều nội dung cho chuyến du lịch như những món ăn ngon của Hạ Môn... Nhưng, kỳ nghỉ hè chưa tới, kế hoạch cũng chưa kịp thực hiện thì hai người đã chia tay theo một cách quyết liệt nhất.

Ký ức càng đẹp thì càng tàn nhẫn và càng để lại một nỗi đau khôn nguôi. An Hạ Dao thở dài, nhìn Trí Viễn đang nhắm chặt mắt dưỡng thần bên cạnh, rồi khẽ lau đôi mắt ướt của mình. Hạ Môn, cuối cùng thì cô và Trí Viễn cũng đã đến, dấu rằng muộn mất 10 năm.

Khi máy bay hạ cánh thì đã là 5 giờ 15, sau khi lên taxi về tới làng cá Tầng Thố An, An Hạ Dao không sao xác định được phương hướng nữa, cô đành nén xấu hổ, hỏi: “Trí Viễn, đây là đâu vậy?”

“Tầng Thố An.”

“Tôi biết rồi, trên biển đường có viết như vậy, tôi biết chữ mà! Ý của tôi là, đây là điểm phong cảnh nào của Hạ Môn?” An Hạ Dao nghĩ một chút, nhìn xung quanh, một hồi lâu mới nói ra câu đó “Nhìn thấy rất hẻo lánh, giống như một ngôi làng ấy!”

“Ngốc, Tầng Thố An vốn là một làng chài mà lại!”

“Ồ!” An Hạ Dao thản nhiên đáp, rồi nghe Diệp Trí Viễn tiếp tục cầu nhảu: “Tầng Thố An là một làng sinh thái tự nhiên tiêu biểu nhất của Mân Nam .”

Đây là nơi rất tuyệt để người ta làm cho tâm hồn được thư thái.

An Hạ Dao thấy buồn buồn, 10 năm trước, khi xem chỉ nam du lịch, mới chỉ biết đến Đại học Hạ Môn và đảo Cổ Lang, ngoài ra không biết rõ điều gì nữa, huống hồ 10 năm sau mọi thứ đã có quá nhiều đổi thay.

Khi Diệp Trí Viễn dắt cô đến một ngôi nhà trọ có tên là: “Ngôi nhà nhỏ màu xanh” sắp xếp mọi thứ xong, An Hạ Dao mới hỏi về yếu ớt: “Ở đây không có khách sạn nào kha khá một chút à?” Dọc đường, có tới tám, chín mươi phần trăm treo biển là nhà nghỉ.

“Em không cảm thấy ở đây sẽ ý nghĩa hơn nhiều là ở khách sạn trong trung tâm thành phố à?” Trí Viễn nhướn mày, mỉm cười, mặt mang đầy vẻ mê hoặc, khó tả: “Ở đây chỉ cách biển 20 mét.”

Hạ Dao vừa nghe vậy, liền kéo ngay rèm cửa, quả nhiên, biển bao la hiện ra trước mắt, cô chợt nhớ đến câu thơ: Mặt nhìn biển rộng/ Xuân ấm, hoa nở, và lập tức thấy yêu biển ngay.

Không có hành lý, nên không cần phải sắp xếp, Diệp Trí Viễn và An Hạ Dao đã có một bữa sáng rất ngon lành tại một nhà hàng sang trọng ở đầu làng.

Sau khi ăn xong, Trí Viễn đưa An Hạ Dao dạo qua các cửa hiệu và tiệm cà phê trên đường phố nhỏ hẹp như mê cung ở Tầng Thố An, nhân tiện mua một ít đồ, như quần áo, khăn tắm, sữa rửa mặt...

Khi trở về nhà trọ thì đã hơn 11 giờ, tắm rửa xong lên giường, nhưng vẫn thấy chợ đêm bên ngoài rất tấp nập với đủ âm thanh của tiếng rao bán, tiếng trao đổi giữa người mua và người bán.

Mặc dù An Hạ Dao không lạ giường, nhưng cô lại rất nhạy cảm với tiếng ồn, vì vậy mà mặc dù rất mệt và buồn ngủ, cô cứ trần trọc trên chiếc giường êm ái, mãi cũng không sao vào giấc được.

Trí Viễn cũng không ngủ được, lên tiếng hỏi: “Dao Dao, em không ngủ được à?”

“Vâng!”

“Vậy chúng ta làm việc gì đó đi?” Diệp Trí Viễn trở người, anh nhìn sang chiếc cổ trắng ngần của An Hạ Dao, tìm bóng đập rộn ràng.

“Được thôi!” An Hạ Dao ngồi dậy, lập tức trả lời.

“Thật chứ?”

“Thật anh đưa điện thoại đây, để tôi mượn chơi game một chút.” An Hạ Dao nhìn vào đôi mắt rùng rục của Trí Viễn giả bộ không biết điều đó, chìa tay về phía anh, điện thoại của cô bị hết pin, đang sạc, nếu không cô đã không mượn anh, đúng là ồn quá không thể ngủ được!

“Em muốn mượn điện thoại à?” Giọng của Trí Viễn tỏ ra tiu nghỉu, vẻ hào hứng lúc trước giảm đi chín phần.

“Đừng nhiều lời nữa.” An Hạ Dao đón chiếc Apple của Diệp Trí Viễn, hỏi: “pass là gì?”

“Thơm thơm anh đi!”

“Thơm cái đầu anh!” Hạ Dao giận dữ, đưa chân đá Diệp Trí Viễn: “Có nói không?”

“Em đúng là đồ ngốc, chẳng phải anh đã nói rồi còn gì, thơm thơm anh đi, 7758!” Trí Viễn lườm Hạ Dao với vẻ oán trách.

An Hạ Dao không nói gì, mở khóa, và say sưa với trò chém Dưa hấu. “Hạ Dao, em đúng là lạc hậu, cái trò chém dưa hấu ấy mà cũng chơi say sưa đến thế sao?” Nhìn thấy An Hạ Dao lẫn lộn trên giường, Diệp Trí Viễn không nín được châm chọc.

“Tôi thấy kỷ lục của anh là 299, còn tôi đã chém được 599 điểm, tôi đã vượt qua anh nên thấy rất vui và khoái trí, không được sao?” Nụ cười của Hạ Dao rất rạng rỡ, quay mặt lại đáp rồi lại tiếp tục trò chơi, “Trí Viễn, anh ngoan ngoan ngoan ngủ đi, được không, phiền phức quá!”

Diệp Trí Viễn tự chuốc là vô duyên, tiếp đó đối đáp lại với An Hạ Dao mấy câu.

Mãi cho tới khi An Hạ Dao nổi đóa lên thì anh mới dẫu môi, nói: “Được rồi, không nói chuyện với em nữa, ngủ thôi.”

Diệp Trí Viễn mơ màng ngủ trong tiếng ru của trò chơi chém dưa hấu. Kết quả của việc ngủ muộn tất nhiên là dậy muộn, hơn 12 giờ trưa, Hạ Dao và Trí Viễn mới uể oải ngáp và mở mắt ra, tất nhiên có tiền lệ từ trước, vì thế lần này khi An Hạ Dao tỉnh dậy trong lòng Diệp Trí Viễn thì cô đã tỏ ra bình tĩnh hơn hẳn rồi chào anh một câu với tâm trạng vui vẻ: “Chào buổi sáng!”

“Ừ, chào vợ yêu!” Diệp Trí Viễn ôm lấy An Hạ Dao như đang ôm một viên ngọc quý, đến cử động cũng không muốn.

Hạ Dao gỡ bàn tay Trí Viễn đang đặt trên người cô, rồi điềm tĩnh ngồi dậy, đi vào nhà vệ sinh trước: “Diệp Trí Viễn, chúng ta sẽ ở chơi mấy ngày?”

“Không biết, để xem đã.” Khi nào An Hạ Dao chịu từ bỏ cái vỏ của mình, khi nào em chấp nhận anh thì sẽ về, lúc đó chuẩn bị tiệc và cưới! Trong lòng Diệp Trí Viễn đang lên những tính toán rất đẹp.

“Vậy, hôm nay đi chơi đâu?” An Hạ Dao không cần phải đi làm đúng giờ, tự do về thời gian, với cô mấy ngày cũng chẳng hề gì. Còn Hạ Môn thì là một thành phố có nhịp sống nhanh, chỉ cần sống chậm lại một chút sẽ cảm thấy hơi thở của cô một cách thực sự.

“Ăn cơm xong chúng ta tới dạo chơi ở trường Đại học Hạ Môn!”

Khi An Hạ Dao bước chân vào sân trường của ngôi trường xinh đẹp ấy, bất giác hít mấy cái thật sâu, phong cảnh ở đây đẹp như tranh, nắng vàng rực rỡ, đâu đâu cũng rất thơ mộng.

Nếu như An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn không chia tay nhau.

Nếu An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn cùng thi ỗ vào trường đại học này, có lẽ trong trường đã có một đôi tình nhân hạnh phúc, ngày ngày nắm tay nhau đi dạo, và sẽ có rất nhiều những cuộc hẹn hò lãng mạn?

Nếu hai người không chia tay mà yêu nhau suốt 10 năm, rồi sau đó đăng ký kết hôn một cách tự nhiên, thì tình cảm giữa hai người có lẽ đã không khó xử như bây giờ?

“Cẩn thận!” Cùng với tiếng kêu lên của Trí Viễn, bàn tay của Hạ Dao bỗng nóng bừng, cả người cô bị anh kéo về phía sau và ôm vào lòng, mùi nước hoa phảng phất tràn vào mũi cô. Một chiếc xe đi sát chỗ mà cô vừa ở đó mấy giây trước.

“Trong trường đại học mà sao lại lái xe nhanh như vậy chứ?” An Hạ Dao lẩm bẩm, trong bụng thầm nghĩ: “nguy hiểm quá” rồi nhận thấy mình vẫn đang ở trong lòng Diệp Trí Viễn, nhìn xuống bàn tay thì đang bị Diệp Trí Viễn nắm rất chặt, bất giác run lên như bị chạm điện, vùng ra theo phản xạ, nhưng Diệp Trí Viễn giữ càng chặt hơn, tiếp đó cả người cô bị kéo trở lại vào lòng anh và áp sát vầng ngực rắn chắc của anh.

Trống ngực cô đập dồn dập, cô vùng ra: “Trí Viễn, anh định làm gì thế?”

“Em không cảm thấy yêu nhau trong một ngôi trường như thế này là một việc rất lãng mạn sao?” Diệp Trí Viễn giữ chặt lấy những ngón tay của An Hạ Dao, nói với vẻ rất tình cảm.

Hạ Dao nhìn những nhóm du khách và học sinh tốp năm tốp ba bên cạnh mình, phần nhiều bọn họ là những đôi yêu nhau, trông ai cũng rất hạnh phúc, cười rạo rờ, chuyện trò vui vẻ hoặc đang giả vờ cãi nhau... bất giác trề môi, đáp cứng cổ: “Đúng là rất lãng mạn, nhưng chẳng liên quan gì đến chúng ta!”

“Sao lại không liên quan?” Diệp Trí Viễn hỏi lại với vẻ không vừa lòng: “Hạ Dao, chúng ta là vợ chồng đấy!”

“Chỉ là trên danh nghĩa thôi! chẳng liên quan gì đến tình cảm!” An Hạ Dao nói xong, quay người bỏ đi.

Diệp Trí Viễn nhìn theo lưng An Hạ Dao, chau mày vẻ bất lực, rồi đưa tay bóp thái dương, thở dài, cách mạng chưa thành công, anh phải tiếp tục cố gắng mới được. Anh chạy đuổi theo Hạ Dao: “Em đừng có đi nhanh như vậy, cảnh đẹp trong trường thì phải đi chậm, ngắm nghía thì mới thưởng thức hết được chứ!”

An Hạ Dao lườm Diệp Trí Viễn một cái, có điều bước chân thì đã chậm hơn hẳn.

Đại học Hạ Môn rất rộng. Về học thuật nếu so với những trường đại học khác thì không bằng, nhưng cảnh quang của trường thì chẳng khác gì một công viên xinh đẹp, những du khách tới đây để thăm quan, chụp ảnh, tập thể thao đã tạo ra một nét rất riêng mà chỉ có ngôi trường này mới có. Thỉnh thoảng thấy một vài sinh viên tay cầm sách vở và đến giảng đường hoặc thư viện, khiến An Hạ Dao bất giác nhớ đến những năm tháng tuổi xuân đã sớm trôi qua.

Trong những năm tháng tuổi xuân dù đã trôi qua rất lâu rồi, Diệp Trí Viễn vẫn không thay đổi, thậm chí cùng với dòng hồi tưởng rất đậm nét của cô, những điểm rất riêng của anh càng ngày càng trở nên đẹp hơn.

Dãy ký túc của trường đại học Hạ Môn xây bằng gạch đỏ và những hàng rào bằng thép tinh xảo, tạo ra nét kiến trúc cổ, dưới tán của những ngọn cây xum xuê, trông chúng càng trở nên yên tĩnh, trầm mặc. Nếu như không phải vì trên các ban công có phơi những bộ quần áo thì An Hạ Dao đã tưởng rằng nơi này hoàn toàn là một điểm du lịch chứ không phải là ký túc xá của một trường đại học. Trong lòng cô không khỏi ngưỡng mộ những sinh viên được học ở ngôi trường này.

Giữa trường có một chiếc hồ lớn sóng lăn tăn, có lẽ đó là hồ Phù Dung như lời mọi người nói. Diệp Trí Viễn phần chần chừ vào những con vật đang bơi trên mặt hồ, ngạc nhiên kêu lên: “Em nhìn kia, trong hồ có nuôi ngỗng kia?”

Hạ Dao chép miệng, nhìn Diệp Trí Viễn: “Xin thua rồi đấy, anh không phân biệt được thì đừng có nói lung tung như thế được không? Kia rõ ràng là uyên ương!”

“Ồ thì ra là uyên ương! Sao trông lại giống như ngỗng nhỉ!” Diệp Trí Viễn cười thầm trong bụng, anh giả vờ không biết, còn An Hạ Dao thì thực sự là không biết! Rõ ràng đó là thiên nga đen! Hai người tìm một bóng râm, trên bãi cỏ xinh đẹp ngồi xuống, rồi thốt lên: “Ôi, hồi hận quá!”

“Hồi hận gì?” An Hạ Dao nhìn mặt hồ yên tĩnh, bình thản hỏi, mắt nhìn quanh, xung quanh hồ có rất nhiều người đang đi dạo, rất nhộn nhịp, có những nhóm người mang máy ảnh đang chụp ảnh kỷ niệm, cũng có những người giống như An Hạ Dao, đi dạo mệt rồi, cuối cùng ngồi chấp bằng trên bãi cỏ nói chuyện, có những người thoải mái hơn, gối đầu lên cánh tay ngủ ngon lành, cũng có những đôi tình nhân ngồi sát bên nhau thì thầm tâm sự, càng làm tăng thêm vẻ lãng mạn, sống động cho ngôi trường.

“Hồi hận rằng đã không học hành cho chăm chỉ, hồi hận rằng đã chia tay với em, hồi hận rằng chúng ta đã không thể yêu nhau ở một ngôi trường đẹp như thế này...”. Diệp Trí Viễn nhìn vào tòa kiến trúc đối diện bên kia hồ, nói với vẻ chậm rãi, giọng mang đầy vẻ nuối tiếc...

Trong lòng Hạ Dao bỗng thấy xốn xang, cô không thể nào giữ vẻ thản nhiên được nữa, cô đứng bật dậy: “Diệp Trí Viễn, anh đừng ngồi ở đây làm như vị thánh của tình yêu nữa. Tôi biết, bây giờ anh bám chặt lấy tôi là vì muốn trả thù tôi về cái tội đã cảm sừng anh, đúng không? Anh muốn chờ đến khi tôi yêu anh rồi thì anh lại hất ngay tôi đi chứ gì?”

Diệp Trí Viễn không thể tưởng tượng được: “Hạ Dao, em đang nói linh tinh gì thế?”

An Hạ Dao nhìn thẳng vào mắt Diệp Trí Viễn, nói rành từng tiếng: “Diệp Trí Viễn, anh hãy từ bỏ ý định đó đi, vì tôi sẽ không yêu anh, và cũng không để cho anh có cơ hội bỏ tôi, trả thù tôi!”

Thấy An Hạ Dao nói với vẻ nghiêm chỉnh như vậy, Diệp Trí Viễn từ chỗ ngạc nhiên mở to mắt nhìn đến cười to nghiêng ngả: “Ha, ha, ha...”

Hạ Dao nghe tiếng cười ấy mà thấy sồn gai, cô giậm chân, tức giận nói: “Cười đủ chưa?”

“Chưa đủ, chưa đủ!” Diệp Trí Viễn lại cười nghiêng ngả, khiến không ít khách qua đường quay lại, nhìn anh bằng ánh mắt ngạc nhiên, và tất nhiên cũng nhìn sang An Hạ Dao với ánh mắt ấy.

An Hạ Dao tức giận kéo Diệp Trí Viễn, rồi đưa tay bịt miệng anh không chút kiêng dè: “Thôi đi, đừng có cười nữa! Nếu cười nữa người khác sẽ nghĩ anh là điên đấy.”

“Điên thì điên chứ sao, anh không quan tâm.” Diệp Trí Viễn nhún vai, khề cười.

“Nhưng tôi thì có, tôi không muốn làm vợ của một kẻ điên.” An Hạ Dao nghiêng răng, nói.

Diệp Trí Viễn ngậy người nhìn An Hạ Dao bằng đôi mắt đen, thở dài một cái, rồi đưa tay búng lên đầu cô, nói với vẻ bất lực: “An Hạ Dao, sao trong đầu em toàn nghĩ đến những chuyện nhăng nhít như vậy nhỉ?”

“Có anh mới nhăng nhít.”

“Ai nói với em là anh theo đuổi em và kết hôn với em là vì muốn trả thù em vì đã cấm sừng cho anh?” Diệp Trí Viễn hỏi với vẻ nghiêm túc.

An Hạ Dao không trả lời, rời ánh mắt đi, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

“Ai nói với em rằng, anh kết hôn với em, chờ khi em yêu anh rồi thì anh sẽ bỏ em?” Diệp Trí Viễn đưa tay véo cằm An Hạ Dao, khiến cô phải ngẩng đầu lên và nhìn thẳng vào anh: “An Hạ Dao, rút cuộc thì em là thông minh hay hồ đồ hả? Anh chờ đến khi em yêu anh rồi thì bỏ em, điều đó có lợi gì cho anh?”

“Để trả thù tôi, khiến tôi buồn và đau lòng.” An Hạ Dao đáp rất thuận miệng. “Em đừng quên, chúng ta đã có đăng ký chứng nhận là vợ chồng, nếu anh bỏ em, anh sẽ phải bỏ ra một khoản phí chăm sóc cho em.” Diệp Trí Viễn nói bằng giọng bình tĩnh: “Cái giá của việc trả thù em, làm em đau lòng quả là không nhỏ.”

An Hạ Dao nghẹo đầu ngẫm nghĩ một lúc, rồi dường như đã hiểu ra: “Đúng thế!” Diệp Trí Viễn bỏ cô thì sẽ phải ly hôn với cô, mà muốn ly hôn thì phải trả tiền chăm sóc nuôi dưỡng!

“Nghĩ ra rồi chứ?” Diệp Trí Viễn nhướn đôi mày.

An Hạ Dao gật đầu: “Vậy thì vì sao anh lại cứ bám riết lấy tôi?” Nói xong, cô bổ sung: “Anh đừng có nói là yêu tôi đấy.”

Trí Viễn không biết phải nói gì: “Đó là vì anh yêu em!”

“Trí Viễn, anh nghĩ rằng tôi là đứa trẻ lên ba à?” An Hạ Dao tỏ ra không tin.

“Anh phát hiện ra rằng, khi em ngốc thì còn ngốc hơn cả đứa trẻ lên ba!”

Diệp Trí Viễn đưa tay ra gi lên trán An Hạ Dao: “Anh không yêu em thì anh bắt chấp tất cả theo đuổi em làm gì? Kết hôn với em làm gì?” Nhìn vẻ mặt không tin tưởng của An Hạ Dao, trong lòng anh thấy rất khó chịu: “An Hạ Dao, em sao thế? Em muốn anh phải nói với em bao nhiêu lần rằng anh yêu em thì em mới tin anh?”

“Anh nói bao nhiêu lần cũng không có tác dụng, vì tôi hoàn toàn không tin!”

Lần này thì đến lượt Diệp Trí Viễn tức đến mức hộc ra máu, anh nhìn An Hạ Dao bằng ánh mắt vô tội: “Tại sao?”

An Hạ Dao nhìn đôi mắt đẹp của Diệp Trí Viễn mà thấy mình như đang chìm vào đó, rồi lại thấy Diệp Trí Viễn mỗi lúc một tiến sát đến, bất giác lùi về sau một bước: “Không tại sao gì cả, tôi không tin rằng anh sẽ yêu tôi, thế thôi.”

“An Hạ Dao, em không tin mình, hay là không tự tin trước anh?”

“Vấn đề này, tôi không muốn trả lời!” Nói xong, An Hạ Dao để mặc Diệp Trí Viễn, đi nhanh về phía trước. Trống ngực cô đang đập rất dữ, nếu chậm một giây nữa thôi, thì cô sẽ không kìm được và nhào vào lòng Diệp Trí Viễn và ôm anh, hôn anh, thậm chí còn làm nhiều hơn thế nữa ở tại ngôi trường xinh đẹp này...

Diệp Trí Viễn thở dài, đuổi theo cô.

Trong thế giới của tình yêu, ai rung động trước, ai khát vọng nhiều hơn một chút thì nhất định sẽ chủ động nhiều hơn, nếu An Hạ Dao đã đứng yên một chỗ mà không có hành động nào, thì Diệp Trí Viễn sẽ đi đến và kề sát bên cô!

An Hạ Dao tỏ bộ mặt lạnh lùng, toàn thân toát ra vẻ xa cách, cùng Diệp Trí Viễn đón xe trở về Tầng Thố An, vừa xuống xe, thấy Diệp Trí Viễn thận trọng đi theo cô, trong lòng bất giác cảm thấy một nỗi phiền muộn mâu thuẫn rất khó nói. Cô bước nhanh vào làng, rẽ bừa vào một cửa hiệu trang trí rất độc đáo có tên là: “Ba năm hai lớp.”

Thì ra, đó là một cửa hiệu chuyên đề, có điều trang trí mang dấu ấn hoài cổ của lớp học hồi nhỏ. Chủ cửa hiệu ở đây gọi là thầy giáo, thực khách là học sinh, gọi món thì là làm bài tập, tự mình làm món ăn thì là tự ôn...

Nhưng việc nhầm lẫn ấy lại rất thu hút An Hạ Dao. Nhìn đồng hồ mới 5 giờ, cô không do dự mà ngồi ngay xuống chiếc bàn cũ, giơ tay vẫy thầy giáo, gọi 4 món và cơm (chân giò thì là vật lý, đậu phụ thái chỉ thì là hóa học, tôm thì là thể dục, đầu cá thì là tư tưởng đạo đức, cơm thì là ngữ văn).

Diệp Trí Viễn chau mày, đi theo vào, ngồi xuống bên cạnh An Hạ Dao, khẽ nói câu xin lỗi: “Thôi nào, em đừng giận nữa, coi như là anh sai, được chưa?”

An Hạ Dao quay đầu đi, không thèm để ý đến anh và cũng không tiếp lời.

“An Hạ Dao, em đừng giận nữa, được không?” Diệp Trí Viễn kéo tay An Hạ Dao: “Chúng ta đi du lịch để tìm niềm vui và để cho tâm trạng được thoải mái, nếu em cứ giận như vậy thì sẽ bỏ lỡ rất nhiều niềm vui đấy...”

“Ai mà thèm giận nhau với anh?” Thấy Diệp Trí Viễn phải xuống nước trước mình như vậy, An Hạ Dao không thể cứ mặc anh, vì suy cho cùng, đúng như Diệp Trí Viễn nói, đi du lịch là để cho tâm trạng được vui vẻ, thoải mái, hơn nữa lại đến với một thành phố thú vị như thế này, thì phải chơi hết mình mới đúng.

Thực ra Hạ Dao không hề giận Trí Viễn, cô giận mình vì nhận ra là đã không thể kiên định lập trường đối với anh được.

Không lẽ, thất bại thảm hại trong tình yêu năm 17 tuổi lại lặp lại một lần nữa?

Chính An Hạ Dao cũng không biết được rằng liệu mình có thể quên được nỗi đau của vết thương mà cô đã phải chịu để rồi cùng với Diệp Trí Viễn làm lại từ đầu hay không? Tuy cô và Diệp Trí Viễn đã kết hôn, hơn nữa giữa hai người cũng có những hòa hợp nhất định ở một số mặt... Nhưng, có quá nhiều thứ chưa thể biết khiến cô do dự, khiến cô cứ quẩn quanh mà không dám tiến tới...

Suốt bữa ăn, An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn không ai nói với ai, cả hai đều cắm cúi ăn, vì thế mà họ đã ăn hết chỗ thức ăn đã gọi. Khi họ thanh toán tiền, chủ cửa hàng – chủ nhiệm lớp tổng kết “thành tích” đã cười hì hì và chỉ dẫn: “Chúng ta phải tới phòng hiệu trưởng nộp học phí!”

An Hạ Dao lập tức hiểu ra rằng, ở nhà hàng này gọi thanh toán là nộp học phí. Thấy tò mò, cô và Diệp Trí Viễn mang bảng “thành tích” đến phòng “hiệu trưởng.”

Tính học phần (tính tiền), nộp học phí (trả tiền), “hiệu trưởng” cười khà khà, tặng cho Diệp Trí Viễn và An Hạ Dao một tấm giấy khen nhỏ: “Hai bạn đã ăn hết sạch, vì thế, cái này dành cho các bạn!”

Còn có cả chuyện này nữa cơ đấy!

Diệp Trí Viễn cũng thấy hứng thú, đón tấm giấy khen, nhìn chiếc bút ký bên cạnh, hỏi với vẻ lịch sự: “Hiệu trưởng, cái này có thể dùng được không?”

“Hiệu trưởng” cười gật đầu: “Có thể dùng được, các bạn có thể viết tên lên giấy khen đó, mang về làm kỷ niệm và cũng có thể dán lại trường làm kỷ niệm!”

Diệp Trí Viễn vung tay, ký lên chỗ để trống ở mục tên họ mấy chữ “Ngốc điểm không, Em gái nạm răng”, sau đó cười và trao tấm giấy khen đó lại cho “hiệu trưởng”: “Hãy dán lên tường của các anh đi!”

An Hạ Dao nhìn “hiệu trưởng” cầm tờ giấy khen có ký tên Ngốc điểm không và Em gái nạm răng dán lên tờ giấy trên tường đã có vô số những tờ giấy như thế trong khu vực của trường học, trong lòng không khỏi thấy xốn xang.

Sau đó, hai người đi dạo một vòng quanh làng Tăng Thổ An nhàn nhạt như mê cung, rồi cuối cùng vào ngồi trong một quán rượu cũng theo chủ đề tương tự.

“An Hạ Dao, em có biết đặc điểm của quán rượu này là gì không?”

“Là gì?” An Hạ Dao đưa mắt nhìn bố cục, trang trí của quán rượu rồi lại nhìn những tốp thanh niên nam nữ ra vào quán với vẻ chăm chú, sau đó trả lời với vẻ thăm dò: “Có phải là vì quán rượu này vừa có thể uống rượu lại vừa có thể ăn kem không?”

Diệp Trí Viễn không nén được cười ha hả: “An Hạ Dao sao em lại có thể thú vị đến thế nhỉ? Làm anh không thể không thích em cho được!” Nói xong, đưa mắt nhìn thì thấy ánh mắt của cô đã bớt vẻ thiếu tự nhiên, anh bèn ra sức giảng giải về đặc điểm của quán rượu này: “Quán rượu này có tên là Gặp nhau ngày nắng, ngày mưa không mở cửa, buổi sáng không mở cửa, bán kem ốc quế, rượu ngải đắng, có đàn Ukelele và cả cà phê nữa, hiểu chưa?”

“Mưa thì không mở cửa?” An Hạ Dao chau mày có vẻ không hiểu, buổi sáng không mở cửa thì có thể hiểu được, vì các nhân viên của quán thường ngủ dậy muộn, nhưng còn ngày mưa sao lại không mở cửa, vì thế cô hỏi một câu tỏ vẻ thông minh: “Vậy, nếu gặp lúc hạn hán thì chẳng phải ngày nào cũng phải mở cửa sao? Như vậy, nhân viên của quán có mệt chết à?”

Diệp Trí Viễn ngậy người ra, rồi lập tức gật đầu đồng ý: “An Hạ Dao, có những lúc em cũng không phải là ngốc đến mức hết thuốc chữa nhỉ!” Thấy Hạ Dao trờm mắt lườm, bèn nói: “Thôi, đùa chút mà, sao em lại tưởng thật nhỉ?”

Nào, để anh mua kem cho em ăn nhé!”

“Định lấy lòng tôi bằng một que kem à?”

“Xin thua rồi đấy, em tưởng rằng kem ở đây là loại có thể dùng tiền mà mua được à?” Diệp Trí Viễn bĩu môi: “Trước khi đi em không chuẩn bị, nhưng đã đến đây rồi thì em cũng nên xem hướng dẫn du lịch, nếu không thì cái Apple của em dùng để làm gì?”

“Tôi...” An Hạ Dao bị Diệp Trí Viễn nói cho không biết phải nói gì, lập tức lấy di động ra tra cứu, khi cô tra thấy quán Ba năm hai lớp mà được rất nhiều người giới thiệu, vội xúc động kéo Diệp Trí Viễn, hỏi: “Đây có phải là chỗ mà chúng ta vừa mới ăn cơm không?”

Diệp Trí Viễn gật đầu: “Để anh đi mua kem cho em.”

An Hạ Dao lại tra thấy Gặp ngày nắng, tra kỹ những phần mà người khác giới thiệu, cuối cùng đã hiểu, thì ra kem ở đây làm ra không đủ bán, vì thế khi nhìn thấy Trí Viễn cười hì hì mang kem về và nói: “Em may mắn đấy, cái cuối cùng, của em đây”, thì lòng cô thấy rất vui, còn có đúng là cái cuối cùng như lời Diệp Trí Viễn nói hay không thì cô không cần truy cứu, vui và ở chỗ cô đã được ăn loại kem mà mọi người nói tới.

Trong một quán rượu lãng mạn như vậy, gọi thêm mấy chén rượu ngon, ví dụ như “Người cá đẹp”, “Cây đàn ghi ta nhỏ”, vừa nói chuyện vừa nhâm nhi, khoảng cách giữa An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn dường như đã được rút ngắn đi nhiều.

Nhưng loại rượu này rất ngon, nhưng rất dễ say, nhất là lại pha lẫn với nhau, An Hạ Dao cứ uống mãi cho đến khi đầu óc bắt đầu quay cuồng, “Diệp Trí Viễn chúng ta về đi”, nếu uống nữa, cô sợ rằng sau đó mình sẽ có những hành động khó kiểm soát. Trí Viễn cười, dìu An Hạ Dao ra khỏi quán rượu: “Sao thế?”

Không vui à?”

An Hạ Dao gật đầu, bên ngoài quán, sự ồn ào của những người qua lại đã bớt đi phần nào. Buổi tối, Tăng Thổ An rất yên tĩnh, trong các con ngõ sâu thẳm thoáng ánh đèn, khiến tâm trạng con người dần dần trở nên lắng lại.

Có vẻ nơi đây thích hợp với nhịp sống chậm và đầy cái gọi là vị lãng mạn mang chất văn nghệ.

Diệp Trí Viễn nắm tay An Hạ Dao rất tự nhiên, còn An Hạ Dao không vùng ra mà cũng nắm chặt lấy tay anh, đây là lần đầu tiên cô làm như vậy. Mười ngón tay của hai người đan chặt lấy nhau, họ cùng chậm chậm bước trên con ngõ nhỏ...

Trong một đêm tối mơ màng, trong một con ngõ tĩnh lặng như vậy, hai vợ chồng nắm chặt tay nhau, cùng dựa vào nhau, tình cảm dần thăng hoa, và những chuyện phải xảy ra đã diễn ra hết sức tự nhiên.

Thực ra, An Hạ Dao chưa bao giờ quên Diệp Trí Viễn, chỉ có điều cô giấu ở nơi sâu nhất của trái tim mà thôi.

Trước sự theo đuổi của Diệp Trí Viễn, An Hạ Dao thấy tình cảm và lý trí của mình vô cùng mâu thuẫn. Cô luôn phải chống chọi với những giằng xé, cố ép mình không đến gần, thậm chí là xa lánh anh, vì cô lo sợ, lo sợ mình không thể nào chống chọi lại được trước Trí Viễn.

Buổi tối, lắng nghe tiếng ồn ào từ những quán ăn bên ngoài, cơ mình áp vào lồng ngực to rộng và rắn chắc của Trí Viễn, nghe nhịp đập mạnh mẽ của trái tim anh, An Hạ Dao rất hiểu trái tim mình, thật ra nó cũng đập nhanh như trái tim của Trí Viễn, máu trong người dường như đang trào dâng lên đầu không do dự nữa, cô ngẩng mặt lên, khẽ hôn lên môi Diệp Trí Viễn.

Đây là việc mà Hạ Dao khao khát mãnh liệt được làm nhất, song vì tự ti nên cô đã không dám. Nhưng đêm nay, cuối cùng, mượn men rượu, cô đã dũng cảm một lần. Cảm giác mềm mại, dịu dàng trong phút chốc khiến toàn thân Trí Viễn run lên, tim đập dồn dập, bởi vì, đây là lần đầu tiên An Hạ Dao chủ động gần gũi anh, tuy đó chỉ là một nụ hôn lướt nhẹ như chuồn chuồn chạm nước, nhưng lập tức khiến anh xúc động tới mức không sao kìm được. Bởi vì, sự chủ động của cô có nghĩa là cô không từ chối việc anh đến gần nữa, thậm chí là chấp nhận sự theo đuổi của anh, lạc quan hơn thì đó là An Hạ Dao đang dần dần đáp lại anh.

Trí Viễn trở tay ôm chặt Hạ Dao vào lòng, rồi cọ khẽ lên đầu cô với vẻ yêu thương, dịu dàng cắn lên đôi tai rất nhạy cảm của cô, hỏi với giọng đầy ma lực: “Hạ Dao, có phải là em đã chấp nhận anh rồi không?”

Trái tim An Hạ Dao run lên, định dừng cảm để cho sự việc cứ diễn ra theo lẽ tự nhiên, nhưng sau một cái ợ, cô vội chạy ngay vào nhà vệ sinh, nôn thốc nôn tháo vào bồn rửa...

Diệp Trí Viễn cũng bật dậy theo cô, khẽ vỗ lưng cho cô, rồi hỏi với vẻ quan tâm: “Em không sao chứ?” Xem ra, hôm nay cô đã uống hơi nhiều, hành động vừa rồi hoàn toàn là ngoài ý muốn, Diệp Trí Viễn hơi buồn khi nghĩ như vậy.

An Hạ Dao nôn một lúc rồi rồi vịn vôi vãi nước lên mặt, lấy lại tinh thần, nhìn Trí Viễn với vẻ ngượng ngịu: “Vâng, không sao đâu.”

Diệp Trí Viễn lấy khăn mặt, lau lên khuôn mặt xinh đẹp giúp cho An Hạ Dao: “Không còn sớm nữa, đi ngủ đi. Ngày mai chúng ta sẽ đi Cổ Lang Dữ.”

An Hạ Dao gật đầu ngoan ngoãn, khi quay trở lại giường, cô không có nhiều cử động, mà chỉ bỏ đi sự đề phòng, ôm chặt lấy Diệp Trí Viễn, giống như con gấu không đuôi áp sát lấy người anh và chìm vào giấc ngủ với tâm trạng nhẹ nhõm.

Diệp Trí Viễn nằm ngay đơ, trong bụng như có một đám lửa cứ cháy lên gần hết nửa đêm mới mơ màng thiếp đi.

Mặc dù không để đồng hồ báo thức, nhưng sáng sớm hôm sau, khi ánh nắng đầu tiên tràn vào phòng, An Hạ Dao phần chân mở mắt ra, nhân tiện đánh thức Diệp Trí Viễn dậy, chuẩn bị đi thẳng đến Cổ Lăng Dữ!

Nơi được gọi là “Đảo dương cầm” theo những lời truyền tụng thì sự lãng mạn của nó có thể hình dung bằng hai từ “chạy trốn”. Vừa mới lên đảo, An Hạ Dao lập tức thấy mê mẩn trước đủ các loại cửa hiệu lớn nhỏ vô cùng đặc sắc...

Trí Viễn thì bình tĩnh đi theo sau An Hạ Dao, đi qua hết cửa hiệu này đến cửa hiệu khác, thỉnh thoảng lại mua cho cô trà sữa, bánh rán và nhiều món ăn vặt đặc sản khác, An Hạ Dao ăn không hết thì anh lại giúp cô giải quyết giống như tất cả những người con trai trai khác khi đi chơi với bạn gái.

An Hạ Dao luôn nở nụ cười rạng rỡ, đi rồi lại dừng, dừng rồi lại đi, hết ăn thì lại lấy máy ảnh ra chụp, thỉnh thoảng cô lén chụp Diệp Trí Viễn, nếu bị anh vô tình phát hiện ra thì cô lại giả bộ cười ngớ ngẩn.

Nhìn vẻ thể hiện như trẻ con của cô, Diệp Trí Viễn thấy lòng dịu vô cùng, nên anh cũng luôn nở nụ cười rất đáng yêu!

Cổ Lăng Dữ thực sự là một hòn đảo rất xinh đẹp, An Hạ Dao rất thích nơi này vì đồng thời với vẻ bận rộn, nó còn mang đến cho du khách cảm giác thư thái, nhàn tản trong mỗi bước chân dạo bộ. Mỗi một lần bước chân vào một cửa hiệu đều khiến cho An Hạ Dao những thể nghiệm khác nhau, ngỡ ngàng và vui thích.

Buổi trưa, sau khi ăn cơm trong một nhà hàng hải sản đặc sắc, An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn nắm tay nhau đi trong làn gió biển mặn mòi và ánh nắng buổi trưa ấm áp như bao đôi lứa yêu nhau khác, len lỏi qua các cửa hiệu, chụp ảnh lưu niệm.

Khi tới một quán cà phê rất lãng mạn, An Hạ Dao viết ra hai câu: “nắm tay anh, cùng đi tới khi đầu bạc” và đổ bừa mặt, nhìn về phía Diệp Trí Viễn, thì Diệp Trí Viễn đã viết ra những câu thả thính hơn rất nhiều: “Tôi yêu An Hạ Dao, đời này không thay đổi!” Phía dưới còn thêm chữ ký “Diệp Trí Viễn” rất bay bướm.

Giây phút ấy, tuyến phòng ngự trong lòng An Hạ Dao sụp đổ hoàn toàn, cái vỏ cứng cõi bề ngoài của cô cuối cùng đã bị Trí Viễn lột bỏ, ngay sau đó, trái tim ấm áp và dịu dàng của cô một lần nữa lại dâng trọn cho anh.

Khi xuyên qua khu phố buôn bán sầm uất tới con ngõ nhỏ yên tĩnh, trước mắt An Hạ Dao hiện ra một tòa kiến trúc cũ mang dáng dấp lãng mạn khác lạ. Bức tường bao quanh ngôi biệt thự cổ với hàng lan can, hàng rào bao quanh khu vườn với những tán cây rậm rạp và những phiến lá vàng rơi... khiến cô không khỏi sửng sốt bật miệng để khỏi thốt lên tiếng kêu ngạc nhiên.

“Em đừng xúc động quá, anh đã đặt phòng buổi tối trong ngôi biệt thự cổ này, em sẽ thoải mái mà nghiên cứu!”

Diệp Trí Viễn vừa dứt lời, An Hạ Dao đã nhào vào ngực anh nhanh như mũi tên rồi ghé sát mặt anh, hôn mạnh lên đó: “Ôi, em xúc động quá!”

Diệp Trí Viễn ôm An Hạ Dao lúc đó vẫn đang không ngừng nhảy nhót miệng nở nụ cười hạnh phúc, tiếp đó cúi người xuống, hôn lên đôi môi đỏ thắm đầy vẻ quyến rũ của Hạ Dao.

Hạ Dao hơi ngây người trong giây lát, rồi lập tức kiễng chân lên, vòng tay qua cổ Diệp Trí Viễn, thận trọng đáp lại, khiến nụ hôn của hai người càng thêm sâu, thêm dài...

Trong giây phút ấy, tất cả mọi lý trí đều bay lên tận chín tầng mây, cô chỉ muốn cùng với Diệp Trí Viễn chìm đắm trong tình yêu không hồi tiếc một lần nữa trên hòn đảo vô cùng lãng mạn này.

Việc liệu rằng có bị tổn thương hay không giờ đây đã trở nên không còn đáng sợ nữa.

Việc liệu có bị phụ bạc hay không cũng trở nên không còn quan trọng nữa.

Điều quan trọng là, An Hạ Dao của bây giờ muốn cùng Diệp Trí Viễn trao gửi trái tim cho nhau.

Ánh nắng buổi chiều chiếu qua kẽ lá, vương trên thân hình của hai người đang ôm nhau thắm thiết và tỏa thành một vầng rất đẹp. Trái tim của Diệp Trí Viễn và An Hạ Dao đã vượt qua khoảng trống của 10 năm, nối liền với nhau.

Nguyện cho tới khi đầu bạc cũng không bao giờ xa cách nữa!

Cổ Lăng Dữ vào buổi sáng sớm rất thanh bình và yên tĩnh. Ánh nắng rọi vào căn phòng trong biệt thự với những luồng ánh sáng nhảy nhót rất đáng yêu. An Hạ Dao ngắm nhìn Diệp Trí Viễn đang trong trạng thái rất phấn chấn, bất giác không khỏi thắc mắc, sao anh lại có thể phấn chấn và phong độ đến thế sau khi đã trải qua một đêm “dạt dào” như đêm qua được nhỉ? Còn cô thì khác hẳn, sau một đêm bị “nghiến ngấu”, lưng đau người mỏi, khắp người thấy rã rời.

Diệp Trí Viễn cúi người, dịu dàng hôn An Hạ Dao, hỏi: “Vợ ơi, hôm nay chúng ta sẽ đi ngắm biển và hóng gió biển, sau đó thì đi dạo đầu đó, được không?”

Trong lòng An Hạ Dao bây giờ chỉ toàn vị ngọt ngào, cô đáp: “Vâng” một tiếng đúng như của một người vợ hiền thực.

Ngon lửa tình yêu của An Hạ Dao bị chôn vùi trong suốt 10 năm, một khi được nhóm lên thì sẽ bùng lên rất mãnh liệt, tình cảm của cô dành cho Diệp Trí Viễn mỗi ngày một thêm ngọt ngào và nồng thắm.

Diệp Trí Viễn đã đưa An Hạ Dao tới viện bảo tàng Dân Gió, vườn hoa Thúc Trang, Hạo Minh Viên, sau đó thấy cô có vẻ mệt anh bèn công cô về phòng nghỉ, rồi gọi người mang thức ăn đến và ăn trong phòng. Ăn xong, anh lại chuẩn bị nước nóng để cô tắm và giúp cô mát xa toàn thân, một lần nữa lại cùng cô trải qua những giây phút ngọt ngào!

Sáng ngày hôm sau, anh lôi cô dậy từ rất sớm, sau đó cùng nhau tới ngắm mặt trời mọc ở Nhật Quang Nham.

Buổi chiều muộn, Diệp Trí Viễn và An Hạ Dao rời đảo trở về Tầng Thố An, thuê một chiếc xe đạp hai người đi vòng quanh làng, vừa đi vừa ngắm phong cảnh.

Từng làn gió biển ulla vào mơn man trên má, giữa phong cảnh bao la đầy sức cảm dỗ của một vùng bán nhiệt đới và dưới tán của những rặng cây dừa, An Hạ Dao ngồi phía sau, tay ôm lấy thân hình rắn chắc của Diệp Trí Viễn, mặt áp vào lưng anh, dù là chỉ đi trên xe đạp nhưng cô vẫn cười rất vui và cảm thấy rằng, cuộc đời này chẳng có điều gì phải hối tiếc nữa.

Nếu tình yêu là một trạng thái, thì lúc này An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn đã đang ở trong trạng thái này.

Nếu lãng mạn là một cảm giác, thì lúc này An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn đã tìm thấy được cảm giác cần thiết đó.

Nếu tình yêu là một kiểu thăng hoa, thì lúc này An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn đã thăng hoa đến mức cao nhất.

Trong các bước của lý thuyết thực tế, thì với họ, lúc đầu là kết hôn hồ đồ, sau đó thì mới là tình yêu điên cuồng.

Nhưng, trong các bước tình cảm thực tế, thì họ từ chỗ không hề quen nhau, đến chỗ chỉ khe khẽ dậy là lập tức bùng lên mãnh liệt, còn tấm giấy chứng nhận kết hôn chẳng qua chỉ là ngòi nổ cho tình yêu giữa họ mà thôi. An Hạ Dao nắm tay Diệp Trí Viễn cùng đi dạo dưới tán cây dừa trên bãi cát với những làn gió biển dịu dàng, cô vẫn thấy mình như đang trong giấc mộng. Hạnh phúc đến quá bất ngờ, nhưng lại cảm thấy dường như cô đã phải chờ đợi điều đó quá lâu rồi.

Trên bãi biển, các du khách người thì đang đùa nhau, người thì nhặt vỏ sò, người thì chụp ảnh..., nhưng trên mặt ai cũng mang vẻ thư thái và một nụ cười rạng rỡ.

An Hạ Dao dựa vào ngực của Diệp Trí Viễn, hai người đều cười hạnh phúc, lặng lẽ ngồi trên bãi biển, kiên nhẫn ngắm nhìn ánh nắng chiều khuất dần ở phía tây.

Nếu như có thể được, anh thật sự muốn được cùng em dần dần già đi ở thành phố lãng mạn này...", Diệp Trí Viễn cúi đầu nhìn An Hạ Dao như đang nói một mình, "Mặc dù chúng ta sẽ rời xa thành phố này, nhưng anh sẽ cùng em già đi trong sự lãng mạn!"

Diệp Trí Viễn nói những câu này, chẳng khác nào cho An Hạ Dao ném những giọt mật ngọt ngào, khiến cô rất vui. "Diệp Trí Viễn, em chưa nói với anh, em yêu anh, đúng không?"

Diệp Trí Viễn nâng khuôn mặt cô lên, khe đặt một nụ hôn dịu dàng lên trán cô: "Chẳng phải bây giờ em đang nói với anh đó ư?"

Mặt An Hạ Dao thoát đỏ bừng, không giấu nổi vẻ thẹn thùng.

"An Hạ Dao, anh cũng yêu em!" Diệp Trí Viễn nhìn cô với ánh mắt chan chứa tình cảm, nói rõ ràng từng tiếng, tiếp đó, anh hướng về phía biển, hét rất to: "Tôi yêu An Hạ Dao, rất rất yêu!"

Những người khác trên bãi biển quay lại nhìn anh với ánh mắt tò mò, sau đó lại tiếp tục công việc đang dang dở, như thể đã quen với cách bày tỏ tình cảm kiểu này. Cũng chỉ bởi vì đây là thành phố lãng mạn.

An Hạ Dao cảm động tới mức rưng rưng nước mắt, ôm chặt lấy Diệp Trí Viễn, không thể tìm được lời nào có thể tả hết những xốn xang, rung động trong lòng cô lúc này.

Yêu một người, sẽ bất chấp tất cả và có những hành động điên rồ, Diệp Trí Viễn yêu rất thẳng thắn và mãnh liệt, vì thế anh không ngại ngần cho cả thế giới biết điều đó.

Trong khi chờ Diệp Trí Viễn đổi thẻ để lên máy bay thì An Hạ Dao nhận được điện thoại của Thất Hề với những lời ca cẩm: “Dao Dao, mình không còn chỗ dựa nữa, mình cho Cố Xuyên đi tàu suốt rồi!”

“Cái gì? Sao lại vậy?” An Hạ Dao hỏi với vẻ quan tâm, vừa mới đây còn thấy Thất Hề với Cố Xuyên rất tốt với nhau, cô đã định khi nào có thời gian rồi thì sẽ hỏi Thất Hề xem hai người đã phát triển đến mức nào rồi, có chính thức yêu nhau hay không.

“Mình phát hiện ra rằng, trong khi theo đuổi mình, thì anh ta có quan hệ rất thân thiết với đối tượng xem mặt, vì thế mình đã cho anh ta đi tàu suốt!” Thất Hề hít một hơi thở sâu: “Mình cần phải tìm cậu để tâm sự, sao số mình lại khổ đến thế! Cậu có ở nhà không?”

“Mình đang ở Hạ Môn.”

“Sao? Sao cậu lại đi Hạ Môn?” Thất Hề kêu lên sững sốt trong điện thoại, “Mình chưa hề nghe thấy cậu nói rằng sẽ đi du lịch ở Hạ Môn?”

An Hạ Dao nói vắn tắt về việc quyết định nhanh chóng của Diệp Trí Viễn cho Thất Hề nghe.

“Hai người các cậu điên quá rồi đấy!” Thất Hề nghe xong, bèn tổng kết: “Đúng là điên rồ quá!”

“Đúng thế, mình cũng cảm thấy có phần điên rồ!” Nghĩ tới sự thăng hoa trong tình cảm đối với Diệp Trí Viễn mấy ngày vừa qua, khuôn mặt của An Hạ Dao bất giác đỏ bừng lên.

“Rút cuộc là thế nào?” Thất Hề tò mò hỏi.

An Hạ Dao nhìn Diệp Trí Viễn miệng nở nụ cười, tay cầm vé máy bay đi tới, giọng nói chột trở nên dịu dàng hẳn: “Mình và Diệp Trí Viễn đã chính thức yêu nhau rồi!”

“Sao cơ?” Thất Hề một lần nữa lại tròn xoe mắt: “Mới chỉ có mấy ngày không liên lạc với cậu, thế mà các cậu đã phát triển nhanh thế sao? Đúng là nhanh như Thần Châu 9!”

An Hạ Dao cảm thấy không biết phải nói gì trước lời nói đùa của Thất Hề, bèn biện hộ một cách yếu ớt. “Dù sao thì bọn mình cũng đã đăng ký kết hôn rồi, có yêu hay không thì cũng đã là vợ chồng, thế thì chỉ bằng cứ yêu nhau đi, ít nhất thì mình cũng là yêu trong hôn nhân, nếu có tan vỡ thì cũng được đảm bảo hơn!”

Thất Hề trợn mắt, “Dao Dao, mình chợt phát hiện ra, cậu trở nên thông minh rồi đấy, đến cả việc yêu trong hôn nhân có đảm bảo hơn mà cũng đã tổng kết ra được, thế thì được, mình cũng sẽ tóm lấy một người rồi kết hôn!”

“Đừng như thế!” An Hạ Dao vội nói: “Thất Hề, tình hình của cậu không giống với mình, mình và Diệp Trí Viễn đã yêu nhau từ 10 năm trước, bây giờ là khơi lại tình xưa.”

“Ồ, thế là cậu cũng đã thừa nhận rồi? Trong lòng cậu luôn cất giấu một người, người đó là Diệp Trí Viễn!” Thất Hề cười, nói đùa xong thì hỏi: “Vậy, khi nào thì hai người về? Mình đang chờ để ăn cỗ cưới của hai người đấy!”

“Bây giờ đã tới sân bay rồi, chuyến bay buổi tối,” An Hạ Dao mỉm cười ngọt ngào với Diệp Trí Viễn: “Còn cỗ cưới thì phải chờ hai bên gia đình. Có điều, nói nhỏ, mình và Diệp Trí Viễn có thể mời cậu đi ăn riêng, ở đâu, lúc nào, mấy bữa cũng được.”

“Được rồi, ngày mai mình sẽ tới nhà cậu để ăn.” Thất Hề cười, kết thúc cuộc nói chuyện: “Dọc đường cẩn thận nhé, mình chờ cậu về để mời mình đi ăn cơm.”

Byebye!”

Diệp Trí Viễn cũng đã nghe được bảy, tám phần câu chuyện giữa An Hạ Dao và Thất Hề, nên tươi tỉnh nói: “Phải mời Thất Hề một bữa thật ngon, cô ấy là bà mối lớn của chúng ta!” Diệp Trí Viễn ôm An Hạ Dao vào lòng vẻ hạnh phúc, may sao, may sao cô đã gặp được anh.

An Hạ Dao có hơi bẽn lẽn nhưng vẫn gật đầu, đồng ý với Diệp Trí Viễn.

Nếu không phải là vì Thất Hề lôi An Hạ Dao đi uống rượu để tìm một đêm tình và vô tình gặp Diệp Trí Viễn, rồi sau đó xảy ra một loạt những sự việc sau đó, thì e rằng đến lúc này Diệp Trí Viễn vẫn không có tâm trạng nào mà yêu, còn An Hạ Dao thì vẫn cứ phải tới những cuộc xem mặt không đầu không cuối.

Chú thích: 1 Chỉ khu vực phía nam Phúc Kiến.

12. Chương 12

Chương 12: Xảy Ra Hiếu Lâm

Từ Hạ Môn về, Trí Viễn đi làm bình thường ở công ty, mặc dù là giám đốc, thỉnh thoảng có đi muộn về sớm thì cũng không ai dám có ý kiến, nhưng cũng không thể cứ ngang nhiên mà nghỉ làm được. Trong khi ấy, An Hạ Dao thì cứ bị mẹ cô và bà Diệp kéo vào tham dự thảo luận tỉ mỉ về kế hoạch cho đám cưới của hai người. Tất nhiên chỉ là tham dự mà ngồi nghe là chính chứ chẳng có chỗ cho cô phát biểu ý kiến, mà dù có cho thì An Hạ Dao cũng không nói gì. Hai bà mẹ đều hết lòng lo cho con của mình với đủ thứ chuẩn bị cụ thể cho đám cưới.

Mặc dù mọi việc đều đã chuẩn bị, nhưng ngày cưới thì quyết định vào tháng mười, đó là thời điểm giữa mùa thu. Từ nay cho đến lúc đó còn hai tháng nữa, chỉ có điều, sau khi thảo luận xong thì những thực thi cụ thể chuyện thử áo cưới đến thử món đặt chỗ... hai bà mẹ đều thống nhất là đưa An Hạ Dao đi để đích thân cô giải quyết, và việc này khiến cô trở nên bận rộn.

Hàng ngày, cứ sáng ngày ra cô đã bị hai mẹ lôi đi mua sắm đủ thứ đồ dùng cho đám cưới mãi đến buổi tối khi đã mệt rã rời mới về đến nhà. Tất nhiên, Diệp Trí Viễn cũng lại muốn có một chút “vận động” trước khi ngủ, và điều này càng khiến An Hạ Dao mệt hơn. Có điều, dù là cuộc sống vợ chồng hay quan hệ mẹ chồng nàng dâu, thì tất cả đều rất hòa hợp.

Những ngày tháng hạnh phúc thường trôi qua rất nhanh, loáng một cái một tháng đã trôi qua.

Bà Diệp và bà An thấy rằng, những việc cần lo liệu thì cũng đã lo liệu xong, hơn nữa cũng chỉ còn một tháng nữa là đến ngày cưới, vì vậy hai bà không muốn An Hạ Dao bị mệt quá nên bảo cô ở nhà nghỉ ngơi và chuẩn bị làm một cô dâu hạnh phúc.

Nhân lúc nhàn rỗi, An Hạ Dao lên ý tưởng ột bộ tiểu thuyết mới, định viết lên câu chuyện của cô và Diệp Trí Viễn với những lời đẹp nhất. Vì thế, hôm đó cô mang laptop tới một quán cà phê khá lãng mạn gần nhà, ngồi dưới ánh mặt trời buổi chiều, tay lướt nhanh trên bàn phím trong mùi thơm nồng nàn của cà phê. Chỉ một lát sau, cốt truyện hoàn chỉnh đã được xây dựng xong cô lưu vào máy, đồng thời điều chỉnh tư thế trên chiếc ghế mềm mại cho thoải mái hơn, mắt nhìn quanh một vòng và suy nghĩ xem nên bắt đầu như thế nào.

Thế rồi cô vô tình nhìn thấy ở chỗ gần cô có một đôi nam nữ ngồi đối diện với nhau. Cô chau mày, cố tìm trong trí nhớ về người con trai trông rất phong độ kia xem là ai, vì cô thấy quen quen, chỉ có điều người ấy hiện giờ đang đeo một cặp kính.

Nhìn thì thấy hình như đó là một cuộc xem mặt và hai người đó đã nói chuyện được một lúc, chỉ có điều lúc trước cô không để ý thấy mà thôi.

Người con trai kia dường như cũng đã cảm giác thấy ánh mắt của cô, nên mỉm cười bình thản với cô.

An Hạ Dao cũng mỉm cười, quay mặt đi và ngượng ngùng không quan sát hai người đó nữa, có điều tai cô thì vẫn nghe thấy rất rõ những lời trò chuyện giữa hai người.

Tiếng của cô gái ăn mặc và trang điểm rất mát mẻ vang lên một cách điệu đà nhưng cũng rất thẳng thắn: “Vây, tôi hỏi một câu nhé!”

“Nói đi!”

“Anh có xe không?”

“Có.” Chàng trai đáp với vẻ rất thành khẩn: “Xe mô tô!”

Nghe đến đây, An Hạ Dao không nén được quay mặt lại, nhìn sang phía bàn bên đó, thấy khuôn mặt trang điểm rất đậm của cô gái kia chẳng có vẻ gì là vui, nhất là đôi môi cứng đờ, dù chỉ là nụ cười xã giao cũng không có.

Cô gái kia sau khi hít một hơi thở sâu, hỏi tiếp câu thứ hai: “Vậy anh có nhà không?”

“Ở cùng với cha mẹ thì có tính là có nhà hay không?” Chàng trai kia trả lời, lần này có vẻ thận trọng hơn, rõ ràng là anh ta đã nhận ra rằng cô gái có vẻ không được vừa lòng với câu trả lời của anh về chuyện có xe hay không.

“Anh ở cùng với cha mẹ?” Giọng của cô gái bỗng cao hẳn lên, “Thế thì sau đám cưới sẽ như thế nào?”

“Tất nhiên là sẽ ở cùng. Cha mẹ tôi đã lớn tuổi rồi nên cần được chăm sóc!”

Chàng trai trả lời rất nghiêm chỉnh, sau đó nói tiếp với vẻ thành thật: “Tôi hy vọng rằng người vợ tương lai của mình có thể chăm sóc và đối xử tốt cho cha mẹ tôi, tất nhiên việc đón cha mẹ cô ấy đến ở cùng cũng không có vấn đề gì.”

“Anh Diệp, tôi nghĩ, chúng ta không hợp nhau lắm, không cần liên hệ nữa.” Cô gái trang điểm rất đậm tỏ vẻ không thể kiên nhẫn hơn được nữa, đến phép lịch sự tối thiểu cũng không cần giữ, vó lấy cái túi, quay người rời đi.

Nếu không phải vì chàng trai trông có vẻ nho nhã ấy cứ chăm chăm nhìn mình thì An Hạ Dao thật sự rất muốn cười thật to chứng kiến tình huống rất kỳ cục của buổi xem mặt, cô không nén được cảm giác buồn cười, tất nhiên, tiền đề là nhân vật chính của tình huống ấy không phải là cô, đây đúng là cái kiểu vui trên nỗi buồn của người khác điển hình nhất.

Chàng trai kia bước tới trước mặt An Hạ Dao và ngồi xuống, “An Hạ Dao có còn nhớ tôi không, Diệp Ca đây!”

An Hạ Dao thấy Diệp Ca chìa tay về phía mình, nên cũng lịch sự bắt tay, cười và nói: “Thật ra, em cũng thấy rất quen, nhưng vì bây giờ anh đeo kính nên em sợ là mình nhận nhầm, cho nên mới không gọi!”

“Khà, khà!” Diệp Ca cười: “Lâu lắm rồi không gặp. Ổn chứ?”

“Rất ổn, em sắp kết hôn rồi!” An Hạ Dao trả lời với vẻ mặt tràn ngập hạnh phúc, rồi hỏi tiếp: “Còn anh? Vừa rồi hình như anh đang đi xem mặt!”

Diệp Ca nhún vai vẻ bất lực: “Đúng thế.” Rồi anh nói với giọng tự hào: “Các cô gái bây giờ phần lớn khi nghe tôi nói là đi xe mô tô, ở cùng cha mẹ thì lập tức đều bỏ đi, đến cả cơ hội liên hệ lần sau cũng không cho, tôi thực sự rất đen!”

Mặc dù Diệp Ca nói có vẻ rất bất lực, nhưng thái độ thì lại không như vậy, An Hạ Dao cười phì, “Sao, nhà anh sa sút à?” Cần phải biết là, tuy gia đình Diệp Ca không phải kiểu kết hợp giữa “thương nhân và chính trị gia” như gia đình Diệp Trí Viễn, nhưng cũng thuộc loại doanh nghiệp đầu tàu trong chuỗi siêu thị XX. Mười năm nay, An Hạ Dao chưa bao giờ nghe nói các siêu thị đình đốn hoặc phải thay chủ, trong khi các tin tức về mở thêm chi nhánh hoặc tin vui khác thì thường xuyên thấy trên báo chí.

Diệp Ca cười, để lộ hàm răng trắng ngà, đáp với vẻ khiêm tốn: “Cũng tạm được, cuộc sống cũng bình bình.”

“Thế mà anh lại đi nói dối con nhà người ta rằng mình không có xe?” An Hạ Dao chớp chớp đôi mắt đen, chỉ trích nghiêm chỉnh, nếu đã không phải là sa sút, thì với nền tảng hùng hậu của nhà Diệp Ca, anh đúng là triệu phú thế hệ thứ hai đích thực, đừng nói là xe, mà phải hỏi là anh đi loại xe gì!

“Nói rất thật lòng, gần đây anh đi xe mô tô thật mà.” Diệp Ca tỏ bộ rất thật thà lấy một chùm chìa khóa trong túi ra, đặt lên bàn, nói với vẻ buồn buồn: “Anh đâu có biết các cô gái bây giờ đều không thích xe mô tô, còn anh thì lại cảm thấy rất oách!” Nói xong, Diệp Ca bổ sung: “Hơn nữa, chiếc xe của anh cũng không hề rẻ!”

Ba chữ BMW lập tức hiện lên trong đầu An Hạ Dao, cô thấy rất kích động: “Sao anh lại giả bộ nghèo khổ thế?” Chỉ ba chữ ấy thôi cũng biết được chiếc xe ấy “rẻ” đến mức nào.

“Đâu có, chỉ là các người đẹp không cho anh cơ hội giải thích mà thôi!”

“Thế còn chuyện anh nói ở cùng với cha mẹ, không có nhà thì sao?” An Hạ Dao biết, có lẽ vì Diệp Ca thấy cô gái vừa rồi quá thực tế, nên mới cố tình trêu mà thôi, có điều đối xử như thế với đối tượng xem mặt thì không được.

“Anh đâu có nói là không có nhà.” Diệp Ca đáp, càng với vẻ vô tội hơn, “Anh chỉ nói ở cùng với cha mẹ, có điều đó là tại biệt thự ở hoa viên đảo XX.”

An Hạ Dao há hốc miệng: “Những biệt thự ở đó chẳng khác gì đại trang viên, diện tích chắc phải hàng ngàn mét trở lên?”

“Cũng gần như vậy.”

“Diệp Ca, bây giờ anh làm gì?” An Hạ Dao thấy Diệp Ca gật đầu, xác nhận một lần nữa rằng anh là triệu phú thế hệ thứ hai, thì tò mò hỏi.

“Bác sĩ.” Diệp Ca cười dịu dàng, “Ở Bệnh viện Chăm sóc sức khỏe bà mẹ và trẻ em.”

“Sao cơ? Anh là bác sĩ Khoa sản?” An Hạ Dao buột miệng kêu lên, trong đầu nghĩ tới đủ chuyện YY.

Diệp Ca khẽ ho vì bị sặc, vội giải thích: “Không phải, ở Khoa nhi của Bệnh viện Chăm sóc sức khỏe bà mẹ và trẻ em.”

An Hạ Dao “Ồ” một tiếng, trong bụng thầm nghĩ, Diệp Ca đúng là hơi “quái.” Bác sĩ có lẽ phải đạo mạo quy củ và nho nhã, còn Diệp Ca, tuy vẻ ngoài thì nho nhã nhưng lại đi xe mô tô không có vẻ gì của một bác sĩ cẩn trọng, hơn nữa, anh là triệu phú thế hệ thứ hai, không dựa vào cha mẹ, cũng không kế tục nghề của gia tộc mà lại tới làm bác sĩ của Bệnh viện Chăm sóc sức khỏe bà mẹ và trẻ em. An Hạ Dao thực sự sửng sốt, có điều vẫn còn may, Diệp Ca là bác sĩ khoa nhi chứ không phải là bác sĩ khoa sản, nếu không thì cô càng sửng sốt hơn.

Diệp Ca nhắc cốc nước trắng trên bàn lên, uống một ngụm, nhướn mày hỏi An Hạ Dao: “Em nói là sắp kết hôn rồi, chồng em làm gì vậy?”

An Hạ Dao chớp mắt, đáp có phần ngượng ngùng: “Thật ra, anh cũng đã biết chồng em rồi!”

“Thế sao? Là ai vậy?” Diệp Ca tò mò hỏi.

“Diệp Trí Viễn!”

Diệp Ca không khỏi ngạc nhiên. Trong câu chuyện giữa An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn, anh đã dừng làm bia đỡ đạn, tất nhiên anh rất rõ toàn bộ sự việc xảy ra 10 năm trước, không những được chứng kiến cảnh chia tay quyết liệt giữa An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn mà còn bị Diệp Trí Viễn đánh cho. Sau khi hai người ấy chia tay, với tư cách là sứ giả bảo vệ, anh đã ở bên An Hạ Dao một thời gian, giúp cô làm lành vết thương tình cảm. Anh cũng đã từng rung động trước An Hạ Dao, cũng đã ngầm bày tỏ tình cảm, nhưng không biết An Hạ Dao không biết thật hay giả vờ không biết, mà đã không đón nhận tình cảm của anh, hơn nữa còn nói rằng phải cố gắng học cho tốt, trước khi tốt nghiệp đại học thì không chấp nhận bất cứ tình cảm của người con trai nào nữa.

Diệp Ca là người lý trí, anh biết tình yêu âm thầm tuổi mới lớn của các chàng trai cô gái, theo thời gian sẽ trở thành những ký ức đẹp nhất trong lòng mỗi người, không nhất thiết phải nói ra, không nhất thiết phải cùng bên nhau, hơn nữa, anh mới đang học phổ thông trung học, đời người còn dài, sau này sẽ gặp những ai và những chuyện gì anh vẫn còn chưa biết, vì thế mà anh giữ một khoảng cách an toàn với An Hạ Dao.

Sau đó, anh tốt nghiệp và thi vào trường Đại học Phương bắc, thỉnh thoảng anh cũng gọi điện và liên lạc với An Hạ Dao qua QQ, nhưng sau ít lần lưu chuyển, QQ bị đánh cắp, điện thoại bị mất trộm và số điện thoại thất lạc, anh không liên lạc được với An Hạ Dao nữa.

Nếu không có sự tình cờ ngày hôm nay, Diệp Ca sẽ luôn nghĩ về An Hạ Dao là cô gái anh từng thầm yêu thời phổ thông trung học.

An Hạ Dao cũng vậy, trừ một số bạn bè đã để lại trong lòng mình những dấu ấn rất sâu đậm, còn lại ấn tượng về những người bạn bình thường khác cũng như những chuyện khác cũng phai nhạt dần theo năm

tháng, bởi vì trong cuộc sống tiếp theo đó sẽ gặp rất nhiều người mới và chuyện mới, tất nhiên cũng sẽ có nhiều sự bắt đầu mới.

Một nhà văn nào đó đã nói rằng: những chuyện đã từng không quên sẽ dần dần bị lãng quên trong quá trình người ta cố nhớ về nó...

Tình cảm của An Hạ Dao đối với Diệp Ca thời phổ thông trung học có thể nói là thân hơn mức tình bạn bình thường, nhưng chẳng có cuộc vui nào không đến hồi kết thúc, vì vậy chẳng nên cố công tìm kiếm lại làm gì, hãy cứ để cho nó thuận theo tự nhiên.

Tất nhiên, có thể tình cờ gặp lại nhau sau ít năm, có thể hỏi han nhau đôi điều và cùng nhau trò chuyện vui vẻ, như thế cũng khá vui rồi.

Chuông điện thoại của An Dao vang lên, cô nói một câu xin lỗi, rồi mở máy nghe: “A lô!”

“Vợ yêu ơi, em đang ở đâu đấy?” Giọng của Diệp Trí Viễn vang lên trong điện thoại.

“Đang nói chuyện với bạn ở quán cà phê.” An Hạ Dao nở nụ cười hạnh phúc.

“Bạn? Bạn trai hay bạn gái?”

An Hạ Dao do dự một chút, rồi đáp thật thà: “Bạn trai.”

“Ai vậy?”

“Anh học khóa trên.” An Hạ Dao nhìn Diệp Ca, sau đó nói vào điện thoại: “Về nhà em sẽ nói với anh. Em tắt máy đây.”

“Khoan đã, em đang ở đâu? Anh đang trên đường về nhà, anh sẽ tới gặp mọi người, tiện thể mời bạn em đi ăn cơm.”

An Hạ Dao nói địa chỉ của quán cà phê, sau đó tắt máy, ngược mắt nhìn Diệp Ca, mỉm cười, “Một lát nữa, Diệp Trí Viễn sẽ đến.”

Diệp Ca gật đầu: “Thấy em cười ngọt ngào như vậy thì đủ biết bây giờ em đang rất hạnh phúc, nhưng mà đừng làm kích động người lẻ loi bị đối tượng gặp mặt chê này nhé, trái tim anh không chịu được những kích động đó đâu.”

An Hạ Dao: “Bị đối tượng gặp mặt chê, đó chẳng qua là vì anh yêu cầu quá à thôi.”

“Anh có yêu cầu quá cao gì đâu?” Diệp Ca nói với vẻ đáng thương: “Là người ta yêu cầu cao đấy chứ, nên mới không chọn người không xe, không nhà như anh, còn anh thì rất dễ nhượng bộ. Hiện anh đang bị mọi người trong nhà thúc giục, nói rằng nếu anh không lấy vợ thì sẽ không cho anh đi làm nữa, nên đã sắp đặt cho anh đi xem mặt 24/24 giờ.”

“Ha, ha...” An Hạ Dao cười trước những lời ấy, rồi tò mò hỏi: “Vậy anh thích con gái kiểu nào? Để em xem có ai phù hợp không sẽ giới thiệu cho.” An Hạ Dao là như vậy, một khi mình đã hạnh phúc rồi thì lại hy vọng những người bạn gái còn độc thân bên mình cùng sớm thoát khỏi cảnh cô đơn và hạnh phúc cùng, và thế rồi trong đầu cô chợt nhớ đến Thất Hề, thấy rằng Diệp Ca và Thất Hề có khá nhiều điểm phù hợp với nhau.

“Em cười tươi như vậy, hình như em có cô nào phù hợp giới thiệu cho anh à?” Diệp Ca là người rất nhạy cảm, hỏi An Hạ Dao câu đó xong thì nói với vẻ rất nghiêm chỉnh: “Thật ra, anh không có yêu cầu gì, chỉ cần người ấy thấy có duyên với anh là được.”

“Em có một cô bạn, mỗi lần em hỏi rút cuộc là có yêu cầu gì đối với đàn ông, cô ấy đều nói, thực sự không có yêu cầu gì chỉ cần người nào có duyên với cô ấy là được.” “Nhưng, duyên là cái gì. Mọi người không cảm thấy nó là thứ rất khó nắm bắt sao?”

“Hà, hà, ý của cô bạn em rất hay đấy.” Diệp Ca có vẻ phấn chấn: “Nào, nói cho anh biết về tình hình của cô ấy, chưa biết chừng cô ấy chính là món mà anh chờ đợi đấy!”

“Ồ! Câu nói này cũng là câu nói quen thuộc của Thất Hề, hai người đúng là có rất nhiều điều giống nhau!” Nói xong cô cười và càng cảm thấy là có thể ghép Diệp Ca với Thất Hề với nhau. Thất Hề là bà mối của cô

với Diệp Trí Viễn, nếu An Hạ Dao có thể giới thiệu cho Thất Hề thành công thì ngược lại cô cũng sẽ là bà mối của Thất Hề, cùng cảm ơn nhau, cùng nhân niềm hạnh phúc.

“Thất Hề? Bạn của em tên là Thất Hề à?” Diệp Ca phấn chấn hỏi: “Có phải là người viết tiểu thuyết không?”

“Sao cơ? Anh cũng biết à?” Đến lượt An Hạ Dao ngạc nhiên, nhìn Diệp Ca bằng ánh mắt thăm dò, nghi hoặc, không lẽ anh ấy cũng đọc tiểu thuyết tình yêu? Vì thường thì đàn ông không thích đọc những loại tiểu thuyết như vậy.

Diệp Ca nắm tay lại, khẽ mỉm cười: “Em đừng có nhìn anh bằng ánh mắt ấy, anh không đọc tiểu thuyết tình yêu, là cô Cháu gái của anh rất mê Thất Hề, lần trước khi Thất Hề đến cuộc giao lưu và ký tặng sách cho độc giả ở X, nó không đi được nên cứ nhất quyết bắt anh đi mua giúp nó một cuốn sách có chữ ký của Thất Hề, vì thế anh mới biết cô ấy.

“Thế là anh đã gặp mặt Thất Hề rồi?” Mắt của An Hạ Dao sáng bừng lên, “Anh có cảm thấy cô ấy hợp với anh không?”

Diệp Ca cười khi khi: “Đáng tiếc là, khi anh tới, buổi giao lưu đó đã kết thúc rồi. Đáng tiếc là không gặp được Thất Hề.”

“Ồ, thì ra là như vậy.” An Hạ Dao gật đầu, cười, ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên nhìn Diệp Ca, vỗ ngực nói: “Không sao, lần sau em sẽ hẹn cô ấy cho anh, anh cứ mang một cuốn sách đi, em bảo Thất Hề ký tên ột cái là được!”

Diệp Ca chớp mắt, đùa: “Một cuốn làm sao mà đủ!”

“Anh tham quá đấy, một cuốn không đủ thì mười cuốn, nếu Thất Hề ký không hết thì em ký thay!” An Hạ Dao nói xong cũng bật cười theo, rồi nói đùa: “Nếu anh và Thất Hề nhìn nhau mà thấy hợp, vậy thì đảm bảo muốn ký bao nhiêu cuốn thì có bấy nhiêu cuốn!”

Diệp Ca gật đầu đồng ý: “Đúng thế, đúng là em suy nghĩ sâu xa. Nào, bây giờ thì lưu số điện thoại lại đi.” Nói xong, đọc số điện thoại của mình trước.

Chờ An Hạ Dao lưu lại xong, cười hỏi: “Em và Diệp Trí Viễn khi nào thì cưới?”

“Tháng 10, đến lúc đó em sẽ gửi thiệp mời mời anh, anh đừng quên là phải mừng cho em một cái phong bì thật to là được!”

Diệp Ca gật đầu: “Phong bì nhất định là phải to rồi, vì em với Diệp Trí Viễn cũng phải khó khăn lắm mới được như vậy.” Bỏ lỡ mất 10 năm mà vẫn có thể làm lại từ đầu với nhau, có thể thấy trong lòng của cả hai người tình yêu hồi ấy thật sự rất mãnh liệt.

An Hạ Dao mỉm cười, bây giờ nghĩ lại thì thấy đúng là chuyện giữa cô và Diệp Trí Viễn không dễ dàng gì. Đời người hỏi có được bao nhiêu lần 10 năm? May mà họ vẫn còn trẻ, may mà thời điểm họ gặp lại nhau rất đúng lúc, may mà cuối cùng họ vẫn nhận ra tình cảm của nhau, may mà duyên phận giữa hai người vẫn còn.

“Vợ yêu ơi!” Diệp Trí Viễn vừa gọi vừa đẩy cửa chạy đến, rồi ngồi xuống bên cạnh An Hạ Dao, mắt nhìn thẳng vào Diệp Ca ngồi đối diện, đột nhiên ánh mắt đó tối sầm lại, cứ hết nhìn An Hạ Dao lại nhìn Diệp Ca.

Cuộc chuyện trò giữa Diệp Ca và An Hạ Dao đang lúc sôi nổi thì Diệp Trí Viễn xuất hiện, thái độ lạnh lùng của anh làm câu chuyện của hai người bỗng trở nên ngưng ngập. An Hạ Dao bất giác cảm thấy rất không vui, bèn ngồi sát lại, ghé tai vào Diệp Trí Viễn tỏ sự không vừa lòng: “Diệp Trí Viễn, anh có ý gì vậy?”

“Anh chẳng có ý gì!” Diệp Trí Viễn lên tiếng, giọng nói cũng rất khó nghe: “An Hạ Dao, đây là anh học khóa trên của em à?” Đáng ghét, đây rõ ràng là tình địch của mình!

Tuy giọng nói của Diệp Trí Viễn rất khó nghe, thái độ cũng không được lịch sự, nhưng Diệp Ca vẫn nở nụ rất khoan dung, gật đầu chào: “Anh khỏe chứ, Diệp Trí Viễn.”

“Tôi vốn rất khỏe, nhưng nhìn thấy anh thì không khỏe nữa.” Diệp Trí Viễn đáp bằng một câu không lịch sự. Không thể trách anh là thiếu điềm tĩnh, cũng không thể trách anh là quá ngang ngạnh, bởi vì, nhìn thấy Diệp Ca là anh lập tức nghĩ đến chuyện 10 năm trước, An Hạ Dao và Diệp Ca đã hôn nhau, sau đó An Hạ Dao cảm sùng và rời bỏ anh. Mười năm rồi mà Diệp Trí Viễn vẫn còn cảm thấy dường như chiếc sùng ấy vẫn đang ở trên đầu mình.

An Hạ Dao không nghĩ là Diệp Trí Viễn lại phản ứng gay gắt như vậy, không hề giấu diếm thái độ không vui, thậm chí còn rất không lịch sự, nên cô đưa mắt nhìn Diệp Ca với vẻ áy náy, rồi kéo Diệp Trí Viễn, nói với vẻ giận dữ: “Diệp Trí Viễn, anh uống nhầm thuốc à?”

“Em mới là người uống nhầm thuốc.” Diệp Trí Viễn đáp lại, cũng bằng giọng không vui, trong lòng càng nghĩ càng thấy giận sôi lên, An Hạ Dao lại ra mặt bênh vực Diệp Ca, khiến cho cơn ghen trong anh càng nổi lên.

Nhìn vẻ bối rối của An Hạ Dao, Diệp Ca biết mình là nguyên nhân của sự việc này, vì vậy đứng dậy cáo từ: “An Hạ Dao, anh về trước đây, liên lạc sau nhé.”

Diệp Trí Viễn nhìn theo lưng Diệp Ca với ánh mắt lạnh lùng, mãi cho tới khi Diệp Ca ra khỏi quán cà phê, mới quay mặt lại nhìn An Hạ Dao, nói bằng giọng vừa ghen tuông vừa châm biếm gay gắt: “Hẹn gặp người yêu cũ, cảm giác thế nào?”

An Hạ Dao nhận thấy vẻ chua chát trong lời của Diệp Trí Viễn, biết là anh đang ghen, nên không muốn chấp với anh, “Anh đừng ăn nói linh tinh.”

“Anh ăn nói linh tinh?” Diệp Trí Viễn cười khẩy, lên vẻ châm biếm: “Ngày trước, chẳng phải là em có tình cảm với anh ta nên mới đá anh đó sao? Bây giờ quay lại với anh rồi nhưng vẫn nhớ anh ta à? Định khôi phục lại tình xưa nghĩa cũ với anh ta rồi đá anh lần nữa phải không?”

“Diệp Trí Viễn, ghen thì cũng phải có giới hạn. Anh đừng có suy diễn linh tinh và nói năng linh tinh nữa được không?” An Hạ Dao nhìn thẳng vào Diệp Trí Viễn, nói: “Nhắc đến chuyện hồi trước, là em đá anh thì sao?”

Diệp Trí Viễn không nói gì nữa, hai môi mím chặt lại, nhìn An Hạ Dao bằng ánh mắt buồn bã, một hồi lâu sau mới nói: “Đúng thế, em đá anh thì đã sao? Đã 10 năm rồi mà anh lại vẫn cứ cum cúp theo đuổi em! Anh đúng là đồ hèn, phải không?”

An Hạ Dao mở to mắt, không biết nên đón nhận câu nói này của Diệp Trí Viễn như thế nào, định giải thích nhưng cơn ghen ngào đã dâng lên cổ, không sao thốt được lên lời.

“An Hạ Dao, em thích làm gì thì làm, tôi không cần đến em nữa!” Diệp Trí Viễn nói xong, đứng ngay dậy, sải bước rời đi.

An Hạ Dao ngồi trơ tại chỗ, nhìn theo bóng Diệp Trí Viễn bỏ đi không ngoái lại, sống mũi chột cay cay, nước mắt tuôn lũ chã. Không thể nói rõ đó là cảm giác tủi thân hay uất ức, chỉ thấy trong lòng rất buồn, rất đau và rất trống trải. Thực ra, cô rất muốn gọi Diệp Trí Viễn đứng lại, rất muốn giải thích với anh, 10 năm trước cô bỏ anh hoàn toàn không phải vì Diệp Ca rất tốt, mà là vì Diệp Trí Viễn và Lộ Ngữ Nhụy đã có những cử chỉ thân thiết không rõ ràng, hôm nay gặp Diệp Ca ở đây chỉ là sự tình cờ. Nhưng, đôi chân của cô dường như đã bị đóng đinh, không sao nhấc bước lên được.

Diệp Trí Viễn đi nhanh ra khỏi quán cà phê, ngồi lên xe, cầm chìa khóa vào ổ, áy nỏ nhưng không lái xe đi ngay mà chờ một lúc, song không thấy An đuổi theo, anh chau mày, đâm mạnh xuống vô lăng, và cuối cùng nhấn ga cho xe lao vọt đi.

An Hạ Dao lê bước chân nặng nề, ôm chiếc máy vi tính trở về nhà tất nhiên không phải là về ngôi nhà của cô và Diệp Trí Viễn mà là về nhà ông bà An, về nhà mẹ đẻ của cô.

Ánh nắng còn sót lại của buổi chiều tỏa xuống, khiến bóng cô đổ dài, cô đơn. Nước mắt cứ rưng rưng, cô hít một hơi sâu, cố nén rồi khẽ mỉm cười: “Diệp Trí Viễn, anh không cần em nữa, thì em cũng chẳng cần anh!” Chỉ có điều, nụ cười ấy chứa đựng những giọt nước mắt.

Khi An Hạ Dao về đến nhà thì ông An đi vắng, bà An đang dán mắt vào màn hình tivi, dõi theo bộ phim Hàn Quốc. Bà đưa mắt nhìn An Hạ Dao xong lại nhìn về phía sau lưng cô, hỏi với vẻ nghi ngờ: “Dao Dao, con về rồi à, Diệp Trí Viễn đâu?”

An Hạ Dao vội nỏ nụ cười cứng nhắc, nói dối với vẻ mặt bình thản: “Anh ấy đang bận ạ.” Tiếp đó cô lấy lại tinh thần, đáp tiếp: “Là con tham ăn, muốn ăn món thịt nướng của mẹ, nên mới về.”

Bà An nhảy khỏi ghế, nắm bàn tay cô, cảm động nói: “Dao Dao, con đang thèm à?”, rồi hạ thấp giọng, thì thầm với vẻ bí hiểm: “Dao Dao, có phải con đã có rồi không?”

“Chưa đâu. Mẹ, mẹ nghĩ nhiều quá rồi đấy.” An Hạ Dao thầm khâm phục mẹ về trí tưởng tượng! Cô cãi nhau với Diệp Trí Viễn, giận nên bỏ về nhà mẹ đẻ, vì thế đành phải liều giải thích: “Mẹ, chỉ là vì con muốn gầy bớt đi để đến khi mặc áo cưới cho đẹp nên đã phải giảm béo, đã lâu rồi không ăn thịt, vì vậy mới thấy thèm và muốn ăn.”

“Con thật là, con đâu có béo, giảm béo mà làm gì!” Bà An cầu nhàu, “Con phải chú ý giữ gìn sức khỏe thì mới sớm sinh được đứa con khỏe mạnh chứ. Cứ ăn kiêng mãi làm sao mà được? Để mẹ làm cho con ít thịt nướng!”

Nhìn theo bóng mẹ tắt bếp đi vào bếp, An Hạ Dao thấy vô cùng cảm động, cho dù bất cứ lúc nào thì gia đình vẫn là bến cảng tránh gió an toàn và ấm áp nhất, cho dù cô lớn bao nhiêu chăng nữa thì trong mắt cha mẹ cô mãi là đứa con nhỏ cần được yêu thương. Trên đời này, chỉ có tình yêu của cha mẹ với con cái mới là vô tư và vĩ đại nhất.

Một lát sau thì ông An về, không thấy Diệp Trí Viễn, chỉ có một mình An Hạ Dao đang ngồi lặng lẽ xem tivi, ông bèn hỏi với vẻ quan tâm: “Dao Dao, con không có chuyện gì chứ?”

An Hạ Dao vội nặn ra nụ cười, lắc đầu, đáp: “Không ạ, con có chuyện gì đâu.”

“Diệp Trí Viễn đâu?”

An Hạ Dao lại phải viện cớ giải thích với ông một hồi, rồi bất giác đưa mắt nhìn vào chiếc điện thoại trong tay, chẳng thấy có cuộc gọi hay mẫu tin nhắn nào của Diệp Trí Viễn, trong lòng cô không khỏi cảm thấy rất trống trải.

Ông An nhìn con gái với vẻ bán tín bán nghi, thấy ánh mắt thần thờ của cô, bèn hạ giọng hỏi với vẻ thăm dò: “Dao Dao, con không cãi nhau với Diệp Trí Viễn đấy chứ?”

“Không ạ!” An Hạ Dao lắc đầu quây quây.

“Dao Dao, khi con nói dối, con thường không nhìn vào mắtta.”

An Hạ Dao đành phải ngược mắt lên nhìn vào đôi mắt đang nhìn cô với vẻ lo lắng của cha, trong này thấy hơi áy náy, nên đáp để ông yên lòng: “Cha, cha đừng có nghĩ ngợi nhiều quá, con với anh ấy không có chuyện gì đâu. Đúng là con thấy nhớ nhà, nhớ cha mẹ thật và lại muốn ăn thịt nướng nữa nên con mới về nhà.”

“Không có chuyện gì thì tốt rồi.” Ông An đã thấy lòng nhẹ nhõm hơn, nhưng vẫn không quên nói thêm: “Con với Diệp Trí Viễn đã là vợ chồng, mà giữa vợ chồng chuyện va chạm là điều không tránh khỏi, cần phải bao dung và hiểu nhau. Thấy các con sống hạnh phúc thì cha mẹ cũng mới thấy vui.”

An Hạ Dao gật đầu: “Cha cứ yên tâm.” Nhưng trong lòng cô thì lại thấy vô cùng chua chát, cuộc hôn nhân của cô vừa mới chỉ bắt đầu, thế mà không hiểu sao đã thấy ngay sóng gió?

Thật ra, An Hạ Dao cũng đã nghĩ nhượng bộ một bước, gọi điện trước cho Diệp Trí Viễn, vì suy cho cùng trong lúc yêu nhau cãi cọ, giận hờn là chuyện đương nhiên, nhưng rồi cô lại thấy sợ, sợ rằng mình dễ dàng nhượng bộ một bước thì rồi sẽ cứ phải nhượng bộ mãi, vì cô rất yêu Diệp Trí Viễn và vì cô không có khả năng chống chọi lại được với anh, nếu sau này thực sự phải không ngừng nhượng bộ thì cuối cùng cô sẽ phải nhượng bộ đến đâu?

Một lúc sau, bà An bê bát thịt nướng thơm phức vẫn còn bốc khói từ trong bếp đi ra, gọi: “Dao Dao, đến ăn đi con.”

Để chứng tỏ rằng mình không nói dối, rằng mình rất nhớ món thịt nướng của mẹ, nên An Hạ Dao đã ăn hết một nửa bát thịt nướng to tướng, sau đó còn xoa cái bụng tròn căng, nói: “Mẹ ơi, ngon quá, con ăn no căng cả bụng rồi đây này.”

Hôm nay con phải ngủ ở nhà thôi.”

Bà An hơi ngậy người: “Hôm nay con ngủ ở nhà à?” rồi lập tức hỏi: “Đã nói với Diệp Trí Viễn chưa?”

An Hạ Dao do dự một lát, rồi lắc đầu: “Con chưa nói...” trong bụng thì nghĩ thầm: cãi nhau, đang chiến tranh lạnh thì nói làm sao được mà nói.

“Vậy thì không được!” bà An từ chối thẳng thừng.

“Mẹ, con ở nhà mình mà không được à?” An Hạ Dao nhìn mẹ với vẻ vô tội, “Mẹ nữ đối xử với con như vậy sao? Con vẫn chưa chính thức đi lấy chồng mà!”

“Không phải là mẹ không muốn gặp con, cũng không phải là mẹ không cho con ở lại nhà, dù gì thì con cũng phải nói với Diệp Trí Viễn đã, kéo nó lại lo lắng...” Bà An hết lòng khuyên nhủ: “Con cứ bướng bỉnh và làm theo ý mình như vậy thì mẹ làm sao mà yên lòng được?”

“Đúng thế, nếu con không muốn nói thì để cha gọi điện thoại cho nó.” Ông An cũng xen vào, tất nhiên, phần nhiều là vì ông lo lắng An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn đang giận dữ nhau, ông muốn giúp các con dàn hòa.

“Mẹ, chúng con không còn là trẻ con, cha mẹ không cần phải làm như vậy, không cần phải xen vào việc của chúng con.” An Hạ Dao bất lực nói. Thấy cha mẹ đang nhìn mình bằng ánh mắt nghi ngại, cô đành lấp liếm: “Thôi được, lát nữa con sẽ gọi điện nói với anh ấy.”

Ông bà An thở phào, đang định đi làm việc của mình thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại bàn vang lên, ông An bèn nhắc máy lên: “Alô.”

Không biết người ở đầu dây bên kia nói gì mà ông An giãn cả lông mày, cười, “Đúng, đúng, Dao Dao đang ở nhà. Sao hôm nay con không về cùng nó?”

Bà An đặt chiếc giẻ lau xuống, bước nhanh tới, hỏi bằng khẩu hình: “Trí Viễn à?”

Ông An gật đầu.

An Hạ Dao nhìn lên trần nhà, lặng lẽ thở dài, tai thì động lên nghe Diệp Trí Viễn nói chuyện với ông An, hai người có vẻ nói chuyện rất vui, thấy vậy, trong lòng cô không khỏi thấy buồn buồn, cô mới là người bị Diệp Trí Viễn làm cho tức giận, còn anh thì giỏi thật, gọi ngay điện về nhà mẹ để của cô, loáng một cái lòi kéo cả cha mẹ cô về phía mình, khiến cho cô trở chơi một mình một trận tuyến.

Hạ Dao thầm mắng Trí Viễn là đồ xảo giá, ma mãnh không biết bao nhiêu lần.

Ông An tắt điện thoại với vẻ rất vui, quay mặt sang nhìn An Hạ Dao với vẻ rất nghiêm túc: “Con đang giận dữ cãi nhau với Diệp Trí Viễn đấy à?”

“Ai giận dữ, cãi nhau với anh ấy đâu? Vô duyên.”

Bà An bất ngờ bật lên đầu con gái một cái: “Con dám lừa mẹ à?”

“Mẹ, sao con lại lừa mẹ?” An Hạ Dao ôm cái đầu đang đau vì cú bạt của mẹ, nhìn bà An và nói với vẻ vô tội: “Răng còn có khi va vào môi, chẳng qua con chỉ cãi nhau với anh Trí Viễn một vài câu thôi, cha mẹ có nhất thiết phải dùng đến cực hình để bức cung con như vậy không.”

Ông An thì tỏ thái độ đã biết tổng tông tong: “Cha biết ngay là các con cãi nhau nên con mới về nhà, định giấu cha à? Con còn non lắm!” Tiếp đó ông nói: “Mặc dù con nói không cãi nhau, Diệp Trí Viễn cũng toàn nói những lời tốt đẹp, nhưng cha chỉ vừa mới dọa một chút thì con đã phải nói thật rồi!”

Giờ càng già càng cay, An Hạ Dao không thể không công nhận, trong những thời điểm quan trọng, cha cô không bao giờ tỏ ra hồ đồ.

“Nói đi, rút cuộc là giữa con và Diệp Trí Viễn đã xảy ra chuyện gì?” Ông bà An thống nhất trận tuyến, hỏi con gái với vẻ rất nghiêm túc.

“Thực ra chẳng có chuyện gì đâu, cũng chỉ là cãi nhau vài câu vì một chuyện rất nhỏ thôi.” An Hạ Dao đáp, “Mẹ nghĩ xem, nếu là chuyện lớn thật thì liệu Diệp Trí Viễn có gọi điện đến tận đây để tra hành tung của con không?”

Ông bà An đưa mắt nhìn nhau, dường như cũng chấp nhận cách giải thích của con gái, nhưng bà An vẫn phải nói thêm: “Dao Dao này, các con cãi cộ với nhau cũng không có gì là lớn, vợ chồng thì cãi nhau lúc sáng, hiền nhau lúc tối, nhưng lần sau thì không được về ngay nhà mẹ đẻ đâu, cãi nhau xong rồi vẫn phải ở nhà, không được đi đâu, cho tới khi nào hiểu nhau rồi mới thôi.”

“Tại sao ạ?” An Hạ Dao hỏi không có vẻ gì là xấu hổ.

“Nếu để cho nhà chồng con biết là cãi nhau xong con bỏ về nhà mẹ đẻ, chắc chắn ông bà ấy sẽ nghĩ không biết có phải vì đã dối xử tệ với con không, nếu con bỏ đến chỗ khác, thì nhà chồng con lại càng nghĩ.” Bà An nói rất nghiêm túc, rồi bổ sung một câu ý tứ rất sâu xa: “Dao Dao, mẹ thấy con cần phải sửa một số tính nết, con đã là vợ rồi thì chẳng mấy chốc cũng sẽ làm mẹ, không thể cứ bướng bỉnh mãi được đâu.”

Ông An cũng xen vào: “Đúng thế, con bướng bỉnh, không nhẽo với cha mẹ thì không sao, nhưng con đã lấy chồng rồi thì cuộc sống sau này là của con, không có chuyện gì thì đừng có làm bừa!”

An Hạ Dao gật đầu lia lịa như gà mổ thóc: “Vâng, vâng, con biết rồi.”

Ông bà An tiếp tục lên lớp, dạy dỗ con gái cả tiếng đồng hồ, cuối cùng An Hạ Dao không nén được, ngáp một cái, nói: “Cha mẹ, con mệt rồi, có thể cho phép con ngủ trước được không? Để ngày mai nói tiếp đi.” Nhìn đồng hồ, đã gần 10 giờ, ông An đành phải nói: “Vậy thì đi ngủ đi, ngày mai Trí Viễn sẽ đến đón con về.”

Về đến phòng, An Hạ Dao tức giận mở máy ra nhắn tin cho Diệp Trí Viễn: “Chẳng phải là không thèm sao? Ngày mai không cần đến đón em đâu.” Hừ, chỉ tại anh ấy giận dữ vô cớ, khiến cô phải bỏ về nhà mẹ đẻ và chịu trận suốt một buổi tối. Từ bé đến giờ, cô chưa bao giờ bị cha mẹ phải lên lớp dạy dỗ như vậy.

“Anh nói với em là ngày mai đến đón em khi nào?” Lần đầu tiên Diệp Trí Viễn nhắn lại như vậy. An Hạ Dao đọc tin nhắn xong, trong lòng thấy buồn buồn, có phải là cha cô đã nói khác đi không nhỉ? Trí Viễn không nói là sẽ đến đón cô, nhưng ngay sau đó, Trí Viễn lại bổ sung một câu: “Anh đến để thăm cha mẹ em, không đón em, đừng có mơ!”

An Hạ Dao tức đến mức nghiêng răng lại: “Cha mẹ em không cần anh đến thăm!”

“Em không thể đại diện cho cha mẹ em được, nếu không thì anh sẽ gọi điện hỏi cha mẹ em.”

An Hạ Dao không còn biết nói gì, giận dữ nhắn lại: “Thế thì tùy anh, dù sao ngày mai em cũng không có nhà.”

“Không vội, cha mẹ em sẽ đưa em về.”

An Hạ Dao đọc mẩu tin nhắn của Diệp Trí Viễn, tràm chán, vô đầu bút tai rồi lại đâm xuống giường, “Tại sao, tại sao, tại sao!” Diệp Trí Viễn đã túm được An Hạ Dao rồi, thậm chí anh không cần xin lỗi vì cái sai của mình, chỉ cần nói với ông bà An mấy câu là có thể đổ hết bướng bỉnh, gây chuyện lên đầu An Hạ Dao. Ông bà An không những giáo huấn con gái mà còn thực sự sẽ đích thân đưa con gái về, thậm chí còn có thể bắt cô phải xin lỗi Diệp Trí Viễn.

Đúng là quá bất công!

Nghe tiếng chuông điện thoại, An Hạ Dao thò đầu từ trong chăn ra nhìn, thấy tên người gọi đến là Diệp Trí Viễn, bèn tắt ngay máy.

Diệp Trí Viễn tiếp tục gọi đến, An Hạ Dao lại tiếp tục tắt máy.

Cứ như vậy, một người thì cứ gọi đến và một người thì cứ không nghe máy, không tắt máy và cũng không nghe hàng tiếng đồng hồ, chẳng khác gì hai đứa trẻ bướng bỉnh, cho tận đến khi máy của An Hạ Dao hết pin mới thôi.

Ngày hôm sau, khi An Hạ Dao đang ngủ rất ngon thì đã bị lôi ra khỏi chăn và lay dậy: “An Hạ Dao, dậy thôi.”

Diệp Trí Viễn thấy dù cãi nhau nhưng An Hạ Dao vẫn ngủ rất ngon, bất giác trong lòng rất ấm ức, tối hôm qua anh cứ trằn trọc một mình một giường và không sao ngủ được cả đêm. Hôm nay, ngay từ sáng sớm anh đã phải lái xe đến đây với đôi mắt thâm quầng, khiến cho ông bà An đang tập thể dục buổi sáng phải giật mình: “Trí Viễn, con đến sớm vậy sao?”

Trí Viễn cười ôn tồn: “Vâng, hôm nay là cuối tuần, con được nghỉ, con định đưa Dao Dao đi xem gấu mèo ở công viên ngoại ô.”

“Được, chìa khóa cửa đây, con cầm lấy, để bố mẹ đi tập thể dục và mua thức ăn.” Bà An sốt sắng đưa chìa khóa cho Diệp Trí Viễn, mối lo trong lòng trong phút chốc đã được cởi bỏ, bà kéo tay ông An cười vui vẻ đi về phía nhà tập thể thao.

An Hạ Dao giụi đôi mắt đang mơ ngủ, nhìn Trí Viễn, đáp với giọng rất không vui: “Anh đến đây làm gì?”

“Sợ em ngủ một mình không ngon, nên đến với em thôi!” Diệp Trí Viễn nháy mắt với An Hạ Dao, đáp với vẻ mặt đắc ý.

“Ai cần anh đến cùng? Anh rút đi!” Nhìn vẻ mặt ấy của Diệp Trí Viễn, cơn giận dữ trong lòng An Hạ Dao lại bùng lên, chuyện hôm qua đã khiến cô khóc sưng cả mắt, rồi lại phải đi một quãng đường xa về nghe cha mẹ giáo huấn cả tiếng đồng hồ. Thế mà, hôm nay Diệp Trí Viễn đến với vẻ mặt tỉnh queo, làm như cô mới là người chuyện không có gì cũng làm thành chuyện.

“Anh không đi!” Diệp Trí Viễn nằm xuống giường, ôm lấy An Hạ Dao, mặt cũng tỉnh bơ.

“Diệp Trí Viễn, rút cuộc anh có rút hay không? Nếu anh không rút, tôi gọi người đẩy!” An Hạ Dao giận dữ chỉ tay về phía cửa, gầm lên.

“Gọi ai? Cha mẹ em ư?” Diệp Trí Viễn chớp đôi mắt đen, miệng nở nụ cười: “Anh nghĩ, nếu em mà gọi, đảm bảo cha mẹ em sẽ trối hai chúng ta lại với nhau, em có tin không?”

An Hạ Dao cố gắng hít một hơi thở sâu, nghiêng răng, cố gắng nén cơn giận xuống, vì Diệp Trí Viễn đã nói ra những điều rất thật.

Diệp Trí Viễn ghì An Hạ Dao xuống giường, rồi nhanh nhẹn chồm lên người cô, giữ chặt lấy cô.

“Diệp Trí Viễn, rút cuộc là anh muốn làm gì?” An Hạ Dao đỏ bừng mặt, cô thực sự không dám kêu to lên, nếu chẳng may ông bà An mà đẩy cửa bước vào và nhìn thấy cảnh tượng này, chắc hẳn sẽ rất sốc.

“Anh chẳng muốn làm gì cả, chỉ muốn ôm em ngủ một lúc thôi.” Diệp Trí Viễn ôm chặt lấy cô như ôm con thỏ bông.

An Hạ Dao nằm cứng đờ như hóa đá, quên mất là phải phản ứng với Diệp Trí Viễn như thế nào cho hợp.

Diệp Trí Viễn ôm lấy cô, nhắm mắt thoải mái, mũi phảng phất mùi hương thoang thoảng từ người cô, rồi khẽ lẩm bẩm: “An Hạ Dao, chuyện hôm qua là lỗi của anh, em hãy bỏ qua cho anh được không?”

“Cái gì?” An Hạ Dao mở to đôi mắt đen, “Diệp Trí Viễn, anh đang nói gì?”

“Anh nói, vợ yêu ơi, anh xin lỗi, anh sai rồi!” Diệp Trí Viễn xin lỗi, tiện thể kiểm điểm: “Từ sau, anh sẽ không nổi giận vô cớ, không ghen tuông bừa bãi nữa, em tha thứ cho anh, được không?”

An Hạ Dao lập tức thấy lòng mềm lại, tay đưa lên véo vào mũi Diệp Trí Viễn, tức giận nói: “Anh đúng là đồ mũi nhỏ nhen, mắt nhỏ nhen, lòng dạ nhỏ nhen, một gã đàn ông nhỏ nhen ghen tuông bừa bãi vô cùng đáng ghét!”

“Phải, anh biết, anh rất đáng ghét!” Diệp Trí Viễn nhìn An Hạ Dao chăm chăm bằng đôi mắt đen thẳm, rồi nói một cách rất nghiêm túc: “Nhưng anh biết, dù anh có đáng ghét hơn nữa thì em cũng vẫn thích anh, nếu không thì hôm qua em đã không khóc đau lòng như vậy...”

“Anh biết em khóc? Anh đã đi rồi cơ mà?”

“Anh đi rồi, sau đó lại quay lại.” Vì giận dữ anh đã không kiểm soát được mình, nhưng lại nghĩ, dù sao thì đó cũng là vợ mình, nên anh không yên tâm, khi anh quay lại thì thấy An Hạ Dao đang đi trên đường và

khóc một mình, anh rất xót thương, song lại không tiện xuống nước ngay lập tức, vì thế đã cho xe chạy rất chậm theo sau An Hạ Dao cho đến khi cô về đến nhà.

“Có nghĩa là anh về nhà rồi mà cũng không nói với em?” An Hạ Dao ngược mắt lên, lườm Diệp Trí Viễn, “Buổi tối gọi điện đến nhà em mà không gọi điện cho em, anh có ý gì thế?”

“Chẳng phải là em đang giận là gì, anh mà có nói thì em cũng chẳng thèm nghe!” Diệp Trí Viễn phân trần với vẻ vô tội: “Tối muộn hôm qua, anh cũng đã gọi cho em bao nhiêu lần mà em có nghe đâu?”

Nhắc đến đây, An Hạ Dao không khỏi thấy xấu hổ, cô vùi mặt vào ngực Diệp Trí Viễn, khẽ nói: “Thực ra, tối hôm qua em không ngủ được, mãi đến gần sáng mới mơ màng được một lúc...”, nửa câu sau là: vừa mới mơ màng được một lúc thì đã bị Diệp Trí Viễn đánh thức.

“Vậy thì chúng ta ngủ thêm một lúc đi!” Diệp Trí Viễn xoay người, ôm An Hạ Dao vào lòng, ngáp một cái rồi nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ.

An Hạ Dao cũng tìm một tư thế thoải mái trong lòng Diệp Trí Viễn và thiếp đi.

Quả bom trong lòng An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn trong suốt 10 năm qua, cuối cùng đã được giải quyết một cách êm đẹp như vậy.

An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn ngủ cho tận tới lúc mặt trời lên ấy con sào mới uể oải ngáp và tỉnh dậy. Sửa soạn xong, bước ra khỏi phòng thì đã thấy ông bà An đang ngồi xem phim Hàn Quốc trên tivi, tươi cười hỏi: “Dậy rồi hả? Đói chưa, chúng ta ăn cơm thôi.”

An Hạ Dao cảm thấy hơi ngượng, nhìn lên bàn ăn thịnh soạn, trong lòng rất cảm động, nhìn lên đồng hồ thì đã gần 1 giờ, “Cha mẹ chờ chúng con mới ăn cơm à? Muộn quá rồi!”

“Đúng thế, sao cha mẹ không ăn trước đi?” Diệp Trí Viễn kéo An Hạ Dao ngồi xuống, nói xen vào với vẻ hối lỗi: “Hai đứa chúng con chẳng để ý gì đến thời gian, đã làm cho cha mẹ cũng phải chịu đói lây, chúng con đã rất không phải.”

“Không sao, không sao, cha mẹ cũng không đói.” Bà An cười nói, sau đó cả nhà ăn uống rất vui vẻ.

Ăn cơm trưa xong, Diệp Trí Viễn nắm tay An Hạ Dao, chào ông bà An để đi ra ngoại ô.

An Hạ Dao ngồi trong xe, nhìn Diệp Trí Viễn với vẻ không hiểu: “Chúng ta đang đi đâu vậy?”

Diệp Trí Viễn dịu dàng nhìn An Hạ Dao, cười, đáp: “Anh đưa em đi xem gấu mèo.”

“Xem gấu mèo?” An Hạ Dao nhìn Diệp Trí Viễn, nói bằng vẻ rất nghiêm túc: “Nhìn anh hôm nay cũng coi như nhìn thấy gấu mèo rồi!” Mặc dù đã được ngủ bù, nhưng quầng mắt của Diệp Trí Viễn vẫn rất rõ, khác với An Hạ Dao, anh không thể dùng son phấn che lấp đi được.

Diệp Trí Viễn phì cười: “Vợ ơi, em càng ngày càng trở nên đáng yêu! Vậy, chúng ta không đi công viên ngoại ô nữa, mà về nhà anh nhé.” Nói rồi, Diệp Trí Viễn nhướn mày khiêu khích, Anh sẽ để cho em nhìn anh từ đầu đến chân...”

An Hạ Dao đỏ mặt: “Diệp Trí Viễn, anh nghiêm túc một chút được không?”

“Anh không nghiêm túc chỗ nào?” Diệp Trí Viễn kêu oan: “Đưa em đi xem gấu mèo thì em lại muốn xem anh, thế thì anh cho em xem, em lại nói là anh không nghiêm túc, rút cuộc là anh thể hiện không nghiêm túc hay là tại em nghĩ không nghiêm túc?”

An Hạ Dao không đấu lại được với Diệp Trí Viễn, đúng là cô không thể là đối thủ của anh, vì vậy bèn chuyển chủ đề câu chuyện: “Diệp Trí Viễn, em phải nói với anh một chuyện rất nghiêm túc.”

“Nói đi.”

“Giữa em và Diệp Ca thực sự là không có gì.” An Hạ Dao nhìn thẳng vào Diệp Trí Viễn, “Anh ấy chỉ là người học ở khóa trên, một người học khóa trên mà nhiều năm qua không hề có liên lạc gì.”

“Anh biết.” Diệp Trí Viễn bình thản nói: “Cho dù trước đây có gì đi chăng nữa thì cũng đã qua rồi!” Nói xong, anh quay mặt sang nhìn An Hạ Dao, “Sau này, chúng ta đừng nhắc tới người này, đừng nhắc tới chuyện này nữa, được không?”

An Hạ Dao hít một hơi thở sâu: “Diệp Trí Viễn, chúng ta có thể không cần phải tránh người này, được không?” An Hạ Dao nhìn Diệp Trí Viễn bằng ánh mắt rất chân thành: “Anh cố không muốn nhắc đến anh ấy, cứ như thể giữa em và anh ấy có chuyện gì, điều đó khiến em rất khó chịu.”

Diệp Trí Viễn nghẹo đầu nghĩ rất nghiêm túc: “Vậy thì lúc nào cần phải nhắc đến thì nhắc!” Sau đó, anh lại biện hộ ỉn: “Không phải là anh cố ý tránh không nhắc đến anh ta, mà chỉ là vì anh thấy không cần thiết phải nhắc đến con người này, anh ta có quan hệ gì với chúng ta đâu?”

“Nhờ sau này có quan hệ thì sao?”

“Quan hệ gì?” Diệp Trí Viễn thấy lo lắng, vội quay mặt lại nhìn An Hạ Dao, “Em không định có quan hệ gì đó với anh ta lén lút sau lưng anh đấy chứ?” Nói xong, không đợi An Hạ Dao lên tiếng, vội nói tiếp: “Dao Dao, nếu anh và em đều cùng coi Diệp Ca là bạn thì anh có thể chấp nhận, nhưng nếu em lại lén lút sau lưng anh thì dứt khoát không được!”

“Anh nghĩ đi đâu thế!” An Hạ Dao nói hết sức nghiêm túc: “Em định ghép anh ấy cho Thất Hề thử xem.”

“Thất Hề và Diệp Ca?” Phản ứng của Diệp Trí Viễn rất nhanh, nếu Thất Hề và Diệp Ca mà thành đôi, thì không những họ đã giúp cho Thất Hề có được một mối lương duyên tốt, mà anh cũng sẽ không còn phải lo ngại An Hạ Dao có bất cứ sự thân thiết nào với Diệp Ca nữa, đúng là một chuyện tốt đạt được hai mục đích. Nghĩ vậy, Diệp Trí Viễn thích thú quay mặt lại nhìn An Hạ Dao, nói nghiêm chỉnh: “Anh thấy hai người này cũng có duyên đấy!” Cho dù là không có duyên thì Diệp Trí Viễn cũng phải nói thành có duyên, không có duyên thì giúp họ tạo ra duyên.

“Thật à? Anh cũng nghĩ như vậy sao?” An Hạ Dao thấy Diệp Trí Viễn ủng hộ suy nghĩ của mình thì không khỏi thấy vui mừng: “Thực ra, hôm qua khi em gặp Diệp Ca là đúng vào lúc anh ấy đang đi xem mặt. Lúc đó, em đã nghĩ rằng khả năng thành đôi giữa anh ấy với Thất Hề là tương đối cao. Có điều, em không biết sắp xếp để họ gặp nhau thế nào cho ổn thỏa?” An Hạ Dao thực sự thấy khó khăn nếu sắp xếp như một buổi xem mặt nghiêm túc thì không ổn, sau này Thất Hề và Diệp Ca nhìn thấy cô sẽ đều cảm thấy ngượng, còn nếu không nghiêm túc thì lại cảm thấy như trò đùa...

“Thế mà anh không nhận ra là em có sở thích làm mai mối. Đơn giản thôi, khi chúng ta cưới thì mời Thất Hề làm phù dâu, Diệp Ca làm phù rể, để hai người đó gặp nhau.” Diệp Trí Viễn nhếch môi cười khê, lúc này anh thấy trong lòng rất vui, “Chờ khi họ thành đôi rồi, chúng ta sẽ trở thành bà mối!”

An Hạ Dao gật đầu: “Đúng, dù sao cũng không còn lâu nữa, sao em lại không nghĩ ra nhỉ? Chồng này, anh thông minh thật đấy!”

Diệp Trí Viễn cười, nói: “Vợ yêu, vì vậy em có nên thưởng cho anh một nụ hôn không nhỉ?”

“Chờ khi việc thành công, sẽ thưởng cho anh N cái, để anh hôn đến sưng vều cả môi lên!”

Thế là hai vợ chồng bàn bạc rất sôi nổi xem làm cách nào gán đôi thành công cho Thất Hề và Diệp Ca. Thất Hề ở nhà thì cứ hắt hơi liên tục, cô không biết rằng cô bạn gái thân thiết của mình đang lên tính toán cho cuộc sống hạnh phúc của cô.

13. Chương 13

Chương 13: Nữ Thần Trở Về Và Cuộc Chiến Đấu Vì Đứa Con Trong Bụng

Những ngày tháng hạnh phúc xen đôi chút cãi cọ của An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn trôi qua rất nhanh, chỉ còn nửa tháng nữa thì đến ngày cưới. Mọi chuẩn bị đều đã xong. Có sự sắp xếp của hai bà mẹ, bà Diệp thì

nói cái là làm ngay, còn bà An thì chi tiết, tỉ mỉ, An Hạ Dao rất thành thạo chuẩn bị làm một cô dâu xinh đẹp.

Ngoài thời gian ân ái, hẹn hò với Diệp Trí Viễn, An Hạ Dao đi dạo phố, đi hát với Thất Hề, thưởng thức những khoảng thời gian cuối cùng của cuộc sống độc thân, thực ra, cô dâu còn độc thân nữa, cô đã lấy giấy chứng nhận kết hôn trước đó rồi.

Rất nhiều người không khỏi lấy làm lạ khi thấy hai cô gái thuê trọn một phòng, gọi một đồng đồ ăn, hát say sưa. An Hạ Dao nói: “Hát Karaoke” chỉ là một kiểu tiêu khiển, không liên quan đến chuyện người nhiều hay ít, chỉ cần thấy vui là được. Cô thích cùng Thất Hề hát đủ thể loại bài, từ cũ đến mới, trong lúc hát họ có thể gào lên, có thể hét lên, có thể quên tất cả và bộc lộ tất cả, để trái tim họ thực sự được vui hết cỡ.

An Hạ Dao vội vàng vào nhà vệ sinh, quên cả mang theo điện thoại, đến khi ra khỏi nhà vệ sinh, cô không nhớ lúc trước mình đã ở phòng số mấy.

Cô nhớ mang máng là số 089, nhưng lại thấy hình như là số 087 thì phải.

“An Hạ Dao!” Một tiếng gọi lạnh lạnh, ngọt ngào vang lên trong hành lang trống, khiến An Hạ Dao lúc đó đang đứng do dự trước cửa của phòng số 089 và 087 giật nảy mình, cô ngơ ngác quay người lại, nhìn về phía người vừa gọi tên cô.

Một khuôn mặt xinh đẹp với những đường nét thanh tú như búp bê Baby bất ngờ xuất hiện trước mặt An Hạ Dao, thân hình với những đường cong quyến rũ của người ấy được một chiếc váy bó liền thân lệch vai màu xanh nước biển càng làm tôn lên. Đây đúng là kiểu phụ nữ mà khiến cho đàn ông vừa nhìn thấy đã thấy máu trong người rạo rực. Cô gái không chỉ có khuôn mặt trong sáng như thiên sứ, mà còn có thân hình vô cùng quyến rũ ấy không phải ai khác mà chính là Lộ Ngữ Nhụy “nữ thần thanh nhã” nổi tiếng toàn trường ngay khi vừa mới chuyển trường đến.

Thế rồi, đúng khi nhìn về phía Lộ Ngữ Nhụy, ánh mắt của An Hạ Dao bất chợt nhìn thấy một người con trai rất phong độ, đẹp trai và lịch sự ngay phía sau Lộ Ngữ Nhụy. Khi cô nhìn thấy khuôn mặt bối rối của Diệp Trí Viễn, tim cô chợt thất lại. Hôm nay Diệp Trí Viễn tới công ty đi làm, bây giờ vẫn chưa hết giờ làm việc, anh cũng không nói với cô là sẽ đi gặp bạn cũ, à mà là người yêu cũ chứ. Vậy thì việc Diệp Trí Viễn giấu cô lên gặp Lộ Ngữ Nhụy trong giờ làm việc rút cuộc là có ý gì?

Trong đầu An Hạ Dao chợt nghĩ ngay đến một câu nói thoáng qua của bà Diệp, rằng kể từ sau khi Lộ Ngữ Nhụy ra nước ngoài thì bên cạnh Diệp Trí Viễn chẳng có lấy một cô gái nào, trong lòng cô lại càng thấy đau đớn. Thì ra, vì bị mẹ hối thúc nên Diệp Trí Viễn mới cố sức theo đuổi cô và chuẩn bị cưới cho xong chuyện, còn khi Lộ Ngữ Nhụy quay về thì trái tim anh lại dao động và phải chăng anh đã hối hận vì đã đăng ký kết hôn cùng An Hạ Dao?

Tình cảm thăng hoa giữa Hạ Dao và Diệp Trí Viễn trong những ngày ở Hạ Môn tình yêu thực sự, An Hạ Dao không hề nghi ngờ điều đó, những xích mích cãi cọ và sự ngọt ngào của cuộc sống những ngày sau đó cũng là thật, nhưng bây giờ, khi mà nhìn thấy Lộ Ngữ Nhụy và Diệp Trí Viễn – người chồng đã giấu cô gặp gỡ với Lộ Ngữ Nhụy, thì cô bắt đầu nghi ngờ về tình yêu của mình.

Vì Lộ Ngữ Nhụy là một người rất xinh đẹp, một nữ thần thanh nhã nhất.

Vì khi Diệp Trí Viễn bên Lộ Ngữ Nhụy, An Hạ Dao trở thành tấm bia đỡ đạn, 10 năm trước cô đã là bia đỡ đạn, đến bây giờ, có lẽ cô cũng vẫn không tránh khỏi số phận ấy?

Cảm giác khó chịu trong lòng An Hạ Dao chẳng khác gì mặt biển những ngày trước giông bão, ngọt ngào đến vô cùng, nhưng cho dù khó chịu đến đâu thì cũng phải đối diện, vì thế cô hít một hơi thở sâu, nở nụ cười tự chế nhạo, cố làm cho bớt vẻ thiếu tự nhiên trên khuôn mặt nhợt nhạt, nhìn về phía Lộ Ngữ Nhụy, lịch sự chào: “Chào cậu, Lộ Ngữ Nhụy!”

“An Hạ Dao, đúng là cậu thật rồi, không ngờ đã nhiều năm như vậy mà cậu vẫn nhớ mình!” Lộ Ngữ Nhụy bước tới, nắm lấy tay An Hạ Dao, nói với vẻ phấn chấn, vui mừng: “Cậu xinh đẹp hơn trước nhiều quá, vừa rồi mình đã nghĩ là mình nhận nhầm người!”

An Hạ Dao mỉm cười lịch sự, đáp xã giao: “Cái từ xinh đẹp ấy, trước mặt cậu mình không dám nhận đâu” Vừa nói, cô vừa đưa mắt nhìn về phía Diệp Trí Viễn, anh cũng im lặng nhìn cô, anh định nói gì đó nhưng

lại thôi, cuối cùng lặng lẽ lắc đầu.

Lộ Ngữ Nhụy cũng nhìn theo An Hạ Dao, rồi sốt sắng giới thiệu: “An Hạ Dao, đây là Diệp Trí Viễn, cậu có còn nhớ không? Người mà hồi trước ngồi cùng bàn với cậu đấy!”

Nghe Lộ Ngữ Nhụy nói như vậy, thì có lẽ Diệp Trí Viễn đã hoàn toàn không nói cho cô biết chuyện anh đã kết hôn với An Hạ Dao và An Hạ Dao bây giờ đã là vợ của anh.

Trong lòng An Hạ Dao rất buồn, không, là rất giận. Cô nghi hoặc nhìn về phía Diệp Trí Viễn, rút cuộc là anh có ý gì? Tất nhiên là Diệp Trí Viễn không nói thì An Hạ Dao cũng không thể làm mặt mo mà nói rằng: mình là vợ của Diệp Trí Viễn, người chồng ấy đã không chịu công nhận cô thì cô có nói ra, cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Diệp Trí Viễn hơi chau mày, nhìn An Hạ Dao với ánh mắt rất phức tạp, nhưng vẫn không giải thích gì, thậm chí ánh mắt anh còn ngăm ra hiệu cho An Hạ Dao rằng, đừng nói ra điều gì cả.

“Diệp Trí Viễn, không lẽ anh quên rồi à? Đây là An Hạ Dao.” Lộ Ngữ Nhụy thấy An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn đều không lên tiếng chào nhau, bèn quay người cười ngất, rồi nói với Diệp Trí Viễn: “Là cô gái trước đây bịt răng, ngồi cùng bàn với anh và có thành tích học tập rất tốt ấy.”

Lúc đó Diệp Trí Viễn mới làm bộ đã nghĩ ra, bèn nhếch môi mỉm cười lịch sự với An Hạ Dao, chìa tay ra nói: “Chào bạn, An Hạ Dao!”

An Hạ Dao cũng sốt nhìn điệu bộ làm như không hề quen biết mình của Diệp Trí Viễn, cô thực sự không hiểu là hai người đó đang làm trò gì? Không lẽ hôm nay là ngày cá tháng tư? Nhưng, tháng 9 thì làm gì có ngày cá tháng tư?

Mặc dù An Hạ Dao biết Diệp Trí Viễn rất tài giỏi, tuy nhiên có thể làm được việc bị vợ bắt tại trận lén lút hẹn hò với người yêu cũ rồi, không những không nhận vợ lại còn giả vờ như không biết thản nhiên tới mức khiến An Hạ Dao ngỡ rằng Diệp Trí Viễn có người anh hoặc người em sinh đôi thì cô chưa tìm thấy bao giờ. Diệp Trí Viễn trước mắt cô bây giờ hoàn toàn khác hẳn với Diệp Trí Viễn hùng hực như lửa, ôm riết lấy cô đêm qua.

Nhưng, trong hộ khẩu gia đình thì Diệp Trí Viễn là con độc nhất. Cho nên, người đang đứng trước mặt chính xác là người chồng đích thực của An Hạ Dao.

“An Hạ Dao, cậu có còn nhớ Diệp Trí Viễn không?” Lộ Ngữ Nhụy thấy Diệp Trí Viễn chìa tay một hồi lâu mà An Hạ Dao cũng không đưa tay ra, bèn chớp chớp đôi mắt đen, dụi dụi hỏi.

“Nhớ chứ, làm sao mình lại không nhớ?” An Hạ Dao cười lạnh lùng: “Dù cậu ấy có biến thành tro mình cũng vẫn nhớ!” An Hạ Dao thực sự cảm thấy rất nực cười, cô rất muốn cười thật to một trận, cuộc đời này đúng là chó đẻ, cô bắt gặp chồng hẹn hò với người yêu cũ, người yêu cũ không hề biết chuyện, lại còn nhiệt tình đứng bên giới thiệu họ với nhau!

Khóe môi Lộ Ngữ Nhụy nở nụ cười rạng rỡ khiến một người con gái như An Hạ Dao cũng phải thấy chói lòa, rồi cô nói với Diệp Trí Viễn bằng vẻ rất điệu đà: “Nếu đã gặp bạn học cũ ở đây chúng ta cùng đi chơi với nhau, được không?”

“Không!”

“Không!”

An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn cùng đáp, sau đó lại quay sang nhìn nhau, rồi Diệp Trí Viễn nói bằng giọng ôn tồn: “An Hạ Dao đến chơi cùng với bạn, chúng ta bảo cậu ấy đi cùng thì bạn cậu ấy sẽ không vui, nếu chúng ta đi chơi có cả bạn cô ấy thì chúng ta cũng thấy mất tự nhiên, đúng không?”

Lộ Ngữ Nhụy nghe vậy, gật đầu: “Anh nói cũng có lý. An Hạ Dao, để lần sau chúng ta cùng đi chơi nhé.”

An Hạ Dao nghe vậy mà chỉ chực nôn ra máu, cô hít một hơi sâu, nhìn Diệp Trí Viễn bằng cái nhìn oán trách. “Anh chết chắc rồi”, sau đó chẳng cần biết là mình có tỏ ra mất kiểm chế hay không, lập tức mở cánh cửa phòng 089 và bước vào bên trong.

“Dao Dao, cậu sao thế?” Thất Hề đặt Micro xuống, nhìn An Hạ Dao mặt mày nhợt nhạt, vội bước tới, nhẹ nhàng hỏi.

“Thất Hề, cậu đánh ình mấy cái,” An Hạ Dao kéo tay Thất Hề, vả lên mặt mình mấy cái.

Thất Hề vội rút tay lại, hỏi với vẻ quan tâm: “Rút cuộc là sao vậy?”

“Có thấy đau.” An Hạ Dao nói xong mấy từ này, nước mắt lập tức tuôn rơi, “Mình không mơ, tất cả đều là sự thật...”

“Sao thế?” Thất Hề sững sốt khi thấy bỗng dưng An Hạ Dao lại khóc như vậy, bất giác cô ôm An Hạ Dao vào lòng, khẽ vỗ lên lưng cô và luôn miệng an ủi: “Dao Dao, cậu đừng khóc, có chuyện gì nói ình nghe.

An Hạ Dao ôm lấy Thất Hề “òà” một tiếng và khóc nức nở.

Thất Hề lấy khăn giấy đưa cho An Hạ Dao, “Dao Dao, cậu hãy nói ình biết, rút cuộc là có chuyện gì? Đừng khóc nữa, cậu mà khóc nữa là ình khóc theo cậu đấy.”

An Hạ Dao không nói gì mà vẫn cứ nức nở như trước, nỗi buồn đau của cô nhanh chóng truyền sang Thất Hề, thế là cả hai cứ ôm nhau mà khóc.

Khi mà Thất Hề khóc còn đau lòng hơn cả An Hạ Dao, thì An Hạ Dao đột nhiên thôi khóc, hỏi: “Thất Hề, cậu sao thế?” vì cô thấy bạn khóc còn đau lòng hơn cả chính mình, cứ như thế cô ấy mới chính là người bị chồng phụ bạc, lừa dối.

“Cậu nói trước xem rút cuộc là cậu bị làm sao, rồi ình sẽ nói cho cậu biết là ình bị làm sao.” Thất Hề hít một hơi thật sâu: “Vì, sau khi cậu được biết ình bị làm sao thì có thể cậu lại sẽ khóc”

“Được vậy ình sẽ nói trước.” An Hạ Dao kể lại tỉ mỉ chuyện cô gặp Lộ Ngữ Nhụy và Diệp Trí Viễn ra sao cho Thất Hề nghe, sau cùng tổng kết: “Thất Hề, cậu thấy có buồn cười không? Diệp Trí Viễn hẹn hò với Lộ Ngữ Nhụy bị ình bắt gặp, anh ta không thấy xấu hổ thì thôi, thế mà lại còn làm như không nhận ra ình? Cậu đã bao giờ gặp phải con mèo nào ăn vụng mà gan to đến thế chưa?”

Thất Hề suy nghĩ rất nghiêm túc: “Mình thấy, chuyện này có uẩn khúc gì rồi.”

An Hạ Dao cười lạnh lùng, tiếp lời: “Tất nhiên là có vấn đề rồi, Diệp Trí Viễn đã ngoại tình!” Giấu vợ đi hẹn hò với người yêu cũ, lại còn giả như không nhận ra, thử hỏi trong thiên hạ này có mấy người dám như thế?

“Không phải là ở chỗ ngoại tình hay không.” Thất Hề là người ngoài cuộc, vì thế tất nhiên sẽ sáng suốt hơn An Hạ Dao: “Theo lẽ thông thường, khi bị vợ bắt gặp đang cùng đi với người yêu cũ trong tình huống giấu vợ, thì anh ấy phải rất cuống quýt, chứ không thể nào điềm tĩnh như thế được.”

“...” An Hạ Dao suy nghĩ, “Đó là vì Diệp Trí Viễn là người không có sĩ diện, là người không bình thường.”

“Thôi được, cứ như lời cậu, Diệp Trí Viễn không có sĩ diện, không bình thường, nhưng cậu cũng nói rằng Lộ Ngữ Nhụy không biết cậu đã kết hôn với anh ấy, vậy lúc đó, nếu cậu làm âm lên, hoặc là gọi ngay Diệp Trí Viễn là chồng thì chẳng phải mọi chuyện sẽ rõ ràng sao?” Diệp Trí Viễn không nói, vì sao An Hạ Dao lại cũng giả vờ theo anh ấy? Hai người đã cầm trong tay tờ giấy chứng nhận đóng dấu đỏ chói và được luật pháp của nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa chứng nhận là vợ chồng.

“Anh ấy không công nhận ình là vợ, ình làm sao mà dám nói toạc ra điều đó?” An Hạ Dao tiếp lời với vẻ ngượng ngùng, “Hơn nữa, ánh mắt anh ấy nhìn ình dường như nhắc ình rằng, đừng nói gì!”

Thất Hề lại ngẫm nghĩ một lát: “Chuyện này đúng là có uẩn khúc thật. Có điều uẩn khúc ấy không phải từ Diệp Trí Viễn mà là từ Lộ Ngữ Nhụy.”

An Hạ Dao nhìn Thất Hề với vẻ không vui: “Cậu đừng có đem suy nghĩ kiểu tiểu thuyết tình yêu không lấy gì làm hay ho đổ lên người ình đấy nhé.”

“Dao Dao, ình cảm thấy chuyện này dứt khoát là có vấn đề, cậu hãy nghe xem Diệp Trí Viễn giải thích như thế nào.”

Nói rồi, Thất Hề chìa tay ra, đưa chiếc điện thoại của An Hạ Dao cho cô, trên đó có một mẫu tin nhắn là của Diệp Trí Viễn gửi: “Vợ yêu, chuyện về Lộ Ngữ Nhụy, tối nay về nhà anh sẽ nói tường tận với em. Mong em đừng có giận, ngoan nhé. Yêu em, Diệp Trí Viễn!”

An Hạ Dao giận dữ ném chiếc điện thoại sang bên.

“Dao Dao, thực ra, có điều này mình đã định nói từ lâu rồi.” Thất Hề do dự một lúc, nhìn An Hạ Dao rồi tiếp: “Tại sao mỗi một khi gặp Lộ Ngữ Nhụy cậu lại thiếu tự tin như vậy? Mình đã nghe nói chuyện 10 năm trước giữa cậu và Diệp Trí Viễn, chứng kiến chuyện giữa hai người bây giờ, mình cảm thấy cậu đã quá nhạy cảm trước Lộ Ngữ Nhụy.”

An Hạ Dao cúi đầu, đáp với giọng rất thành thực: “Vì mình tự ti. Con vịt xấu xí không thể nào so sánh vẻ đẹp với con thiên nga!”

“Con vịt xấu xí không thể so sánh vẻ đẹp với con thiên nga được, nhưng cuối cùng thì con vịt xấu xí đã biến thành con thiên nga xinh đẹp nhất!” Thất Hề nói, giọng đầy chính nghĩa: “Và cậu, An Hạ Dao, bây giờ cậu chính là con thiên nga xinh đẹp nhất đang sải cánh bay lên, cậu sợ Lộ Ngữ Nhụy làm gì? Hơn nữa, Diệp Trí Viễn cũng đã lập tức gửi tin nhắn giải thích với cậu rồi, cậu nên tin chồng mình.” Thấy An Hạ Dao không nói gì, cô bèn bổ sung một câu: “Nghe giải thích xong, dù Diệp Trí Viễn có vấn đề thực sự và cậu có bằng chứng thực sự, thì cậu có đau lòng, có khóc cũng chưa muộn.” Nói xong, cô vỗ vai An Hạ Dao, an ủi: “Cho dù chuyện của cậu có tệ đến mức nào thì cũng không bằng mình. Mình cũng đã nói rồi, muốn khóc thì cùng khóc, muốn cười hãy cùng cười, muốn giận hãy cùng giận.”

Nghe những lời khuyên nhủ của Thất Hề, đọc lại những dòng tin nhắn của Diệp Trí Viễn, tâm trạng của An Hạ Dao cũng đỡ hơn, dù thế nào thì cũng chờ đến tối về nhà xem Diệp Trí Viễn giải thích ra sao, sau đó sẽ quyết định. Nghĩ vậy, An Hạ Dao nhấp một ngụm nước, lấy lại tinh thần, nhìn Thất Hề với vẻ mặt nghiêm túc, hỏi: “Thế còn cậu? Rút cuộc là có chuyện gì? Sao lại khóc đau lòng như vậy?”

“Tâm tạng mình không vui!” Thất Hề đáp bằng giọng khàn khàn vì khóc, “Mình đã định không khóc, nhưng nhìn thấy cậu khóc, mình lại không kìm được.”

“Rút cuộc là có chuyện gì?”

“Hình như mình có bầu rồi.” Thất Hề lau nước mắt nước mũi, sau đó tự nói ra những điều mà An Hạ Dao muốn hỏi, cha của đứa bé là ai. “Nhưng, mình không biết cha của đứa bé là ai!”

An Hạ Dao thật sự sửng sốt, Thất Hề không phải là người quan hệ bừa bãi, hơn nữa lại không có bạn trai, vậy thì sao bỗng nhiên lại có thai được? Rất rõ ràng là cái tin Thất Hề đang mang trong bụng một sinh linh bé nhỏ rất sốc này đã khiến cho chuyện An Hạ Dao bị Diệp Trí Viễn phản bội xếp xuống hàng thứ hai, vì thế cô bỗng quên hết nỗi đau trong lòng, lo lắng hỏi: “Sao cậu lại không biết cha của đứa bé là ai nhỉ?” Cho dù là một đêm tình, thì dù gì cũng có đối tượng để tìm chứ?

“Mình cũng không biết, mình có đi chơi với Cổ Xuyên một lần, bảy, tám người cùng uống say, sau đó cùng tỉnh dậy trong một phòng VIP!”

An Hạ Dao sửng sốt nhìn Thất Hề: “Bảy, tám người đều là đàn ông?”

Thất Hề gật đầu, “Mình thực sự không nhớ nổi là mình đã làm những gì, nhưng tháng này mình đã chậm mất nửa tháng rồi mà vẫn chưa có kinh nguyệt!”

Một phần của bảy hoặc tám, đúng là khiến người ta rất đau đầu. An Hạ Dao nhìn Thất Hề. “Đã thử chưa?”

Thất Hề lắc đầu: “Mình sợ!” Nếu có thật thì Thất Hề không dám bỏ cái thai đó mà cũng không dám để đẻ, hơn nữa cũng không thể nào tìm ra cha của đứa trẻ, cô như phát điên lên, không thử, không xác định, như thế ít ra cũng còn có được hy vọng một phần trăm may mắn, rằng kinh nguyệt ra chậm, cho dù muộn nửa tháng là không bình thường.

“Sợ gì? Đi, mình đưa cậu tới hiệu thuốc, mua một que thử.” Chuyện này không thể nào kéo dài hay né tránh được. An Hạ Dao kéo Thất Hề đến hiệu thuốc, mua một lúc mấy chiếc que thử thai đủ các nhãn hiệu và ép cô phải thử.

“Gì thế này?” Khi nghe Thất Hề kêu thất thanh trong nhà tắm, An Hạ Dao giật thót mình, vội đẩy cửa bước vào, cuống quýt hỏi: “Thế nào? Thế nào?”

trong đầu lóe lên ý nghĩ, nếu Thất Hề có thai thật thì làm thế nào?

Thất Hề cầm cả ba que thử thai lên nói với An Hạ Dao: “Những que này có phải là quá đắt không còn hiệu nghiệm nữa không nhỉ? Còn cả cái này nữa, cậu thử mà xem, có phải chỉ có một que là có kết quả không?” Nói rồi không đợi An Hạ Dao tiếp lời, bèn chuyển giọng rất đáng thương: “Không những kinh nguyệt của mình bị chậm nửa tháng mà sáng nào mình cũng buồn nôn, tinh thần lúc nào cũng mệt mỏi, và rõ nhất là ngực của mình đau đau! Mình đã tra rồi, tất cả đều là những hiện tượng có thai.”

An Hạ Dao nhìn mấy chiếc que thử thai với vẻ nghi ngờ: “Thôi được, mình cũng thử xem sao, có đúng là đã quá đắt rồi không thì chỉ cần một que là biết ngay.”

Khi An Hạ Dao cầm chiếc que thử thai có hai vạch đỏ lên thì mắt cô không khỏi trợn trừng, miệng thì nói: “Thất Hề, những chiếc que thử thai này dứt khoát là có vấn đề, hay là chúng ta tới bệnh viện xét nghiệm xem sao đi.”

Thất Hề ghé sát lại, nhìn lên chiếc que thử thai của An Hạ Dao, trên đó có hai vạch đỏ, gật đầu nói: “Ừ, chúng ta đi bệnh viện đi!”

Đến Bệnh viện Chăm sóc sức khỏe Bà mẹ và trẻ em mới thấy cảnh tượng đông đúc như thế nào, An Hạ Dao nhìn dòng người xếp hàng thành hàng dài, trong bụng thầm nghĩ, chờ đến lượt thì không khéo hết giờ làm mất rồi, chi bằng chạy cửa sau, tuy rằng cách làm ấy sẽ bị người khinh ghét, nhưng vì đã quá sốt ruột nên cô quyết định gọi điện thoại cầu cứu Diệp Ca. Mặc dù anh làm việc ở khoa nhi, song dù gì cũng là Chủ nhiệm khoa và hẳn cũng sẽ có quan hệ với người ở Khoa phụ sản.

Quả nhiên, chỉ một lúc sau, Diệp Ca đưa An Hạ Dao và Thất Hề tới gặp thẳng một bác sĩ giỏi nổi tiếng của Khoa phụ sản để làm xét nghiệm có thai sớm. Nhưng hai người vẫn chưa thấy yên tâm mà còn xét nghiệm cả máu và kiểm tra tổng thể toàn thân.

Trong khi chờ đợi kết quả xét nghiệm, bác sĩ xem kết quả của que thử. Kết quả lần này giống hệt như ở nhà, Thất Hề không có vạch đỏ, còn An Hạ Dao thì có hai vạch đỏ.

Nữ bác sĩ hiện từ gật đầu lịch sự với Diệp Ca, sau đó chậm rãi nói: Thất Hề, cô vẫn còn trinh, hoàn toàn không có thai!

An Hạ Dao sững sốt tới mức bật thành tiếng, nhìn Thất Hề ngượng ngùng tới mức như muốn chui xuống lỗ nẻ đang nghe lời dặn dò ân cần của bác sĩ: “Có lẽ vì cô thường xuyên thức đêm, sinh hoạt không điều độ, hoặc do sử dụng chất có cồn nên kinh nguyệt không đều. Tôi sẽ kê cho cô một đơn thuốc, cô nhớ uống cho đúng, chứ sức khỏe của cô không có vấn đề gì.”

“Cảm ơn bác sĩ.”

An Hạ Dao cũng làm ra vẻ của một người bề trên giáo huấn Thất Hề. “Cậu nhớ là sau này đừng có thức đêm để viết văn nữa, ngủ sớm dậy sớm, ăn uống cho đúng giờ, đừng có đùa cợt với sức khỏe của mình.”

Thất Hề gật đầu lia lịa, “Ừ, biết rồi, biết rồi!” Mặt mày tươi tỉnh trở lại, mối lo lắng có thai như một tảng đá lớn đè nặng trong lòng suốt mấy ngày qua, cuối cùng đã được cất bỏ, khiến cô thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Nữ bác sĩ đeo kính, nhìn sang An Hạ Dao: “An Hạ Dao, theo kết quả xét nghiệm nước tiểu thì cô đã có thai, nhưng để cho chính xác thì chúng ta phải chờ kết quả xét nghiệm máu đã.”

Thất Hề lập tức chúc mừng An Hạ Dao: “Dao Dao, chúc mừng cậu, cậu sắp được làm mẹ rồi!” Rồi ôm lấy bạn mà lắc lẩy lắc lắc, điệu bộ vui mừng còn hơn là mình được làm mẹ.

An Hạ Dao thì không biết phải dùng lời lẽ nào để miêu tả tâm trạng mình lúc đó, mà thậm trọng đưa tay lên bụng, khẽ vuốt ve, nếu kết quả cuối cùng là có thai thì cô sẽ phải làm gì đây?

Ấn tượng về chuyện giữa Lộ Ngữ Nhụy và Diệp Trí Viễn ngày hôm nay còn quá sâu đối với cô.

Thất Hề lập tức đoán ngay được những suy nghĩ trong lòng An Hạ Dao, cô dịu dàng ôm lấy bạn, ghé sát vào tai cô ôn tồn nói: “Dao Dao, chúng ta hãy nghĩ sự việc sang hướng tích cực một chút, cậu hãy chờ nghe Diệp Trí Viễn giải thích rõ ràng đã.”

An Hạ Dao gật đầu với vẻ hoang mang, cô thực sự không biết Diệp Trí Viễn sẽ giải thích như thế nào với cô, cũng không biết đằng sau sự giải thích ấy là những chuyện gì?

Thất Hề ôm An Hạ Dao, vỗ vào lưng cô: “Chúng ta hãy đưa ra một phương án tồi nhất, cho dù là Diệp Trí Viễn ngoại tình, ăn vụng thì cũng chẳng sao. Các cậu đã được pháp luật bảo vệ cậu cứ sinh con ra cho khỏe mạnh, rồi sau đó đá cho Diệp Trí Viễn một cú thật đau và đòi thật nhiều tiền nuôi dưỡng, sau đó đem con đi thật xa. Sau đó, cậu hãy nói cho con biết cha nó xấu xa như thế nào ngay từ hồi còn nhỏ, để nó khinh thường và căm hận Diệp Trí Viễn.”

An Hạ Dao biết là Thất Hề đang an ủi cô, nên cũng cười, gật đầu: “Cậu yên tâm, mình không sao đâu, đã có con rồi, mình càng không để ỉnh có chuyện gì.”

Thất Hề đưa tay ra làm động tác: “Cố lên!”

Diệp Ca cũng chúc mừng cô với vẻ chân thành: “Chúc mừng em sắp được làm mẹ!”

Khi An Hạ Dao và Thất Hề rời khỏi bệnh viện thì họ đã có kết luận rằng cô đã có thai được mười tám ngày rồi.

14. Chương 14 – Hoàn

Chương 14: Kết Cục Hạnh Phúc

Trời dần tối, An Hạ Dao ngồi một mình trên chiếc ghế đẩu trong phòng khách lặng lẽ chờ Diệp Trí Viễn về để nghe anh giải thích.

Nhưng, sáu giờ, bảy giờ, tám giờ rồi chín giờ... cũng đã trôi qua, An Hạ Dao đã chờ đến 1 giờ sáng mà vẫn không thấy Diệp Trí Viễn về. Cô cứ nhìn chiếc đồng hồ treo tường nhích từng giây, từng phút và từng giờ...

Từ tâm trạng vui vẻ chờ đợi ban đầu, cuối cùng An Hạ Dao chỉ còn thấy một cảm giác hụt hẫng, đau buồn. Cô chua chát nuốt những dòng nước mắt mặn chát, vuốt ve cái bụng và khẽ nói: “Con ơi, con có biết không, bây giờ bố con đang đi hẹn hò với người tình cũ đấy, có lẽ đêm nay cũng không về đâu.” Nói xong, hai hàng nước mắt cô lăn chầm tuôn rơi, rồi cô lại thầm mắng mình: “An Hạ Dao, mày là đồ ngốc, đã có Lộ Ngữ Nhụy xuất hiện rồi thì mày còn hy vọng Diệp Trí Viễn giải thích với mày điều gì chứ? Có phải mày chờ Diệp Trí Viễn cảm ờ đơn ly hôn đuổi mày và đứa con của mày ra khỏi cửa thì mày mới tỉnh không?”

Mắng xong, cô ôm lấy mình, bật khóc, nước mắt, ầm ứ, đau lòng, buồn bã... mọi cảm xúc cứ trào dâng trong lòng, không sao kìm nén được.

Khóc cho tới lúc hai mắt sưng mọng lên, ngược nhìn đồng hồ thì đã là hai giờ rưỡi sáng, còn Diệp Trí Viễn thì vẫn không có lấy một cú điện thoại, một mẫu tin nhắn nào.

Lê bước chân nặng nề, An Hạ Dao đi đến bên chiếc giường, trong lòng hoang vắng đến vô cùng, dù lòng đau thắt nhưng cô không khóc được nữa. Cô trần trọc mãi mà vẫn không sao ngủ được, trong đầu không ngừng hiện lên cảnh tượng cô nhìn thấy lúc ban ngày: Lộ Ngữ Nhụy đứng bên Diệp Trí Viễn, người con trai thì đẹp trai, người con gái thì xinh xắn, đúng là một đôi trời sinh, còn cô, An Hạ Dao chỉ có thể điểm xuyết cho hai người, làm tôn vẻ hạnh phúc hoàn mỹ của hai người ấy bằng sự cô đơn, lẻ loi của mình lúc này.

An Hạ Dao nghĩ mãi, nghĩ mãi, tới lúc bụng thấy đau và không thở được, vội đưa tay đặt lên bụng, ở đó đang dội lên từng cơn đau âm ỉ, thì ra yêu một người quá nhiều, quá sâu thì sẽ làm chính mình bị tổn thương. Sau khi khóc xong thì không muốn khóc nữa, sau khi đau xong sẽ không còn cảm thấy đau nữa, giờ đây trong cô chỉ còn lại một trái tim lạnh giá, không còn hơi ấm nữa.

An Hạ Dao vốn là một cô gái nhạy cảm và cố chấp năm 17 tuổi cô đã từng bị Trí Viễn làm tổn thương rất lớn, và từ đó đã để lại vết hằn tự ti trong lòng cô. Cô khao khát yêu, khao khát suốt đời được người ấy đón nhận và cô rất sợ bị tổn thương, vì thế mà cô luôn bảo vệ mình bằng cái vỏ cứng cõi bề ngoài, một khi chiếc vỏ ấy bị đập vỡ, bên trong chỉ còn lại một trái tim yếu mềm.

Diệp Trí Viễn đã thành công khi lột bỏ lớp vỏ nguy trang ấy của An Hạ Dao và giành được trái tim nồng nàn yêu thương chan chứa của cô, vì thế mà An Hạ Dao trở nên rất dịu dàng, hiền dịu, nhưng điều đó không có nghĩa là kể từ sau đó cô không còn lòng tự trọng và giới hạn cuối cùng để mặc cho Diệp Trí Viễn chà đạp lên trái tim trong trắng và tình yêu thuần khiết.

An Hạ Dao không sao hiểu được, vì sao mỗi khi cô cảm thấy hạnh phúc, vui vẻ thì Lộ Ngữ Nhụy lại xuất hiện và mang theo sức mạnh đặc biệt của mình đánh bại An Hạ Dao, khiến cô trở thành một tấm bia đỡ đạn thảm hại.

Diệp Trí Viễn nói, anh yêu An Hạ Dao.

An Hạ Dao đã tin. Diệp Trí Viễn nói, anh sẽ giải thích với cô.

An Hạ Dao cũng tin, hơn nữa còn hồi hộp chờ anh về nhà để giải thích với cô.

Nhưng, chờ mãi mà không thấy, cô càng cảm thấy đau lòng, càng thấy buồn tẻ tẻ, những ký ức về một lần đổ vỡ trước đây càng trở nên rõ rệt, thì ra không phải là không đau, mà là, hạnh phúc gần đây đã khiến cho trái tim từng bị đau đớn của cô liên sẹo.

Nhưng, vết sẹo mãi là vết sẹo cho dù nó đã liền, cho dù có dùng cách gì để vuốt ve, và một khi nó bị chạm vào cũng lại sẽ chảy máu như thường. An Hạ Dao, Diệp Trí Viễn, Lộ Ngữ Nhụy, giữa ba người dường như có một mối tơ duyên khó dứt. Nhưng, bộ phim của ba người sớm muộn gì cũng đến lúc kết thúc, hai người có thể tiếp tục bước đi cùng nhau thì sẽ hạ màn, người không thể tiếp tục đi cùng thì sẽ rời xa.

Mười năm trước, An Hạ Dao không do dự lựa chọn rời xa, vì cô còn trẻ, cô có thể chịu đựng được nỗi đau, nhưng 10 năm sau, cô thực sự thấy hoang mang, cô không dám đưa ra sự lựa chọn vội vàng, vì bây giờ cô không chỉ có một mình, ngoài đứa con trong bụng, còn là chuyện của hai bên gia đình, cô không thể làm ọi người đều phải chịu nỗi đau.

An Hạ Dao hít một hơi thở sâu, cô đếm thời gian, từng phút, từng giây tiếp tục trôi qua, cánh cửa nhà vẫn không nghe thấy tiếng mở, Diệp Trí Viễn vẫn chưa thấy về.

Nếu nói, một đêm như đêm nay để lại trong lòng An Hạ Dao điều gì sâu nhất, thì đó là nỗi đau đớn và tuyệt vọng.

Cô thở dài, giụi lên đôi mắt cay sè và sưng mọng, bên ngoài trời đã mờ mờ sáng.

Cô đã chờ Diệp Trí Viễn suốt một đêm, chờ để nghe anh giải thích. Nhưng kết quả cuối cùng chẳng có gì, và trái tim cô cũng thực sự tan vỡ.

Cô ngồi dậy khỏi giường, khẽ vuốt ve lên bụng, trong đó có một sinh linh bé nhỏ đang lớn lên, mười chín ngày, lẽ ra đây là một chuyện rất vui, nhưng bây giờ thì không còn như vậy nữa.

Nếu cô không đi hát cùng Thất Hề thì cô đã không bắt gặp Lộ Ngữ Nhụy với Diệp Trí Viễn, vậy thì ít nhất sau khi biết tin là có thai, cô sẽ cùng với Diệp Trí Viễn vui mừng được mấy ngày, thậm chí là lâu hơn.

Nhưng hiện thực thì cô bắt gặp Diệp Trí Viễn thân thiết với Lộ Ngữ Nhụy rồi mới biết đến sự có mặt của sinh linh xuất hiện không đúng lúc này, tuần tự của sự việc đã bị đảo lộn và cảm giác cũng đã thay đổi hoàn toàn.

An Hạ Dao đứng trước cửa sổ, nhìn những ánh ban mai, lọt qua tầng mây dày, chiếu xuống mặt đất, từng tí từng chút một. Ánh nắng vàng, ấm áp không sao sưởi ấm được trái tim tê tái của cô.

Đưa mắt nhìn bốn xung quanh căn phòng một lượt, cô thu dọn sơ qua hành lý, đặt chiếc chìa khóa lên bàn ăn, rồi kéo cửa bước ra ngoài không chút do dự.

Đã có kinh nghiệm từ lần về nhà mẹ đẻ hôm trước, An Hạ Dao không dám về nhà nữa, cô không muốn làm cho cha mẹ lo lắng, nên cô gọi điện cho Thất Hề: “Bây giờ mình sẽ tới chỗ cậu.”

Khi Diệp Trí Viễn ôm cái đầu đau như vỡ ra vì trận rượu uống đầu tối và tỉnh dậy ở khách sạn, mở điện thoại thì đã hết pin ra, giận dữ đâm vào đầu. Tối hôm qua anh đã bị Lộ Ngữ Nhụy chuốc cho uống rất nhiều rượu, may mà nhìn điệu bộ thì anh vẫn giữ được sự trong sạch, có điều anh đã quên hẳn chuyện hẹn với An Hạ Dao rằng sẽ về giải thích tất cả với cô.

Nhưng rồi anh lại nghĩ, dù sao thì cô cũng đã vợ mình rồi, giải thích muộn một chút cũng không sao. Vì thế, anh nhanh chóng bật khỏi giường, nhìn thấy trên bàn có một mảnh giấy, mở ra đọc, trên đó là những dòng chữ thanh thoát của Lộ Ngữ Nhụy: Diệp Trí Viễn, thực ra em đã nhớ ra tất cả. Lần này em cố ý về, chỉ là vì biết tin anh sắp cưới vợ, em không thể chứng kiến hạnh phúc của hai người, vì thế mọi chuyện tối hôm qua đều là do em cố ý tạo ra, đó là những điều mà hai người nợ em. Nếu hai người mà vẫn còn có thể ở bên nhau, thì em sẽ đưa vị hôn phu của mình về uống rượu mừng, nếu hai người không thể ở bên nhau nữa, vậy thì mong rằng anh sẽ nhớ mãi đến em, vì anh, em từng chết.

Diệp Trí Viễn nhét mảnh giấy đó vào trong túi áo, sau đó về nhà bằng cách nhanh nhất.

Trong nhà im ắng đến lạ thường, anh bước nhanh đến phòng ngủ, chần gối trên giường gấp phẳng phiu, đưa mắt nhìn lướt một lượt, cảm nhận thấy có điều gì đó khác thường.

Sau khi sạc pin vào điện thoại xong, Diệp Trí Viễn gọi cho An Hạ Dao thì nghe thấy: “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện nay đã đóng máy.” Không chịu thôi, anh tiếp tục gọi lại lần nữa, vẫn nghe thấy những lời như trên.

Khi Diệp Trí Viễn nhìn thấy những đồ dùng cá nhân và đồ trang điểm của An Hạ Dao không thấy đâu, thì lòng anh bỗng vô cùng hụt hẫng, sau đó lại nhìn thấy chiếc chìa khóa trên bàn, anh càng lo lắng, vì thế lập tức gọi điện ngay về cho ông bà An, nhưng vì không muốn để cho hai ông bà già lo lắng, anh nói: “Cha mẹ đang làm gì đấy ạ?”

Giống như mọi lần, bà An nghe máy, vui vẻ hỏi: “Trí Viễn à, cuối tuần này các con có về ăn cơm không?”

Nghe vậy, Diệp Trí Viễn biết ngay là An Hạ Dao không về nhà, anh thấy rất thất vọng nhưng vẫn cố nói với vẻ bình thản: “Vâng, có ạ. Mẹ, con phải đi làm đây, khi nào về chúng ta sẽ nói chuyện.”

Diệp Trí Viễn còn không kịp nghe lời dặn dò của bà An: lái xe cẩn thận đấy, thì đã vội vàng tắt máy, lao ra khỏi nhà.

Khi Thát Hề vui vẻ mở cửa ra thì nhìn thấy khuôn mặt thất thần thảm hại của An Hạ Dao, cùng với hành lý trong tay, bất giác ngạc nhiên hỏi: “Dao Dao, cậu sao thế?”

An Hạ Dao hít một hơi thở sâu, không đưa hành lý cho Thát Hề, nói bằng giọng khàn khàn sau một đêm mất ngủ: “Mình hơi mệt, muốn ngủ một giấc, cậu đưa chứng minh thư ỉnh, mình đến thuê một phòng ở khách sạn.” An Hạ Dao không ngốc, cô có bao nhiêu bạn bè, Diệp Trí Viễn đều đã rõ cả cô biết Diệp Trí Viễn sẽ lập tức đến chỗ Thát Hề để tìm cô, nếu cô lại thuê phòng ở khách sạn bằng chứng minh thư của mình thì với khả năng của Diệp Trí Viễn, anh sẽ tìm thấy cô mà chẳng tốn mấy công sức, vì thế cô mới mượn chứng minh thư của Thát Hề.

Thát Hề cũng chỉ là bút danh, còn tên thật của bạn thì An Hạ Dao cũng thường quên mất, vì thế An Hạ Dao nhận thấy dùng cách này là tương đối an toàn.

“Dao Dao, cậu định bỏ nhà đi thật à?” Thát Hề thấy An Hạ Dao đòi mượn chứng minh thư của mình thuê phòng ở khách sạn, bất giác tròn xoe mắt, xem ra, An Hạ Dao không định gặp lại Diệp Trí Viễn trong thời gian ngắn. Cô hỏi với vẻ quan tâm: “Tối hôm qua Diệp Trí Viễn về đã giải thích những gì với cậu?” Trong đầu cô thì cố đoán xem Diệp Trí Viễn đã nói những gì mà có thể khiến cho An Hạ Dao phải bỏ nhà đi với bộ dạng thảm hại như thế này?

Không lẽ anh ta đã nói rằng anh ta sẽ ở bên Lộ Ngữ Nhụy và muốn An Hạ Dao chủ động rút lui? Nghĩ vậy, cô vội giục An Hạ Dao: “Cậu nói gì đi chứ?”

Cậu làm mình lo muốn chết đây này!”

“Cậu đưa chứng minh thư ỉnh mượn trước đã, chúng ta đến khách sạn rồi hãy nói chuyện.” “An Hạ Dao cũng không định giấu Thát Hề, vì thế giục: “Bây giờ mình thực sự là rất mệt, nếu không ngủ một giấc ngon

lành thì đứa bé trong bụng mình sẽ kiện đấy.”

Vừa nghe An Hạ Dao nhắc tới đứa bé trong bụng, Thất Hề vội chạy vào lấy ví rồi xách hành lý giúp cho An Hạ Dao: “Đi, chúng ta đến khách sạn.”

Đọc đường, Thất Hề cứ hỏi dồn: “Rút cuộc, tối hôm qua Diệp Trí Viễn đã nói gì?”

An Hạ Dao không thể kiên trì hơn nữa, bèn đáp bằng giọng khản đặc: “Hôm qua anh ta đã không về.”

“Gì cơ?” Thất Hề trợn mắt, vội nói đỡ cho Diệp Trí Viễn: “Liệu có phải ông ty anh ấy có việc phải làm thêm nên mới lỡ không?”

An Hạ Dao nhìn Thất Hề bằng ánh mắt nghiêm chỉnh, nụ cười chua chát: “Mình cũng muốn nghĩ như vậy, nhưng thực ra, tối hôm qua anh ta đã ở khách sạn cùng với Lộ Ngữ Nhụy.” Dường như An Hạ Dao phải dùng rất nhiều hơi sức và rất khó khăn khi nói ra những lời này, sau đó cô thở dài, ngẩng đầu lên, cố kìm những giọt nước mắt đang chực trào ra khỏi khóe mắt.

“Thật như thế sao?”

An Hạ Dao không giải thích, cô đưa điện thoại của mình cho Thất Hề: “Cậu xem đi. Tin nhắn của Lộ Ngữ Nhụy gửi ỉnh đây.”

Thất Hề bán tin bán nghi mở máy điện thoại của An Hạ Dao, trong đó đúng là có ảnh Lộ Ngữ Nhụy và Diệp Trí Viễn đang nằm rất thân thiết với nhau trên giường, tuy không phải là ảnh màu, nhưng ngụ ý của nó thì đã rõ.

Thất Hề đưa trả máy cho An Hạ Dao, hỏi với vẻ lo lắng: “Vậy, bây giờ cậu định sẽ giải quyết như thế nào?”

“Đầu óc mình hiện đang rất rối ren, mình cũng chưa biết nên giải quyết như thế nào.” An Hạ Dao dựa vào Thất Hề về mệt mỏi, “Mình đã nghĩ suốt một đêm, nhưng chẳng nghĩ ra được điều gì cả. Bây giờ mình rất mệt, rất buồn ngủ, mình chỉ muốn ngủ thôi.”

Thất Hề dịu dàng vỗ vai An Hạ Dao, “Cậu cứ yên tâm, chuyện đâu còn có đó, không có cách thì cũng tìm ra cách!”

An Hạ Dao từ từ khép đôi mắt cay dè lại, mặc cho nỗi đau trong lòng dâng lên.

Vào đến phòng của khách sạn, An Hạ Dao nằm xuống và ngủ.

Thất Hề nhìn điệu bộ mệt mỏi của An Hạ Dao, không nói gì nữa mà mở điện thoại đọc sách, định chờ đến khi An Hạ Dao tỉnh dậy thì sẽ tiếp tục nói chuyện với cô, dù gì với tình hình hiện tại của An Hạ Dao, cô không dám để bạn ở lại một mình.

Mãi cho đến khi đèn đường ngoài phố bật sáng thì An Hạ Dao mới uể oải ngáp và tỉnh dậy, nhìn thấy Thất Hề đang ngủ gật bên cạnh, trong lòng không khỏi thấy cảm động. Có những lúc, những người bạn gái cứng rắn còn đáng dựa hơn cả đàn ông. Cô rón rén rửa ráy một lúc, khi trở ra về mặt tuy không vui vẻ hơn nhưng dù sao cũng đã đỡ phần nhột nhột hơn khuôn mặt như sắp chết lúc sáng.

Thất Hề cũng vươn người tỉnh dậy, tuy đôi mắt vẫn đỏ lên vì buồn ngủ, cô nói với An Hạ Dao: “Dao Dao, mình đã gọi thức ăn bên ngoài rồi, ngày mai mình sẽ hầm cho cậu một ít canh gà. Sắc mặt cậu xấu quá, phải bồi bổ thôi.”

An Hạ Dao cười đau khổ, gật đầu: “Thất Hề, cảm ơn cậu.”

“Được rồi, bây giờ rồi mà vẫn còn khách sáo với mình thế sao?” Thất Hề trề môi làm bộ giận dữ: “Còn nữa, cậu đang buồn, không cười được thì đừng cười, cười gì mà trông còn xấu hơn cả khóc!”

Nhìn thấy một bàn thức ăn đầy mà Thất Hề đã gọi, nhưng An Hạ Dao chẳng thấy muốn ăn gì, cô bê bát lên, nhắm nháp như đếm từng hạt cơm.

Thất Hề thấy vậy, sau một hồi im lặng đặt đũa xuống, nhìn An Hạ Dao: “Dao Dao, cậu không muốn ăn? Không thích những món ăn này à?”

“Mình thực sự là không muốn ăn.”

“Không muốn ăn thì cũng phải ăn. Cậu không muốn ăn, nhưng đứa bé trong bụng thì cần ăn, nếu không đủ dinh dưỡng thì làm thế nào?” Thất Hề gấp một ít thịt vào trong bát của An Hạ Dao, nói: “Cậu có thể giày vò đàn ông, thậm chí có thể giày vò mình về tình cảm, tình thần, nhưng không được hành hạ mình, hành hạ cái dạ dày của mình, bởi vì mỗi một cơ quan trong cơ thể cậu, bao gồm mỗi một lỗ chân lông, đều là của cha mẹ ban cho, nó không phải là của cậu. Nếu cậu bị đau ốm, cha mẹ cậu sẽ phải đau lòng biết bao.”

An Hạ Dao biết, Thất Hề muốn an ủi cô, nên gật đầu: “Mình biết rồi.” Nói xong, cố ép mình phải ăn.

Ăn uống và thu dọn xong, Thất Hề nhìn đồng hồ thì cũng đã là hơn 9 giờ, An Hạ Dao lại trở lại vẻ thần thờ như lúc trước, Thất Hề đã định về nhưng rồi lại không dám. Cô lặng lẽ ngồi bên An Hạ Dao.

An Hạ Dao đứng bên cửa sổ, nhìn lên bầu trời sao dày đặc, khẽ nói: “Sự chờ đợi thật không dễ dàng, còn việc gây tổn thương thì lại hết sức dễ dàng.”

Cô đã dùng khoảng trống tình cảm trong 10 năm để giữ vững trái tim mình, để chờ đợi người đến lột bỏ vỏ ngoài cứng cỏi của mình, khó khăn lắm tình cảm giữ trong lòng mới được thăng hoa, nhưng chưa kịp vui mừng vì niềm hạnh phúc ấy thì đã gặp phải sóng gió.

Kết cục sẽ như thế nào? Bây giờ An Hạ Dao cũng không biết rõ về điều đó, vì cô chỉ có thể đoán được sự khởi đầu, nhưng mỗi một tình yêu đều có những kết cục khác nhau, hạnh phúc cũng khác nhau, nỗi buồn cũng khác nhau.

“Dao Dao này, thực ra cũng không đến nỗi bị quan đến thế đâu.” Thất Hề cũng nhìn lên bầu trời với những vì sao lấp lánh theo An Hạ Dao, “Cho dù cậu có cãi nhau với Diệp Trí Viễn, có chia tay với anh ấy, thì ít nhất cậu cũng có một đứa con của mình một cách danh chính ngôn thuận. Đứa con ấy là máu thịt của cậu, nó ở trong bụng cậu, đầu tiên chỉ như một mầm sống, sau đó phát triển dần, có hình hài và lớn dần lên, rồi sau đó nữa, cậu sẽ có thể nhìn thấy nó, chứng kiến nó lớn lên từng ngày, từ biết bò đến biết đi, biết nói, nó sẽ giống như cậu, cậu cười, nó cũng cười theo cậu, cậu khóc có thể nó sẽ đưa khăn cho cậu lau nước mắt và an ủi cậu: mẹ ơi, mẹ đừng khóc nữa, khi cậu bị người khác ức hiếp, nó sẽ bảo vệ cậu...” Thất Hề cố gắng nói về vẻ đáng yêu của đứa bé, mục đích rất đơn giản, đó là không muốn An Hạ Dao làm tổn thương chính mình, và để cô có thể vì con mà đối diện với Lộ Ngữ Nhụy và kiên quyết bảo vệ cuộc hôn nhân của mình, dứt khoát xóa bỏ kẻ thứ ba đó. Sau khi xóa bỏ kẻ thứ ba đó xong, thì sẽ tính sổ với Diệp Trí Viễn, dám ngoại tình, lén lút quan hệ với người yêu cũ, đánh cho anh ta phải nôn ra mới thôi.

Trong suy nghĩ của Thất Hề thì cho dù Lộ Ngữ Nhụy là nữ thần thì đã sao? Trong gia phả của nhà họ Diệp, An Hạ Dao mới là con dâu đích thực, An Hạ Dao mới là vợ của Diệp Trí Viễn, có một hậu phương vững chắc như vậy, dù là nữ thần thì cũng phải bắn ra xa.

An Hạ Dao cũng thấy xúc động trước những lời miêu tả về đứa bé của Thất Hề, cô đưa tay xoa bụng mình, nói: “Đúng vậy, mình còn có con, mình sợ gì chứ?” Cho dù có mất cha đứa bé thì cô cũng vẫn còn đứa con của mình.

Nhìn thấy An Hạ Dao đã có vẻ khá hơn, Thất Hề do dự một lúc, rồi hỏi: “Dao Dao, cậu có nghĩ đến chuyện ly hôn không?”

Mặc dù, trong tình cảnh hiện tại An Hạ Dao rất buồn, nhưng quá trình thăng hoa của tình yêu đẹp đẽ ấy rất khó quên. Có thể sau này khi Diệp Trí Viễn và Lộ Ngữ Nhụy đường hoàng ở bên nhau và buộc An Hạ Dao phải ly hôn thì cô cũng ly hôn, còn lúc này, An Hạ Dao cố nở một nụ cười thật tươi: “Nói thật lòng, tối hôm qua mình đã nghĩ rất nhiều, nhưng điều duy nhất mà mình không nghĩ đến, đó là ly hôn. Sau này, nếu Diệp Trí Viễn muốn ly hôn, ít ra cũng phải đợi tới sau khi mình sinh con xong.”

“Dao Dao, nếu cậu không muốn ly hôn, thì hãy cố đấu tranh vì con!” Thất Hề nhìn An Hạ Dao với vẻ nghiêm túc, “Cậu không thể sinh con rồi còn nhường chỗ cho Lộ Ngữ Nhụy, nếu Diệp Trí Viễn không giao con cho cậu thì làm thế nào? Nên nhớ rằng, đứa con tuy là cậu sinh ra, nhưng nó là giọt máu của anh ta, không nhẽ cậu lại định để cho nó phải chịu sự ngược đãi của bà mẹ kẻ Lộ Ngữ Nhụy hay sao?”

An Hạ Dao giả khóc giả cười nhìn Thất Hề, chỉ có Thất Hề mới là người ở bên cô khi cô buồn nhất và tìm mọi cách để an ủi cô, làm cho cô vui. Có điều, An Hạ Dao chẳng còn tâm trạng nào mà cười: “Thất Hề, bây giờ tâm trạng mình đã khá hơn nhiều rồi, không có việc gì đâu, cậu cứ về đi.”

An Hạ Dao muốn được ở một mình yên tĩnh. Cô muốn suy nghĩ về mọi chuyện một lượt từ đầu chí cuối, cho dù là tốt hay xấu, cho dù buồn hay vui, đó là thế giới chỉ có hai người Diệp Trí Viễn và An Hạ Dao, dù Thất Hề có là bạn thân đến mấy cũng không thể bước vào thế giới đó.

Tất nhiên là Thất Hề biết điều đó, trong chuyện tình yêu và hôn nhân của An Hạ Dao, ấy mới chính là người đưa ra quyết định cuối cùng, vì thế cô đưa tay vẫy: “Vây, mình về trước đây, ngày mai mình sẽ mang đồ ăn đến cho cậu. Cậu cứ ở yên đây, không được đi đâu, biết chưa?”

An Hạ Dao ngoan ngoãn gật đầu, nhưng vẫn không yên tâm và dặn lại: “Cậu không được nói cho anh ấy biết là mình đang ở đây không được nói cho anh ấy biết là mình đã có thai đấy.”

Thất Hề gật đầu, kéo cửa lại, thở dài, trong bụng thầm cầu khẩn, hy vọng rằng An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn có thể vượt qua thử thách này.

An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn là đôi vợ chồng có mai mối, được hai bên cha mẹ đồng ý và luật pháp công nhận, nếu muốn chia tay cũng không dễ dàng như vậy, chỉ có điều, An Hạ Dao gặp lại nữ thần hoàn mỹ Lộ Ngữ Nhụy là lại thấy tự ti, buồn bã, sau đó bỏ đi. Ngoài an ủi, động viên giúp bạn vượt qua sự tự ti, dửng dưng cảm đối diện với chuyện này, Thất Hề không mong muốn những chuyện không hay xảy ra với bạn, mà mong muốn rằng qua chuyện này An Hạ Dao có thể loại bỏ bất cứ hậu họa nào.

Đời người, nói rằng dài cũng chẳng dài, bảo ngắn cũng không ngắn, nếu An Hạ Dao không chữa được tật hễ cứ gặp Lộ Ngữ Nhụy thì lại co người lại, thì sau này sẽ còn gặp nhiều phiền phức hơn nữa, vì nếu Lộ Ngữ Nhụy còn sống thì chuyện có thể gặp lại cô ta bất cứ lúc nào là điều không tránh khỏi.

Cho dù An Hạ Dao đã tận mắt nhìn thấy Diệp Trí Viễn lén lút hẹn gặp với Lộ Ngữ Nhụy ở khách sạn, cho dù An Hạ Dao đã đưa cho cô xem bức ảnh mà Lộ Ngữ Nhụy chụp cảnh thân thiết giữa cô ta với Diệp Trí Viễn và gửi cho An Hạ Dao, thì Thất Hề vẫn cảm thấy rằng, giữa Lộ Ngữ Nhụy và Diệp Trí Viễn cũng không có bất cứ sự thân thiết nào, đó là một kiểu trực giác rất khó nói cho rõ ràng, tất nhiên cũng còn có cả căn cứ thực tế nữa, vì nếu Diệp Trí Viễn thực sự có tình cảm với Lộ Ngữ Nhụy thì việc gì anh ấy cứ phải bám riết lấy An Hạ Dao? Nếu chỉ là chơi bời, thì chẳng cần gì phải kéo cả cha mẹ vào rồi đưa bằng được An Hạ Dao đi đăng ký kết hôn. Ngoài ra, nếu Diệp Trí Viễn mà ly hôn cũng sẽ là một tin xấu đối với nhà họ Diệp, số tiền nuôi dưỡng phải trả cho An Hạ Dao và đứa bé hẳn cũng không nhỏ, dù nhà họ Diệp có nhiều tiền đến mấy cũng không thể ném tiền bừa bãi như thế và chuốc tiếng xấu về như thế.

Hơn nữa, hôm đó Diệp Trí Viễn cũng đã gửi tin nhắn an ủi An Hạ Dao, chỉ có điều giải thích muộn mất một đêm mà thôi, thực sự có rất nhiều điều ngoài ý muốn có thể tha thứ, có điều An Hạ Dao quá nhạy cảm và quá tự ti trước Lộ Ngữ Nhụy mà thôi.

Và nếu Diệp Trí Viễn thực sự muốn có gì đó với Lộ Ngữ Nhụy thì cũng sẽ không lựa chọn vào lúc trước đám cưới chỉ còn nửa tháng, làm thế có khác gì muốn thay cô dâu? Vả lại, cho dù anh ta có muốn thì ông bà Diệp cũng sẽ không để ột chuyện hoang đường như thế xảy ra.

Vì thế, Thất Hề dám cá cược rằng, giữa Diệp Trí Viễn và Lộ Ngữ Nhụy không có chuyện dan díu tình cảm, có lẽ đã có sự hiểu lầm hoặc là một lời nói dối đầy thiện ý.

Có điều, những phân tích này của Thất Hề không thể nói với An Hạ Dao được. Cô biết tính tình của An Hạ Dao, bây giờ cô ấy đang giận Diệp Trí Viễn, nếu Thất Hề mà nói đỡ cho Diệp Trí Viễn, thì chắc chắn cô sẽ bị An Hạ Dao cạch mặt.

Đúng là làm bạn thân cũng không dễ dàng gì. Có điều, vì hạnh phúc của bạn thân thì dù có khó khăn đến mấy cô cũng sẽ cố.

Về đến nhà thì cũng đã gần 10 giờ. Vừa ra khỏi thang máy, Thất Hề đã nhìn thấy Diệp Trí Viễn ủ rũ ngồi trước cửa nhà cô, nhìn thấy vậy, trái tim lương thiện của cô không khỏi cảm thấy dao động. Cô lập tức nghĩ, Diệp Trí Viễn cũng chẳng có vẻ gì là ổn hơn An Hạ Dao, nên bất giác cô thở dài, trong lòng thầm kêu lên: có lẽ cô phải làm người hòa giải cho đôi oan gia này mất thôi!

“An Hạ Dao đang ở đâu?” Nhìn thấy Thất Hề về Diệp Trí Viễn bật dậy, song vì anh đã ngồi quá lâu, nên suýt nữa thì bị ngã.

Nhìn thấy một người vốn dĩ rất phong độ như Diệp Trí Viễn mà bây giờ trở nên thảm hại như vậy, tuy Thất Hề cảm thấy đôi chút buồn cười, nhưng nhớ tới tình hình hiện tại, cô bèn làm bộ mặt lạnh lùng, nói với vẻ rất không vui: “An Hạ Dao là vợ anh cơ mà? Sao anh lại đến hỏi tôi là cô ấy ở đâu? Như thế có phải rất buồn cười không?” Cô vừa mở cửa, Diệp Trí Viễn đã lao ngay đến như một mũi tên, không chút kiêng dè đó là nhà của cô gái độc thân. Điều bộ của anh như muốn vào tìm kiếm xem có người trong nhà cô hay không.

Thất Hề cũng mặc cho anh vào, rồi ngồi xuống ghế, nhìn Diệp Trí Viễn tìm kiếm một lượt với vẻ vừa thận trọng vừa vội vàng, sau cùng ngồi phịch xuống trước mặt cô với vẻ thất vọng: “Thất Hề, hãy nói cho tôi biết. Hạ Dao ở đâu?”

Tôi đang rất cần gặp cô ấy. Tôi nợ cô ấy một lời giải thích.”

“Anh đang rất cần gặp cô ấy?”

Diệp Trí Viễn vội gật đầu: “Rất cần, rất cần.”

“Rất cần, rất cần?” Thất Hề cười khẩy, châm biếm: “Nếu đã cần như vậy, vậy tối qua anh đi đâu?” Không chờ Diệp Trí Viễn trả lời, Thất Hề lập tức đưa ra đáp án: “Anh đi gặp Lộ Ngữ Nhụy – người yêu cũ, không những giả bộ như không nhận ra Dao Dao, mà còn tới khách sạn cùng nhau, đúng thế không?” Thấy Diệp Trí Viễn có vẻ ngượng ngùng, Thất Hề tiếp tục tấn công: “Diệp Trí Viễn, nếu anh định giải thích như vậy, thì đừng nói với Dao Dao nữa. Cô ấy sẽ không tha thứ cho anh đâu!”

“Thất Hề, cô biết điều tôi muốn nói không phải như vậy mà.” Diệp Trí Viễn hít một hơi thở sâu, “Tuy hôm qua đúng là tôi có gặp Lộ Ngữ Nhụy, và tối cũng đã giả như không nhận ra Dao Dao, cuối cùng thậm chí còn bị Lộ Ngữ Nhụy chuốc cho say và đưa đến khách sạn, không kịp về giải thích với Dao Dao, nhưng tôi thực sự là trong sạch và cũng có nỗi khổ riêng, dù cô có tin hay không. Bây giờ tôi thực sự rất cần gặp Dao Dao để giải thích, cô hãy cho tôi biết cô ấy đang ở đâu, được không?”

Nhìn vẻ mặt rất thật thà, nghiêm túc của Diệp Trí Viễn khi nói những lời này, Thất Hề tin anh trong sạch. Một người đàn ông thực sự muốn ăn vụng và không yêu An Hạ Dao thì không cần thiết phải nói với bạn thân của cô nhiều như vậy. Có điều nếu bỏ qua cho anh ta dễ dàng quá thì cô lại thấy không hả giận, còn nếu ra tay hành anh ta thì lại sợ An Hạ Dao xót xa, Thất Hề thấy rất khó xử.

Diệp Trí Viễn nhìn thấy vẻ băn khoăn ấy của Thất Hề, bất giác nhú mày, nói với vẻ khẩn thiết: “Thất Hề” tôi xin cô đấy, hãy cho tôi biết, Dao Dao đang ở đâu?”

Vốn là một người cao ngạo, chưa bao giờ Diệp Trí Viễn phải mở mồm cầu xin ai điều gì, nhưng anh biết, với tình cảm giữa An Hạ Dao và Thất Hề thì để cô ấy nói giúp sẽ thuận lợi cho việc khôi phục lại tình cảm giữa anh và An Hạ Dao, vì chuyện hôm qua, dù thế nào cũng là lỗi của anh, dù là bất cứ cô gái nào thì cũng sẽ đau lòng và tuyệt vọng như vậy, đến anh cũng còn thấy giận mình và chỉ muốn gờ tay vả vào mặt mình.

Nếu nói rằng, Diệp Ca là ngòi nổ trong tình cảm của Diệp Trí Viễn và An Hạ Dao, thì Lộ Ngữ Nhụy là quả bom hẹn giờ. Mỗi một khi An Hạ Dao và Diệp Trí Viễn hạnh phúc bên nhau thì cô lại xuất hiện, còn An Hạ Dao thì lại rất không cố gắng, hễ cứ nhìn thấy Lộ Ngữ Nhụy là lại chưa vào cuộc thì đã đầu hàng.

Lúc này, Diệp Trí Viễn thực sự thấy rất thương An Hạ Dao, tuy chỉ là một đêm, nhưng đối với một số người, một số chuyện thì một đêm như vậy rất dài, dài tới mức nó có thể xóa hết chút tình cảm ấm áp mà anh và An Hạ Dao khó khăn lắm mới gây dựng được.

Có điều, bây giờ không phải là lúc để Diệp Trí Viễn tự trách mình, điều cần thiết phải làm ngay bây giờ là phải tìm và đưa An Hạ Dao về nhà bằng được.

“Thất Hề, cô là bạn thân của Dao Dao, cô muốn được thấy bạn mình hạnh phúc, đúng không?” Diệp Trí Viễn quyết định đánh vào tình cảm của Thất Hề, “Tôi yêu An Hạ Dao. Tôi sẽ cố gắng hết để làm cho cô ấy hạnh phúc.”

“Nhưng tôi đã nhận lời với An Hạ Dao là không được nói cho anh biết cô ấy đang ở đâu. Anh làm như vậy là gây khó khăn cho tôi rồi.” Thất Hề nói, sau đó chau mày nhìn Diệp Trí Viễn: “Anh nói là anh trong sạch, vậy có gì chứng minh cho điều đó không? Nếu có, có thể tôi sẽ giúp anh.” Thật ra, không phải là Thất Hề thực sự muốn được thấy bằng chứng, vì suy cho cùng chuyện này cũng sẽ không có bằng chứng thật, cô chỉ muốn biết Diệp Trí Viễn coi trọng An Hạ Dao đến mức nào mà thôi, và sớm muộn gì thì cô cũng sẽ đưa

Diệp Trí Viễn tới gặp An Hạ Dao, có điều, sự chân thành của Diệp Trí Viễn sẽ quyết định thời gian đó là bao lâu.

Diệp Trí Viễn lập tức lấy ngay mảnh giấy mà Lộ Ngữ Nhụy viết cho anh đưa cho Thất Hề xem.

Thất Hề đọc lướt nhanh những dòng chữ trên đó. Tuy không rõ về căn nguyên gốc rễ của toàn bộ câu chuyện, nhưng sự thật đã chứng minh cho suy đoán của Thất Hề: giữa Lộ Ngữ Nhụy và Diệp Trí Viễn có những bí mật không thể nói cho rõ ràng, và những bí mật này phải giữ lại để cho An Hạ Dao biết, vì thế cô lập tức thay đổi, kéo Diệp Trí Viễn đi ngay đến khách sạn.

An Hạ Dao nghe tiếng gõ cửa, hỏi một cách cảnh giác, xem người gõ cửa là ai.

Thất Hề vội lên tiếng: “Dao Dao, là mình, mình quên đồ ở đây.” Nghe tiếng của Thất Hề, An Hạ Dao vội vàng mở cửa ra.

Diệp Trí Viễn lách người, bước ngay vào trong phòng, rồi lập tức đưa tay đóng cửa lại.

Thất Hề đưa tay sờ lên chiếc mũi mà suýt nữa thì bị cánh cửa va vào, lẩm bẩm: “Đúng là người nôn nóng.” Sau đó rời khỏi khách sạn với những bước chân nhanh nhẹn và tâm trạng nhẹ nhõm, vì cô tin rằng, tối hôm nay, nhất định Diệp Trí Viễn sẽ đưa được người đẹp An Hạ Dao về nhà.

Nhìn thấy Diệp Trí Viễn, An Hạ Dao lập tức nổi đóa, cô gầm lên: “Anh đến đây làm gì?” Nói rồi định mở cửa và bỏ đi.

Diệp Trí Viễn nhanh chóng chặn lấy cửa, kéo tay An Hạ Dao: “Vợ yêu, em hãy nghe anh giải thích có được không?”

“Hừ, bây giờ anh đã biết là tôi là vợ rồi à?” Nghe Diệp Trí Viễn nói như vậy, An Hạ Dao hừ một tiếng lạnh lùng, “Hôm qua, sao trước mặt Lộ Ngữ Nhụy anh không nói rằng tôi là vợ anh? Chẳng phải là anh không nhận ra tôi còn gì?”

“Anh xin lỗi, anh là đồ khốn, đồ đáng đánh.” Diệp Trí Viễn cầm tay của An Hạ Dao và mạnh lên mặt mình một cái, “Nhưng, em hãy nghe anh giải thích đã chứ?”

An Hạ Dao vội bịt chặt lấy tai, lắc đầu, lớn tiếng kêu lên: “Tôi không nghe, tôi không nghe, tôi không nghe!”

Diệp Trí Viễn ôm mạnh An Hạ Dao vào lòng, giữ chặt lấy cô: “Đừng rời xa anh!”

An Hạ Dao thì giận dữ ra sức dấm đá một hồi trong lòng anh, thấy Diệp Trí Viễn vẫn không động đậy gì, bèn cắn mạnh một cái vào vai anh.

Diệp Trí Viễn đau tới mức nhăn mặt, nhưng vẫn không buông An Hạ Dao ra, mà vẫn nhúu mày nhìn khuôn xanh xao của An Hạ Dao, trong lòng không khỏi thấy xót xa và ân hận.

An Hạ Dao lấy hết sức cắn mạnh một cái, chỉ một lát sau, dù đã qua lần vải áo, cô vẫn cảm nhận được vị tanh tanh của máu trong miệng, hàm răng của cô cũng ê cả đi, đến lúc đó cô mới rời khỏi anh, thở dài, cup mắt xuống, khẽ nói: “Diệp Trí Viễn, bây giờ tôi không muốn nhìn thấy anh, cũng không muốn nghe anh giải thích bất cứ điều gì. Anh đi đi.”

Diệp Trí Viễn nắm tay An Hạ Dao đặt lên ngực mình, nhìn cô chăm chăm bằng đôi mắt rưng rưng: “Chuyện ngày hôm qua, cho dù anh có giải thích thế nào thì cũng không thể bù đắp lại được tổn thương mà em phải chịu, nhưng anh thực sự muốn giải thích, bởi vì anh yêu em.”

“Anh yêu tôi?” An Hạ Dao ngẩng đôi mắt dầm lệ lên nhìn Diệp Trí Viễn: “Năm tôi 17 tuổi, anh nói yêu tôi, tôi đã tin”, ghen ngào một lúc, cô nói tiếp với vẻ âm ức: “Nhưng, quay người đi một cái, tôi lập tức nhìn thấy anh hôn Lộ Ngữ Nhụy.” Cô cố nở nụ cười châm biếm: “Tất cả mọi người trên thế giới này đều cho rằng tôi chạy theo người khác và bỏ anh, thậm chí chính anh cũng cho là như thế. Nhưng, chính anh, Diệp Trí Viễn, anh đã có quan hệ với Lộ Ngữ Nhụy từ trước, giận hờn nên mới chia tay nhau. Còn tôi, dựa vào đâu tôi phải trở thành tấm bia đỡ đạn, vật thế thân cho tình cảm giữa hai người?” Cuối cùng, lần đầu tiên An Hạ Dao cũng đã nói ra nỗi âm ức mà cô đã phải nén nhịn suốt 10 năm.

Ánh đèn mờ mờ trong căn phòng chiếu trên khuôn mặt Diệp Trí Viễn, trong đôi mắt đen và sâu thẳm của anh ánh lên vẻ u buồn, nhìn An Hạ Dao nước mắt rờn rờn, trong lòng thấy mềm hẳn lại. Anh nói với vẻ áy náy và xin lỗi: “Vợ yêu, anh thực sự xin lỗi em.”

“Anh đừng có nói xin lỗi tôi, nếu xin lỗi mà có tác dụng thì cần cảnh sát đến mà làm gì?” An Hạ Dao ngược đôi mắt long lanh lệ lên, nghẹn ngào nói tiếp: “Đến khi 27 tuổi, anh nói rằng yêu tôi tôi cũng lại tin, nhưng anh đã lén gặp Lộ Ngữ Nhụy sau lưng tôi, lại còn không dám công nhận tôi là vợ anh trước mặt cô ta, thậm chí coi tôi như người xa lạ? Anh nói rằng anh sẽ cho tôi một lời giải thích và bảo tôi ngoan ngoãn chờ anh ở nhà, tôi cũng vẫn cứ tin.” An Hạ Dao đưa mu bàn tay lên chùi những giọt nước mắt đang rơi chan chứa, tiếp tục lên án: “Anh đã để tôi chờ từ 6 giờ chiều đến 6 giờ sáng ngày hôm sau.” Hít một hơi thở sâu, cô bỗng cười buồn bã, lớn tiếng chất vấn: “Anh” và Lộ Ngữ Nhụy đã ăn nằm với nhau ở khách sạn, anh lại còn vác mặt đến đây định giải thích với tôi điều gì?”

Diệp Trí Viễn bị An Hạ Dao lên án bằng những lời lẽ ấy, sống mũi thấy cay cay, trong lòng cũng rất khó chịu, nhưng anh vẫn nhìn An Hạ Dao bằng vẻ nghiêm túc, nhịu mày, nói rõ ràng từng tiếng: “Hôm nay, anh sẽ giải thích với em tất cả mọi chuyện một lần, em nghe xong hãy cân nhắc xem có tha thứ cho anh, được không?”

Có lẽ vì vẻ thể hiện của Diệp Trí Viễn rất nghiêm trọng và buồn bã, hoặc là có thể là vì những lời từ đáy lòng của anh đã chạm đến trái tim mềm yếu của An Hạ Dao, dù có tha thứ cho anh hay không thì ít nhất việc nghe anh giải thích một lần cũng là một dịp để An Hạ Dao có cái để thuyết phục trái tim mình, nên cô gạt nước mắt, lấy lại tinh thần, cố làm vẻ bình thản, nhìn Diệp Trí Viễn, “Thôi được, anh giải thích đi.”

Diệp Trí Viễn ngồi xuống phía đối diện với An Hạ Dao, anh nhìn cô một hồi, rồi mới thở dài, nói bằng giọng dịu dàng: “Anh bắt đầu từ chuyện năm 17 tuổi nhé.”

An Hạ Dao gật đầu.

“Anh thừa nhận, trước khi chuyển đến trường mà chúng ta học, anh đã từng theo đuổi Lộ Ngữ Nhụy.” Diệp Trí Viễn bắt đầu bằng một câu rất thẳng thắn, “Có điều, cô ấy đã từ chối anh bằng lý do, mẹ cô ấy bảo cô ấy phải học hành cho thật tốt, không được yêu đương sớm.”

An Hạ Dao không nói gì, mặc dù tuổi 17 đã qua rất lâu rồi, nhưng trong lòng cô thì chuyện cũ vẫn còn nguyên, rõ ràng như mới xảy ra ngày hôm qua. Diệp Trí Viễn tiếp tục: “Tính anh thì rất quyết liệt, thích sĩ diện, vì thế rất khó mà chấp nhận nỗi chuyện bị từ chối, cho nên anh không chịu đi học nữa.” Diệp Trí Viễn khẽ nhếch môi, mỉm cười với An Hạ Dao: “Lúc đó, vì còn ít tuổi và ngông cuồng, nên anh cảm thấy không thể thất bại được, nếu đi học thì sẽ bị mọi người cười chê.” Nói xong, Diệp Trí Viễn thở dài: “Nhưng cha mẹ anh không nghĩ như vậy, họ tưởng rằng anh học kém nên mới không chịu đi học, nên bắt chấp sự phản đối của anh, một mực chuyển trường cho anh.”

“Cho nên anh mới nộp bài giấy trắng, cố tạo hình ảnh là một thiếu niên có vấn đề?” An Hạ Dao xen vào, theo lời kể của Diệp Trí Viễn, cô nhớ đến cảnh tượng lần đầu tiên Diệp Trí Viễn đến lớp, và cả bộ dạng của anh lần đầu đến ngồi cùng bàn với cô trêu cho cô khóc rồi lại ra sức dỗ dành cô... Thực ra, những ký ức ấy rất đẹp, bởi vì tuổi trẻ của đời người rất ngắn, những ngày đáng nhớ trong khoảng thời gian ấy lại càng ít hơn nữa.

Diệp Trí Viễn thấy An Hạ Dao có vẻ chăm chú lắng nghe thì phần chần chừ, nói tiếp: “Anh thừa nhận, lúc mới đầu anh không thích em, tuy hình thức của em cũng được, nhưng lại bịt răng, nên không xinh.” An Hạ Dao trừng mắt lườm Diệp Trí Viễn, khiến anh phải vội nói: “Em đừng giận, chẳng qua anh chỉ nói thật mà thôi.”

“Bỏ qua đoạn này, nói vào điểm chính đi.” An Hạ Dao canh cánh về thời gian cô bịt răng.

Diệp Trí Viễn nhún vai, nhếch môi cười: “Không bỏ qua được, bởi vì đây mới là điểm chính.” Rồi anh nhìn cô bằng đôi mắt rùng rục, “Tuy em không phải là người xinh nhất, nhưng em lại có tấm lòng rất lương thiện, em đối xử chân thành với tất cả mọi người, nụ cười của em khiến người khác rất xốn xang, đôi mắt em cũng cười và khỏe miệng lộ ra hai lúm đồng tiền, tất nhiên, nếu em không bịt răng nữa thì đúng là “nhất tiểu khuynh thành!””

Trong lòng An Hạ Dao thấy vui, nhưng cô cố giấu kín điều đó nhìn Diệp Trí Viễn và nói bằng vẻ mặt lạnh lùng: “Nói tiếp đi.”

“Tiếp xúc với em lâu hơn, anh lại càng thích em, trong lòng anh, trong đầu anh lúc nào cũng đầy ắp hình ảnh của em.” Diệp Trí Viễn nhìn An Hạ Dao bằng ánh mắt chan chứa tình cảm: “Nhưng, anh rất sĩ diện, anh đã từng bị từ chối, anh sợ em cũng sẽ lại từ chối anh, anh thực sự là không thể nghĩ được điều gì!”

“Anh đã nói dối!” An Hạ Dao nhìn Diệp Trí Viễn với vẻ nghiêm túc, “Anh đã bị tôi từ chối rất nhiều lần, nhưng anh không hề có vẻ không nghĩ ra được điều gì.”

Anh nói nghiêm túc: “Lần đầu khi em từ chối anh, anh thực sự không nghĩ ra được điều gì, anh đã định từ bỏ.” Diệp Trí Viễn đưa mắt liếc nhìn An Hạ Dao một cái, cô bèn hỏi: “Vậy, vì sao anh lại không từ bỏ?”

“Anh đã nghĩ, sức hấp dẫn của anh lớn như vậy, ấy thế mà một cô gái nhỏ bịt rằng như em còn không thể nắm được, thì sau này anh làm sao mà tồn tại được trong cuộc đời này?” Diệp Trí Viễn nói xong câu này, liền bị An Hạ Dao lườm ột cái đúng như trong dự đoán của anh, nhưng anh vẫn tiếp tục nói: “Và thế là anh càng theo đuổi càng trở nên dũng cảm, sau này em càng từ chối anh, thì anh lại càng không từ bỏ, anh nhất định phải theo đuổi em bằng được.” Chiều này, anh vẫn sử dụng để chinh phục An Hạ Dao khi cô đã 27 tuổi.

“Diệp Trí Viễn, hôm nay tôi không có tâm trạng để ôn chuyện cũ với anh đâu, chúng ta hãy tiếp tục nói từ chỗ anh và Lộ Ngữ Nhụy tỏ ra thắm thiết với nhau đi.” An Hạ Dao biết, nếu càng nói về những chuyện tình cảm giữa cô và Diệp Trí Viễn thì cô càng không thể nào tỏ ra lạnh lùng với Diệp Trí Viễn được vì đó là người mà cô đã yêu sâu sắc nhất bằng tình yêu trong sáng nhất thời thiếu nữ.

Diệp Trí Viễn suy nghĩ một cách nghiêm túc, rồi nói bằng vẻ vô tội: nh và Lộ Ngữ Nhụy chưa bao giờ thắm thiết cả, chuyện rất đơn giản, sau khi anh chuyển trường, thì cô ấy cũng nhận ra rằng cô ấy thích anh, thế là cô ấy quay sang theo đuổi anh. Lúc ấy, em cũng biết đấy, anh không hề tỏ ra vui vẻ với cô ấy, hơn nữa, anh thực lòng rất thích em. Vì thế, em mới chính là mối tình đầu của anh, là người yêu đầu tiên của anh.”

Trái tim của An Hạ Dao phút chốc trở nên rất xốn xang, nhưng cô vẫn nhìn và nói với Diệp Trí Viễn bằng vẻ giận dữ: “Không thắm thiết, thế mà sao anh lại hôn cô ấy? Diệp Trí Viễn, không lẽ anh tùy tiện như thế sao?”

Diệp Trí Viễn vỗ vào đầu, nhíu mày nhìn An Hạ Dao, nói với vẻ rất nghiêm túc: “Anh thực sự chưa hề hôn cô ấy, nếu cứ nhất định nói rằng có, thì đó là vào ngày mà chúng ta chia tay nhau, cô ấy đã thổ lộ với anh, nhưng anh không nhận lời, cô ấy liền nhào tới, hôn anh, anh sững sờ, rồi đẩy cô ấy ra và cũng đã giải thích rõ ràng với cô ấy. Cô ấy cứ tưởng rằng, anh ở bên em là cố ý chọc tức cô ấy, nhưng thực ra không phải vậy. Anh là chú ngựa không bao giờ nhai lại loại cỏ đã từng nhai, cho dù có dâng đến tận miệng.” Nói xong, anh dừng lại lấy hơi, rồi nhìn An Hạ Dao với vẻ oán trách: “Ai ngờ, khi anh bước xuống cầu thang thì nhìn thấy em,” Diệp Trí Viễn vừa xấu hổ vừa tức giận, dừng lại một lúc, “Em đang ôm nhau với người con trai khác An Hạ Dao, em là cô gái của anh, ngoài anh ra, bên cạnh em không thể có người con trai khác, vì thế anh giận điên lên và không kiềm chế được nữa, nên đã nói ra những lời không nên nói và làm những việc không nên làm...” Diệp Trí Viễn nói đến đây thì nhìn thấy vẻ thiếu tự nhiên trong ánh mắt của An Hạ Dao, bèn hỏi: An Hạ Dao, không phải là em nhìn thấy cảnh Lộ Ngữ Nhụy hôn anh mà cho rằng anh có tình cảm với cô ấy, nên mới cố tình cảm sùng cho anh đấy chứ?”

An Hạ Dao đau khổ nhắm mắt lại, gật đầu, vừa giận lại vừa thấy buồn cười, chân tướng sự thật lại như thế này sao?

Diệp Trí Viễn cũng thốt lên: “Không ngờ, chúng ta chia tay nhau chính là vì những chuyện lạ lùng như thế.” Nói xong, cả hai đều cảm thấy nuối tiếc vì đã bỏ lỡ mười năm.

“Diệp Trí Viễn, chuyện cũ 10 năm trước, coi như chúng ta đã giải thích rõ ràng, chuyện cũ hãy cho nó lùi vào quá khứ.” Trong lòng An Hạ Dao cũng thầm thốt lên, nhưng chuyện quan trọng lúc này vẫn chưa được giải quyết, vì thế cô nhìn Diệp Trí Viễn: “Về chuyện tối hôm qua, cho anh một cơ hội để giải thích.”

Diệp Trí Viễn nhìn An Hạ Dao, gật đầu: “Chuyện anh và em chia tay nhau vì một lý do hết sức lạ lùng đã giải thích rõ ràng rồi, nhưng anh muốn nói với em về chuyện của Lộ Ngữ Nhụy. Cũng là để biện hộ cho tất cả những việc anh đã làm ngày hôm qua. Cuối cùng, tha thứ hay không, tùy ở em.”

“Nói đi.” Mặc dù An Hạ Dao rất không muốn nghe chuyện về Lộ Ngữ Nhụy, nhưng, nếu đã có liên quan đến chuyện ngày hôm qua thì cô không thể không kiên nhẫn lắng nghe.

“Sau khi chia tay với em, anh thực sự bị tổn thương, vì thế đã giận dữ chuyển trường, Lộ Ngữ Nhụy cũng đi theo anh, và cứ bám riết lấy anh.” Diệp Tri Viễn cảm thấy đầu hơi đau, nhưng vẫn nói: “Cô ấy đã theo đuổi anh đúng ba năm, thậm chí cha mẹ anh cũng biết chuyện này. Nhưng anh không làm thế nào để từ bỏ em, quên đi quá khứ giữa chúng ta, em là mối tình đầu đẹp nhất của anh, anh không cam tâm chịu để em bỏ rơi như thế. Vì thế lần cuối cùng từ chối cô ấy, anh đã nhẫn tâm nói rằng, suốt đời này anh chỉ yêu một mình An Hạ Dao, và sẽ không yêu bất cứ cô gái nào khác, thế là cô ấy đã quyết định cắt cổ tay tự tử.” An Hạ Dao trợn tròn mắt, cô thực sự sửng sốt khi nghe tin này.

Diệp Trí Viễn vẫn chậm rãi nói: “Vết thương trên cổ tay cô ấy rộng tới 5 phân, khi được người khác phát hiện thì đã hôn mê, sau này dù đã được cấp cứu nhưng vì não bị hôn mê do mất máu, cô ấy đã bị mất một phần trí nhớ.” Diệp Trí Viễn lấy lại hơi, “Cô ấy nhớ chuyện chuyển trường, nhớ các bạn học, nhớ anh, nhưng cô ấy đã quên rằng cô ấy đã rất yêu anh và tự sát vì anh, cũng quên cả chuyện anh và em đã từng yêu nhau. Cô ấy đã coi anh như anh trai. Anh cảm thấy rất áy náy, dù gì cô ấy cũng đã tự sát vì anh, song, đó chỉ đơn thuần là sự áy náy, chứ không có tình yêu.” Diệp Trí Viễn vội vàng giải thích, dường như anh sợ An Hạ Dao sẽ lại hiểu lầm.

An Hạ Dao há hốc mồm kinh ngạc.

Diệp Trí Viễn tiếp tục nói: “Bác sĩ nói, cô ấy rất dễ bị kích động, nếu bị sốc, nhớ ra chuyện gì, có thể cô ấy sẽ lại tự sát, vì vậy mà anh đã nhanh chóng đưa cô ấy ra nước ngoài. Mấy năm qua, cuộc sống của cô ấy cũng khá ổn thỏa và đã có một vị hôn phu rất yêu cô ấy.” Diệp Trí Viễn dừng lại một lúc: “Anh luôn rất sợ sẽ gây sốc cho cô ấy, sau đó khiến cô ấy nhớ ra chuyện gì, khiến cô ấy lại tiếp tục theo đuổi anh, hoặc sẽ lại tự sát, vì thế gần đây, khi cô ấy từ nước ngoài về nghỉ, anh đã lên đưa cô ấy đi chơi, và cũng không dám nói cho cô ấy biết chuyện anh sắp kết hôn với em.”

Diệp Trí Viễn nhìn vẻ thể hiện của An Hạ Dao, dường như cô đang cảm động, anh ngồi xuống bên cô thăm dò, rồi nắm lấy tay cô, nói nghiêm túc: “Khi gặp em ở quán Karaoke, đó là tình huống bất ngờ, giả như không nhận ra em, vì anh sợ cô ấy sẽ nhớ ra chuyện gì đó. Em phải tin anh, anh thực lòng không muốn có bất cứ chuyện nào xảy ra trước đám cưới của chúng ta, vì thế hôm ấy anh đã cố gắng để cô ấy quay sang nước ngoài.” Nói đến đây, giọng của Diệp Trí Viễn trở nên bất bình: “Nhưng, anh thực sự không biết rằng cô ấy đã khôi phục lại trí nhớ, hơn nữa còn bày trò cố ý chuốc cho anh say, rồi đưa anh đến khách sạn.” Nói xong, Diệp Trí Viễn nhìn An Hạ Dao bằng ánh mắt rất nghiêm túc: “Mặc dù anh và cô ấy đến khách sạn, nhưng em hãy tin anh, anh thực sự là trong sạch.”

Một lần nữa An Hạ Dao lại thấy lòng dạ rất rối ren, tuy chân tướng của sự việc có phần hơi hoang đường, nhưng cô yêu Diệp Trí Viễn, vì vậy, cô lựa chọn tin tưởng tin anh. Có điều, lúc này cô đang vô cùng xót thương cho chính mình, từ tối hôm qua đến giờ, cô đã phải rơi mất bao nhiêu nước mắt và đau lòng biết bao, song tất cả đều là sự lãng phí không cần thiết.

Nếu cô không quá nhạy cảm đối với Lộ Ngữ Nhụy như vậy nếu cô tự tin hơn một chút, cô sẽ không bỏ chạy, và cũng không cần phải đau lòng và buồn bã đến thế.

Bây giờ, tuy Diệp Trí Viễn giải thích mọi việc rõ ràng như vậy, An Hạ Dao cũng đã tha thứ cho anh nhưng không biết cô có thể bỏ qua tất cả, mỉm cười và cùng Diệp Trí Viễn bắt đầu lại và ở bên nhau hạnh phúc hay không?

Diệp Trí Viễn thấy An Hạ Dao im lặng, thì thấy rất lo, sợ cô sẽ không tin mình: “Em nhất định phải tin anh. Những lời anh nói đều là sự thật.” Nói rồi, anh lục tìm trên người, sau đó đưa cho An Hạ Dao mảnh giấy mà Lộ Ngữ Nhụy đã viết cho anh. “Đây là bằng chứng cho sự trong sạch của anh.”

An Hạ Dao đọc kỹ một lần những dòng chữ trên đó.

“Anh thực sự là bị oan, em tin anh, đúng không?”

An Hạ Dao gật đầu, “Mặc dù em tin anh, thực sự là tin anh, nhưng em vẫn không có cách nào dễ dàng tha thứ cho anh,” An Hạ Dao hít một hơi thở sâu, nhìn Diệp Trí Viễn rồi đưa tay chỉ vào ngực, nơi có trái tim

mình: “Chỗ này đã vì anh mà đau đớn suốt một đêm, từ chỗ chờ đợi, hụt hẫng, đến tuyệt vọng và tan nát. Em rất muốn cười cho qua, nhưng nó đã băng giá rồi, không còn hơi ấm nữa.”

Diệp Trí Viễn kéo tay An Hạ Dao, nhìn cô bằng ánh mắt chứa chan tình cảm, nói: “Anh biết, anh sai rồi, em hãy tha thứ cho em lần này, được không?”

“Diệp Trí Viễn, không phải là vấn đề em có tha thứ hay không?” An Hạ Dao khẽ lắc đầu, thở dài: “Tuy chỉ là việc anh giải thích muộn hơn một đêm, nhưng, có rất nhiều chuyện đã thay đổi, nhất là trái tim em. Nó đã thực sự nguội lạnh mất rồi. Em vẫn còn yêu anh, nhưng nghĩ đến những hiểu lầm và tổn thương ấy thì em lại không dám dễ dàng để yêu anh nữa, vì khi yêu anh trái tim em rất đau đớn.”

Diệp Trí Viễn nhú mày, nhìn An Hạ Dao, hoàn toàn không có vẻ gì là cô đang nói đùa, bất giác anh cảm thấy trái tim mình như đang bị bóp nghẹt lại, anh giang tay, dịu dàng ôm lấy cô: “Trái tim em đã nguội lạnh, không sao, anh sẽ dùng ngọn lửa trong tim mình để sưởi ấm trái tim anh, làm cho nó dần tan băng giá. Nhất định anh sẽ làm cho nó ấm áp trở lại, em hãy tin anh, được không?” Nói xong, anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô, “Anh yêu em. Thực sự rất, rất yêu. Ngay từ lúc mới bắt đầu đã là em, đến bây giờ cũng là em, và sau này cũng sẽ là em.”

An Hạ Dao chợt thấy niềm hạnh phúc dâng lên trong lòng, cô nhìn Diệp Trí Viễn bằng ánh mắt nồng nàn, khẽ cắn môi, không dám nói bừa rằng không được, nhưng cũng không dám nói rằng được, cô vẫn còn thấy hơi do dự.

Khi niềm hạnh phúc đến quá bất ngờ, sẽ khiến cho những người đã từng bị tổn thương thận trọng hơn bất cứ ai, vì những người đã từng tan nát trái tim sẽ không bao giờ muốn trải qua nỗi đau ấy lần thứ hai, song lại cũng không có cách nào chống chọi lại được với sức cảm dỗ của tình yêu.

Vì tình yêu càng mong manh, vị của nó càng rất tuyệt vời.

Diệp Trí Viễn nhìn sâu vào mắt An Hạ Dao, ôm chặt lấy cô, cầm tì lên đầu cô, nói bằng giọng rất dịu dàng: “Chuyện đã qua, chúng ta hãy để cho nó qua đi, em nhé. Từ bây giờ, anh sẽ đối xử với em tốt gấp trăm ngàn lần lúc trước.”

Chuyện đã qua, có thật là sẽ để nó qua được không? Có thật là có thể mỉm cười mà không so đo tính toán nữa không?

An Hạ Dao không biết, nhưng cô đang mang trong mình đứa con của hai người, nghĩ đến tương lai hạnh phúc, và hạnh phúc của cô đều gắn liền với người đàn ông mà cô yêu nhất. Vì vậy cuối cùng cô khẽ đưa tay ra chủ động ôm lấy ngang lưng Diệp Trí Viễn, vùi mặt vào vầng ngực rắn chắc của anh, khẽ nói: “Diệp Trí Viễn, em đã có rồi đấy.”

Diệp Trí Viễn thấy An Hạ Dao chủ động ôm lấy mình thì vô cùng hạnh phúc, thế là hết mưa trời lại hửng nắng, hơn nữa, những hờn giận, hiểu lầm chất chứa trong lòng hai người hàng chục năm, cuối cùng cũng đã được cởi bỏ. Bây giờ, trong lòng anh và An Hạ Dao chỉ còn lại tình yêu sâu sắc dành cho nhau, cuộc sống sau này sẽ tiếp tục với những niềm hạnh phúc lớn lao xen chút va chạm nhỏ nhoi.

Diệp Trí Viễn vui sướng ôm lấy An Hạ Dao lần một vòng, “Chúng ta sẽ hạnh phúc suốt đời!” Sau phút giây vui sướng, anh lập tức nhận ra ý khác thường trong câu nói của An Hạ Dao, vội xúc động kéo tay An Hạ Dao: “Vợ yêu, em có rồi à?”

An Hạ Dao xấu hổ nhìn vẻ mặt mừng rỡ của Diệp Trí Viễn, mỉm cười, gật đầu: “Hôm là ngày thứ mười chín rồi!”

“Thật sao?” Diệp Trí Viễn nâng An Hạ Dao lên xoay tít một vòng, “Vợ yêu, em thật vĩ đại! Anh sắp được làm bố rồi!” Anh sắp được làm bố thật rồi!”

An Hạ Dao bị anh xoay mấy vòng, bất giác thấy hoa mắt, chóng mặt, vội kêu lên: “Dừng lại! Dừng lại! Em buồn nôn!”

Diệp Trí Viễn nghe vậy, vội thận trọng đặt cô xuống, rồi hờn hờ ghé sát mặt vào bụng của An Hạ Dao, nói với vẻ ngốc nghếch: “Anh muốn nghe, con trai của anh ở trong đó!”

“Sao anh lại biết là con trai? Nếu là con gái thì sao?” An Hạ Dao nhìn anh, hỏi: “Anh lại trọng nam khinh nữ, phải không?”

“Đâu có, anh chỉ tiện mồm nói thế thôi. Nếu là con gái, thì càng tốt. Con gái rệu càng tốt!” Diệp Trí Viễn cười, mắt ánh lên niềm hạnh phúc vô bờ.

——HẾT——

o~(^o^~o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-yeu-nhau-lai-tu-dau-duoc-khong-em>